

DAVID BALDACCI

Jak spolu souvisí spiknutí zasahující do nejvyšších politických kruhů, vražda předsedy Sněmovny, krásná zlodějka a podivná smrt ředitele oddělení vzácných tisků Kongresové knihovny?

SBĚRATELÉ

MLADÁ FRONTA

David Baldacci

SBĚRATELÉ

MLADÁ FRONTA
2008

OBSAH

Lidé sbírají známky, zátky od piva nebo obrázky hokejistů, ale Roger Seagraves sbírá předměty lidí, které zabil. Zároveň prodává tajné informace tomu, kdo zaplatí nejvíc. David Baldacci předkládá strhující thriller ze současné Ameriky, ve kterém nechybí spiknutí zasahující do nejvyšších politických kruhů, vražda předsedy Sněmovny a podivná smrt ředitele oddělení vzácných tisků Kongresové knihovny.

Stranou událostí nemůže stát ani Camel club, podivná parta společenských vyděděnců, kterou vede tajemný Oliver Stone. Jeho přítel a člen klubu Caleb Shaw se ocitne v ohrožení, protože ani sbírání vzácných knih není tak úplně nevinná a bezpečná záliba. Čtyři muži s podivnou minulostí se opět vydávají po horké stopě nejen do depozitářů, ale i k tajemným sběratelům knih.

KAPITOLA 1

Roger Seagraves vyšel z Capitolu. Měl za sebou zajímavou schůzku, která však neměla s politikou vůbec nic společného. Večer seděl sám v obývacím pokoji svého luxusního domu a konečně se rozhodl. Musel někoho zabít, někoho velmi významného. Místo skličujících pocitů ho naplnila radost z nové výzvy.

Druhý den ráno odjel do své kanceláře v severní Virginii. Sedl si ke stolu v malé přecpané kóji, která vypadala úplně stejně jako ostatní tady na patře, a duševně se připravoval na svůj úkol. Rozhodl se, že ten čin provede sám, nehodlal se nikomu svěřovat. Zabíjel už předtím, a ne jednou. Rozdíl byl pouze v tom, že tenkrát to dělal pro vládu. Teď z toho bude mít prospěch jen on sám.

Následující dva dny strávil pečlivými přípravami, které vkládal mezi své pracovní povinnosti. Všechny jeho akce se řídily třemi základními pravidly. První znělo: udělej to co nejjednodušeji, druhé: vyluč veškerou nahodilost a třetí: nikdy nezmatkuj, i když tvůj plán nevychází, tak jak má. Což se mu občas stalo. Kdyby platilo ještě pravidlo číslo čtyři, formuloval by ho nejspíš následovně: využij toho, že se lidé chovají naprosto hloupě, hlavně když jde o tak důležité věci, jako je jejich vlastní život. On sám tenhle fakt nikdy nezanedbal.

Rogeru Seagravesovi bylo dvaačtyřicet, byl svobodný a bezdětný. Manželka, ale i vztahy obecně, by mu překážely v jeho životním stylu. V době, kdy pracoval pro federální vládu, měnil často identitu a cestoval po celém světě. V počítačové epoše je změna totožnosti naprostá hračka. Stačí pár kliknutí na vašem Dellu a server někde v Indii začne pracovat, aby vám po chvilce vyjelo z laserové tiskárny úplně nové já, se všemi potřebnými náležitostmi.

Seagraves na internetu prostřednictvím pečlivě utajovaného hesla i nakupoval. Byl to jakýsi internetový obchod pro padouchy, obdoba Macy's, a zlotřilá klientela jej nazývala *Lupšop.* Člověk si tam mohl koupit úplně všechno – od prvotřídních balíčků s identitou přes ukradené kreditní karty až po neregistrované zbraně a služby profesionálních zabijáků. Obvykle nakupoval Seagraves u prodejce,

který si u svých klientů získal téměř stoprocentní důvěru, a dokonce byl i ochoten vracet peníze. Zkrátka i zabijáci si potrpí na záruku.

Roger Seagraves byl vysoký pohledný chlap s hustými, lehce vlnitými blond vlasy. Vypadal, že je stále nad věcí, a na své tváři dokázal vyloudit nakažlivý úsměv. Všechny ženy se na něj podívaly dvakrát, ale dělávali to i muži. Velmi často toho zneužíval. Když už člověk musí zabíjet nebo podvádět, využije všemožných prostředků, které má k dispozici. Seagravese to naučila jeho vláda. I když v podstatě pořád pracoval pro Spojené státy, většinou dělal spíš sám na sebe. Oficiální penze mu připadala poněkud nedostatečná a domníval se, že si za všechna ta léta, kdy sloužil červené, bílé a modré, v jeho případě především té červené, zaslouží mnohem víc.

Třetí den od své povzbuzující návštěvy Capitolu Seagraves lehce změnil svůj zevnějšek a navlékl si na sebe několik vrstev oblečení. Když se setmělo, odjel dodávkou do luxusního severozápadního předměstí D.C., kde se nacházejí ambasády a soukromá sídla pečlivě chráněná paranoidními strážnými. Zaparkoval na malém dvorku u budovy, proti níž se v impozantním georgiánském domě skrýval exkluzivní klub. Sloužil bohatým a politikou posedlým lidem, pro které byl Washington mnohem víc než jen obyčejné místo na zemi. Tahle společnost se s oblibou scházela nad stoly plnými jídla a vín, aby diskutovala o průzkumech veřejné-ho mínění, o politice a hlavně o jejích nadšených obdivovatelkách.

Seagraves si oblékl modrý overal s nápisem *Služby* na zádech. Klíč, který si udělal už dřív, patřil k prázdné budově, která zjevně čekala na rekonstrukci. Vyběhl dvě schodiště, než se dostal do nejvyššího patra. V ruce držel své nádobíčko. Otevřel dveře do místnosti a kuželem světla z miniaturní baterky přejel přes prázdný prostor. Jediné okno, které tu bylo, směřovalo do ulice. Seagraves ho dobře promazal už při své první návštěvě. Otevřel kufřík a rychle složil sniperskou pušku. Na hlaveň umístil tlumič, do komory vložil jediný náboj – nepochyboval o sobě – a pak tiše přistoupil k oknu. Bylo jen lehce pootevřené, přesně na pár centimetrů, aby se vešla do otvoru zbraň. Nakonec se podíval na hodinky a rozhlédl se po ulici, aniž by si dělal nějaké starosti s tím, jestli ho někdo uvidí. Jednak tu vládla naprostá tma a jednak jeho puška neměla optiku. Zbraň byla

navíc vyrobena z kamoflexu, který mění barvu, aby se přizpůsobil okolí.

Co všechno se lidská rasa naučila od obyčejného Chameleona…

Když limuzína následovaná vozem s ochrankou zajela před klub, zamířil na hlavu jednoho z mužů. Nevystřelil, ještě nepřišel ten správný čas. Muž z limuzíny vešel dovnitř. Chlapi z ochranky – v naškrobených košilích, se silnými šíjemi a sluchátky v uších – se drželi v jeho těsné blízkosti. Jakmile vůz ochranky odjel, Seagraves se opět podíval na hodinky. Zjistil, že mu zbývají ještě dvě hodiny. Znovu pročesával očima ulici a sledoval auta a taxíky, ze kterých se vynořovaly rozzářené tváře dam. Neměly diamanty od DeBeera ani šaty od Versaceho, ale moderní kostýmy doplněné vkusnými šperky. Muži s vážnými tvářemi působili v proužkovaných oblecích s mdlými vázankami poněkud nevkusně.

A lepší to, chlapi už nebude. Věřte mi.

Uběhlo sto dvacet minut, během kterých Seagraves nespustil oči z cihlové fasády klubu. Přes velké vstupní dveře sledoval frmol uvnitř. Všichni bezstarostně popíjeli a spiklenecky si o něčem povídali.

Prima, práce už na sebe nenechá dlouho čekat.

Naposledy přejel očima ulici. Jeho směrem se nikdo nedíval, což se mu zatím nikdy nestalo. Trpělivě čekal, než mu cíl znovu vejde do rány, a pak přiložil prst ke spoušti. Přes sklo nestřílel rád, i když věděl, že to nemá žádný vliv na munici, kterou používal.

Klap! Okamžitě se ozvalo tříštění skla a těžké lupnutí, když se podsaditý muž sesunul na vyleštěnou dubovou podlahu. Ctihodný Robert Bradley nepocítil při zásahu žádnou bolest. Kulka v jeho mozku ho usmrtila dříve, než stihl otevřít ústa k poslednímu výkřiku.

Docela dobrý způsob, jak odejít na onen svět.

Seagraves v klidu odložil zbraň a strhl ze sebe kombinézu, pod níž měl uniformu městského strážníka. Nasadil si čepici, kterou si vzal s sebou, a pomalu sestoupil po schodech k zadním dveřím. Od výstřelu uběhlo pouhých devatenáct vteřin; věděl to přesně, protože každou z nich počítal. Na ulici přidal do kroku a dál odpočítával čas. Vzápětí zaslechl zvuk silného motoru a pečlivě připravené představení mohlo začít. Rozběhl se a vytáhl pistoli. Měl přesně pět

vteřin. Zašel za roh, kde ho málem srazil projíždějící sedan. V posledním okamžiku uskočil stranou, a ocitl se uprostřed vozovky.

Lidé na druhé straně ulice křičeli a ukazovali na ujíždějící auto. Otočil se za ním, vytáhl zbraň a začal střílet. Slepé náboje zněly skoro stejně jako ty pravé. Seagraves vypálil celkem pětkrát a pak se rozeběhl o půl bloku dál, kde naskočil do vozu, který vypadal jako běžné policejní auto. Jeho řidič zapnul sirény i maják a vzápětí prudce vyrazil za ujíždějícím sedanem.

Ten zabočil na další křižovatce vlevo a pak pokračoval dál stromořadím, kde zastavil. Muž, který z něj vyskočil, doběhl k citrónově zelenému broukovi Volkswagen, nastoupil do něj a v klidu odjel.

Jakmile jim brouk zmizel z dohledu, vypnuli blikající maják i řvoucí sirénu a vyrazili opačným směrem. Chlápek sedící na místě řidiče se na Seagravese od chvíle, kdy skočil na zadní sedadlo a strhl ze sebe policejní uniformu, ani jednou nepodíval. Seagraves měl pod uniformou těsnou atletickou kombinézu a na nohou černé tenisky. Na podlaze vozu ležel šestiměsíční černý labrador. Auto vjelo do boční uličky, pak zabočilo vlevo a zastavilo u opuštěného parku. Zadní dveře se otevřely a Seagraves vylezl ven. Na vodítku držel psa. Oba se společně vydali na noční procházku, a když zahnuli doprava, minuly je čtyři policejní vozy. Aniž by se kterýkoli z policistů podíval jejich směrem.

O chvilku později, v jiné části města, vyšlehly k obloze plameny. Šlo o pronajatý a v této chvíli naštěstí prázdný dům mrtvého muže. Federální úřady budou ten výbuch patrně spojovat s únikem plynu. Teprve v souvislosti se smrtí Roberta Bradleyho začnou hledat i jiné vysvětlení, ale lehké to v žádném případě mít nebudou. Seagraves popoběhl, minul další tři bloky a nastoupil do čekajícího auta. Za necelou hodinku už byl zpátky doma.

Robert „Bob“ Bradley byl mrtvý a vláda Spojených států teď bude muset najít nového předsedu sněmovny. Nic obtížného, pomyslel si Seagraves druhý den ráno cestou do práce, když si o Bradleyho smrti přečetl v novinách. *Vždyť tohle špinavé město je politiků potřísněných krví doslova plné. Politiků potřísněných krví? To byl ještě slabý výraz.* Projel autem bezpečnostní branou, ukázal

identifikační průkaz a mávl na strážného, který ho dobře znal. Jakmile prošel předními dveřmi protáhlé budovy ve virginském Langley a minul další bezpečnostní turnikety, zamířil do své kóje o rozměrech tři na dva a půl metru.

Seagraves byl střední úředník a jeho hlavní činností bylo tvořit jakousi spojku mezi agenturou a zcela nekompetentním, nemyslícím štábem z Capitol Hillu. Nebylo to rozhodně nijak obtížné, tenhle flek v podstatě dostal jako odměnu za dřívější práci. CIA totiž nechávala, na rozdíl od minulých desetiletí, své *zvláštní* zaměstnance přejít ve věku, kdy se jejich reflexy zpomalily a míra entuziasmu pro práci v utajení notně povadla, takzvaně do tepla.

Když se Seagraves rozhlédl kolem sebe a spatřil hromady papírů, představujících spoustu nudné práce, uvědomil si, jak moc mu chybí zabíjení. V podstatě jím uspokojoval své vnitřní volání po krvi. Minulá noc toto volání alespoň na chvíli ukojila. Jeden problém byl tedy vyřešen, ale nejspíš ho už brzy nahradí další. Roger Seagraves byl však v řešení problémů velmi kreativní. Měl to prostě v krvi.

KAPITOLA 2

Ze staré cihlové továrny se valily obrovské chuchvalce černého kouře. Těžký dým, přeplněný karcinogeny schopnými zlikvidovat ne jednu, ale hned dvě generace zdravých lidí, směřoval k zatažené obloze. Na volném prostranství průmyslového města, které navzdory levné pracovní síle spělo k záhubě, se kolem jednoho muže shromáždila malá skupinka lidí. Nebylo to místo činu ani pouliční vystoupení, nebylo to dokonce ani vystoupení výřečného kněze modlícího se k Ježíšovi s prosbou o pomoc. Muž, kterého tu znali jako *karbaníka*, se pouze snažil o to, aby skupinku kolem sebe zbavil peněz v hazardní karetní hře zvané „monte".

Poskoci, kteří karbaníka podporovali, se v určených intervalech střídali v sázkách, aby těm ostatním dávali alespoň nějakou naději na výhru. *Zeď*, nebo spíš hlídač, vypadal poněkud letargicky. Alespoň tak působil na ženu, která celé dění pozorovala přes ulici a sledovala jeho nehybné oči a zcela nevýraznou řeč těla. Věděla, že do party patří ještě *ranař*; ani on nevypadal jako tvrďák, ale působil spíš pomalým, vláčným dojmem. Dva *naháněči* byli naopak mladí a plní energie, protože se měli postarat – jak vyplývalo z jejich role – o stálý přísun nevinných kavek a motivovat je ke hře, ve které nikdy nemohly vyhrát.

Žena přistoupila blíž, zatímco skupinka nadšenců buď tleskala, nebo naopak nespokojeně bručela, to podle toho, zda sázka vyšla nebo ne. Také ona měla za sebou kariéru *poskoka* u nejlepšího falešného hráče v celé zemi. Tahle banda si klidně mohla rozbalit svůj stůl úplně kdekoli, aby po dvou hodinách zmizela alespoň s dvěma tisícovkami v kapse, zatímco kavky ani nenapadlo, že se staly obětí něčeho jiného než jen obyčejné smůly.

Karbaník byl dokonalý, vždyť měl výcvik u stejného muže jako ona. Její zkušené oči okamžitě odhalily, že v rozhodujícím okamžiku používá techniku dvojité karty s královnou nahoře, což byl hlavní klíč k celé hře. Principem hry, obdobně jako ve skořápkách, je najít královnu mezi třemi kartami, které hráč dokázal míchat s neuvěřitelnou rychlostí. Královna samozřejmě v okamžiku sázek nebyla vůbec

na stole. Karbaník ji pak ve zlomku sekundy vyměnil za jinou kartu a ukázal, kde prý po celou dobu ležela. Stručně řečeno, tahle partička tahala z námořníků a dělníků prachy a celá karetní hra byla jen prachobyčejné divadlo.

Žena se tiše postavila za popelnici, očima navázala kontakt s jedním ze skupinky a nasadila si velké brýle s tmavými skly. Vzápětí tahle kočka v minisukni zcela vyvedla z konceptu *hlídače.* Přistoupila blíž, přímo před ním se shýbla, aby sebrala rozsypané mince, a poskytla mu tak skvělý pohled na dokonalé pozadí a rudé prádlo, které takřka nic neskrývalo. Hlídač si nepochybně myslel, že má v téhle chvilce opravdovou kliku. Leč přesně tak jako ve hře „monte“ nemá štěstí své místo, nemělo ho ani v tomto případě. Roli *rozsyp a ukaž* sehrála, když dostala pokyn. Jednoduchá technika vyvést někoho z míry funguje už od doby, kdy ženy začaly nosit šaty. Čtyři rychlé kroky a mladá žena se hbitě a energicky dostala doprostřed dění, zatímco zcela ohromené *očko* jen bezmocně zíralo.

„Končíme,“ vyštěkla a ukázala svůj odznak. „Ráda bych viděla nějaký váš doklad,“ vyhrkla vzápětí a dlouhým prstem ukázala na karetního podvodníka, podsaditého muže ve středních letech, s malou černou bradkou, jasnýma zelenýma očima a nejhbitějšíma rukama v zemi. Prohlížel si ji zpod své baseballové čapky a pomalu přitom zajížděl rukou do kabátu, aby z kapsy vytáhl peněženku.

„Zábava skončila, bando,“ řekla žena a rozevřela bundu, aby mohli vidět i odznak připevněný k opasku. Většina shromážděných se raději klidila pryč. Narušitelce bylo něco málo přes třicet, byla vysoká, měla široká ramena a úzké boky, na sobě černé džíny, zelený rolák a krátkou koženou bundu. Když hovořila, napínaly se jí svaly na šíji. Nad pravým okem se jí rýsovala krátká vybledlá jizva v podobě rybářského háčku, kterou teď skrývaly brýle.

„Už jsem řekla, hra skončila.“

Koutkem oka zahlédla, že sázky ze stolu zmizely přesně ve chvíli, kdy poprvé promluvila. Věděla přesně kam. Hráč byl příliš dobrý, s bleskovými reakcemi, a proto si pečlivě hlídal to jediné, na čem mu doopravdy záleželo: prachy. Dav zmizel, aniž by ho napadlo přemýšlet o ztracené hotovosti. Ranař udělal směrem k ženě váhavý krok, ale pak ztuhl, když si ho změřila ostrým pohledem.

„To ani nezkoušej, protože zbožňuju, když chlápci jako ty hnijou ve federální díře," řekla a sjela ho očima. „Mají tam aspoň na hraní pořádné masíčko." Ranařův ret se roztřásl, když došla až k němu.

„No tak, chlape. Když to říkám, tak to taky tak myslím."

Naháněč se nervózně podíval na druhého.

„Vypadni," zasyčel. „Najdu si tě potom."

Když muž zmizel, zkontrolovala karbaníkův průkaz, podala mu ho zpátky a pak nechala hráče postavit ke zdi, aby ho mohla prohledat. Nakonec sebrala karty ze stolu a otočila je tak, aby byla vidět právě černá královna.

„Koukám, že jsem vyhrála."

Hráč se na ni sebevědomě podíval.

„Od kdy se federálové zajímají o neškodné hry náhody?"

Položila karty zpátky na stůl.

„Je fajn, že kavky nevědí, jak náhodná ta tvoje partička ve skutečnosti je. Nejspíš bych ty kluky měla najít a všechno jim vysvětlit. Aby se vrátili a vymlátili z tebe duši."

Oči mu sklouzly dolů na černou královnu. „Jak jste řekla, vyhrála jste. Kolik chcete?" zeptal se a z pouzdra na zadku vytáhl roličku bankovek.

Místo odpovědi popadla svůj průkaz, od pásku odtrhla odznak a oboje hodila na stůl. Muž ji pozorně sledoval.

„Jen se koukni pořádně," řekla, „já žádná tajemství nemám." Když zvedl identifikační doklady, došlo mu, že tahle žena k federálům rozhodně nepatří. V plastovém obalu byla nákupní karta do velkoskladu Costco a na odznaku se leskl emblém německého piva. Mužovy oči se rozšířily a žena nadzvedla sluneční brýle. Okamžitě ji poznal. „Annabelle?"

Annabelle Conroyová si vzala slovo. „Leo, sakra, co se to děje, že si zas vyděláváš touhle šílenou hrou v takovéhle díře?"

Leo Richter jen pokrčil rameny, ale už se usmíval. „To víš, časy jsou zlý. Kluci jsou dobří, sice zelenáči, ale učí se. A monte nás nikdy nevypeklo, ne?" Zamával svazkem bankovek dřív, než je znovu zastrčil do pouzdra. „Poněkud nebezpečný hrát si na poldu, nemyslíš?" prohodil zlehka.

„Nikdy jsem neřekla, že jsem polda, lidi si to jenom mysleli. Leo, na tom přece stojí naše kariéra. Když máš dost odvahy, můžeš lidi přesvědčit v podstatě o čemkoli. Mimochodem, když už o tom mluvíme, tys chtěl *uplácet chlupatý?*“

„Podle mýho skromnýho odhadu to docela často funguje,“ řekl Leo, vytáhl z kapsy košile krabičku cigaret a jednu jí nabídl. Odmítla.

„Kolik si v tomhle kšeftu vyděláš?“ zeptala se rovnou. Leo se na ni podezřívavě podíval. Pak si zapálil winstonku, potáhl a kouř vyfoukl směrem k obloze.

„Dost pro všechny. Musím se starat o parťáky.“

„Parťáci? Nechceš snad říct, že za ně vyplňuješ daňová přiznání?“

Než se zmohl na odpověď, pokračovala.

„Leo, monte mě nezajímá. Řekneš mi konečně, kolik z toho máš? Poslyš, mám důvod se ptát, a ten důvod je hodně dobrý.“ Zkřížila si ruce na prsou a ve vyčkávací póze se opřela o zeď.

Pokrčil rameny.

„Normálně se točíme na pěti štacích, tak šest hodin denně. Jde to tak tři, čtyři hodiny. Je tady všude hodně odborářů. Ti chlapi jsou docela chytlaví, když mají pustit chlup. Brzo se ale přesuneme jinam. V továrnách budou vyplácet a my nestojíme o to, aby si nás někdo zapamatoval. Tobě přece nemusím nic vysvětlovat. Mám šedesát procent, ale náklady jsou pěkně vysoký. Našetřil jsem tak třicet táců. Před zimou potřebuju dvakrát tolik. To mi nějakou dobu vydrží.“

„Jen krátkou, jak tě znám,“ podotkla Annabelle Conroyová a sebrala svůj pivní odznak a kartu Costco.

„Zajímají tě *opravdový* prachy?“

„Když ses na to naposledy ptala, postřelili mě.“

„Dostali jsme to všichni, ale jenom proto, žes byl nenažranej.“

Ani jeden se neusmál.

„O co jde?“ zeptal se Leo.

„Povím ti to, ale nejdřív si musíme probrat pár věcí. Už dlouho potřebuju něco pořádnýho.“

„Velký spiknutí? Kdo o to ještě stojí?“

Přikývla a zadívala se mu přímo do očí. S podpatky měřila sto pětasedmdesát.

„Já o to stojím, mě to totiž nikdy nepřestalo bavit.“

Všiml si jejích rusých vlasů.

„Naposledy jsi byla bruneta, viď?“

„Jsem vždycky to, co potřebuju.“

Na jeho tváři se rozlil úsměv.

„Pořád ta samá Annabelle.“

Její rysy mírně ztvrdly.

„Ne, nejsem stejná, jsem lepší. Takže bereš?“

„Jaký je riziko?“

„Dost velký. Stejně jako odměna.“

Jejich bubínky začal drtit automobilový klakson, ale nijak je to nevyvedlo z míry. Lidé jako oni si nemohli dovolit ztratit chladnokrevnost, jinak by byli už dávno hosty v nápravném zařízení anebo dokonce mrtví. Leo nakonec zamrkal.

„Dobře, beru. Co teď?“

„Musíme dát dohromady pár lidí.“

„Naše staré hvězdy?“ zeptal se a jeho oči se při té myšlence rozzářily.

„Velký podvod vyžaduje ty nejlepší z nejlepších.“ Zvedla černou královnu. „Získala jsem dámu z tvého zázračného stolu. Zaplatíš za ni tím, že mě vezmeš na večeři.“

„Neřekl bych, že jsou tady v okolí restaurace, kam by stálo za to zajít.“

„Tady ne. Za tři hodiny letíme do L. A.“

„Do L. A.? Za tři hodiny? Nemám sbaleno a nemám letenku.“

„Máš ji v levé kapse saka. Strčila jsem ti ji tam, když jsem tě prohledávala.“ Sledovala jeho slabý odpor a pak na něj mrkla. „Přibral jsi, Leo.“

Když se otočila a kráčela pryč, Leo si sáhl do kapsy a skutečně v ní našel letenku. Shrábl karty a hnal se za Annabelle. Stůl nechal stát tam, kde byl, monte si právě vybralo dovolenou. Nadešel čas pro velké spiknutí.

KAPITOLA 3

Téhož dne, ale už v L. A., mu Annabelle u večeře vysvětlila celý svůj plán. Zmínila i jména dvou lidí, které chtěla přibrat.

„Zní to dobře, ale co ta akce? Neřekla jsi mi vůbec nic.“

„Dočkej času,“ odvětila, když prstem přejížděla po hraně skleničky. Sledovala přitom prostor nóbl restaurace a hledala potencionální kavky.

Nadechni se a najdi hňupa. Odsunula si z tváře pramen vlasů a očima navázala kontakt s chlápkem o tři stolky dál. Ten moula házel po Annabelle, oblečené dnes večer v krátkých černých šatech, už skoro hodinu zamilované pohledy, zatímco jeho opomíjená společnice, která po celou dobu seděla vedle něj, jen mlčky pěnila. Chlápek si pomalu olízl rty a výmluvně na Annabelle zamrkal.

Ty slizoune, na nic víc se nezmůžeš?

Leo její myšlenky přerušil.

„Podívej, Annabelle. Já tě nevypeču. Vždyť jsem vážil cestu až sem.“

„Dobrá, v tom případě tě dneska zvu já.“

Když dopila skleničku cabernetu, znovu promluvila.

„Leo, nech toho, jako lháři ti to dneska moc nejde.“

Náhle k ní přistoupil číšník a podal jí vizitku.

„Od toho pána tamhle,“ řekl a ukázal na zahleděného týpka.

Annabelle navštívenku přijala. Stálo na ní, že muž je vyhledavač talentů. Aby to upřesnil, připsal na zadní stranu specifickou sexuální službu, kterou by si od ní přál.

No dobře, ty umělče. Řekl sis o to.

Když vycházeli ven, zastavila se u stolku, kde sedělo pět podsaditých mužů v moderních oblecích z pruhované látky. Chvilku s nimi o něčem hovořila a muži se rozesmáli. Jednoho z nich pak pohladila po hlavě a druhému, čtyřicátníkovi s prošedivělými vlasy a širokými rameny, dokonce dala polibek na tvář. Opět zazněl smích. Nakonec se k nim Annabelle posadila a dalších pár minut si všichni společně povídali. Leo je celou dobu zvědavě pozoroval. Když

Annabelle vstala a zamířila k východu, minula stolek vyhledavače talentů. Týpek se ozval.

„Ahoj, kotě. Jsi fakt super, zavolej mi. Jsem celej nažhavenej.“ Annabelle vzala z tácu, který nesl právě procházející číšník, skleničku s vodou.

„Tak to ovšem nezbývá nic jiného, než tě trochu zchladit,“ řekla a vylila mu vodu do klína.

Chlap vyskočil. „Sakra! Za tohle zaplatíš, ty děvko!“ Jeho přítelkyně si dala ruku na ústa, aby skryla svůj smích. Dříve než mohl muž zaútočit, chytla ho Annabelle za ruku a zkroutila mu zápěstí.

„Vidíš tamhlety chlápky?“ zeptala se a kývla hlavou k pětici mužů, kteří teď na umělce hleděli se značně nepřátelským výrazem. Jeden z nich si začal mnout klouby, druhý vsunul ruku do saka a nechal ji tam.

„Zíráš na mě celý večer,“ řekla Annabelle téměř beránčím hlasem, „a tak sis určitě všiml, že jsem si s nimi povídala. Patří k rodině Moscarelli. Ten poslední je můj bývalý, Joey Jr. Do jejich klanu už sice nepatřím, ale odejít z rodiny Moscarelli v podstatě nejde.“

„Moscarelli?“ řekl muž a mírně zaváhal. „Sakra, co jsou vůbec zač?“

„Patřili na třetí místo v organizovaným zločinu v L. A., než to tu poldové vyčistili. Teď se vrátili, aby dělali to, co dovedou nejlíp. Řídí odbory v Big Applu a v Newarku.“

Stiskla mu paži.

„Jestli máš nějaký problém s tím, co máš v kalhotách, Joey se o to postará.“

„Fakt si myslíš, že ti ty kraviny žeru?“ vyjekl chlápek.

„Zkus si s nima promluvit a uvidíš sám.“

Muž se znovu podíval směrem k jejich stolu. Joey Jr. držel ve své svalnaté ruce nůž na steaky, zatímco ostatní se ho snažili udržet na židli. Annabelle stiskla mužovu paži ještě o něco silněji.

„Nebo mám Joeyovi a jeho kámošům říct, aby sem přišli? Neboj, je venku na podmínku, takže ti toho nemůže moc udělat, aby ho federálové neposlali zpátky do lochu.“

„Ne,“ řekl vylekaný svůdce, když se očima odtrhl od Joeya držícího nůž na steaky. Pak rychle dodal. „Vlastně o nic nejde, byla to jenom troška vody.“ Znovu se posadil a ubrouskem si sušil klín.

Annabelle se otočila k jeho přítelkyni. Žena se opravdu snažila, aby nevyprskla smíchy. „Drahoušku, vám to připadá legrační? V takovémhle případě se ale všichni smějí *vám,* ne s vámi. Co kdybyste se snažila najít v sobě trochu sebeúcty a nechodila na rande s takovými slizouny? Jednou totiž přijde den, kdy budete stará a nikdo už o vás nezavadí ani pohledem.“

Dáma se přestala smát. Když vycházeli ven, Leo konečně promluvil.

„Panečku, já ztrácel čas čtením Dalea Carnegieho, a přitom celou tu dobu stačilo, abych se tě držel nablízku!“

„Leo, dej si pohov.“

„No dobrá, dobrá. Moscarelliho rodina? No teda! Kdo byli ti chlapi?“

„Pět účetních ze Cincinnati na lovu, nejspíš.“

„Tak to jsi měla štěstí, že vypadali jako zabijáci.“

„Nebyla to náhoda. Už jsem ti říkala, že s mým přítelem připravujeme jeden film. V L. A. se podobné věci dějí každý den. Požádala jsem je o pomoc, aby vypadali jako gangsteři. Zkrátka, aby vykouzlili tu správnou atmosféru. Navykládala jsem jim, že když budou přesvědčiví, možná dostanou i roli. No nic. Aspoň si užili pořádné vzrušení, možná největší za celý svůj život.“

„No jo, ale jak jsi mohla vědět, že po tobě ten blb vyjede?“

„Ale no tak, Leo. Já to nevěděla, za to mohla ta stanová tyč v jeho kalhotách. Copak si myslíš, že jsem mu tu vodu vylila do klína jen tak pro nic za nic?“

+++++

Druhý den se Annabelle s Leem prohánělí ve vypůjčeném tmavě modrém lincolnu po bulváru Wiltshire v Beverly Hills. Leo visel očima na výlohách, které míjeli. „Kde jsi to o něm všechno zjistila?“

„Všeobecné zdroje. Je mladý, nemá žádné zkušenosti z ulice, ale to, co dělá, fakt umí. Proto jsme tady.“

Annabelle zajela na parkoviště a ukázala na obchod. „Jsme na místě. Ten týpek bere zákazníky pěkně na hůl.“

„Jak vypadá?“

„Jako metrosexuál.“ Leo se na ni zvědavě podíval.

„Metrosexuál? Co to proboha je? Nový typ teplouše?“

„Leo, zkus si někdy sednout k počítači.“ O chvilku později oba dva vstoupili do drahého butiku. Přivítal je vysoký, dobře vypadající mladík oblečený celý v černém. Měl uhlazené blond vlasy a na tváři módní strniště.

„Vy jste tady celý den sám?“ zeptala se ho, když si prohlížela další skvěle vypadající zákazníky. Museli být pořádně zazobaní, protože jejich boty rozhodně nestály míň než tisíc dolarů. Přikývl.

„Mně se tady líbí. Jsem už prostě takový, rád slouží lidem.“

„To nepochybně,“ sykla Annabelle.

Počkala, dokud zbylí zákazníci neopustí obchod, a pak pověsila na dveře cedulku ‚Zavřeno‘. Leo donesl k pokladně dámskou halenku, zatímco Annabelle se brouzdala mezi stojany s oblečením. Leo podal muži kreditní kartu. Prodavači však vyklouzla z ruky, a tak se musel sehnout, aby ji sebral. Když se narovnal, uvědomil si, že Annabelle stojí těsně za ním.

„Pěkná hračka,“ řekla a ukázala na malý strojek, kterým prodavač právě protáhl Leovu kartu.

„Madam, za pokladnu nesmíte,“ řekl podrážděně.

Annabelle jeho poznámku ignorovala.

„Dal jste si ji dohromady sám?“

„Máme to na kontrolu proti padělkům,“ řekl prodavač. „Zkontroluje to kód a ukáže mi to, zda je karta platná. Zákazníci často platili falešnými kartami, a tak se majitel rozhodl bránit. Snažím se to udělat co nejméně nápadně, abych nikoho neuvedl do rozpaků. Myslím, že to chápete.“

„To víte, že tomu rozumím.“ Annabelle se natáhla ke strojku a zvedla ho. „No ne, Tony? Ono to čte z magnetického proužku jméno, číslo účtu, a dokonce i verifikační kód? Takže ten padělek můžeš udělat ty sám, že?“

Tony se na oba nechápavě podíval.

„Odkud mě znáte? Jste poldové?“

„Kdepak, jsme mnohem lepší,“ řekla Annabelle a položila mu ruku na jeho štíhlá ramena. „Jsme stejní jako ty.“

+++++

O dvě hodiny později kráčeli Leo s Annabelle po malém mostě v Santa Monice. Obloha byla bez mráčku a od oceánu vál svěží vánek. Leo si otřel čelo kapesníkem, sundal si sako a hodil si ho přes ruku.

„Sakra, já úplně zapomněl, že venku může být docela pěkně.“

„Skvělé počasí a bohaté kavky,“ odvětila Annabelle. „Proto jsme tady. Protože tam, kde jsou kavky, tam se…“

„Dají udělat ty nejlepší kšefty,“ doplnil pohotově Leo. Přikývla.

„Támhleten chlápek, to je Freddy Driscoll, korunní princ padělatelů.“

Leo hleděl před sebe, mžoural do sluníčka a snažil se přečíst malý štítek nad vystaveným zbožím. „Učiněné módní království.“

„Jasně, hlavně to udělej přesně tak, jak jsem říkala.“

„Copak to jde udělat jinak, *než jak jsi říkala?*“ zabručel Leo. Došli k pultům se zbožím. Prodávaly se tu džíny, kabelky i celá řada dalších doplňků, vše bylo vzorně srovnané a upravené. Muž stojící vedle nich je zdvořile oslovil. Nebyl příliš vysoký a jeho tvář vypadala velice příjemně. Zpod slamáku mu vyčuhovaly bílé kadeře.

„Pane jo, to jsou ceny,“ poznamenal Leo, když si prohlížel zboží. Muž se potěšené uklonil.

„To víte, nejsou tu žádné luxusní obchody, zato tu máme sluníčko a oceán.“

Procházeli mezi zbožím, vybrali si pár věcí a Annabelle podala muži stodolarovku. Když si ji vzal, nasadil si silné brýle, podržel bankovku v určitém úhlu a pak ji Annabelle podal zpátky. „Promiňte, madam, ale bohužel je falešná.“

„Máte pravdu, opravdu je,“ připustila s ledovým klidem. „Jen jsem si myslela, že je správné zaplatit padělkem za padělky.“

Muž ani nemrkl, jen se na ni zlovolně usmíval. Annabelle si prohlížela bankovku stejně pozorně jako on.

„Ani ten nejlepší padělatel nemůže duplikovat Franklinův hologram, protože nemá přístup k tiskárně za dvě stě milionů dolarů. Ve Státech je jenom jedna a k ní padělatele nepustí.“ Leo se do toho vložil.

„Takže stačí vzít mastnou voskovku a nakreslit dokonalou skicu starého Bennyho. Trouba, co se na bankovku podívá, může získat dojem, že tam ten hologram je, i když tam není.“

„Vy jste ale dobře věděl, jak ten hologram vypadá,“ dodala Annabelle. „Protože jste se podobných bankovek už něco nadělal, že?“ Zvedla jedny džíny. „Já bych ale svému dodavateli okamžitě řekla, aby na zip dával časovou značku, jako to dělají opravdoví výrobci.“ Položila džíny a vzala do ruky kabelku. „A popruh musí mít dvojité šití, jinak je to všechno úplně zbytečná snaha.“

Leo ukázal na jedny z vystavených hodinek.

„Skutečné Rolexky tikají, ale tyhle…“

„Jsem zděšen,“ zareagoval muž. „Patrně jsem se stal obětí černého obchodu. Na mostě stál před pár minutami policista. Jdu pro něj. Neodcházejte, prosím, určitě bude chtít vaši výpověď.“

Annabelle ho chytla za paži a zaryla do ní své dlouhé, pružné prsty.

„Nenamáhej se s těmi báchorkami,“ řekla. „Pojďme si promluvit.“

„O čem?“ zeptal se s obavami.

„O malém i velkém švindlu,“ odvětil Leo a starcovy oči se rozzářily.

KAPITOLA 4

Roger Seagraves se podíval přes konferenční stůl na vystrašeného muže. Jeho účes tvořený zbytkem napomádovaných černých vlasů na jinak holé lebce vyvolával lítost. Muž měl útlá a vyzáblá ramena i nohy, ale velké břicho a zadek. I když mu bylo jen něco málo přes čtyřicet, jen stěží by dokázal uběhnout víc než padesát metrů. A zvednout činku by bylo zcela očividně nad jeho síly. Klidně ho mohli použít jako ideální příklad fyzické degradace celé mužské populace jednadvacátého století, pomyslel si Seagraves. Nesmírně mu to vadilo, protože v jeho životě hrála kondice vždycky rozhodující roli.

Denně, ještě před východem slunce, běhal osm kilometrů. Bez problémů zvládal sklapovačky a zvedl dvojnásobek své vlastní váhy. Pod vodou dokázal zadržet dech na čtyři minuty a občas si poblíž svého domu v okrsku Fairfax zahrál americký fotbal se studentským týmem. Žádný chlap přes čtyřicet nedokázal držet krok se sedmnáctiletými kluky, ale jemu k tomu moc nechybělo. V jeho kariéře mu tahle schopnost sloužila více než dobře; udržovala ho při životě.

Znovu se podíval na muže za stolem. Kdykoli viděl tuhle chlapskou karikaturu, nejraději by mu prostřelil čelo a dostal ho z té letargické mizérie. Jen blázen by však zabíjel svou zlatou husu, i když v tomhle případě šlo spíš o myš. Přesto toho chlapa velmi potřeboval.

Ta kreatura si nechávala říkat Albert Trent. Ve zdevastovaném těle vězel kupodivu vynikající mozek, což musel připustit i Seagraves. Zajímavé vlastně bylo i to, že hlavní rysy Rogerova plánu vytvořil právě Trent.

Oba muži teď probírali svědectví CIA před stálou komisí pro zpravodajské služby Kongresu, ve kterém měl Albert Trent výsadní postavení. Pak přišly na řadu zpravodajské informace, které sesbírali chlapci z Langley a dalších agentur pomocí rozsáhlého aparátu špehů americké vlády. Tihle duchové vás hlídali na každém kroku. Přes telefon, fax, e-mail a občas dokonce i tím, že vám jednoduše koukali přes rameno.

Seagraves s Trentem dokončili hovor a teď už jen seděli nad vlažnou kávou. Seagraves si pomyslel, že bude muset najít nějakého úředníka, který mu už konečně nabídne pořádný šálek kafe. Možná to ale bude tou vodou, co tu mají.

„Venku se zvedá vítr," řekl Trent s pohledem upřeným na svůj poznámkový blok. Pak si uhladil rudou kravatu a podrbal se na nose. Seagraves se zadíval z okna. Bylo to znamení. V těchto dnech si nikdo nemohl být jistý před nastraženými štěnicemi. Ani tady na Capitol Hillu ne.

„Podle předpovědi se blíží nějaká fronta. Nejspíš bude pršet, anebo taky ne. Možná přijdou i bouřky."

Seagraves si poposedl. Odkaz na bouřky vždycky vyvolával jeho pozornost. Předseda sněmovny Bob Bradley takové hromobití představoval. Teď už ale naštěstí ležel v hlíně svého rodného Kansasu pod zvadlými svazky květin. Seagraves se ušklíbl.

„Všichni tady mluví o počasí, ale nikdo s tím nic neudělá."

Trent se rozesmál.

„Všechno vypadá dobře, hlavně spolupráce s Centrální zpravodajskou službou."

„Ty jsi to nevěděl? To C přece znamená kooperaci."

„Ještě pořád čekáme na páteční výslech ZRO?" zeptal se zástupce ředitele CIA pro tajné operace.

„Ano. Za zavřenými dveřmi můžeme být otevření."

Trent přikývl.

„Nový předseda výboru moc dobře ví, jaké má karty. Ta šaškárna s volbou začala ještě před samotným slyšením."

„Jsme ve válce s terorismem, takže další zákulisní hry. Nepřátelé téhle země jsou všude. Musíme spolupracovat. Zlikvidovat je dřív, než zlikvidují oni nás."

„Samozřejmě," souhlasil Trent. „Žijeme v nové době a čelíme novým, zcela legálním metodám boje."

„To je jasné." Seagraves potlačil zívnutí. Pokud je někdo poslouchal, musel si myslet, že se vyžívají ve vlasteneckých kecech. Opak byl pravdou. Roger se už dávno o svou zemi, vlastně o všechny země světa, přestal starat. Teď se zajímal jen sám o sebe. Nezávislý

stát Rogera Seagravese. Měl k tomu schopnosti, pevné nervy a navíc i přístup k neocenitelným informacím.

„Jestli už nemáme nic dalšího, tak pojedu. Než zas budou ty nejhorší zácpy.“

„Copak někdy nejsou?“

Trent poklepal na záznamník a Seagraves se zadíval na tlustou složku. Vyměnil ji s Trentem za spis s detailními požadavky a upřesněním konkrétních zpravodajských praktik agentury. V Seagravesově složce nebylo nic méně vzrušujícího než obecné analytické tlachy určené dohledovému výboru. Mistrovské dílo, jak neříct nic ve zcela zmatečném stylu obsahujícím více než milion slov.

Pokud ale člověk dokázal číst mezi řádky, a Seagraves věděl, že Trent to umí velice dobře, mohl ve zprávě najít jména čtyř utajených amerických agentů včetně jejich současné pozice, pochopitelně v šifrované podobě. Předání jejich jmen a adres dobře finančně zajištěným teroristickým organizacím – samozřejmě za pěkný obnos – povede k tomu, že ve třech zemích Středního východu zaklepou na jejich dveře a ustřelí jim hlavu. Na účet, který neaudituje žádný americký regulátor, už bylo převedeno přes dva miliony dolarů. Trentovým úkolem bylo předat ukradená jména dál.

Seagravesův obchod jen kvetl. S tím, jak rostl počet amerických nepřátel, prodával tajemství muslimským teroristům, komunistům v Jižní Americe, diktátorům v Asii, a dokonce i členským zemím Evropské unie.

„Dobrá zpráva,“ poznamenal Trent po zhlédnutí textu, který právě dostal. Byly to informace, které předvídaly bouři, včetně toho, kdy a jak přijde.

Ještě téhož večera seděl Seagraves doma a začal svým typicky metodickým přístupem plánovat celou operaci. Tentokrát to bude mnohem jemnější práce, beze zbraní. Trent se skutečně vytáhl. Dodal mu zpravodajské informace, které vše jen zjednodušovaly. Seagravesovi zbývalo vytočit jen jediné telefonní číslo.

KAPITOLA 5

Ve Washingtonu bylo jasné a chladné ráno, přesně v šest třicet se otevřely dveře třípodlažního domu Jonathana DeHavena a ven vyšel muž v šedém tvídovém saku, světle modré kravatě a černých kalhotách. Vysoký padesátník s pečlivě upraveným účesem se nadechl čerstvého vzduchu a pak chvilku s obdivem hleděl na nádherná stará sídla v ulici.

DeHaven rozhodně nepatřil k těm nejbohatším, kteří v téhle čtvrti žili. Průměrná cena cihlových domů se zde pohybovala kolem několika milionů dolarů. Dům zdědil po rodičích, kteří naštěstí investovali do nemovitostí v D.C. I když většina majetku padla na charitu, DeHaven jako jedináček zdědil dostatečnou částku, aby si mohl doplnit svůj vládní plat a dopřávat si, co hrdlo ráčí.

Díky dědictví se nemusel strachovat o peníze a nic ho nenutilo vydělávat je nějakým pochybným způsobem. To se rozhodně nedalo říci o dalších obyvatelích ulice Good Fellow. Jeden z jeho sousedů byl obchodníkem se smrtí – i když DeHaven by zvolil politicky korektní termín a řekl by o něm, že se živí jako *obchodník v obranném průmyslu.* Cornelius Behan si nechával s oblibou říkat C. B. a bydlel v ohromujícím paláci. Původně šlo o dvě samostatné budovy, teď propojené dohromady, zabírající víc než tisíc pět set metrů čtverečních. DeHaven zaslechl, že v této přísně regulované oblasti získal stavební povolení k úpravám jen díky tučným úplatkům. V celém komplexu nechyběl ani výtah pro čtyři osoby, a oddělené prostory pro služebnictvo s opravdovými sluhy.

V době, kdy se Behanova žena vydávala na nákupní cesty do Evropy, se v domě střídaly nejrůznější dámské návštěvy. DeHaven byl přesvědčen, že i Behanova žena si za Atlantikem bohatě užívá flirtů. Obvykle se dopracoval k představě nahé elegantní dámy, milující se s mladým Francouzem na obrovském jídelním stole z dob Ludvíka XVI., zatímco kdesi v pozadí hrálo bolero. DeHaven s ní sympatizoval, a v duchu jí to přál.

Zaplašil myšlenky na výstřelky svých sousedů a vesele přidal do kroku. Jonathan DeHaven byl nadšeným ředitelem oddělení

vzácných tisků v Kongresové knihovně, kde se skrývala nepochybně nejvzácnější kolekce starodávných knih na světě. Britové, Italové i Francouzi by se takovému tvrzení nejspíš bránili, ale zcela neobjektivní DeHaven věděl, že má prostě tu svoji americkou pravdu.

Svižnou chůzí kráčel asi čtyři sta metrů po polorozpadlém chodníku. Chůzi měl po své matce, která velmi starostlivě určovala každičký krok jeho života. Den po její smrti si vůbec nebyl jist, zda tahle hřmotná a panovačná dáma jednoduše nevynechá pohřeb a zda nedoklopýtá přímo do nebes, aby mohla dál řídit pozemské věci. Na rohu nastoupil do místního autobusu, a posadil se vedle ženy špinavé od prachu ze stavby. Po pětadvaceti minutách vystoupil na rušné křižovatce.

Přešel ulici a vešel do malé kavárny, kde si pravidelně dával šálek ranního čaje a loupák. Přečetl si tam i *New York Times.* Titulky přinášely jako obvykle depresivní náladu. Války, hurikány, pravděpodobná epidemie chřipky, terorismus, to docela stačilo, aby se člověk tiše vplížil do svého domu a pečlivě za sebou zamkl dveře. Jeden článek líčil jakési nesrovnalosti v obranném průmyslu. Předpokládaly se úplatky od výrobců zbraní a korupce mezi politiky. Takový šok! Původní předseda sněmovny na úplatky dojel. Jeho následníka Roberta Bradleyho dokonce brutálně zavraždili ve Federálním klubu. Zločin zůstával neobjasněn. K atentátu se nicméně přihlásila až doposud neznámá domácí teroristická skupina, nějací „Američané proti 1984“, což byl zřejmý odkaz na Orwellovo mistrovské dílo. Policejní vyšetřování však nikam nevedlo, alespoň podle tisku.

DeHaven se tu a tam podíval z okna kavárny a pozoroval vládní úředníky včetně několika nešťastných senátorů, jak kráčejí s výrazem odhodlání změnit svět. Napadlo ho, že tohle je opravdu prapodivné místo. Právě tady člověk najde příživníky tancující kolem slizkých kariéristů, pěkný vzorek idiotů a intelektuálů a bohužel i ty, kteří se již dostali na vyšší mocenské pozice. Bylo to jediné město ve Spojených státech, kde se vyhlašovala válka, zvedaly federální daně a snižovaly sociální výhody. Rozhodnutí přijímaná na území několika čtverečních kilometrů dávala obyčejným lidem pocit

nadšení či vzteku, to podle toho, kdo byl v daném okamžiku zrovna u vlády. Boje, převleky a spiknutí, které se zde domluvily pro udržení či opětovné získání moci, sžíraly veškerou energii, kterou v sobě chytří a talentovaní lidé kdy měli. Víření a neustále se měnící mozaika musela všem připadat jako naprosto šílená, dokonce i těm, kteří se dostali tak blízko, aby něčemu rozuměli. Prostě smrtící hra, která nikdy neskončí.

Po pár minutách už DeHaven vybíhal po širokém schodišti Kongresové knihovny v Jeffersonově budově. Po podpisu si od muže z ochranky převzal klíče a vydal se do prvního patra směrem k místnosti LJ239. Právě tam se nacházela čítárna vzácných tisků a depozitáře, v nichž se skrývaly národní poklady. Byla mezi nimi i originální Deklarace nezávislosti, kterou podepsali zakládající otcové ve Filadelfii při své cestě z Anglie za svobodou. *Co by asi tomuhle státu řekli dnes?*

Když odemkl masivní dveře čítárny a otevřel je směrem dovnitř, musel zadat komplikované heslo k alarmu, aby mohl vstoupit do místnosti. Každý den sem přicházel jako první. Jeho pracovní povinnosti sice neměly s čítárnou skoro nic společného, ale i tak si vytvořil ke knihám prapodivný vztah. Laik by ho zřejmě nepochopil, oddaný bibliofil však ano.

V současné době zůstávala čítárna o víkendech uzavřená, což DeHavenovi umožňovalo jezdit na kole, shánět vzácné tisky do soukromé sbírky a hrát na klavír. Tuhle dovednost se naučil pod přísným dohledem svého otce, jehož touha stát se koncertním mistrem narazila na prostý nedostatek talentu. Dobrý bohužel nebyl ani jeho syn. Po otcově smrti se mu však hra na klavír zničehonic velmi zalíbila. I když se občas vzepřel přísným pravidlům, pravdou bylo, že své rodiče vlastně vždycky poslouchal.

Za celý svůj život udělal proti jejich vůli pouze jednu jedinou věc – oženil se s ženou o dvacet let mladší, s dívkou, která se k němu vůbec nehodila, jak to alespoň tvrdila jeho matka. Manželství se nakonec stejně rozpadlo. Žádná matka však nedokáže donutit svého syna, aby se vzdal milované ženy. Ani finančními výhružkami ne. Jonathanova matka dokonce tvrdila, že prodá cenné tisky, které mu měla odkázat. Měl se jí tenkrát postavit a poslat ji k čertu. To ale

věděl až dnes. Příliš pozdě. Kéž by si tak tenkrát dokázal prosadit svou!

DeHaven si zhluboka povzdechl, pomalu si rozepnul sako a uhladil kravatu. Po boku té ženy prožil dvanáct nejšťastnějších měsíců svého života. Nikoho takového pak už nikdy nepotkal a byl si jist, že ani nepotká.

A já ji nechal odejít jenom kvůli své hysterické matce!

Celá ta léta jí psal, celá ta léta se jí všemi možnými způsoby omlouval. Posílal jí peníze, šperky i exotické dárky z cest po světě, ale nikdy mu ani slovem nenaznačila, že by se k němu chtěla vrátit. Ostatně on by to také neudělal. Nebo snad ano? Párkrát mu napsala zpátky, pak se ale dopisy i balíčky začaly vracet neotevřené. Po matčině smrti se ji pokusil najít, ale nakonec se přesvědčil, že je stejně na všechno pozdě. Už si ji prostě nezasloužil.

Zhluboka se nadechl, vytáhl z kapsy klíče a dlouze hleděl do prostoru čítárny. Její výzdoba, napodobující vznešenou georgiánskou Síň nezávislosti, působila nesmírně uklidňujícím dojmem. DeHaven se nejvíc obdivoval měděným obloukovým lampám umístěným na stolech. Když po jedné z nich přejel něžně rukou, začal se pocit naprosté prohry ze ztráty jediné ženy, kterou kdy miloval, pomalu vytrácet.

Přešel místnost, vytáhl bezpečnostní kartu a přejel přes počítačovou čtečku. Pak kývl směrem ke kameře nad dveřmi a vešel do depozitáře. Chodit sem, byl jeho denní rituál; dobíjel si zde baterky a utvrzoval se v pocitu, že jeho život už představují jen tyhle starodávné knihy. Chvilku strávil v posvátném zázemí Jeffersonova salonu a probíral se výtiskem Tacitových prací, které tak obdivoval třetí americký prezident. Pak odemkl dveře a vešel do depozitáře Rosenwalda J. Lessinga, kde na policích spočívaly svitky inkunábulí darovaných Lessingem, bývalým šéfem Sears, Roebuck. Tahle místnost měla nepřetržitě zapnutou klimatizaci pořízenou za nekřesťanské peníze. Ačkoli knihovna bojovala s omezeným rozpočtem, stálá teplota šestnácti stupňů a relativní vlhkost udržovaná na šedesáti osmi procentech byla nutností, která cenným tiskům umožní přežít staletí. A možná i víc.

Podle DeHavena by rozhodně stálo za to, přidat do federálního rozpočtu nějakou částku, protože se stejně pořád financovaly jen boje, namísto mírových účelů. Za nepatrnou část nákladů na jednu raketu by dokázal na volném trhu koupit veškeré zdejší knihy do své sbírky vzácných tisků. Jenže politici věřili, že rakety přinášejí bezpečí, což ale ve skutečnosti přinášela právě literatura. Ignorance vede k válkám a lidé, kteří čtou, jsou jen zřídkakdy tupci. I když to pravděpodobně byla velmi jednoduchá životní filozofie, DeHaven se jí držel.

Poté co prolistoval několik svazků, které se zrovna vrátily z konzervačního oddělení, vyšel po schodech do depozitářů nad čítárnou. Tady se skladovaly první americké lékařské knihy. V mezaninu nad nimi se pak nacházelo velké množství dětských publikací. Zastavil se a citlivě pohladil bustu muže, která stála na malém stolku v koutě, aby si ji každý mohl zapamatovat.

O chvilku později se Jonathan DeHaven zhroutil na židli a umíral. Nebyla to příjemná a bezbolestná smrt, ale naopak taková, kterou doprovázejí křeče a skřeky. Během necelých třiceti vteřin leželo jeho tělo na podlaze, dobrých sedm metrů od místa, kde to celé začalo. Zdálo se, že jeho oči hledí na sbírku povídek; z obalu knihy se usmívaly dívky s klobouky na hlavách, oblečené na čajový dýchánek.

Zemřel, aniž by věděl, kdo za jeho smrtí stojí. Důvodem smrti nebyl žádný zdravotní problém, DeHaven byl ve skvělé kondici. Nikdo mu nezpůsobil žádné zranění a v jeho krvi nekolovala ani kapka jedu. Byl tu naprosto sám.

Přesto ale Jonathan DeHaven zemřel.

+++++

Asi čtyřicet kilometrů od Kongresové knihovny, v domě Rogera Seagravese, zazvonil telefon. Předpověď počasí: v nejbližších hodinách bude slunečno a jasno. Seagraves dosnídal, vzal si kufřík a zamířil do práce. Byl spokojený, další den začínal samými dobrými zprávami.

KAPITOLA 6

Caleb Shaw vstoupil do čítárny a kráčel ke svému stolu u zadní stěny, kde si odložil batoh a cyklistickou helmu. Chvíli mu trvalo, než odepnul šňůrku držící nohavici, aby se mu kalhoty nezašpinily od řetězu. Pak se posadil do křesla a pustil se do práce. Včera dostal od jistého prominentního amerického učence požadavek na shromáždění více než šesti set knih pro přípravu komplexní bibliografie. Jako výzkumný specialista je už dokázal všechny vyhledat v počítačovém katalogu, jenže teď ho čekal úkol daleko obtížnější – snést je všechny na jednu hromadu.

Caleb si uhladil své nepokojné šedé vlasy a povolil si opasek. Byl sice střední postavy, ale v poslední době nepříjemně přibral kolem pasu. Doufal, že svůj problém vyřeší jízdou na kole. V každém případě se vyhýbal všem rozumným dietám, protože se nehodlal vzdát svých oblíbených jídel a koneckonců ani vína. Navíc byl velmi pyšný na to, že už od své promoce nenavštívil tělocvičnu.

Prošel vchodem do depozitáře, projel kartou čtečku a otevřel dveře. Překvapilo ho, že nikde nevidí Jonathana DeHavena. Byl tu přece vždycky před ním a navíc dveře do čítárny *byly odemčené.* Caleba napadlo, že ředitel je buď ve své kanceláři, nebo někde v depozitářích.

„Jonathane?“ vykřikl, ale nedostal žádnou odpověď. Podíval se na seznam v rukou. Splnit ten úkol mu bude trvat celý den, ne-li dva. Popadl vozík na knížky, který stál u stěny, a začal systematicky projíždět jednotlivé depozitáře, kde byly knihy uloženy. Za půl hodiny vyšel ven pro další seznam. Čistě náhodou narazil na ženu, s níž pracoval v čítárně, a prohodil s ní pár zdvořilostních frází. Když se vrátil zpátky, uvědomil si, že je mu zima. Ještě štěstí, že si včera ve třetím patře zapomněl svetr. Nejdřív chtěl nahoru vyjet výtahem, ale nakonec se rozhodl, že bude jednodušší těch pár schodů prostě vyběhnout. Prošel sekcí lékařských knih, vyběhl schodiště a ocitl se v mezaninu. Kráčel hlavní chodbou k místu, kde zanechal svetr. Když spatřil mrtvé tělo Jonathana DeHavena, jen vzdychl, těžce polkl a vzápětí omdlel.

+++++

Z prostého domku vyšel na malý hřbitov vysoký šlachovitý muž, který tu pracoval jako hrobník. Ze všech sil se snažil, aby hřbitov byl skutečně důstojným místem pro poslední odpočinek, a tak tu měl neustále spoustu práce. Ironií osudu byl právě tento muž „oficiálně" pohřben na Arlingtonském národním hřbitově – většinu jeho bývalých vládních kolegů by zajisté velmi překvapilo, kdyby zjistili, že je naživu. Vlastně i pro něj samotného to bylo dost překvapivé. Agentura, pro kterou kdysi pracoval, se ho usilovně snažila připravit o život jen proto, že už nechtěl ve jménu vlády zabíjet druhé.

Koutkem oka zachytil pohyb zvířete a zkontroloval, zda ho někdo nepozoruje. Pak plynulým pohybem vytáhl z pochvy u opasku nůž a otočil se. Po pár krocích pečlivě zamířil a mrštil zbraní vpřed. Sledoval, jak nůž připichuje hlavu hada k zemi a jak se tělo ploskolebce svíjí. Tahle potvora ho minulý týden už dvakrát málem kousla. Přistoupil blíž, vytáhl z mrtvého zvířete nůž, otřel jej a tělo hada odhodil do popelnice.

Své zabijácké schopnosti už dlouho nevyužíval, ale občas se mu hodily. Doba, kdy neustále někde ležel a čekal, až mu kořist vejde na mušku, už naštěstí dávno pominula. Od jeho minulého života ho dnes dělilo úplně všechno. Včetně jména.

Své pravé jméno, John Carr, už nepoužíval téměř třicet let. Nechával si říkat Oliver Stone. Tuhle přezdívku si vybral v době, kdy po něm jeho agentura pásla, a zčásti i jako protest proti vládě. Po celá desetiletí udržoval v parku Lafayette malý stan, přímo proti Bílému domu, kde patřil *mezi permanentní protestující*. Na transparentu vedle něj stálo prosté „CHCI PRAVDU". Ve snaze naplnit tento cíl dal dohromady malý spolek, Camel club, který se staral o to, aby americká vláda brala své občany na vědomí. Čas od času se jim skutečně podařilo rozplést nějakou tu konspirační teorii. Dalšími členy klubu byli Milton Farb, Reuben Rhodes a Caleb Shaw. Neměli žádnou moc ani vliv, jen otevřené oči a nastražené uši. Je až s podivem, co všechno dokáže vytrvalé pozorování, odvaha a důvtip.

Stone se podíval na zataženou oblohu. Vítr blížící se fronty čechral jeho nakrátko zastřižené husté vlasy, které kdysi nosíval až k ramenům, i jeho hustou neupravenou bradku, která mu v minulosti často sahala až k hrudi. Teď si nechával vždycky pár dní, než ji

oholil. Vlasy i bradka, kterými změnil svůj vzhled, mu pomohly přežít při posledním dobrodružství Camel clubu.

Stone odhodil plevel do kbelíku na odpad a pak chvíli hleděl na místo odpočinku významného afroamerického kněze, který zemřel v boji za svobodu. Přemýšlel, jak je možné, že v nejsvobodnější zemi světa vůbec někdo za svobodu bojuje. Když se rozhlížel po hřbitově na hoře Sion, kde kdysi bývalo železniční nádraží, kudy projížděli otroci směřující za svobodou, podivoval se, jak slavné osobnosti jsou tu pochovány.

Při práci poslouchal zprávy z malého přenosného rádia, které postavil na zem vedle sebe. Moderátor právě sděloval, že v Iráku, Indii a Pákistánu byly zabity čtyři spojky ministerstva zahraničí. *Spojky ministerstva zahraničí?* Stone dobře věděl, co je to za funkci. Američtí špioni, které zkrátka někdo zlikvidoval. V oficiální zprávě určené pro veřejnost se o tom samozřejmě mluvit nebude. Jako obvykle. Stone se vždycky snažil být informován o současných geopolitických událostech. Ze svého platu od církve si kupoval troje noviny, vystřihoval si z nich články a ukládal je do deníků. Měl už dost zkušeností, aby dokázal mezi řádky vyčíst pravdu.

Z myšlenek ho vyrušilo drnčení telefonu. Přijal hovor, poslouchal a na nic se neptal. Pak se okamžitě rozběhl pryč. Jeho kamarád, člen klubu Caleb Shaw, byl v nemocnici a Calebův kolega z Kongresové knihovny zemřel. Když Stone proběhl brankou, zapomněl ji zamknout.

Mrtví snad pochopí, že živí mají v tuhle chvíli přednost.

KAPITOLA 7

Caleb Shaw ležel na nemocniční posteli a pomalu třásl hlavou. Kolem něj se shromáždili všichni členové Camel clubu. Reubenu Rhodesovi bylo skoro šedesát, měřil metr devadesát a postavou připomínal fotbalového zadáka. Jeho černé kudrnaté vlasy se dotýkaly ramen, kvůli nepokojným očím a neupravené bradce, působil občas jako šílenec. Blázen však rozhodně nebyl. Milton Farb měl něco přes metr sedmdesát. S vyzáblou postavou, přerostlými vlasy a tváří s výrazem cherubína působil dojmem mnohem mladšího muže, než ve skutečnosti byl.

Reuben, bývalý zaměstnanec obranné zpravodajské agentury DIA, který sloužil ve Vietnamu, pracoval nyní v doku. Po ukončení své vojenské kariéry propadl alkoholu a práškům. Svůj hněv dával po válce náležitě najevo a bez pomoci Olivera Stonea by už dávno skončil na úplném dně. Oliver ho našel v průběhu jedné ceremonie na Arlingtonském národním hřbitově, kde Reuben zcela neobřadně ležel zpitý pod javorem.

Milton byl nadaným dítkem s opravdu neomezenými intelektuálními schopnostmi. Jeho rodiče kdysi jezdili s potulným cirkusem, kde jejich syn předváděl sílu ducha v jakési podivné show. Navzdory tomu chodil na univerzitu a pracoval v Národním institutu zdraví. Bohužel však trpěl obsesemi a chorobnou nutkavosti, což vedlo nakonec k jeho úplnému zhroucení. Ocitl se zcela bez prostředků a dostal se do takového stavu, že soud rozhodl o jeho hospitalizaci.

A opět se objevil Oliver Stone, který mu pomohl. V té době pracoval jako sanitář na psychiatrické klinice, kde Milton ležel.

Oliver záhy rozpoznal jeho neuvěřitelné schopnosti včetně čisté fotografické paměti. Pod sedativy ho poslal do soutěže *Riskuj!*, kde Milton všechny porazil a přišel si na solidní jmění. Léta pravidelných návštěv u lékaře a moderní léky mu umožnily vést zcela normální život. V současnosti řídil malou, velmi lukrativní firmu, která navrhovala webové stránky.

Oliver Stone opřel svých sto pětaosmdesát centimetrů o zeď, ruce si zkřížil na prsou a díval se na svého přítele ležícího na posteli. Caleb se pyšnil dvěma doktoráty z politologie a literatury osmnáctého století a už celé desetiletí pracoval v Kongresové knihovně v čítárně vzácných tisků. Nikdy se neoženil, děti neměl a kromě přátel byla jeho jedinou vášní právě knihovna. Teď si jednou rukou hladil přikrývku a druhou si jemně masíroval spánek.

O chvilku později se ve dveřích nemocničního pokoje objevil agent Alex Ford, veterán tajné služby, který hrál rozhodující roli v minulém případu Camel clubu a stal se jeho čestným členem. Ford zůstal necelou půlhodinu a odcházel spokojen, když zjistil, že bude Caleb v pořádku.

„Calebe, dávej na sebe pozor," řekl. „A zavolej, kdybys něco potřeboval."

„Jak se tam na oddělení vlastně pořád máš?" zeptal se Alexe Stone s ohledem na jeho práci ve washingtonské úřadovně tajné služby.

„To víš, nestíháme. Zločin se nám nějak přemnožil."

„Já jen doufám, že ses z toho malého dobrodružství s námi už vzpamatoval."

„Z malého dobrodružství? Vždyť málem došlo ke globální apokalypse! Myslím, že z toho se nevzpamatuju už nikdy."

Když Alex odešel, Caleb oslovil ostatní.

„Měl jsem vážně hrozný strach," řekl. „DeHaven tam jen ležel."

„Tys omdlel?" zeptal se Stone s pohledem upřeným na svého přítele.

„Nejspíš. Vzpomínám si, že jsem vyšel zpoza rohu, tam, kde měl být svetr, a Jonathan tam ležel na podlaze. Bože, málem jsem o něj zakopl! Viděl jsem jeho oči. Všechno se se mnou zatočilo, stáhla se mi hruď. Najednou mi byla strašná zima. Měl jsem pocit, že jsem dostal infarkt. Pak jsem prostě omdlel."

Reuben položil ruku na Calebovo rameno. „Za takové situace by omdlel každý druhý."

„Jasně," přidal se do hovoru Milton. „Podle zprávy Národní nadace pro psychiatrii je nález mrtvoly druhou nejvíce traumatizující událostí v životě." Reuben zvedl obočí.

„A copak je tou první?“ zeptal se. „Najít svou manželku v posteli s opicí a se sklenicí prošlé sýrové omáčky?“

„Znal jsi DeHavena dobře?“ ozval se znovu Stone.

„Jo, je to opravdu tragédie. Víš, on byl ve vynikající kondici, navíc právě prošel preventivní prohlídkou srdce v Hopkinsově nemocnici. Jenže infarkt může člověk dostat i tak.“

„Myslíš, že to bylo selhání srdce?“ zeptal se Stone.

Caleb vypadal nejistě. „Co jiného by to mohlo být? Mrtvička?“

„Statisticky řečeno, spíš ten infarkt,“ přidal se Milton. „Je totiž hlavní příčinou náhlých úmrtí v téhle zemi. Kdokoli z nás se teď může zhroutit a zemřít dřív, než dopadne na zem.“

„Sakra, Milione,“ zavrčel Reuben. „Musíš být vždycky tak nechutný?“

„Dokud nebudeme znát výsledek pitvy, nemůžeme si být jistí,“ poznamenal Stone. „Neviděl jsi náhodou v depozitářích někoho jiného?“

Caleb se zahleděl na svého přítele.

„Ne“

„Šel jsi ale hodně rychle, takže je možné, že jsi mohl někoho přehlédnout.“

„Olivere, do depozitáře se nedostaneš bez čipové karty. A nad hlavními dveřmi je navíc kamera.“

Stone vypadal zamyšleně.

„Nejdřív byl zavražděn předseda Sněmovny a teď umírá za podivných okolností ředitel oddělení vzácných tisků.“

Reuben se na něj ostražitě podíval.

„Dost pochybuju, že by teroristi útočili na překupníky knih, takže si prosím odpusť další spiknutí, které by vedlo k osudovému konci světa. Dík, mně stačí jeden armagedon za měsíc.“

Stone jen šibalsky zamrkal.

„No dobře, odložíme ten případ až do chvíle, než budeme vědět víc.“

„Calebe, jestli chceš, hodím tě domů,“ nabídl se Reuben. „Mám tady motorku.“

Reuben se pyšnil plně restaurovaným motocyklem Indián z roku 1928 s velmi neobvyklým umístěním vozíku vlevo.

„Nejsem si jistý, že to zvládnu,“ zavrčel Caleb, „vlastně mi ten tvůj krám nahání hrůzu.“

Dovnitř vplula sestřička, začala Calebovi měřit tlak a k uchu mu přiložila teploměr.

„Kdy půjdu domů?“ zeptal se jí.

Sňala teploměr a podívala se na něj.

„Už je to skoro v pořádku, teplota stoupá. Myslím, že doktor zrovna píše propouštěcí zprávu.“

Když se projednávaly podrobnosti jeho propuštění, Stone si vzal Reubena stranou.

„Měli bychom dávat na Caleba chvilku pozor.“

„Proč? Máš dojem, že mu něco je?“

„Ne, ale nechci, aby mu *někdo něco* udělal.“

„Olivere, DeHaven zemřel na srdeční zástavu. To se přece stává úplně běžně.“

„Nejspíš, ale ne chlapovi, co mu u Johna Hopkinse zrovna potvrdili, že je naprosto v pořádku.“

„No dobře, tak mu praskla céva, anebo upadl a rozbil si hlavu. Slyšel jsi Caleba. Ten chlap tam byl celou dobu sám.“

„Caleb to sice tvrdí, ale úplně jistý si být nemůže.“

„Jsou tam přece kamery a taky ty čipové karty,“ protestoval Reuben.

„Poslyš. Všechno sice nasvědčuje tomu, že Jonathan DeHaven byl sám, když zemřel, to ale ještě neznamená, že nemohl být zavražděn.“

„No tak, prosím tě, kdo by trpěl nějakou nevraživostí ke knihovníkovi?“ zeptal se Reuben.

„Všichni máme své nepřátele. Někteří z nás se ale musí obzvlášť pečlivě dívat, aby je viděli.“

KAPITOLA 8

„Jak to funguje?“ zeptal se Leo Richter do sluchátka, když vyťukal na klávesnici sérii čísel. Seděl v autě před bankomatem v Beverly Hills. V dodávce zaparkované přes ulici si Tony Wallace, až donedávna podvodný prodavač v butiku, prohlížel videozáznam na monitoru před sebou.

„Skvěle! Mám záznam tvých prstů vkládajících PIN i přesný snímek karty vjíždějící dovnitř. Pomocí zoomu a zastavení rámečků s klidem všechno přečtu.“

Minulou noc vyměnili kovovou schránku, která byla k bankomatu připevněná a obsahovala bankovní letáčky, za skříňku Tonyho výroby. Ukradl ji už dříve z jiného bankomatu a v dílně pronajatého domu udělal její přesnou repliku. Tak to Annabelle chtěla. Dovnitř falešné schránky umístil videokameru s bezdrátovým přenosem zaměřenou na klávesnici a výstup karet. Kamera pak vyslala obrázek o dvě stě metrů dál, do dodávky. Skimmer, který Tony umístil ke čtečce karet, fungoval jako záloha. Šlo o tak skvělou repliku, že ani Annabelle nenašla sebemenší rozdíl. Přístroj dokázal zachytit veškerá vkládaná čísla včetně kódu v magnetickém proužku a bezdrátově je dopravit do přijímače v dodávce.

Annabelle seděla vedle Tonyho. Před nimi se usmíval Freddy Driscoll, bývalý prodavač padělaných výrobků Gucci a hodinek Rolex od mostu Santa Monicy. Freddy teď obsluhoval další kameru zaměřenou ven z tmavých oken dodávky.

„Mám skvělé záběry projíždějících aut i jejich značky,“ sděloval.

Annabelle se obrátila na Lea.

„Výborně, Leo, vykliď prostor a nech projít skutečné peníze.“

„Hele,“ ozval se Tony. „My tu kameru vlastně vůbec nepotřebujeme, je tam přece ten skimmer.“

„Jo, jenže přenos z něj je občas nečitelný,“ řekla Annabelle hledící na monitor před sebou. „Jakmile nám uteče jedno jediné číslo, karta je nepoužitelná. Navíc z kamery odečteme info, které skimmer neumí. Pokusíme se o to jen jednou. Žádné chyby.“

Další dva dny seděli v dodávce, když kamera a skimmer v bankomatu snímaly čísla debetních a kreditních karet. Anabelle je metodicky přiřazovala k autům a jejich značkám a všechno ukládala do tabulky v laptopu. Některým dávala prioritu.

„Bugatti Veyrony, Saleeny, Pagany, Koenigseggy, Maybachy, Porsche Carrera GTS a Mercedesy SLR nebo Mc Lareny dostávají pět hvězdiček," řekla. „Bugatti se prodává za milion dvě stě padesát tisíc a další tak mezi čtyřmi až sedmi sty tisíci dolarů. Rolls Royce, Bentley či Aston Martin mají čtyři hvězdičky. Jaguáry, BMW a obyčejné mercedesy tři."

Leo si nemohl odpustit uštěpačnou poznámku. „A kam zařadíš Saturny, KIA a Yuga?"

Po dvou dnech se pokusili vozidla přeskupit. „Zajímá nás kvalita, ne kvantita," rozhodla Annabelle. „Třicet karet, víc nepotřebujeme." Leo předčítal tabulku.

„Skvěle! Máme jednadvacet pětihvězdiček a devět čtyřhvězdiček přiřazených k číslu kreditní karty."

„Jedině v L. A. se může stát, že dvě bugatky veyron přijedou ke stejnému bankomatu," poznamenal Tony. „Tisíc koňských sil, rychlost tak dvě stě padesát a benzín za tři babky za galon. Sakra, kde ty lidi berou takový prachy?"

„Tam kde my. Obírají druhé," odvětil Leo. „Jediný rozdíl je v tom, že podle zákona to oni dělají legálně. Z jakého důvodu, to ale nevím."

„Já osobně jsem se už se zákonem dostal do křížku, a zákon vyhrál," ušklíbl se Tony a podíval se na Annabelle s Leem. „Hele, vy dva jste už něco podobného někdy dělali?"

Leo si začal hrát s balíčkem karet.

„Proč jste vlastně zjišťovali ty jejich poznávací značky?" nedal se Tony.

„Nikdy nevíš, co se kdy bude hodit," odvětila mlhavě Annabelle a podívala se na Freddyho, který na stole ve vedlejším pokoji právě cosi připravoval. Měl u sebe balíček prázdných kreditních karet a termální tiskárnu.

„Máš všechno, co potřebuješ?" zeptala se ho.

Přikývl, přejel s uspokojením po svém nádobíčku a pak si rukou prohrábl slámové vlasy.

„Annabelle, ty seš fakt jednička.“

O tři dny později Freddy připravil třicet padělaných kreditních karet včetně grafiky a magnetického proužku s verifikačním kódem na zadní straně a embosovaným jménem a číslem účtu na líci. Posledním kouskem byl hologram, bezpečnostní prvek, který banky začaly používat na začátku devadesátých let. Od toho skutečného, který je vsazen do karty, se lišil pouze tím, že byl umístěn na povrchu. Něco takového ale bankomat rozlišit nedokáže.

„Čísla bankovních karet se kupujou přes internet,“ ušklíbl se Tony. „Tak to aspoň dělají profíci.“

„Jo. Klidně ti ale zaručím,“ odvětila Annabelle, „že takové karty rozhodně nepatří nikomu, kdo vlastní bugatku.“

Leo si dál pohrával s kartami a zapálil si cigaretu.

„Chlapče, nejspíš ses to dozvěděl od opravdového profíka, tak proč tě najednou napadlo, že to uděláš jinak a po svém? První pravidlo dobrého profesionála je, mít tu správnou míru.“

„Sakra! Copak jsem byl tak pitomej?“ vyjel Tony.

„Tos teda byl,“ podotkla Annabelle a pokračovala. „Teď mě poslouchejte, uděláme to takhle. Na falešné řidičáky jsem nám všem pronajala auta. Vy tři máte osm karet a já si jich vezmu šest, což je dohromady třicet. Vy vyberete čtyřicet bankomatů ve městě a provedete dvě transakce se čtvrtinou svých karet. V každém bankomatu karty změníte, takže nakonec se na každý účet podíváte desetkrát. Mám tady seznam všech bankomatů. Rozdělila jsem je pro vás. Ke všem se dá zajet a jsou mezi sebou dobře dostupné. Všichni použijeme převleky, protože všude jsou pochopitelně kamery. Mám tu pro vás oblečky.“

„Jenže ty karty mají určitě denní limit,“ poznamenal Freddy. „Jako ochranu proti krádeži.“ Annabelle jen kývla hlavou.

„U lidí, které hodláme obrat, je skoro jisté, že si žádné limity nastavit nenechali. Jezdí v auťácích za sedm set tisíc, a tak nesnesou limit nějakých tři sta babek na den. Moje zdroje v bance mi řekly, že obvyklé částky se pohybujou někde kolem dva a půl tisíce dolarů. Navíc karty nám umožní přístup ke všem účtům našich kavek, ke

spořícím i těm běžným. Když převedeme ze spořicího účtu do běžného větší zálohu než tu, kterou chceme vybrat, pak si ji ta mašina přečte jako zvýšení a přepíše bankovní limit, ať už je jakýkoli.“

„Takže když vložíme pět tisíc ze spořicího účtu do běžného a vybereme čtyři tisíce, transakci na běžném účtu vlastně nikdo nezaznamená,“ dodal Leo. „Přesně tak.“

„Seš si jistá?“ zeptal se Tony.

„Zkusila jsem si to minulý měsíc s účty deseti hlavních bank a fungovalo to naprosto spolehlivě. Je to softwarová chyba, na kterou ještě nepřišli. A než jim to dojde, máme skvělou výplatu.“

Leo se usmíval a dál si hrál s kartami.

„Hm, jenže po takovém ritu po nás půjdou.“

„Proč neuděláme osm transakcí v každém bankomatu po jedné kartě?“ zeptal se Tony. „Pak bychom nemuseli okrást tolik bank najednou.“

„Protože by lidem za tebou připadalo divné, kdybys rval do bankomatu osm karet za sebou, nemyslíš?“ odvětila Annabelle netrpělivě. „Se dvěma kartami se zdá, že je prostě jen někde nějaká softwarová chyba.“

„No jo, mladá krev, nenažraná, co nemá o ničem ani páru,“ zabručel Leo.

Annabelle podala všem třem notesy.

„Máte tam PIN kódy pro všechny karty a přesné částky, které převedete na zálohy, a pak ty, které vyberete. Až skončíme, zápisníky spálit.“ Vstala, došla ke skříni a vytáhla z ní velké vaky. „Tady jsou převleky, vaky pak použijete na přenos peněz.“ Posadila se. „Máte povolených deset minut na každou banku, celou tu dobu budeme v kontaktu. Pokud se vám něco nebude zdát, okamžitě to místo vzdejte a přejděte na další.“

Freddy se podíval na sumy uvedené v notebooku.

„Co když tam nebude dost peněz na zálohy? Peněz se přece občas nedostává i boháčům, ne?“

„Mají hotovost. Už jsem to zkontrolovala,“ řekla Annabelle.

„Jak?“ zeptal se Tony.

„Zavolala jsem do banky, hrála si na prodejce a zeptala se, zda mají dostatek hotovosti, aby pokryli pohledávku za padesát tisíc.“

„A oni ti to řekli jen tak?“ podivil se Tony.

„Chlapče, tohle ti řeknou vždycky,“ odvětil Leo. „Jenom musíš vědět, jak se správně zeptat.“

„V posledních dvou dnech jsem obešla všechny domy našich kavek,“ pokračovala Annabelle. „Každý z nich, jak odhaduju, má barák tak za pět milionů. Před jedním domem parkovaly dokonce dva saleeny. Prachy tam prostě jsou.“

„Cože? Tys šla až k nim domů?“ nevěřil Tony.

„Poslyš, tahle dáma ti už jednou vysvětlila, že poznávací značky se vždycky hodí,“ poznamenal Leo.

„Celkově to bude devět set tisíc, v průměru třicet tisíc na kartu,“ pokračovala Annabelle. „Banky, které vybereme, kontrolují bankomaty každých dvanáct hodin, a to už budeme dávno hotovi.“ Podívala se na Tonyho. „Jen pro toho, kdo by snad chtěl s prachama zdrhnout, říkám, že tohle je jen rozjezd pro mnohem větší kšeft.“

„No tak,“ ozval se Tony uraženým tónem a rukou si projel své stylově upravené vlasy. „Bude to přece prima akce.“

„Pokud tě při ní nechytnou, tak jo,“ dodala Annabelle.

„Takže vás už někdy lapli?“ zeptal se Tony znovu.

„Co kdyby sis raději přečetl svou složku? Jedině tak se nestanou chyby,“ ignorovala Annabelle jeho otázku.

„Jsou to jen bankomaty. Bude to OK.“

„To ale nebylo přání, to byl rozkaz,“ řekla ostře a vyšla z místnosti.

„Slyšel jsi ji, chlapče?“ podotkl Leo a jen stěží skrýval své pobavení.

Tony něco zabručel a pak vyklouzl ven.

„Drží nás zkrátka, co?“ poznamenal Freddy.

„Copak bys chtěl pracovat se šéfem, který postrádá autoritu?“ odsekl Leo.

„Co je ona vlastně zač?“

„Annabelle.“

„To vím, ale jak se jmenuje dál? Překvapuje mě, že jsem na ni zatím nikde nenarazil. V našem světě zas tolik přeborníků není.“

„Když bude chtít, řekne ti to sama.“

„No tak, Leo,“ nevzdával se Freddy. „Vždyť mě znáš, už jsme spolu přece dělali. Nikdo se to nedozví.“

Leo chvíli přemýšlel a nakonec promluvil tichým hlasem.

„No dobře, ale přísahej, že si to vezmeš do hrobu. Když jí řekneš, že to víš ode mě, všechno popřu a tebe zabiju. Myslím to smrtelně vážně.“ Odmlčel se, aby Freddy mohl přísahat.

„Jmenuje se Annabelle Conroyová,“ řekl Leo.

„Paddy Conroy?“ vyhrkl Freddy. „O něm jsem už slyšel. Jsou příbuzní?“

Leo přikývl a ještě víc ztišil hlas.

„Annabelle je jeho dcera. Je to ale velké tajemství. Nikdo ani neví, že Paddy nějakou dceru měl. Zapíral ji, ostatně často zapíral i svou manželku. Choval se divně, ale to byl celý on.“

„Neměl jsem to štěstí, abych s ním někdy pracoval,“ přiznal Freddy.

„No vidíš, já to štěstí měl. Byl to jeden z největších podvodníků naší generace. Ale taky jeden z největších blbců.“ Leo se podíval směrem, kudy Annabelle a Tony odešli z místnosti, a jeho hlas se ještě více ztišil. „Viděls tu jizvu, co má pod pravým okem? Udělal jí to ten stařec. Obírali kasina v ruletě v Las Vegas a kvůli Annabelle to celé prasklo. Bylo jí patnáct, ale vypadala na jednadvacet. Conroye to stálo tři tácy a ta holka to pěkně odnesla. Nebylo to poprvé a ani naposled, to ti teda povím.“

„Sakra,“ poznamenal Freddy. „Takhle ubližovat vlastní dceři?“

Leo přikývl.

„Annabelle o tom nikdy nemluvila. Slyšel jsem to odjinud.“

„Tys s nimi pracoval i potom?“

„Hm, s Paddym i s jeho ženou Tammy. Naučil jsem se od nich pár dobrých triků, třeba právě monte s třemi kartami. Jenže Annabelle je daleko lepší podvodnice, než by si ten stařec vůbec pomyslel.“

„Jak to?“ zeptal se Freddy.

„Má totiž něco, co Paddy nikdy neměl. Je čestná. Zdědila to po své matce. Na tuhle práci je čestná až moc.“

„Čestnost? Trochu podivná vlastnost v naší profesi…“ připustil Freddy.

„Paddy vždycky řídil své týmy pomocí strachu,“ řekl Leo. „Ale jeho dcera spoléhá na schopnosti a hlavně na přípravu. Nikdy tě nevypeče, na rozdíl od Paddyho. Ten to udělal tolikrát, že se to nedá ani spočítat. Proto nakonec zůstal na všechno sám. Nikdo s ním nechtěl nic mít. Jak jsem slyšel, tak mu nakonec utekla i Tammy.“

Freddy chvilku mlčel a očividně o něčem přemýšlel.

„Neřekneš mi nic o tomhle kšeftu?“

Leo zavrtěl hlavou.

„Ne. To je její věc, já tady jen pracuju.“

Když Freddy s Leem odešli do kuchyně, aby si uvařili kávu, vklouzl do dveří Tony. Zapomněl si v místnosti notes a vrátil se zrovna v okamžiku, kdy probíhal celý rozhovor. Usmíval se. Miloval, když věděl o druhých něco víc, než mu sami řekli.

KAPITOLA 9

Kořist byla nakonec mnohem vyšší, než původně plánovali, a dosáhla 910 000 dolarů. Tony totiž nedodržel slib a u jednoho z bankomatů ho přepadl záchvat nenažranosti.

„Copak si ten ňouma asi teď počne?“ zeptal se uštěpačně.

„Příště to nedělej,“ řekla Annabelle ostře, když snídali v pronajatém domě asi osm kilometrů od původního místa, které bylo pečlivě uklizeno pro případ, že by tam přišla policie. Převleky skončily v popelnicích roztroušených po celém městě. Peníze pak ve čtyřech depozitních sejfech, které Annabelle pronajala. Nahrávky a počítačové složky byly smazány, notesy zničeny.

„Jaká bude odměna?“ vyzvídal Tony. „Dali jsme do toho deset táců a nemůžeme si vzít o nic víc.“

Annabelle zabodla ukazováček do jeho hrudi.

„Hele, není to o penězích. Když jsi přistoupil na náš plán, budeš ho respektovat. Jinak ti přestanu věřit a v našem týmu nezůstaneš. Nechtěj, abych litovala toho, že jsem tě přibrala, Tony.“ Ještě chvilku pak na mladíka hleděla, ale nakonec se otočila k ostatním.

„Pojďme si rychle projít další postup,“ řekla a znovu se podívala na Tonyho. „Teď to bude hodně důležitý. Jestli tyhle instrukce nebudeš dodržovat do posledního puntíku, skončí tvůj zadek někde v popelnici, protože procento možných chyb se rovná nule.“

Tony si poposedl a nevypadal nijak nadšeně.

„Tony, není nic lepšího, než mít kavku přímo před sebou. Hrát s ní tváří v tvář.“

„Jasně.“

„Vážně? Musím teď vědět, jestli je to pro tebe nějaký problém.“

Podíval se nervózně na ostatní.

„Nemám žádný problémy.“

„Výborně. Takže jedeme do San Franciska.“

„Co tam?“

„Kvůli pošťákovi,“ odvětila Annabelle.

+++++

Cesta do San Franciska jim trvala šest hodin. Jeli ve dvou autech, Leo s Annabelle v prvním, Tony s Freddym ve druhém. Na předměstí si na dva týdny pronajali dům s částečným výhledem na Golden Gate. Celé čtyři dny sledovali ohromný kancelářský komplex a hlavně vybírání poštovních schránek, které byly v těchto dnech doslova přecpané zásilkami. Poštovní doručovatel sem přijížděl mezi pátou a čtvrt na šest.

Pátého dne přesně v půl páté se Leo převlékl za pošťáka a dojel ke schránce s poštovní dodávkou, kterou Annabelle sehnala od jednoho ze svých známých. Ten člověk žil nedaleko odsud, necelou hodinu jízdy směrem na jih, a specializoval se na dodávky všeho druhu, od obrněných vozů až po sanitky. Prostě nebyl nejčestnější. Annabelle zaparkovala naproti a sledovala Lea, jak se blíží ke schránce. Tony s Freddym mezitím hlídali u vchodu do kancelářského komplexu. Jejich úkolem bylo Lea informovat, pokud by se správný pošťák objevil o něco dříve. Leo měl pouze vybrat poštu vyčuhující ze schránky, protože neměli klíč. Klidně by ji mohli odemknout šperhákem, ale Annabelle to zamítla. Bála se, že je někdo uvidí.

„Co leží na zemi nebo kouká ze schránky, to stačí," řekla na vysvětlenou.

Když Leo nakládal zásilky do auta, zaslechl ve sluchátkách Annabellin hlas.

„Počkej, je tam ještě nějaká žena, nejspíš sekretářka. Nese poštu."

„Jasně," řekl Leo tiše a otočil se. V očích přicházející ženy se zračilo zklamání.

„Kde je Charlie?" zeptala se.

Charlie, obvyklý pošťák, byl vysoký hezoun.

„Té pošty je teď nějak moc, tak mu pomáhám," řekl Leo zdvořile. „Proto jsem tady o něco dřív." Podíval se na hromadu dopisů v jejích rukou a podržel poštovní pytel.

„Hoďte to tam rovnou."

„Díky. Dnes máme výplaty. Posíláme jim šeky."

„Aha. Nemějte strach, dobře se o ně postarám." Usmál se a pokračoval v nakládání pošty, zatímco žena se otočila a kráčela pryč.

+++++

V pronajatém domě se pak systematicky a rychle probírali poštou a třídili ji na použitelnou a nepoužitelnou. Dopisy, které byly k ničemu, Tony na pokyn Annabelle odnesl do nejbližší schránky. Annabelle s Freddym se teď ocitli uprostřed hromady korespondence. Když se Tony vrátil, neskrýval překvapení.

„Hele, vždyť jsme přišli o pár šeků. Co se to tady děje?“

„Výplaty a debetní šeky jsou naprosto k ničemu,“ odvětil Freddy s důvěrou ve své znalosti. „Tiskařská barva je totiž označena laserem a částky napsané zvláštním fontem nejdou přepsat.“

„Moc to nechápu,“ podivil se Leo. „Ty šeky přece posílají lidem, které znají.“

„Jenže my chceme tohle. Dobropisy,“ pokračoval Freddy.

„Ty se ale posílají těm, které neznají,“ zareagoval Tony.

„Právě proto to nechápu,“ připustil Leo. „Na šecích pro lidi, se kterými pracuješ, jsou bezpečnostní pojistky, ale na těch, které posíláš bůhví komu, není vůbec nic.“

Do debaty se vložila Annabelle.

„Tenhle kancelářský komplex jsem vybrala proto, že v něm sídlí společnosti patřící do žebříčku Fortune 1000. Každý den posílají ven tisíce šeků a jejich účty jsou přecpané penězi.“ Za pět hodin už měli osmdesát šeků.

„Jsou čisté. Žádné vodoznaky, žádné pásky ani ochranné prvky.“ Freddy odnesl šeky do malé dílny, kterou si zřídil v jedné z místností. S pomocí ostatních přiložil z rubu i líce pásku na podpisový řádek, šeky položil na velkou pánev a přes papír na ně nalil odlakovač na nehty. Aceton rychle rozpustil vše, co nebylo na šeku napsáno původní barvou. Když pásku strhli, měli osmdesát prázdných šeků s podpisem firemního ředitele.

„Jednou se mi stalo, že si někdo vybral z mého účtu peníze na falešný šek,“ řekl Leo.

„A cos udělal?“ zeptal se Tony.

„Jednoduše jsem toho hajzla našel. Byl to amatér, ukradl jen pár babek, ale stejně mě naštval. Tak jsem mu změnil adresu, přesměroval všechny jeho platby a nakonec ho několik let honili

exekutoři. Takový věci se mají zkrátka nechat profesionálům.“ Leo pokrčil rameny. „Mohl jsem ho totálně zničit, věděl jsem o něm úplně všechno.“

„Tak proč jsi to neudělal?“

„Mám přece srdce, ne?“ zavrčel Leo.

„Až šeky uschnou, vyrobím zúčtovací čísla federálních rezerv,“ poznamenal Freddy.

„A to je zas proboha co?“ zeptal se Tony.

„Ty že se považuješ za podvodníka?“ zeptal se Leo pobaveně.

„Já umím s počítačem a internetem,“ vyhrkl Tony, „a ne s nějakým odlakovačem! Já patřím do jednadvacátýho století, chápete? Já nepotřebuju žádný papíry!“

„Ať žije Tony! Hurá!“ vykřikl Leo. Annabelle zvedla jeden z šeků.

„Tohle je číslo federálních rezerv,“ řekla a ukázala na první dvě číslice v řetězci čísel na spodní straně šeku. Číslo určuje zúčtovací ústav, kde má být šek proplacen. Pro New York platí číslo nula dva, San Francisko má dvanáctku. Takže firmy z New Yorku používají šeky s tímhle zúčtovacím číslem. Všechny šeky proměníme tady, a tak Freddy změní účtovací kódy na New York. Bude trvat delší dobu, než firma dostane šeky zpátky a zjistí, že jde o padělek.“ Po chvilce odmlky pokračovala. „Navíc je pro nás důležité, že všechny velké společnosti provádějí zúčtování pokladních výběrů jen jednou za měsíc. Takže výběr na podivný šek nenajdou dřív než v měsíční závěrce. Dneska je pátého, což znamená, že máme skoro měsíc, než to odhalí. V té době už budeme dávno pryč.“

„Co když se ale pokladník podívá na šek a řekne, že zúčtovací kód neodpovídá?“ zeptal se Tony.

„Ty se asi moc nedíváš na televizi, viď?“ zeptal se Leo. „Na ten program, kdy jeden investigativní novinář vlezl do banky s šekem, na kterém bylo napsáno: *Nesmíš mě proplatit, ty troubo, protože jsem falešný.* A ten trouba ho stejně proplatil.“ Annabelle se připojila.

„Ještě nikdy jsem neslyšela, že by si bankovní úředník všiml zúčtovacího kódu. Když nemá žádný důvod, aby pojal podezření, jednoduše to projde.“

Jakmile šeky zaschly, Freddy je naskenoval do laptopu. Po šesti hodinách navršil na stolek cenné papíry v celkové hodnotě 2,1 milionů dolarů. Annabelle přejela prstem po perforovaném okraji jednoho šeku v typickém gestu, kterým se ověřuje jeho pravost, i když číslice a částky na něm uvedené už pravé být nemusí. Podívala se na ostatní.

„A teď přichází lidský faktor, který ten papírek musí předat dál.“

„Tohle mám nejraději,“ řekl Leo nadšeně, když dojedl šunkový sendvič a zapil ho pořádným douškem piva.

KAPITOLA 10

Rozhodli se, že Annabelle s Leem protlačí první část falešných šeků, zatímco Tony měl sledovat, jak se to správně dělá. Leo s Tonym měli několik průkazů, které pro ně Freddy vyrobil. Souhlasily se jménem uvedeným na šeku, případně dokazovaly, že jde o pracovníka firmy doručitele. Annabelle oba instruovala, aby u sebe vždy měli jen jednu sadu. Kdyby je zastavili, bylo by dost složité vysvětlovat, proč u sebe mají doklady osmi různých lidí.

Většina šeků byla vystavena na konkrétní osobu a žádný nepřesahoval částku deseti tisíc dolarů, protože to by vyžadovalo vnitřní audit banky. Zbytek byl vystaven na nejrůznější firemní účty u různých bank. A tady už šlo o sumu mnohem vyšší. Firemní šeky nad deset tisíc nevzbudí velkou pozornost a s ní spojené prověrky. Jádrem všeho ale bylo, aby si banka firmu neprověřovala, a proto musí existovat bankovní hotovost. Z tohoto důvodu Annabelle ukládala a vybírala částky, aby vytvořila účetní záznamy. Velmi dobře totiž věděla, jak se kroutí, když se na čerstvě založené účty začnou posílat velké sumy – vypadá to pak jako praní špinavých peněz.

Během dvou dní si Annabelle s Leem podávali Tonyho, aby ho naučili vyhnout se všem možným nástrahám při podání falešného šeku. Střídali se v hraní rolí pokladníků, ředitelů, ochranky í klientů banky. Tony se učil velmi rychle, a tak ho po dvou dnech prohlásili za bankovního eléva.

Prvních deset šeků prošlo velice snadno. Annabelle se proměňovala v rusovlásku, blondýnku i brunetu. V zadní části dodávky měli šatnu a dokonce i malý kosmetický stolek se zrcadlem. Než se vydala do další banky, vždycky změnila svůj vzhled. Někdy nosila brýle nebo šálu kolem hlavy, jindy zas obyčejné kalhoty, svetr a baseballovou čepici. Se správným nalíčením, oblečením, vycpávkami a změněnými vlasy šlo skvěle předstírat i jiný věk. Nikdy si nebrala boty na podpatku, protože kdyby měřila víc než sto osmdesát, byla by příliš nápadná. Navíc si byla vždycky dobře vědoma toho, kde

jsou umístěny bezpečnostní kamery, ačkoli se jejich směrem nikdy nepodívala.

Z Lea se pro změnu stával podnikatel, firemní poskok, důchodce či právník. Annabelliny pokusy šly naprosto hladce, bez jediného zádrhelu. Okamžitě si dokázala úředníky získat na svou stranu, často s nimi hovořila o oblečení, o vlasech i o tom, jak moc miluje záliv, když je zataženo. U jedenácté úřednice si dokonce dovolila poznamenat, že se svou poradenskou firmou dře už čtvrtý rok a tohle je vlastně její první pořádná výplata.

„Gratuluji vám," řekla žena u přepážky, když vyřizovala transakci. „Čtyřicet tisíc, to už je slušná částka." Zdálo se, že nějak dlouho studuje zfalšované osobní a firemní dokumenty. Annabelle si všimla, že žena nenosí snubní prstýnek, ačkoli kůže na prsteníčku byla světlejší a ještě nedávno ho zjevně měla.

„Bejvalej mě opustil kvůli mladší a naše účty doslova vypucoval," řekla Annabelle hořce. „Musela jsem začít úplně od nuly. Nebylo to jednoduché. Ale nedovolím, aby se cítil spokojeně, víte? Pěkně mi bude platit výživné, na to jsem mu sloužila dost dlouho. Teď už ale můj život neovládá."

Chování ženy se náhle změnilo.

„Vím přesně, o čem mluvíte," řekla tiše a dokončila operaci. „Dvanáct let manželství a pak si můj bývalý našel nějaký nový model."

„Kdyby tak existovala pilulka, která by je naučila pořádnému chování, že?"

„No, jednu bych mu dala, to je fakt. Tu *kyanidovou,"* odvětila trpce úřednice.

Annabelle se podívala na dveře u přepážky a nenuceně dodala. „Předpokládám správně, že z téhle platby si banka část ponechá? Víte, mám nějaké závazky vůči svým dodavatelům. Nejraději bych si nechala celou částku, ale moje marže je pouhých deset procent, a to ještě musím mít štěstí." Úřednice na chvilku zaváhala.

„Za normálních okolností by tomu tak bylo." Podívala se na Annabelle a pak se koukla do počítače. „Na účtu ale máte dostatek peněz ke krytí vašich závazků. S vaším účtem nejsou žádné problémy. Klidně vám připravím celou částku."

„Tak to jsem opravdu moc ráda. Děkuji vám.“

„My holky musíme držet při sobě.“

„To tedy ano,“ řekla Annabelle a odešla s hotovostí čtyřicet tisíc dolarů, o které byla její *společnost* nyní bohatší.

+++++

Leo mezitím spěchal, aby využil šeky, které mu Annabelle přidělila. V každé bance se obvykle zdržel tak deset minut. Dobře věděl, že rychlost je klíčem k úspěchu. Na začátku vždycky prohodil nějaký ten vtípek, aby prolomil ledy mezi sebou a pokladníkem.

„Kéž by ty prachy přišly na můj osobní účet,“ řekl jednomu úředníkovi, když se vžil do role firemního poslíčka. „Mohl bych konečně zaplatit ten zatracenej nájem. Sakra, kde tady ve městě nechtějí hned zálohu za malou garsonku?“

„Tak o takovém místě jsem opravdu neslyšel,“ ozval se pokladník se sympatiemi a Leo pokračoval.

„No jo, jenže já nemám ani tu garsonku s normální postelí, já mám jen gauč v obýváku.“

„To máte štěstí. Já i s bankovním platem bydlím stále u rodičů.“

„Hm, ale já jsem minimálně o třicet let starší než vy. Až jednou budete tenhle podnik řídit, já už budu *taky bydlet s rodiči.*“

Pokladník se rozesmál a podal Leovi účtenku o převodu třiceti osmi tisíc dolarů.

„Hlavně to neutraťte najednou,“ usmál se mladík.

„Nebojte se,“ odvětil Leo, když si cpal doklad do kapsy. Vzápětí se co nejrychleji vytratil.

Odpoledne už měli vybráno sedmasedmdesát šeků z osmdesáti. Tony jich proměnil deset a připadal si čím dál jistější.

„Je to tak primitivní,“ prohlašoval v autě, když se vedle Lea převlékal. Annabelle se mezitím převlékala vzadu za závěsem. Tony se dál holedbal. „Ty idioti tam jenom stojí a pěkně vás krmí. Někdy se na ten šek ani nekouknou! Hele, proč dneska ty banky ještě někdo přepadá?“

Annabellina hlava vykoukla nad zástěnou.

„Máme ještě tři šeky. Každý jeden.“

„Tony, dávej pozor, aby sis nesrazil hřebínek," varoval ho Leo.

„Jakej hřebínek sakra?"

„No ten, co kohoutkovi vyrostl na hlavě, víš?"

„Leo, hergot, proč mi nedáš pokoj?"

„Leo ti nedává pokoj, protože podstrčit šek není vůbec lehká práce," přidala se Annabelle.

„Pro mě jo."

„Hm, ale jenom proto, že ti Annabelle dala ty, které jsou nejsnadněji směnitelné," nedal se Leo.

Tony se k ní obrátil a zavrčel.

„Je to pravda?"

„Jo," odsekla mlhavě, když se nad závěsem objevila její nahá ramena.

„Umím se o sebe postarat," zanadával. „Nejsem žádný mimino!"

„Nedělám to kvůli tobě," odvětila Annabelle klidně. „Kdyby tě dostali, dostanou i nás." Její oči na něj ostře hleděly, ale pak změkly. „A taky nemá cenu nechat si talentovaného lumpa přerůst přes hlavu. Vyšlo by z toho mnohem víc špatného než dobrého."

Znovu se schovala za zástěnu. Dovnitř nepronikalo díky tmavým sklům téměř žádné světlo, ale přesto bylo přes závěs trochu vidět. Tony jen zíral na Annabellinu nahou siluetu. Leo ho dloubl do žeber a zavrčel.

„Trochu úcty, chlapče."

Tony se k němu otočil.

„Sakra," řekl tiše.

„Copak jsi nikdy neviděl krásnou ženskou, když se převlíká?"

„No jasně, jo, viděl." Tony se díval na své dlaně.

„Co je s tebou?" zeptal se Leo.

Tony zvedl oči.

„Vždyť mi řekla, že jsem talentovanej."

KAPITOLA 11

Byl to poslední pokus. Tony stál před úřednicí, mladou Asiatkou s dlouhými černými vlasy, krásnou tváří a oříškovou pletí. Zcela ohromený položil ruku na přepážku a naklonil se dopředu.

„Žijete tu už dlouho?“ zeptal se jí.

„Pár měsíců. Přestěhovala jsem se sem ze Seattlu.“

„Takže stejné počasí,“ poznamenal Tony.

„To je pravda,“ usmála se žena při práci.

„Já jsem z Vegas,“ řekl Tony. „Tam je aspoň zábava.“

„Nikdy jsem tam nebyla.“

„Panečku, to je nářez, tam musíte jet. Jak se říká, žije se jen ve Vegas.“ Podíval se na ni s očekáváním. „Rád vás tam provedu.“

Odpověděla mu zamítavým pohledem.

„Vždyť vás vůbec neznám.“

„No dobrá, tak pro začátek bude stačit večeře.“

„Jak můžete vědět, že nemám přítele?“ zeptala se.

„Nejspíš máte, protože jste opravdu krásná. A to znamená jediné. Musím se víc snažit, abyste na něj zapomněla.“

Žena se začervenala a sklopila oči, pak ale znovu vzhlédla.

„Vy jste asi blázen,“ řekla tiše a vyťukala cosi na klávesnici. „Můžu vás poprosit o průkaz?“

„Jistě. Musíte mi ale slíbit, že neodmítnete, až vás na tu večeři doopravdy pozvu.“

Vzala doklad a lehce přejela prsty po jeho okraji. Tony ji obdařil úsměvem. Žena náhle vypadala překvapeně. „Neříkal jste, že jste se sem přestěhoval z Vegas?“

„Jasně.“

„Podle průkazu jste ale z Arizony.“ Otočila doklad proti němu. „A navíc na té fotce nejste vy.“

Blbče! Vytáhl jsi špatný průkaz z druhé kapsy! Navzdory tomu, že ho Annabelle opakovaně varovala, aby měl u sebe vždycky jen jeden doklad, nosil všechny. Na snímku měl blond vlasy, malou bradku a na očích brýle a la Ben Franklin.

„Žil jsem v Arizoně, pracoval ve Vegas, bylo to rozhodně levnější," řekl rychle. „Navíc jsem se rozhodl, že změním styl, nová barva vlasů, kontaktní čočky. Však to znáte."

Ještě dřív, než dokončil ty hloupé tlachy, věděl, že je po všem. Pokladní hleděla na šek a najednou vypadala ještě podezřívavěji. „Šek patří bance California a kalifornské firmě, ale číslo zúčtovacího kódu je pro New York. Jak je to možné?"

„Zúčtovací kód? Copak já vím, co to je?" vyhrkl Tony už chvějícím se hlasem. Podle výrazu její tváře mu bylo jasné, že jí všechno došlo. Podívala se směrem ke strážnému a odložila šek s Tonyho doklady vedle počítače. „Zavolám ředitele," řekla.

„Co se to tady děje?" ozval se ostrý hlas. „Promiňte!" Žena odstrčila Tonyho a postavila se přímo před okénko. Vysoká rozložitá blondýna s moderními brýlemi na řetízku byla oblečená do volných černých kalhot a fialové blůzy. Mluvila tiše, ale velmi rozhodně.

„Stojím tu už deset minut, zatímco vy dvě hrdličky tady vzájemně laškujete. Takhle si vaše banka představuje péči o klienty? No dobrá, zavolejme tedy vedoucího a uvidíme!"

Pokladní se stáhla s rozšířenýma očima.

„Madam, je mí líto, já jen…"

„Já vím, co vy jen…," odsekla žena. „Slyšela jsem, vlastně všichni tady v bance slyšeli, jak si vy dva povídáte o milování."

Tvář pokladní zrudla. „Madam, nic takového jsme nedělali." Žena položila ruce na přepážku a naklonila se dopředu. „Vážně ne? Když jste si povídali o vašem příteli a on vykládal o Vegas, to byly jen typické otázky při vyřizování bankovní operace, že? Navíc prý jak jste krásná! Takhle to chodí se všemi klienty? Nechcete ode mě náhodou vědět, s kým spím?"

„Madam, prosím, já…"

„Zapomeňte na to, do téhle banky už nikdy nevkročím." Žena se otočila a vyšla ven. Tony už byl dávno pryč. Leo ho vytlačil hned, jak se ta žena objevila. Po chvíli se sešli v dodávce.

„Balíme, Freddy," houkla Annabelle na řidiče a dodávka okamžitě vyrazila.

Annabelle ze sebe strhla blonďatou paruku a strčila brýle do kapsy. Pak si svlékla plášť a odložila vycpávky kolem pasu. Hodila Tonymu kartu. Chytil ji s provinilým výrazem ve tváři.

„Bože! Oni mají ten šek!“ vykřikl náhle. Vzápětí se ale zarazil, protože Annabelle držela pečlivě složený šek ve své ruce.

„Annabelle, je mi to vážně moc líto.“

Naklonila se k němu.

„Tony, ty si prostě nedáš říct. Nikdy nesmíš balit kavku, zvláště ne tehdy, když se vydáváš za někoho jiného.“

„Ještě že jsme si tě pro tentokrát ohlídali,“ přidal se Leo.

„Ale proč?“ zeptal se s pocitem hořkosti.

„Protože jsi vylezl z auta s nosem moc nahoru,“ odpověděla Annabelle. „Pýcha předchází pád. Tohle pravidlo by sis měl zapamatovat.“

„Jdu do další banky a ten šek protáhnu,“ řekl Tony rychle.

„Ne!“ rozhodla. „Už máme dost. Nemá cenu dál riskovat.“

Tony začal protestovat, ale pak se náhle stáhl a mlčel. Leo s Annabelle se na sebe podívali a oba si úlevně vydechli.

Po dvou dnech v pronajatém domě Leo zaklepal na Annabellin pokoj.

„Ano?“ vyhrkla.

„Máš chvilku?“

Seděla na posteli a do tašky si skládala oblečení.

„Tři miliony,“ řekl s uspokojením. „Říkala jsi, že to jsou malé peníze, ale podle mě je to docela pěkný balík. Šlo to krásně, Annabelle.“

„Tohle by přece s trochou nápaditosti zvládl úplně každý. Já ten běžný postup jen trošku vylepšila.“

„Trošku? Tři miliony děleno čtyřma, to už je *sakra pořádnej* podíl.“

Ostře se na něj podívala.

„No dobře, dobře,“ ohradil se rychle. „Tvoje část je samozřejmě větší, vždyť jsi to celý vymyslela. Já jsem ale spokojený i tak. Z těch peněz dokážu pár let dobře vyžít. Dokonce si konečně vyrazím i na pořádnou dovolenou.“

„Ještě ne, Leo, máme před sebou velkou akci. Tak jsme se přece domluvili.“

„No dobře, ale představ si to…“

Hodila do tašky dalších pár kousků oblečení.

„Přemýšlela jsem o tom. To největší rito máme ještě pořád před sebou.“

Leo přejížděl prstem po nezapálené cigaretě.

„Hm, ale co s tím cucákem?“

„Co je s ním?“

„Tvrdila jsi, že s námi budou dělat jen ti nejlepší z nejlepších. S Freddym nemám problém, odvedl skvělou práci, ale Tony nás málem přivedl do maléru. Kdybys tam nebyla.

„Kdybych tam nebyla, něco by vymyslel!“

„Blbost! Ta pokladní ho prokoukla, dal jí špatný průkaz. Nevykládej mi tady nic o tom, že to měl všechno promyšlené.“

„Leo, poslyš, tys nikdy při akci neudělal chybu? Hele, co třeba ten Phoenix? Nebo Jackson Hole?“

„Jenže tehdy nešlo o tři miliony babek, Annabelle! Když jsem ještě chodil v plenkách jako Tony, tak jsem na něco podobného ani nepomyslel.“

„Leo, závidět mladým nemá cenu. Neměj strach, on to určitě zvládne.“

„Třeba jo, třeba ne. Jen nechci být u toho, až se mu to *nepovede.*“

„Nech to na mně.“

Leo zvedl ruce.

„Bezva! Takže teď se budeš starat o nás všechny?“

„Jo. A jsem ráda, že jsme se na tom dohodli.“

Leo kroužil po místnosti s rukama v kapsách.

„Ještě něco?“ zeptala se.

„Rád bych věděl, co je zač… ta tvoje velká akce.“

„Až to bude nutné, všechno se dozvíš. Teď to nutné není.“

Leo si sedl na postel.

„Hele, Annabelle, nejsem fízl, jsem profesionální podvodník. Nikomu nedůvěřuju.“ Podíval se na její tašku. „A pokud mi nechceš nic říct, tak nikam nejedu. Ať už je to kamkoli, prostě nejedu.“

„Leo, my dva jsme se přece dohodli. Jestli to teď zabalíš, je to podraz.“

„Jasně, ale nikdy jsme se nebavili o tom, že se budu starat o cucáka, který nás málem dostal do lapáku! Takže bychom měli tu dohodu nejspíš znovu projednat, dámo.“

Hleděla na něj s překvapením.

„Co tím chceš říct? Že mě po všech těch letech necháš ve štychu? Vždyť jsem tě vzala do tý nejfajnovější práce, jakou jsi kdy měl!“

„Nechci víc prachů. Chci vědět, o co hrajeme. Nebo nikam nejedu!“

Annabelle přestala balit a na chvíli se zamyslela. „Když ti řeknu, kam jedeme, bude ti to stačit?“

„Uvidíme.“

„Atlantic City.“

Z Leovy tváře se rázem odplavila veškerá krev, úplně zpopelavěl.

„Cože? Ty ses zbláznila? Copak ti to posledně nestačilo?“

„Leo, už je to hrozně dávno.“

„Pro mě to je jako teď!“ vyštěkl. „Proč neuděláme něco jednoduššího? Proč chceš znova zaútočit na ty gangstery?“

„At-lan-tic Ci-ty,“ slabikovala obě slova.

„Kvůli tvému starému otci?“

Neodpověděla. Leo tam jen stál a ukazoval na ni prstem.

„Jestli si myslíš, že do toho s tebou půjdu jen proto, že si musíš něco dokázat, tak to se šeredně pleteš a neznáš Lea Richtera.“

„Odlétáme v sedm ráno,“ řekla Annabelle a dala se znovu do balení. Leo tam několik dalších minut jen nervózně stál a pozoroval, jak cpe věci do tašky.

„Letíme alespoň první třídou?“ zeptal se nakonec.

„Jasně. Proč tě to zajímá?“

„Protože letím patrně naposledy, tak ať to stojí za to.“

„Buď bez obav, Leo.“

Vyšel ze dveří, zatímco Annabelle dál balila.

KAPITOLA 12

Caleb Shaw byl zabrán do práce v čítárně oddělení vzácných tisků. Dostal několik žádostí o vyhledání dokumentů v Lessingově depozitáři, které vyžadovaly souhlas nadřízeného. Pak strávil notnou dobu u telefonu při konzultacích s univerzitním profesorem. Učenec psal odbornou publikaci o soukromé Jeffersonově sbírce knih, kterou Jefferson prodal národu poté, co Britové v roce 1812 vypálili město, a vytvořil tak základ Kongresové knihovny. Nakonec se dal Shaw do hovoru s Jewell Englishovou, starou dámou, která sem pravidelně docházela. Dnes ho požádala o *Beadleho šestákové romány*. Rodokapsy byly jejím velkým koníčkem a Calebovi vždycky s nadšením líčila, jak krásnou má sbírku. Štíhlá stařenka s bílými vlasy a milým úsměvem žila, jak Caleb předpokládal, sama. Dozvěděl se, že její manžel zemřel před deseti lety a rodina se roztrousila po celé zemi. Vždycky když se v knihovně objevila, dal se s ní do řeči.

„Jewell, máte opravdu štěstí," řekl Caleb. „Z restaurátorského oddělení se nám právě vrátily některé tisky. Potřebovaly náležitou péči." Podal jí jednu knihu, pár minut si s ní povídal o náhlé smrti Jonathana DeHavena a poté se vrátil ke svému pracovnímu stolu. Nepřestal však stařenku pozorovat. Pomalu si nasadila brýle, začetla se do silného svazku a na volné listy papíru, které si přinesla, si cosi zapisovala. Z pochopitelných důvodů tu byly povolené jen tužky a papír a při odchodu se návštěvníkům prohlížely tašky. Když se otevřely dveře, Caleb se k nim rychle podíval a spatřil přicházet ženu pracující v administrativě knihovny. Vstal a šel jí naproti.

„Ahoj, Calebe. Mám pro tebe zprávu od Kevina." Kevin Philips byl po smrti DeHavena pověřen řízením knihovny. „Od Kevina? Proč mi nezavolal nebo neposlal e-mail?"

„Myslím, že to zkoušel, ale buď bylo obsazeno, nebo jsi to nebral. Z nějakého důvodu nechtěl psát elektronickou poštou."

„Hm, dnes mám ale spoustu práce."

„Myslím, že je to velmi naléhavé," řekla, podala mu obálku a rychle odešla. Caleb si zprávu odnesl ke stolu, a když obcházel

křeslo, zakopl o podložku, shodil ze stolu své brýle, vzápětí na ně nešťastně šlápl a rozbil si skla.

„Bože můj, to jsem ale moula.“ Když brýle sebral, podíval se na obálku. Dopis si přečíst nemohl, protože bez brýlí nic neviděl. Jenže, jak říkala sekretářka, bylo to naléhavé. Co teď?

„O tu podložku jste zakopl už víckrát, Calebe,“ připomněla mu snaživě Jewell.

„Dík za upozornění,“ sykl sevřenými rty a pak se na ni podíval. „Jewell, mohl bych si půjčit vaše brýle? Potřebuju si přečíst ten vzkaz.“

„Jsem slepá jak patrona. Třeba vám pomůžou.“

„No, já jsem taky jako patrona. Co se týče čtení, tak určitě.“

„Já vám to přečtu, jestli chcete.“

„Hm, hm. Jenže…“

Spráskla rukama a zašeptala.

„Aha, ono je to tajné! Jak vzrušující!“

Nakonec mu brýle podala. Nasadil si je, posadil se ke stolu a četl. Kevin Philips ho žádal, aby okamžitě přišel do správní kanceláře oddělení na uzavřeném patře budovy. Ještě nikdy ho tam nevolali, alespoň ne takto. Pomalu složil dopis a strčil si ho do kapsy.

„Jewell, děkuji vám. Myslím, že máme stejné dioptrie, viděl jsem dobře.“

Podal jí brýle zpět, obrnil se a vyšel ven. Kevin Philips seděl ve své kanceláři společně s mužem v tmavém obleku. Calebovi se představil jako notář Jonathana DeHavena.

„Podle závěti jste pověřen správou knihovní sbírky zesnulého Jonathana DeHavena, pane Shawe,“ řekl právník, když vytáhl dokument a podal ho Calebovi. Předal mu také dva klíče a malý lístek.

„Ten velký klíč je od DeHavenova domu, ten menší pak od depozitáře, kde má uloženy své knihy. První číslo je přístupový kód k domovnímu poplašnému systému, druhé ke vstupu do depozitáře. Je chráněn dvojitým zámkem a kódy.“

Caleb vypadal zcela konsternován z předmětů, které mu notář podal.

„Správce jeho knih?“

„Ano, Calebe,“ řekl Philips. „Pochopil jsem, že jste mu pomáhal při sestavování jeho sbírky.“

„To ano,“ připustil Caleb. „Měl spoustu peněz a také odpovídající znalosti, aby dal dohromady sbírku, která je doopravdy velice cenná.“

„Nepochybně čerpal i z vašich znalostí,“ přidal se právník. „Podle závěti máte k té sbírce úplný a ničím neomezený přístup. Je na vás, abyste provedl její detailní inventarizaci, ocenění, zajistil ořez, pokud bude potřeba, a abyste knihy prodal. Výnosy pak přijdou na několik charitativních projektů.“

„Cože? On chce, abych ty knihy prodal? Co jeho rodina?“

„Moje firma zastupovala DeHavena po mnoho let, pane. Jeho příbuzní už dávno nežijí,“ odvětil právník. „Vzpomínám si, že mi jednou kdosi řekl, že byl před lety ženatý. Ale dlouho to nevydrželo.“ Odmlčel se, jako by pátral v paměti. „Manželství bylo rozvedeno ještě před mým příchodem do firmy. Neměl žádné děti, takže není nikdo, kdo by mohl vznést jakékoli námitky či požadavky. Váš honorář představuje jedno procento z výnosů z prodeje.“

„Hezké peníze,“ vložil se do hovoru Philips a uznale pokýval hlavou.

„Udělal bych to i zadarmo,“ řekl Caleb rychle a advokát se pousmál.

„Tuhle poznámku jsem vůbec neslyšel. Mám dojem, že vás čeká mnohem více práce, než si myslíte. Přijímáte tedy honorář?“

Caleb na okamžik zaváhal.

„Ano, pro Jonathana to udělám.“

„Výborně. Podepište prosím tento souhlas a potvrďte, že jste převzal klíče a kódy.“ Přistrčil před Caleba dokument, který bez brýlí jen s velkými těžkostmi podepsal.

„Tak, a je to vaše,“ uzavřel právník.

Caleb se vrátil do své kanceláře a hleděl na klíče. Za pár minut už věděl, co udělá. Zavolal Miltona, Reubena a nakonec i Stonea. Nechtěl jít do Jonathanova domu sám. Všichni souhlasili, že se tam sejdou ještě dnes večer.

KAPITOLA 13

Reuben dorazil k DeHavenovu domu na indiánu, vysoký Stone se tísnil v postranním vozíku. Caleb s Milionem zaparkovali těsně za nimi. Caleb vlastnil starožitný cínově šedý vůz značky Chevy Nova, který se pyšnil skvostným výfukem. Caleb si vzal náhradní brýle, protože předpokládal, že večer bude mít opravdu co číst.

„To je ale bejvák," poznamenal Reuben, když si sundal helmu a překvapeně zíral na veliký dům. „Poněkud honosné na vládní plat, ne?"

„Jonathan měl peníze už z dřívějška," odvětil Caleb.

„Tak to měl kliku," ušklíbl se Reuben. „Já mám z dřívějška akorát tak spoustu malérů. A mí kámoši mi ochotně připravujou další a další."

Caleb odemkl přední dveře, vypnul poplašný systém a všichni vešli dovnitř.

„V tom depozitáři jsem už byl," řekl. „Musíme sjet výtahem do sklepa."

„Výtahem?" vyjekl Milton. „Nemám je rád!"

„Tak běž po schodech," vyřešil situaci Caleb a ukázal doleva.

„Jsou tamhle."

Reuben se rozhlížel po starožitném nábytku, po vkusných uměleckých dílech na stěnách a jeho oči nevynechaly ani klasické sochy umístěné v nikách. Pak přejel špičkou boty po krásné orientální předložce v obývacím pokoji.

„Poslyš, nebudeš potřebovat opatrovníka, než to všechno zařídíš?"

„Neboj, zvládnu to sám," odvětil Caleb. Když sjeli výtahem dolů, Milton už na ně čekal v předsálí. Dveře do sejfu působily monstrózně – šedesát centimetrů široká ocel s počítačovou klávesnicí a štěrbinou pro bezpečnostní klíč. Klíč i karta s kódem se musely vložit současně.

„Jonathan mě do sejfu několikrát vzal, proto to vím," vysvětloval Caleb a dveře se vzápětí otevřely. Prostor, do kterého vstoupili, byl tři a půl metru široký, tři metry vysoký a nejméně deset metrů dlouhý. Jakmile vešli, rozsvítilo se zvláštní, poněkud mdlé světlo.

„Je to tu chráněné před požárem i bombovým útokem a navíc je tu řízená teplota i vlhkost," vysvětloval Caleb. „Se vzácnými knihami to ani jinak nejde, zvláště ve sklepě, kde můžou hodnoty drasticky kolísat."

„Můžeme se něčeho dotýkat?" zeptal se Milton.

„Raději ne," zareagoval Caleb. „Některé publikace jsou velmi křehké, vždyť už celá staletí nepřišly na denní světlo."

„Sakra," hromoval Reuben, a aniž by dbal Calebova zákazu, lehce přejel prstem po hřbetu jedné z knih. „Ty knihy jsou tady odsouzené na doživotí."

„Reubene, to přece není pravda," namítl zděšeně Caleb. „My tady ty knihy chráníme, aby je další generace mohly obdivovat. Jonathan věnoval téhle sbírce obrovskou péči a ještě víc peněz."

„Co je to vlastně za sbírku?" vložil se do hovoru Stone a pak se podíval na jeden tlustý svazek, jehož desky byly pravděpodobně vyřezány ze starého dubu. Caleb knihu velmi opatrně vyndal.

„Jonathanova sbírka je cenná, i když nijak rozsáhlá. Všichni velcí sběratelé mají neomezené zdroje peněz, ale navíc i jakousi vnitřní vizi, jakou sbírku chtějí, a za svým cílem jdou tak zaslepeně, že se to nedá nazvat jinak než obsesí. Říká se jí bibliománie, což je ta nejjemnější úchylka. Měli ji všichni velcí sběratelé." Rozhlédl se po místnosti. „V těch nejlepších sbírkách prostě nesmí chybět určité kousky…"

„Jako?" zeptal se Stone.

„Například původní vydání Shakespeara. První fólio je samozřejmostí. Obsahuje devět set stránek s šestatřiceti hrami. Žádné originální rukopisy se nezachovaly, proto je tohle vydání tak ceněné. První fólio se prodalo před několika lety v Anglii za tři a půl milionu liber."

Milton si hvízdl a zavrtěl hlavou.

„Takže šest tisíc dolarů za stránku."

Caleb pokračoval.

„Do takové sbírky patří samozřejmě i další díla, třeba William Blake nebo Newtonova *Principa Mathematica*, vše od Caxtona. To byl první anglický knihtiskař. J. P. Morgan měl ve sbírce 60 Caxtonů, pokud si dobře vzpomínám. *Mohučský žaltář* z roku 1457

nebo 1459, *St. Albans*, Durundus, jeden z nejlepších exemplářů vyjma Guttenbergovy *Bible*. Na světě jsou jen tři v dokonalém stavu. Kongresová knihovna má jednu, její hodnota je nedozírná.“

Caleb přejížděl očima po jedné z poliček.

„Jonathan má Dantovu *Božskou komedii* z roku 1472, což je určitě sbírkový počin. Vlastní i Poeova *Tamerlána*, což je rovněž velmi vzácná kniha, která se těžko shání. Jednou se prodávala skoro za dvě stě tisíc dolarů. Poe se dočkal nového zájmu, a tak by dnes tahle věc stála mnohem víc. Sbírka obsahuje i cenný výběr inkunábulí, většinou německých, ale také italských, a docela slušnou řádku prvních vydání současných románů, často i s autogramem. Jonathan byl velký fanoušek americké literatury, je tu rozsáhlá sbírka osobních dopisů od Washingtona, Adamse, Jeffersona, Franklina, Madisona, Hamiltona, Lincolna a dalších.“

„Co je tamhle?“ zeptal se Reuben a ukázal do temného rohu depozitáře. Všichni se podívali směrem k obrazu. Byl to portrét muže ve středověkém oblečení.

„Tohle jsem tady nikdy předtím neviděl,“ prohlásil Caleb.

„Proč tady skladoval i obrazy?“ zeptal se Milton.

„Jediný obraz,“ upřesnil Stone. „To přece není sbírka.“ Prohlížel si portrét ze všech úhlů, než přejel prsty po rámu a trochu za něj zatáhl. Obraz se odklopil a odkryl sejf vsazený do zdi.

„Sejf uvnitř sejfu,“ podivil se Stone. „Calebe, vyzkoušej kombinaci, kterou jsi dostal od právníka pro hlavní depozitář.“

Caleb to udělal, ale kód nefungoval. Zkoušel další kombinace, opět bez úspěchu.

„Lidi normálně používají kódy, které si pamatují a nemusejí si je psát,“ poznamenal Stone. „Budou to čísla, písmena, možná oboje.“

„Proč ale Caleb dostal přístupové heslo do depozitáře, a už ne do vnitřního sejfu?“ podivil se Milton.

„Možná byl přesvědčen, že Caleb kód zná,“ poznamenal Reuben.

Stone přikývl.

„Souhlasím s Reubenem. Calebe, zamysli se. Může to nějak souviset s oddělením vzácných tisků.“

„Proč myslíš?“ ozval se Milton.

„Protože tohle byla DeHavenova soukromá čítárna stejného druhu.“

Caleb vypadal nejistě.

„No, Jonathan odemykal místnost každý den asi hodinu přede všemi. Měl k tomu speciální klíče na poplašný systém a taky musel správně předat kód k odemčení dveří. Jenže já ho neznám.“

„Něco jednoduššího, tak jednoduchého, že to máme na očích.“

Caleb najednou luskl prsty.

„Jasně. Celý den na to koukám!“

Prsty vybubnovaly kód do digitální klávesnice a dveře se otevřely. Uvnitř sejfu byl jediný předmět. Caleb opatrně vytáhl krabici a pomalu ji otevřel. Nakonec zprudka vydechl. „Dobrotivý bože!“

Třásly se mu ruce. Mluvil velmi pomalu, hlas se mu chvěl.

„Myslím, že je to první vydání *Knihy žalmů.*“

„Vzácnost?“

Caleb se na něj podíval s očima rozšířenýma úžasem.

„Je to nejstarší exemplář vytištěný na území Spojených států, který se zachoval, Olivere. Na celém světě je jich jen jedenáct, z toho pouze pět je kompletních. Ty knihy nikdy nebyly na trhu. Jedna je v Kongresové knihovně, získali jsme ji před desetiletími. Dnes bychom si ji už dovolit nemohli.“

„Takže Jonathan DeHaven měl jednu z nich. Ale odkud?“ poznamenal Stone.

Caleb zvedl knihu s velkou úctou, opatrně ji vložil do krabice a poté zpět do sejfu.

„Já nevím. Poslední *Kniha žalmů* přišla na trh někdy před šedesáti lety a tehdy byla prodána za rekordní cenu, která by dneska představovala miliony dolarů. Je v Yale.“ Zavrtěl hlavou. „Pro sběratele knih je to totéž jako najít zmizelého Rembrandta či Goyu.“

„Pokud je jich jen jedenáct, dají se snadno spočítat,“ vložil se Milton. „Mrknu se na Google.“

Caleb se na něj podíval s velkým opovržením. Zatímco Milton si hrál se všemi počítačovými novinkami, Caleb byl typickým technofobem.

„Na všechno není Google, Miltone. Pokud je mi známo, všechny *Knihy žalmů* mají univerzity Harvard, Yale a Kongresová knihovna.“

„Jsi si jist, že je to originál?“ zapochyboval Stone.

„Samozřejmě že existují i pozdější vydání, ale v tomhle případě jsem skoro stoprocentně přesvědčen, že jsme v roce 1640. Píše se to na první straně, navíc znám i další typické rysy toho díla,“ vyhrkl bez dechu Caleb.

„Co to vůbec je?“ zeptal se Reuben. „Nepřečtu ani slovo.“

„Je to zpěvník, který dali puritáni svým duchovním, aby šířili duchovní osvětu. Tisk byl tehdy velmi jednoduchý, navíc historická angličtina činí celý text dost nečitelným.“

„Jsou ale všechny tisky *Knihy žalmů* v nějakých institucích?“ zeptal se Stone.

Caleb se na něj podíval s náznakem úzkosti ve tváři.

„Možnost, že některý z nich je někde mimo, asi úplně vyloučit nemůžeme. Třeba ručně psaný rukopis *Huckleberryho Finna* našla jedna stará dáma na půdě svého domu. Originál *Deklarace nezávislosti* byl zase nalezen za obrazem v rámu, Byronovy spisy byly objeveny ve staré knize, v posledních sto letech je zkrátka možné všechno.“

I když v místnosti bylo chladno, otřel si Caleb z čela kapku potu.

„Uvědomujete si vůbec, jakou máme zodpovědnost? Vždyť je to *Kniha žalmů.* Bože!!!“

Stone položil dlaň na přítelovo rameno, aby ho trochu zklidnil.

„Calebe, nikdo z nás není lépe kvalifikovaný než ty. Ať už budeš potřebovat jakoukoli pomoc, máš ji mít.“

„Samozřejmě,“ přidal se Reuben. „Vlastně mám našetřený slušný balík, abys odsud mohl dostat pár knih, než se tu objeví opravdu velká *zvířata.* Co chceš za tu *Božskou komedii?* Pár babek bych měl.“

„Reubene, nikdo z nás si z téhle sbírky nemůže dovolit ani katalog se seznamem publikací!“ vybuchl Milton.

„Paráda,“ vyhrkl v záchvěvu vzteku Reuben. „A další, co mi řekneš, je, že si nemůžu dovolit vykašlat se na tu všiváckou práci v doku!“

„Sakra, co tady děláte?“ ozval se ostrý hlas.

Všichni se podívali ke dveřím. Na členy Camel clubu mířili zbraněmi dva muži v uniformách ochranky. Před nimi stál hubený

malý muž s rezavými vlasy, zastřiženou bradkou a modrýma očima, které netrpělivě těkaly po místnosti.

„Ptám se znova. Co tady děláte?“ nedal se zrzek.

„Hele, chlape,“ zavrčel Reuben, „nejspíš bychom se měli zeptat na totéž.“

Caleb udělal krok vpřed.

„Jsem Caleb Shaw z Kongresové knihovny. Jonathan DeHaven, který mě v závěti ustanovil správcem své sbírky, byl můj spolupracovník,“ řekl a zvedl klíče od domu i depozitáře. „Dostal jsem výzvu od jeho právníka, abych se na sbírku zašel podívat. Tohle jsou mí přátelé.“ Pak sáhl do kapsy, vytáhl identifikační kartu knihovníka a ukázal její číslo, mužovo chování se rázem změnilo.

„Samozřejmě, omlouvám se,“ řekl zrzek, když stáhl pohled z Calebovy průkazky. „Když jsem viděl, jak sem vstupují neznámé osoby, udělal jsem si své závěry. Navíc dveře byly odemčené.“ Kývl na své lidi, aby sklonili zbraně.

„Neřekl jste nám své jméno,“ podotkl Reuben a podezíravě si muže prohlížel.

Dříve než přišla odpověď, ozval se Stone.

„Předpokládám, že jste ředitel Paradigm Technologies, Cornelius Behan. Šéf třetí největší firmy chránící majetky druhých.“

Behan se usmál.

„Pokud budu chtít, což chci, už záhy nebudeme třetí, ale první.“

„Jsem rád, že vás poznávám, pane Behane,“ řekl Caleb.

„Všichni mi říkají C. B.“ Popošel a rozhlédl se po místnosti. „Tak tady je sbírka pana DeHavena?“

„Vy jste ho znal?“ zeptal se Caleb.

„Byli jsme přátelé. Jednou nebo dvakrát jsme spolu byli na večírku. Věděl jsem, že pracuje v Kongresové knihovně a sbírá knihy. Občas jsme se potkali na ulici a prohodili pár slov. Šokovala mě, zpráva že zemřel.“

„I nás,“ přidal se s lítostí Caleb.

„Vy jste tedy správcem sbírek?“ zeptal se Behan. „Co to přesně znamená?“

„Mým úkolem je sbírky katalogizovat, oceňovat a také prodávat.“

„A tady je něco cenného?“ zeptal se znovu Behan.

„Jste snad sběratel?“ ozval se Stone.

„No, já sbírám ledacos,“ odvětil muž mlhavě.

„Tahle sbírka je víc než skvělá. Bude prodána v aukci,“ vysvětloval Caleb. „Tedy minimálně ty výstavní kousky.“

„Hm,“ řekl Behan nepřítomně. „Víte něco nového o Jonathanově smrti?“

Caleb zavrtěl hlavou.

„Prý to byl infarkt.“

„Přitom ale vypadal tak zdravě. Z toho plyne jen jediné, užívejme si dneška, protože zítra…“ nedokončil větu, otočil se a společně se svými muži odkráčel pryč. Když dozněly kroky, zadíval se Stone na Caleba.

„Je velmi obětavé jít zkontrolovat dům někoho, s kým jsem tu a tam prohodil pár slov na ulici, že?“

„Olivere, je to soused,“ namítl Caleb. „Jednoduše se bál.“

„Kdepak, mně se vůbec nelíbil,“ vyhrkl Milton. „Vyvolával dojem, že zabíjí lidi.“

„Tak vypadá spousta lidí,“ dodal Reuben. „Podle mě je C. B. pěkně prohnaný a záludný týpek.“

Celý večer pak strávili zanášením knih a listin do Miltonova notebooku, dokud nebyl Calebův seznam kompletní.

„A teď?“ zeptal se Milton, když zaklapl počítač.

„Za normálních okolností pošleš nabídku do Sotheby’s nebo ke Christie’s,“ odvětil Caleb. „My to ale uděláme jinak. Nejlepší bude nabídnout sbírku rovnou bibliofilovi. Tomu nejlepšímu. Nejdřív si ale musím ověřit, jestli věděl o tom, že má Jonathan *Knihu žalmů.*“

„Ten člověk je v New Yorku?“ ozval se Stone.

„Ne, přímo tady v D.C. Autem je to dvacet minut odsud.“

„Kdo to je?“

„Vincent Pearl.“

Stone se podíval na hodinky.

„Dobrá, zajedeme za ním zítra, teď už je jedenáct.“

Caleb zavrtěl hlavou.

„Právě naopak, zajedeme za ním teď hned. Obchod Vincenta Pearla totiž otvírá jen v noci.“

KAPITOLA 14

Když členové Camel clubu opustili DeHavenův dům, sledovaly je dalekohledem dva páry očí. Jeden z horního okna protějšího domu a druhý z dodávky označené jako *D. C. veřejné práce*, která parkovala u chodníku. Když Stone, Milton, Caleb i Reuben odjeli, dodávka se vydala za nimi. Vozidla zmizela, ale pohled skrytý za triedrem v horním patře domu na Good Fellow Street pokračoval v průzkumu oblasti.

Jak Caleb říkal, cesta k obchodu se vzácnými tisky jim trvala dvacet minut. Na vývěsce nebylo žádné označení, jen otvírací doba: *Od pondělí do soboty, od osmi do půlnoci.* Caleb došel ke dveřím a zazvonil. Reuben se zvědavě rozhlížel po zamřížovaném okně.

„Koukám, že ten člověk si na reklamu moc nepotrpí."

„Nemá proč. Všichni, co v téhle branži něco znamenají, totiž vědí, kde Vincenta Pearla najdou," odvětil Caleb jednoznačně.

„Znáš ho dobře?" zeptal se Stone.

„Neznám. Na jeho úroveň se nikdy nedostanu. Za posledních deset let jsem se s ním sešel asi dvakrát, vždycky tady v krámku, ale slyšel jsem jeho přednášky. Je nezapomenutelný."

Na západě se tyčil osvětlený Capitol, v okolí se táhly řady kamenných domů porostlých mechem, které byly kdysi symbolem rozvíjejícího se města.

„Fakt si myslíš, že tady Pearl je?" zeptal se Milton. Jen vteřinu poté se ozval hluboký mužský hlas.

„Kdo je tam?"

Milton nadskočil, ale Caleb už mluvil do malého mikrofonu,

který se ukrýval v břečťanu vedle dveří. „Pane Pearle, tady Caleb Shaw. Z Kongresové knihovny."

„Kdo?"

Caleb vypadal zmateně a začal mluvit mnohem rychleji.

„Caleb Shaw, pracuji v oddělení vzácných tisků. Setkali jsme se před několika lety, když přišel do knihovny jeden sběratel kuriozit po Lincolnovi a já ho k vám přivedl."

„Na dnešní večer jsme si ale žádnou schůzku nedomluvili," odvětil Pearl hlasem, v němž znělo mírné roztrpčení. Bylo zřejmé, že ho návštěva netěší.

„Vím. Jsme tu však ve velmi vážné záležitosti. Kdybyste nám věnoval pár minut."

Za pár sekund se dveře s kliknutím otevřely. Poté, co všichni vešli dovnitř, si Stone všiml malého záblesku – monitorovací kamera byla dobře skrytá v ptačí budce. Většina lidí by si takového zařízení ani nevšimla, ale Oliver Stone v podobných věcech rozhodně k většině lidí nepatřil. Neunikly mu ani další detaily. I když vypadaly dveře jako dřevěné, byly z oceli a Stone si všiml, že mají zámek, který nejde vypáčit. V zamřížovaných oknech bylo navíc silné, osmicentimetrové polykarbonátové sklo. Stonea překvapil i interiér obchodu. Předpokládal, že krámek bude přecpaný zaprášenými svazky na prohýbajících se policích a že z každé štěrbiny bude vyčuhovat stařičký pergamen určený k prodeji. Bylo zde však ukázkově čisto a celý prostor působil přehledným, zcela organizovaným dojmem. Budova sama měla dvě podlaží. Vysoké zdobené knihovny se táhly podél všech stěn a knihy se nacházely za silnými skleněnými a zamykatelnými přepážkami. Žebřík na kolečkách dosahoval až do nejvyšších míst téměř třímetrových knihoven. Uprostřed širokého a dlouhého prostoru se nacházely tři oválné stoly a židle z třešňového dřeva. U stropu visely tři bronzové lustry, které kupodivu vrhaly jen mdlé světlo. Stonea napadlo, že jsou pravděpodobně naschvál tlumená. Téměř dvoumetrové točité schodiště vedlo do prvního ochozu, kde se za zábradlím ve stylu chippendale tyčily další police. Na konci hlavního prostoru se nacházel dlouhý dřevěný pult. Stonea ale přesto jedna věc velmi překvapila. Nikde tu neviděl žádné počítače, a dokonce ani pokladnu.

„Tady to vypadá jako místečko, kde by stálo za to dát si doutník a pár panáků dobré whisky," poznamenal Reuben.

„Tak na to okamžitě zapomeň," zhrozil se Caleb. „Starým tiskům kouř nesvědčí. A jediná kapka čehokoli by mohla zničit věci nevyčíslitelné hodnoty."

Reuben hodlal něco dodat, ale vtom se vzadu za pultem otevřely výrazně zdobené dveře a do místnosti vešel mohutný stařec. Všichni

vyjma Caleba se museli obdivně nadechnout. Mužova stříbrná bradka volně vlála na jeho hrudníku, dlouhé bílé vlasy mu padaly až na ramena. Jeho oblečení bylo snad ještě více ohromující. Vysokou postavu s pivním břichem zahalovala splývavá róba barvy levandule, se zlatými proužky na rukávech. Na protáhlém vrásčitém čele byly usazeny brýle bez obroučků, po kterých volně klouzaly neučesané kadeře. Jeho oči, ano, byly černé, pomyslel si Stone, dokud do nich nedopadl slabý odlesk světla.

„Hele, on je snad mnich, ne?“ zašeptal Reuben Calebovi.

„Ticho!“ napomenul ho Caleb, když se muž přiblížil.

„Tedy?“ ozval se Pearl a hleděl se zájmem na Caleba. „Vy jste Shaw, viďte?“

„Ano.“

„Proč je naše schůzka tak urgentní?“ zeptal se Pearl a spaloval přitom pohledem zbylé členy klubu. „A kdo jsou tihle?“

Caleb všechny rychle představil, ale řekl pouze křestní jména. Pearlův pohled nejdéle spočinul na Stoneovi.

„Viděl jsem vás v parku Lafayette. Máte tam stan, viďte?“ vyhrkl značně formálním tónem.

„Mám,“ odvětil Stone a Pearl pokračoval.

„Máte tam také transparent, pokud si vzpomínám. *Chci pravdu.* Našel jste ji?“

„Nemohu to potvrdit.“

„Kdybych já měl nutkání hledat pravdu, rozhodně bych nezačal před Bílým domem,“ poznamenal Pearl a otočil se ke Calebovi. „Teď k věci, pane!“ řekl ostře.

Caleb ve zkratce vylíčil, jak ho pověřili správou DeHavenovy sbírky, a doplnil, že by rád požádal Pearla o expertízu.

„Ano, smrt DeHavena je obrovská tragédie,“ řekl lítostivě Pearl. „Vás tedy jmenovali správcem jeho sbírky?“ dodal s překvapením v hlase.

„S tou sbírkou jsem Jonathanovi pomáhal a také jsme spolu pracovali v Kongresové knihovně,“ špitl Caleb jakoby na svou obranu.

„Aha,“ odvětil Pearl napjatě. „Přesto ale potřebujete další expertní posudek.“

Caleb mírně zrudl.

„Ano, je to tak. V Miltonově počítači je seznam celé sbírky.“

„Raději bych se na to podíval na papíře,“ odvětil Pearl zpříma.

„Pokud tady máte tiskárnu, zařídím to,“ vložil se Milton, ale Pearl zavrtěl hlavou.

„Mám tu lis ze šestnáctého století, ale dost pochybuji, že bude pro ten váš krám vhodný.“

„To určitě ne,“ vyhrkl šokovaný Milton. Jako oddaný milovník nejrůznějších technických vymožeností nedokázal pochopit, že Pearlovi obdiv k těmto věcem očividně chybí.

„Tu listinu můžeme vytisknout a přinést vám ji zítra,“ navrhl Caleb. Pak ale na okamžik zaváhal. „Vlastně vám to můžu říct rovnou, pane Pearle. Jonathan měl ve své sbírce první vydání *Knihy žalmů.* Věděl jste o tom?“ Stařec si spustil brýle na oči.

„Promiňte, co jste to říkal?“

„Jonathan měl *Knihu žalmů* z roku 1640.“

„To nepřichází v úvahu.“

„Držel jsem ji v ruce.“

„Ne.“

„Opravdu ano!“ trval na svém Caleb. Pearl mávl rukou na znamení nesouhlasu. „Pak to musí být nějaké pozdější vydání. A z něj se země neotřese.“

„Není tam hudba. Tu přidali až v devátém vydání v roce 1698.“

Pearl si Caleba opovržlivě změřil pohledem.

„Nepochybně vás nepřekvapí, že tohle vím taky. A vy zas víte, že bez osnovy je celkem sedm vydání.“

„Vydání z roku 1640. Rok je uveden na titulní straně.“

„Pak to, vážený pane, bude buď faksimile, nebo padělek. Lidi jsou koumáci. Jeden ctižádostivec přepsal *Freemanovu Přísahu,* která antidatovala *Knihu žalmů* o jeden rok.“

Do hovoru se vložil Stone.

„Já si ale myslel, že vydání z roku 1640 je první knihou vytištěnou v Americe.“

„To máte pravdu,“ vystřelil Pearl netrpělivě. „Přísaha totiž nebyla kniha. Šlo o jednostránkový dokument, dvojarch. Jak vyplývá

z názvu, je to přísaha, slib věrnosti, který skládal každý puritán, aby získal volební právo a další výsady v kolonii Bay v Massachussetts.“

„A byla padělána?“ zeptal se Stone.

„Ironií je, že padělatel použil faksimile *Knihy žalmů.* Udělal to proto, že byla vytištěna stejným tiskařem jako *Přísaha,* takže použili stejné litery.“ Pearl zlehka poklepal Caleba po zádech. „Ten zločinec byl neobyčejně šikovný, vždyť mu Kongresová knihovna málem skočila na špek a ten padělek koupila. Teprve odborník na tisky odhalil některé nepřesnosti a tím i celý podvod.“

„V oddělení vzácných tisků pracuji už dvanáct let,“ nedal se Caleb. „Studoval jsem *Knihy žalmů,* co máme. Podle mého názoru je Jonathanův výtisk pravý.“

Pearl se na Caleba podezíravě podíval.

„Jakže se to jmenujete?“

Calebova tvář zrudla.

„Caleb Shaw!“

„Tak tedy, Shawe, provedl jste standardní test autenticity knihy?“

„Ne, ale prohlédl jsem ji, přivoněl jsem si k ní…“

„Můj bože, chlape, z tak základního ohledání si přece nemůžete být vůbec ničím jistý! DeHaven měl *Tamerlána,* pár inkunábulí, možná Danteho, kterého jsem mu mimochodem prodal já, ano, to je jádro jeho sbírky. Ale první vydání *Knihy žalmů* do ní rozhodně nepatří!“

„A kde tedy Jonathan tu knihu vzal?“ nedal se Caleb.

„Jak to mám vědět?“ Pearl zavrtěl hlavou a podíval se na ostatní. „Váš přítel vám nejspíš řekl, že existuje jedenáct vydání Knihy žalmů z původního tisku. Pánové, přemýšlejte, prosím. Jen pro srovnání – máme 228 prvních tisků Shakespearových, ale jen jedenáct *Knih žalmů.* A z nich pouze pět je kompletních.“ Zvedl prsty na své pravé ruce. „Jenom pět!“

Když Stone hleděl do pronikavých černých očí, měl pocit, že se z jejich nitra valí nepopsatelná temnota. Bylo mu jasné, že Vincent Pearl patří k těm, jejichž duševní diagnózou je bibliofilie. Knihkupec se otočil zpět ke Calebovi.

„Protože dobře víme, kde těch jedenáct *Knih žalmů* je, neumím si představit, jak by se jedna z nich mohla dostat k jakémusi Jonathanu DeHavenovi.“

„Proč by potom držel padělek v sejfu?“ kontroval Caleb.

„Protože si myslel, že má originál.“

„Vedoucí oddělení vzácných tisků a nechá si padělek?“ namítal Caleb. „O tom tedy dost pochybuji.“

Pearla to očividně nevyvedlo z míry.

„Už jsem přece řekl, Kongresovou knihovnu málem napálili s *Přísahou.* Lidi zkrátka věří tomu, čemu věřit chtějí. A ani sběratelé knih nejsou proti takové víře imunní. Mou zkušeností je, že klamání sebe sama nezná žádné hranice.“

„Možná by bylo nejlepší, kdybyste zajel do Jonathanova domu a sám se podíval, zda je ta *Kniha žalmů* originál,“ vzdoroval vytrvale Caleb.

Pearl si dlouhými jemnými prsty prohrábl neupravenou bradku a stále hleděl na Caleba.

„Navíc bych ocenil váš názor na zbytek jeho sbírky,“ dodal Caleb už klidnějším hlasem.

„*Zítra* večer budu mít trochu času,“ řekl Pearl s naprostým nezájmem.

„Prima,“ zaradoval se Caleb a podal mu vizitku. „Tady je můj telefon do knihovny, zavolejte jen, abyste naši schůzku potvrdil. Máte Jonathanovu adresu?“

„Někde v dokumentech.“

„Pane Pearle, určitě bude lepší, když zatím o *Knize žalmů* nebudeme mluvit, alespoň ne hned.“

„Jen zřídka někomu něco vykládám,“ odvětil Pearl. „A už rozhodně ne hlouposti, které nejsou pravdivé.“

Když je vypoklonkoval ven, Caleb zbrunátněl. „Hm,“ ulevil si Reuben, když si na ulici nasazoval helmu. „Pan profesor Brumbál.“

„Kdo?“ vykřikl Caleb stále neschopen strávit Pearlovo rozloučení.

„Brumbál. Ten je z Harryho Pottera, víš?“

„Aha, tak toho neznám.“

„Je pěkně prohnanej,“ zabručel Reuben a nasadil si brýle.

„Jasné je, že Pearl v pravost té knihy nevěří,“ poznamenal Caleb. Odmlčel se a pak mnohem méně sebejistě dodal. „A možná má pravdu. Vždyť jsem ji viděl jen pár sekund.“

„Podle toho, jak s námi Pearl vyběhl, bude lepší, když tu pravdu mít budeš!“ vybuchl Reuben.

„To přece nejde,“ zarděl se Caleb, „on je nejznámější expert na vzácné knihy, zatímco já jsem jen obyčejný vládní knihovník.“

„Prvotřídní knihovník v jedné z našich nejlepších institucí!“ rozčílil se Stone.

„Může být sice skvělý ve svém oboru, ale bez počítače je absolutní nula. Copak může žít s tiskárnou ze šestnáctého století?“ uchichtl se Milton.

Auto se rozjelo. Když Reuben nakopl indiána, Stone se z vozíku podíval za sebe. Za nimi jela dodávka. Jakmile se Chevy Nova a motocykl rozdělily, vůz se pověsil za indiána.

KAPITOLA 15

Navzdory pozdní hodině Stone instruoval Reubena, aby ho místo před hřbitovem na hoře Sion vyhodil raději před Bílým domem. Všiml si totiž dodávky, která je celou cestu sledovala, a chtěl zjistit, o co jde. Když se soukal ven z vozíku, rychle vysvětlil Reubenovi situaci a dodávku mu podrobně popsal.

„Dávej pozor. Když tě to auto bude dál sledovat, ozvu se ti na mobil."

„Neměl bys zavolat Alexe Forda, aby tě kryl? Vždyť jsme ho jmenovali čestným členem Camel clubu."

„Alex už v Bílém domě nepracuje. Navíc ho nechci zbytečně obtěžovat, protože celá ta věc nemusí vůbec nic znamenat. Jsou tu ale další tajní a ti mi můžou pomoci."

Když Reuben odjel, Stone pomalu minul svůj stan s nápisem *Chci pravdu.* Nikdo tu dnes nebyl, ani Adelphia. Pak kráčel rychle k soše polského generála, který stál na straně Američanů v osvobozenecké válce. Za odměnu mu vztyčili velký pomník, na který teď denně kálely stovky holubů. Když Stone vylezl na podstavec sochy, spatřil dodávku, jak parkuje na 15. ulici uzavřené pro veřejnost. Slezl pomalu dolů a došel ke strážnému, který chránil vnější perimetr Bílého domu.

„Ahoj Olivere, jak se máš?" zeptal se ho muž. Hlídal Bílý dům už deset let a se Stonem se dobře znal. Podle jeho názoru byl Stone zdvořilý a vždycky se držel pravidel protestu, která nosil v lejstru složeném v kapse.

„Ahoj, Joe, chtěl jsem tě jen upozornit na jednu věc. Možná je to bezvýznamné, ale tajní by neměli nic přehlédnout." Rychle mu vysvětlil svou verzi o dodávce, aniž by na ni ukázal. „Prostě mám dojem, že bys to měl vědět, pokud se rozhodneš ten vůz zkontrolovat."

„Olivere, dík, jsem ti vděčnej."

Stone se v minulosti již mnohokrát přesvědčil, že pro ochranu prezidenta není žádný oddíl dost velký. O pár minut později se k Joeovi přidal další ozbrojený strážný a společně přistoupili

k dodávce označené jako *Veřejné práce*. Stone zalitoval, že si nevzal dalekohled, který zůstal ležet na stole v jeho domku. Zachvěl se, když sjelo okénko u řidiče dolů.

Následující běh událostí byl ohromující. Oba uniformovaní strážní se rychle otočili a kráčeli pryč, zatímco okénko zase vyjelo nahoru. Muži nešli za Stonem, ale naopak se hnali co nejrychleji směrem zcela opačným. Dodávka zůstala stát na původním místě.

„Sakra," ulevil si Stone tiše. Teď už věděl své. Lidi ve voze museli patřit k vládní agentuře s odpovídajícími pravomocemi, když i agenti tajné služby vzali nohy na ramena. Přišel čas k úniku. Ale jak? Má snad zavolat Reubenovi? Teď už opravdu nechtěl, aby byl jeho přítel do případu namočen.

Už zase mě dostihla moje minulost?

Rychle našel řešení, vydal se přes park, došel na ulici H a zatočil vlevo. Stanice metra Farragut West se nacházela jen několik bloků před ním. Podíval se na hodinky. *Ksakru!*

Metro už nejelo. Změnil směr a opětovně se přesvědčil, zda ho někdo nesleduje. Rozhodl se jít dál po ulici, s nadějí, že pojede noční autobus. Když se dostal na další křižovatku, dodávka zastavila přímo před ním. Dveře se otevřely. V tu samou chvíli zaslechl, jak na něj někdo volá.

„Olivere!"

Podíval se vpravo. Přímo k němu se po chodníku hnala motorka a na ní Reuben. Zpomalil jen natolik, aby Stone mohl naskočit do vozíku, pak přeletěl obrubník zpátky na vozovku a okamžitě přidal plyn, ačkoli Stoneovy nohy zůstaly trčet přes bok vozíku. Reuben, který znal washingtonské ulice stejně dobře jako Stone, změnil několikrát rychle směr, než zpomalil a vjel do tmavé aleje, kde nakonec zastavil za několika popelnicemi. To už se Stone ve vozíku srovnal a díval se na svého přítele.

„Dík za skvělé načasování, Reubene."

„Když jsi nevolal, objel jsem blok. Ta dodávka se rozjela, a tak jsem se vydal za ní."

„Divím se, že tě neviděli. Tahle motorka zrovna moc nenápadná není."

„Sakra, co je to za chlapy?"

Stone řekl příteli o reakci agentů tajné služby.

„Není moc agentur, před kterými si tajná služba sedá na zadek.“

„Hm. Vlastně mě napadají jenom dvě. A z obou je mi zle.“

„Co můžou chtít?“

„Té dodávky jsem si poprvé všiml před knihkupectvím. Ale mohli nás sledovat už předtím.“

„Od DeHavena?“ Reuben luskl prsty.

„Ty si myslíš, že to nějak souvisí s tím hajzlem Corneliem Behanem? Nejspíš je s těmi fízly nějak propojen.“

„Časově to možná sedí.“

Třeba to s mojí minulostí vůbec nesouvisí?

Reuben vypadal velmi nervózně.

„Olivere, když ale sledovali nás, určitě někoho poslali i na Caleba s Milionem, nemyslíš?“

V tu chvíli už Stone telefonoval. Zastihl Caleba a vylíčil mu všechno, co se stalo.

„Právě vyhodil Miltona před domem. Nikoho neviděli, ale nejspíš by si stejně ničeho nevšimli.“

„Proč ale máme v patách duchy? Vždyť jsme Behanovi jasně řekli, co v tom domě děláme. Co ho na DeHavenovi tak moc zajímá?“

„Třeba ví, jak ten člověk zemřel. Anebo spíš, jak *byl zavražděn!*“

„Naznačuješ, že Behan mohl svého souseda zabít?“

„Tos řekl ty. DeHaven mohl jako *soused* vidět něco, co vidět neměl.“

„Na ulici Good Fellow, kde bydlí jen ctihodní a bohatí? To myslíš vážně?“ zavrčel Reuben.

„Jen spekuluju, ale faktem je, že kdyby ses neobjevil, mohlo se mi něco stát.“

„Co chceš dělat?“

„Protože až do okamžiku, než jsme vstoupili do DeHavenova domu, se o nás nikdo nezajímal, začneme právě tam. Zjistíme, jestli byl ten muž zavražděn nebo ne.“

„Tak přesně toho jsem se bál.“

Stone se znovu uvelebil ve vozíku, tentokrát s nohama na patřičném místě. Reuben nastartoval. *Jako za starých časů,* pomyslel

si Stone. Což se v jeho případě rozhodně nedalo vnímat jako nostalgické konstatování.

+++++

Muži v dodávce předávali hlášení rozzuřenému Rogeru Seagravesovi.

„Pane, toho stařík jsme dostat nemohli, objevil se tam ten jeho kámoš a pak už by to bylo o krk," sděloval jeden z nich do telefonu.

Seagraves chvilku přemýšlel o následujícím tahu.

„Jak dlouho byli v DeHavenově domě?"

„Pár hodin. Objevili se tam ale i včera večer."

„Načež odjeli do knihkupectví a vy jste je sledovali až před Bílý dům."

„Ano, jeden z nich má stan v parku Lafayette. Podle tajné služby se jmenuje *Oliver Stone.* To je snad vtip, ne?"

„Vzhledem k tomu, že o vás věděl, tak to zas taková zábava nebude," zavrčel Seagraves. „Rozhodně se mi nelíbí, když někde ukazujete své průkazy, a už vůbec ne, když je ukazujete tajným."

„Dostali jsme se do presu a museli jsme to udělat. Vždyť patříme k agentuře," namítl druhý.

„Jenže pro tuhle večerní akci jste neměli oficiální pověření," odsekl vztekle Seagraves.

„Co tedy máme udělat?"

„Nic. Nejdřív si chci prověřit toho Stonea. Velmi důkladně. Zůstaneme ve spojení," řekl Seagraves a zavěsil.

Muž, který si nechává říkat Oliver Stone, má stan před Bílým domem, dokáže poznat, kdy ho sleduje profesionální služba, a navštívil i dům muže, kterého jsem zabil.

Seagraves dobře věděl, že už velmi záhy to bude kolem něj pěkně vřít.

KAPITOLA 16

Letadlo přistálo v Newarku do deštivého a chladného dne. Annabelle, tentokrát hnědovláska s třešňově zářivou rtěnkou a úzkými brýlemi, měla na sobě sexy šaty a boty s vysokými podpatky. Její tři společníci byli oblečeni do obleků bez kravaty. Letiště opustili každý zvlášť. Vydali se na jih a sešli se v pronajaté nemovitosti v Atlantic City. Annabelle pocítila zvláštní napětí, když se po těch letech znovu vrátila sem do města. Naposledy tu málem zemřela. Jenže být napjatá znamenalo, že ji tentokrát můžou dostat ještě snadněji. Bude potřebovat pevné nervy. Tuhle akci připravovala téměř dvacet let a rozhodně nehodlala svou příležitost promarnit.

V minulém týdnu převedla prostředky získané z pozměněných šeků pryč z firemních účtů a celou sumu včetně zisku z operací v bankomatech uložila na zámořský účet, který nepodléhal americké legislativě. Zbytek týmu už byl značně netrpělivý a chtěl vědět, o jakém ritu Annabelle sní, když už nyní měli k dispozici tři miliony dolarů. Svůj plán jim však nesvěřila. Téměř celý první den se toulala po městě, nakukovala do kasin a hovořila s celou řadou bezvýznamných lidí. Ostatní zatím hráli karty a chytali lelky. Leo s Freddym zásobovali mladého Tonyho patřičně vyšperkovanými příběhy o slavných podvodnících, tak jak je mohou zrodit jen dávné vzpomínky.

Pak si je Annabelle zavolala k sobě.

„Ty tři miliony hodlám přeměnit v mnohem víc, a to ve velmi krátkém období," sdělila jim.

„Annabelle, Zbožňuju tvůj styl," ozval se Leo.

„Přesněji řečeno, hodlám ze tří milionů získat minimálně třiatřicet. Odejdu s třinácti a půl, vy si rozdělíte zbytek, to je každý šest a půl. Má s tím někdo problém?"

Muži zůstali ohromeně zírat. Leo nakonec odpověděl za všechny.

„No jo, tak to je dobrý." Zvedla ruku ve varovném gestu.

„Pokud nám ten fígl nevyjde, přijdeme o část, ale ne o všechno. Všichni souhlasí s tímhle rizikem?" Přikývli. „Takový balík peněz s sebou pochopitelně nese pořádný kus rizika."

„Přeloženo do normální řeči, ať už se vloupeme ke komukoli, nikdy po nás nepřestane pást," dodal Leo a zapálil si cigaretu. „Myslím, že je čas, abys nám řekla, kdo to je."

Annabelle si poposedla a zastrčila ruce do kapes. Nespustila oči z Leovy tváře, stejně tak jako on nespouštěl oči z ní. Nakonec se nervózně zeptal.

„Je to fakt tak hrozný?"

„Zaútočíme na Jerryho Baggera a kasino Pompeje," oznámila. „A do prdele!" vykřikl Leo a cigareta mu vypadla z úst. Přistála na jeho noze a propálila mu kalhoty. Vztekle shodil oharek na zem a třesoucím se prstem na ni ukázal.

„Já to věděl! Já to fakt věděl, že si tu kravinu vymyslíš!" Tony se na oba dva nechápavě podíval. „Kdo to je, ten Jerry Bagger?"

„Skutečný hajzl, s jakým by ses nikdy, ty cucáku, nemel dostat do křížku," odvětil Leo.

Annabelle začala vtipkovat. „No tak, Leo, to je moje práce, abych mu všechno řekla. Ty už radši mlč, nebo bude chtít Baggera dělat úplně sám." Po chvíli pokračovala. „Leo, dobře jsi věděl, že po něm jdu. *Tys to věděl!"* Vstala, obešla stůl a položila mu svou dlouhou ruku kolem ramen. „A když už je to venku, musíš připustit, že jsi celých těch dvacet let toužil po tom, abys tohle zvíře dostal. Jen si to sakra přiznej!"

Leo najednou vypadal zaskočeně, zapálil si další winstonku a nervózně vypouštěl dým ke stropu. „Všichni, co s ním kdy obchodovali, ho chtějí zabít. Takže co?"

„Já ho zabít nechci, Leo. Jen mu chci šlohnout tolik peněz, aby ho to pořádně zabolelo. Klidně můžeš zlikvidovat celou jeho rodinu. Tomuhle hajzlovi to bude jedno. Ale až zjistí, že mu někdo vypumpoval peníze, které hromadí od těch ubohých kavek, co mu projdou každou minutu kasinem, pukne vzteky."

„V pohodě," zabručel Tony, zatímco Freddy stále nevypadal úplně přesvědčeně. Leo se na mladíka vztekle podíval.

„V pohodě, jo? Ty si fakt myslíš, že je to v pohodě? Nevíš nic, ty mladej troubo! Když to s Jerrym Baggerem poděláš, jak jsi to předvedl v bance, pak z tebe nezbude ani popel, který bychom mohli poslat tvý mámě." Leo se otočil a znovu prstem ukázal na Annabelle.

„Teď si musíme něco ujasnit. Já si s Baggerem hrát nebudu. A už vůbec ne s těmihle blbci, co všechno zmrší.“

„No tak, udělal jsem jednu chybu. Tys ji nikdy neudělal?“ zaprotestoval Tony.

Leo mlčel. Společně s Annabelle se dlouze zkoumali pohledem. Annabelle nakonec tiše promluvila.

„Tonyho role je přesně vymezena tím, co z nás umí nejlépe. Nebude mít příležitost dostat se s Jerrym do křížku.“ Podívala se na Freddyho. „Freddyho role jakbysmet. Musí jen připravit dobře vypadající papíry. Ten hlavní fígl závisí na tobě. A na mně. Takže pokud si myslíš, *že jsme dost dobří,* nevidím nic, co bys mohl namítnout.“

„Annabelle, oni nás přece znají. Už jsme tu byli.“ Obešla stůl a otevřela žluté desky, které na něm ležely. Pomalu vzala do ruky fotografie dvou osob, muže a ženy.

„Kdo to je?“ zeptal se Freddy zmateně.

„Já s Annabelle,“ odvětil bručivě Leo, když se na snímky podíval. „Už je to dávno. V At-lan-tic Ci-ty,“ vycedil skrze zuby.

„Odkud je máš?“ zeptal se Tony a Annabelle mu to vzápětí vysvětlila.

„Všechna kasina vedou databáze, kterým říkají černé knihy. Jsou v nich lidé, kteří se pokusili o nějaký fígl. Kasina si tahle data sdílejí navzájem. Vy dva, Tony a Freddy, jste se o kasino ještě nikdy nepokusili, a to je jeden z důvodů, proč jste tady. Já mám ve městě ještě pořád nějaké kontakty, proto ty snímky mám. Nikdy nás nechytli ani nevyfotili, tohle jsou jen koláže vytvořené na základě popisu. Kdyby měli skutečné fotky, nejspíš bych tu nebyla.“

„Dneska už stejně vypadáš úplně jinak,“ namítl Tony. „Jen ta hlava je pořád stejná,“ dodal tiše.

Annabelle vytáhla z desek další dva portréty. Ty už byly současnému Leovi a Annabelle podobné.

„Stejně jako to policie dělá s pohřešovanými dětmi, tak si kasino najímá experty, aby digitálně změnili fota s ohledem na stáří. Vloží je pak do černé knihy a taky do elektronického sledovacího systému s identifikačním softwarem. Proto až se pokusíme dostat Jerryho, nesmíme v žádném případě vypadat takhle.“

„Já se o něj nikdy nepokusím," vykřikl vztekle Leo.

„No tak, Leo, bude to sranda," ozval se Tony.

„Neser mě, cucáku," zavrčel Leo. „Začnu tě mít co nevidět plný zuby!"

„Leo, pojď se projít," vybídla ho Annabelle. Když Tony s Freddym vstali, že je budou následovat, zvedla ruku. „Vy tady zatím počkejte, prosím. Vrátíme se brzy."

Venku se zpoza černých mraků vynořilo sluníčko. Annabelle si natáhla kapuci a nasadila si sluneční brýle. Leo si dal na hlavu baseballovou čepici, stáhl si ji do čela a také on si vzal brýle. Kráčeli po pěší zóně mezi kasiny na Broadwalku, s výhledem na zpěněný oceán.

„Od té doby, co jsme tu byli naposledy, dali tohle místo pěkně do pucu," řekla Annabelle. Kasina vtrhla do upadajícího letoviska na konci sedmdesátých let a do paláců za miliardy dolarů přinesla hazardní hry. V následujících letech si nikdo nedovolil otevřít obchod mimo zónu kasin, protože město rozhodně nepředstavovalo bezpečné místo. Všichni dlouhodobě slibovali, že Atlantic City vyčistí. Teprve poté, co kasina začala do města pumpovat peníze a pracovní příležitosti, to začalo vypadat, že se sliby konečně naplní. Oba dva se zastavili a pozorovali velký jeřáb zvedající ocelové nosníky na budovu, jejíž vývěsní štít sděloval, že se zde staví luxusní byty. Ať se podívali kamkoli, všude vyrůstaly nové budovy nebo probíhaly rekonstrukce těch stávajících.

Leo zamířil na pláž. Zastavili se, zuli si boty a Annabelle si vyhrnula kalhoty ke kolenům. Pozvolna směřovali po pláži směrem k vodě. V jedné chvíli se Leo zastavil, shýbl se a sebral mušli, kterou vzápětí odhodil do přicházejících vln.

„Chceš si o tom promluvit?" zeptala se a pozorně se na něj podívala.

„Proč tohle děláš?"

„Dělám co? Proč se pokouším o to rito? Dělám to přece celý život, Leo, a ty to moc dobře víš."

„Ne, chci říct, proč jsi mě, Freddyho a toho cucáka přivezla sem? Pro tuhle akci sis přece mohla vybrat kohokoli."

„Já ale nechtěla kohokoli. Leo, vracíme se zpátky. Navíc jsem si myslela, že ses chtěl pokusit o druhý útok na Jerryho. Nebo se pletu?“

Leo hodil do moře další skořápku a sledoval, jak mizí pod hladinou.

„Annabelle, tohle je celý můj život. Pořád házím ulity do moře a ony se neustále vracejí.“

„Nezkoušej to na mě s filozofií.“

Pokradmu se na ni zahleděl.

„Je to kvůli tvýmu tátovi?“

Ustoupila od něj, zkřížila si ruce na prsou a hleděla na moře, na jehož horizontu právě mizela do ztracena loď.

„S třinácti miliony dolarů bych si mohla koupit loď dostatečně velkou na to, abych s ní překonala oceán, že?“ zeptala se.

Pokrčil rameny.

„Nevím. Nikdy jsem neměl důvod to zjišťovat.“ Díval se na své bosé nohy a pozoroval písek mezi prsty. „Annabelle, vždycky jsi byla mnohem chytřejší než já, co se prachů týče. Po všech těch akcičkách vím docela určitě, že prachy nepotřebuješ.“

„Kdo má dneska dostatek hotovosti?“ odvětila a dál sledovala plující loď.

Zvedl další mušli a vrhl ji do moře.

„Ty to chceš opravdu udělat, viď?“

„Kusem svého já ne, ale druhá část mi velí, že musím.“

„Ten kluk neříkal nic?“

„Kluk neříkal nic.“

„Pokud se to nepovede, nechci si ani představit, co bude následovat.“

„Tak se to prostě povést musí.“

„Máš ty vůbec nervy?“

„Nevím o nich.“ Zvedla mušli a hodila ji do hřebenu valící se vlny, která vzápětí omyla její nohy. „Jsme dobří?“

Pomalu přikývl.

„Hm, myslím, že jo.“

„Takže s tím nátlakem na mě je konec?“

„Tohle nemůžu slíbit žádné ženské,“ řekl a vyloudil na tváři úsměv.

Otočili se a pozvolna kráčeli zpět k hotelu.

„Už dlouho jsem nic neslyšel o tvé mámě. Jak se má Tammy?“ zeptal se.

„Nijak zvlášť.“

KAPITOLA 17

Přípravy jim zabraly týden. Annabelle dala Freddymu seznam dokumentů a průkazů, které budou potřebovat. Když se dostal na konec, vyschlo mu v krku.

„Cože? Čtyři americké pasy?“ Tony vzhlédl od počítače. „Pasy? Proboha na co?“

„Ty moulo,“ ozval se Leo s pohrdáním, „ty si myslíš, že když dostaneš Jerryho Baggera, že budeš moct zůstat tady v Americe? Tak to je omyl. Já osobně pojedu do Mongolska a za pár let se ze mě stane mnich. Budu nosit kutnu a jezdit na jakovi, protože nehodlám Baggerovi dovolit, aby mě krájel po kousíčkách a ještě na mě řval, že chce zpátky svoji vatu,“ dokončil Leo a vrátil se k práci na svém převleku.

„Potřebujeme pasy, abychom se mohli ztratit, dokud se to tu neuklidní,“ doplnila Annabelle.

„Pryč ze země?“ vyjekl Tony a nadzvedl se na židli. „Jerry sice není všemocný, ale stejně nemá smysl být idiot. Konečně se podíváš do světa, Tony. Uč se italsky,“ poradila mu. „Co mí rodiče?“ vyjekl podruhé.

„Pošleš jim pohled,“ zavrčel Leo přes rameno, když se snažil přilepit si na hlavu paruku. „A napíšeš jim o tom, jak se ti klepaly nohy.“

„Annabelle, americké pasy se získávají velmi těžko,“ namítl Freddy. „Pod deset tisíc rozhodně nebudou.“ Annabelle si ho pohrdavě změřila. „Hm, jenže já ti platím šest a půl milionu, Freddy.“

Muž nervózně polkl.

„Jasně. Budeš je mít,“ řekl a odešel se seznamem požadovaných dokumentů.

„Já ale nikdy v cizině nebyl,“ roztřásl se Tony.

„Nejvyšší čas, abys v mládí někam vyrazil,“ odbyla ho Annabelle a posadila se proti němu ke stolu.

„A tys už někde byla?“ zeptal se jí.

Leo to nevydržel.

„Tony, děláš si srandu? Copak si myslíš, že fikslovat se dá jenom v Americe?“

„Jo, byla jsem už leckde,“ připustila Annabelle.

Tony se na ni nervózně podíval.

„Možná, že bychom měli cestovat společně. Aspoň mi všechno ukážeš. Ty a Leo,“ dodal rychle. „A Freddy bude chtít jet určitě taky.“

Annabelle rázně zavrtěla hlavou.

„Ani náhodou, budeme se muset rozdělit. Dostat čtyřku po jednom je mnohem složitější než najednou.“

„Hm, jasně,“ připustil Tony.

„Budeš mít balík peněz, abys mohl pohodově žít,“ dodala a Tony se rozzářil.

„Vila s vlastním personálem, někde v Evropě.“

„Ať tě ani nenapadne rozhazovat hotovost, to je moc nápadné. Neboj, tvůj čas přijde. Dostanu tě do zahraničí a peníze budeš čerpat odtud.“ Narovnala se. „Tady máš přesný popis toho, co od tebe chci.“ Annabelle mu do nejmenších detailů vysvětlila jeho roli. „Dokážeš to?“

„Bez problémů,“ řekl okamžitě. Tázavě se na něj podívala. „Hele, já vodešel po čtyřech semestrech z MIT, protože jsem se tam nudil.“

„Já vím. Další důvod, proč jsi tady.“ Tony se podíval na svůj laptop a začal psát.

„Už jsem to kdysi dělal a napálil firmu s nejlepším bezpečnostním zabezpečením na světě.“

„Kdo to byl? Pentagon?“

„Ne, Wall-Mart.“

Leo po něm hodil pohledem. „Děláš si legraci? Wall-Mart?“

„Hele, kolem Wall-Martu se nedá ani brousit.“

„Jak rychle to dokážeš?“ zeptala se Annabelle.

„Během pár dní.“

„Dávám ti maximálně dva. Chci to vyzkoušet.“

„Nemám s tím žádný problém,“ řekl Tony se značnou sebedůvěrou.

Leo zakroutil očima, pronesl tichou modlitbu, pokřižoval se a dál si upravoval svůj příčesek.

+++++

Zatímco Tony s Freddym pracovali na zadaných úkolech, Leo s Annabelle dokončili převleky a zamířili do kasina Pompeje. Největší a jedno z nejnovějších kasin na pobřeží vyrostlo z ruin starého hráčského doupěte – Pompejí. Název plně odpovídal sopečné erupci, která nastala vždy v poledne a v šest v podvečer. Místo lávy ale z jejího chřtánu létaly poukázky na jídlo a pití. Přestože kasina poskytovala občerstvení i nápoje, aby si udržela hráče, nebyla to pro Jerryho Baggera žádná velká ztráta. Lidi totiž milují situace, když dostanou cosi za nic. A tak dvě erupce denně byly skvělým tahem, který hned zrána rovnal davy před kasinem a tím pumpoval dovnitř mnohem více peněz, než kolik jich ve formě jídla a likérů mohlo kdy vyletět ven.

„Nechme na Baggerovi, ať dělá z kavek pitomce, když se tu řadí na ten švindl a pak nechávají v jeho kasinech proplácet šeky, zatímco se opíjejí a tloustnou," zavrčel Leo.

„Vždyť je to skvělý marketingový tah," namítla Annabelle.

„Vzpomínám si, když tady v osmasedmdesátém otevřeli první kasino," poznamenal Leo.

Annabelle přikývla.

„Resorts International, já vím. Tehdy bylo mnohem větší než všechna ve Vegas, vyjma MGM. Paddy tu měl tenkrát hned několik skupinek svých lidí."

„Hm, ten tvůj stařeček by se sem nejspíš neměl nikdy vracet," řekl Leo, zapálil si cigaretu a ukázal k řadě kasin. „Já tu začínal. V té době tady pracovali jen místní. Všechny ty sestřičky, popeláři a plynaři najednou hráli karty a honili kuličku na ruletovém stole. Byli tak naivní, že napálit je byla hračka. Vždyť jsme vlastně ani nemuseli švindlovat, brali jsme prachy jen z jejich chyb. Trvalo to čtyři roky. Za ty peníze jsem pak poslal do škol obě své děti."

Podívala se na něj.

„O rodině jsi nikdy nemluvil."

„Hm, stejně jako ty, když už na to přijde."

„Znáš přece mé rodiče. Co víc dodat?"

„Já měl děti hodně brzo. Vyrostly, jsou pryč, stejně jako moje žena.“

„Věděla, z čeho jste žili?“

„Dost špatně se to skrývalo, navíc ona prachy milovala. Ale ne způsob, jak jsem k nim přicházel. Dětem jsme nic neřekli, nikdy bych jim nedovolil, aby dělali totéž.“

„Chytrej kluk.“

„Pořád po mně jdou.“

„Leo, proboha, nedívej se zpátky. Když se ohlížíš, vždycky se objeví celá řada věcí, kterých se dá litovat.“

Pokrčil rameny a mírně se zakřenil.

„S ruletou je to vždycky těžké, viď? Švindlovat v kostkách nebo při blackjacku, to nic není, ale udělat stůl s ruletou, to dokáže jen opravdový profík.“ Podíval se na ni s obdivem. „Byla jsi vždycky ten nejlepší hráč, Annabelle. Jen tys rozhodovala, jak se to celé bude vyvíjet, jestli pomalu a s klidem, nebo naopak pěkně žhavě. Správci stolu se mohli pokaždé roztrhnout. Jako první jsi vždycky viděla, kdy nám teče do bot,“ dodal a ukázal na ochranku kasina.

„A tys měl zase tu nejlepší techniku, Leo. Když už tě nějaký střelec málem dostal, tak jsi to vždycky uhrál, než se kavka otočila.“

„Hm, jo, byl jsem dobrej, ale tys byla přímo skvělá, Annabelle. Občas jsem měl pocit, že jsem ten kšeft dostal jenom proto, že jsi to po něm chtěla.“

„Přikládáš mi mnohem větší moc, než jakou jsem tehdy měla. Nezapomeň, že Paddy Conroy si dělal vždycky jenom to, co sám chtěl. Což nakonec vedlo k tomu, že jsme se dostali do velkého průšvihu.“

„Jo, nechal nás napospas Baggerovi. Kdybys tenkrát nereagovala jako dravá šelma a on nás neminul o pověstný vlásek,“ podíval se směrem k oceánu, „tak bychom nejspíš leželi někde tamhle.“

Cigareta jí vyklouzla z úst.

„No vidíš, a my se tady teď poplácáváme po zádech! Pojďme radši něco dělat!“

Blížili se ke vchodu do kasina, ale pak se náhle zarazili.

„Nejdřív necháme najet dobytčata,“ varoval Leo.

Všechna kasina mají parkoviště pro autobusy, které sem přijíždějí už od jedenácti ráno. Nejdřív vysadí své přestárlé cestující, kteří tu pak stráví celý den za penzi, kterou dostávají od sociálky. Pak je odvezou zpět a oni se vrátí domů bez peněz na zbytek měsíce, ale s jistotou, že se sem vrátí, až zase přijdou peníze od vlády.

Leo s Annabelle pozorovali hlouček starších spoluobčanů, který se tvořil před prvním výbuchem Pompejí, a pak šli za nimi.

Několik hodin strávili bloumáním po prostorách kasina a dokonce si i párkrát zahráli. Annabelle se dala na blackjack a vyhrávala víc, než vsadila. Leo se zatím věnoval kostkám. Sešli se o něco později a společně zamířili k baru, aby si objednali drink. Leo pozoroval číšnici v přiléhavých šatech, jak roznáší velké množství nápojů ke stolu s kostkami číslo tři, kde hráli sázkaři hodně vysoko s nadějí, že zbohatnou. Annabelle ztišila hlas. „Co tedy?“

Zakousl se do pekanových ořechů a zapil je Jackem s kolou. „Stůl číslo pět, blackjack. Řekl bych, že se tam pěkně šidí se stojánkem.“ Mluvil o zařízení, do kterého se umisťují karty.

„Je v tom dealer?“

„Jasně. Co máš ty?“ Annabelle si lokla vína.

„Stůl s ruletou, jsou tam čtyři a docela jim to jde s opožděnými sázkami.“

„Já myslel, že už krupiéry vycvičili, jak sázky správně přijímat. Co všechna ta očka hlídající v oblacích a mikrokamery, které tu všude mají?“

„Víš dobře, jaký zmatek je kolem stolu s ruletou, proto to tu vypadá jako Mekka opozdilců. Pokud je člověk fakt dobrý, pak na něj nestačí ani ty nejmodernější technické vymoženosti.“ Přiťukl si s ní.

„Že bychom tohle nevěděli?“

„Jak to tady vypadá s ochrankou?“

„Nic mimořádného. Sklepení pod tisíci tunami betonu s milionem ozbrojených chlápků, předpokládám.“

„Skvělé, že na to půjdeme jinudy,“ odvětila suše. „Já vím, ty si totiž nechceš poničit ty své nalakované nehty.“ Odložil svůj drink. „Kolik je Jerrymu?“

„Kolem šestašedesáti,“ odvětila okamžitě. „Dám krk na to, že od té doby nezměknul,“ odvětil hořce Leo.

„To tedy ne.“ Znělo to velmi přesvědčivě, až se na ni Leo podezřívavě podíval.

„Koukni se na své jizvy, abys nezapomněla. Sakra, tamhle je ten kripl,“ sykl Leo a okamžitě se otočil.

Annabelle pečlivě sledovala šestici mladých mužů, kteří prošli kolem nich. Chránili muže uprostřed. Vypadal ve formě, se širokými rameny a hustými bílými vlasy. Jerry Bagger měl silně opálenou tvář, na sobě drahý modrý oblek a žlutou kravatu. Přes levou tvář se mu táhla jizva a nos nesl stopy opakovaných zlomenin. Pod hustým obočím se nacházely oči prohnaného muže. Pohledem projížděl kasino, aby zachytil všechna zajímavá fakta ve své říši hracích automatů, karet a zničených nadějí. Leo se po chvíli otočil zpět a pokoušel se nabrat dech.

„Dýchal jsi tak prudce, když se objevil, že se to do mého plánu vůbec nehodí, Leo,“ sykla napružená Annabelle. Zvedl ruku a zhluboka se nadechl. „Neboj, tohle zvládnu.“

„Nikdy jsme toho hajzla neviděli na vlastní oči. Byli to jeho poskoci, co nás tehdy málem zabili. Nemůže nás osobně vůbec znát.“

„Já vím,“ řekl a dopil. „Co teď?“

„Až přijde ten správný čas, uděláme to. Zatím si připravíme scénář a pokusíme se zachytit všechny podrobnosti. Nezapomeň, že Jerry je značně nepředvídatelný, a tak by se mohlo stát, že i když budeme dokonalí, nemusí to stačit.“

„Já už málem zapomněl, jaká kočka nás na tu porážku vede.“

„Začneme jako obvykle, když nám dá příležitost, zaútočíme, kde to jen půjde.“

„Hm, o tom, kde to jen půjde, víme své, co?“ Oba dva teď v tichosti hleděli na Jerryho Baggera s jeho armádou, jak nastupují do své minikolony a odjíždějí pryč. Nejspíš jedou někomu přerazit nos, protože se pokusil ošidit krále kasin o třicet babek. A to je mnohem méně než třicet milionů dolarů.

KAPITOLA 18

Na konci týdne byli připraveni. Annabelle měla na sobě černou sukni, boty s vysokými podpatky a vše doplnila pár kousky bižuterie. Najednou z ní byla rozčepýřená blondýna, zcela odlišná od fotografií v kasinu. Leo se změnil ještě radikálněji. Měl šedou paruku, úzké brýle a trojdílný oblek s korzetem, který kryl

jeho břicho.

„Jak tohle můžou ženské nosit?“ postěžoval si. „Divil by ses, kolik takových ještě je.“

„Myslíš, že dokážeme odstranit další partičky?“

„Kdyby oni měli šanci na třicet milionů, neudělali by nám to samé? Navíc nikdo z těch, co známe, není tak dobrý jako my. Dřív nebo později je dostanou. Už to není jako za starých časů, Leo. Dneska už se mrtvoly nenechávají shořet v poušti ani se netopí v Atlantiku. Podvody se sázkami jsou spíš přestupek než hrdelní zločin, člověk zaplatí pokutu nebo si něco odsedí a pak se pokusí opakovat to samé v kasinu na Středozápadě nebo začne otravovat indiány v Nové Anglii. Pak uběhne trocha času, změní si vzhled a vrátí se na začátek.“

„Pořád je to ale pěkná fuška.“

„Když ti to udělá dobře, seženu jejich jména a všem pošlu dvacet papírů za způsobené obtíže.“ Leo se rozzářil.

„Z mého podílu to ale nebude, jasné?“ Opustili Tonyho s Freddym a přihlásili se do jednoho z nejlepších hotelů na Broadwalku. Od tohoto okamžiku už spolu nebudou mít žádné spojení. Annabelle před odchodem ještě opakovaně oba přesvědčovala, zvláště Tonyho, že Jerry má všude ve městě své špicly.

„Nebudeš vyhazovat prachy, nebudeš vtipkovat, nebudeš říkat věci, které by si někdo mohl vykládat jako přípravy na podraz, protože pak by tě dostali. Stačí jedno jediné uklouznutí a je po všem, pro nás pro všechny. Jasný?“ Podívala se mu zpříma do očí. „Tony, tohle je tvrdá realita. Neposer to.“

„Já vím. Přísahám, že to zvládnu,“ prohlásil.

+++++

Leo s Annabelle odjeli taxíkem do Pompejí a okamžitě se chopili svých rolí. Annabelle sledovala u rulet po celém Broadwalku týmy pro pozdní sázky. Tenhle fígl pochází od jedné z forem sázení na dostizích a spočívá v tom, že sázka je uzavřena teprve poté, kdy je sázkaři znám výsledek dostihu. U rulety to znamená položit cenný žeton na vítězná čísla až po zapadnutí kuličky a poté sebrat výhru. Technik, které se přitom používají, je celá řada. Třeba ta, kde sázkař skryje pod levnější žeton ten vyšší. Pak ho buď stáhne ze stolu, pokud číslo prohrálo, nebo mu nezbývá nic jiného, než v případě výhry křičet radostí. Existují však i metody, jak tenhle fígl kontrolovat. Nad herním stolem bývá umístěno oko, které se zapne pouze tehdy, pokud dané číslo vyhrálo. Na záznamu je pak vidět, zda sázkař se svými žetony nějak nemanipuloval. Může je jedině posouvat, a to v případě, že je sázka ztracena. Pozdní sázky v ruletě proto vyžadují značný cvik, načasování, týmovou práci, trpělivost, přirozenou zručnost a především pevné nervy.

Annabelle s Leem patřili kdysi v tomhle oboru ke skutečné špičce. Současná monitorovací technika v kasinech však prakticky vylučovala, aby se dal trik s pozdní sázkou využít opakovaně. Člověk měl v podstatě jen pár pokusů, a tak musela být sázka dostatečně vysoká, aby riziko stálo za to.

Leo sledoval stůl s blackjackem a chlapa, který už notnou chvilku vyhrával. Ihned si uvědomil, že ten chlap dělá mnohem víc, než že jen sedí na zadku a popíjí nápoje zdarma. Zavolal mobilem Annabelle.

„Jsi připravena?“ zeptal se.

„Vypadá to, že mí pozdňáci se právě chystají udeřit. Jdeme.“ Anabelle obešla nejtlustšího muže, kterého s přehledem určila jako správce stolu, a něco mu zašeptala do ucha. Pak hlavou kývla směrem ke stolu s ruletou, kde se právě schylovalo k podvodu.

„U stolu číslo šest ve třetí sekci se připravuje stáhnutí. Dvě ženy vpravo jsou sázkaři. Mechanik sedí za nimi na židli. Uchazeč je ten hubeňour s brýlemi, který se motá za levým ramenem krupiéra.

Spusťte oko a kamerou si hlídejte celou operaci. Zapněte to, jakmile bude stáhnutí hotovo.“

Stoly pro ruletu jsou tak rozlehlé, že je většinou monitorují dvě stropní kamery; jedna je zaměřena na kolo a druhá na herní plochu. Technik se ale mohl vždy dívat pouze na záběr jedné z nich. Správce stolu se na monitor na okamžik podíval, ale Annabellin popis situace nešlo opomenout. Spěšně něco říkal do sluchátka a vydával rozkazy. Mezitím si i Leo vybral svého správce a zašeptal.

„Stůl blackjack číslo pět, máte tam špatného dealera, špatně míchá. Hráč na trojce má ke stehnu připnutý analyzátor počtu karet. Když se podíváte pořádně, uvidíte otisk na nohavici. V uchu má interkraniální sluchátko, kterým dostává signály počítače. Oko na stropě nemůže proniknout pod desku stolu a pohyb dealera ty záběry navíc zakrývá, ale když sem přijde někdo s kamerou, bude vám to naprosto jasné. Pod stolem to nahrajete velmi snadno.“

Správci trvalo jen pár vteřin, než pomocník přišel dolů, aby pořídil snímky. Za pět minut nato už byli ohromení falešní hráči odváděni pryč a do kasina dorazila policie. Po dalších deseti minutách se Annabelle s Leem ocitli v prostoru, kam se žádná babička na penzi nikdy nedostane. Jerry Bagger, s rukama v kapsách a s několika řetězy kolem zápěstí a svalnatého krku, vstal od velkého stolu své přepychově zařízené kanceláře.

„Omluvte mě, že jsem vám nepoděkoval za to, že jste mi zachránili pár všivejch tisícovek,“ vyštěkl s brooklynským přízvukem. „Není zrovna zvykem, že mi lidi prokazujou laskavost. Ježí se mi z toho chlupy na krku, a to já přímo nesnáším. To jediné, co se mi smí občas naježit, mám dole pod zipem.“

Šestice mužů v místnosti, všichni v drahých oblecích s rozložitými rameny, které nebyly tvořeny vycpávkami, stáli kolem s rukama složenýma na hrudníku. Annabelle udělala krok vpřed. „Neudělali jsme to jako laskavost. Udělali jsme to proto, abychom skončili právě tady a s vámi.“ Bagger rozhodil rukama.

„Dobrá, tak jste tady. Abyste mě viděli. Ale proč?“

„Máme pro vás návrh.“ Bagger zakroutil očima.

„Ven s ním,“ řekl, posadil se na kožený gauč, z misky na stole si vzal vlašský ořech a rozdrtil ho stiskem pravé ruky. „Chcete mi snad

říct, že si vydělám velkej balík prachů, i když už mám peněz dost?“ zeptal se a snědl kousek ořechu. „Ano, a navíc můžete pomoci své vlasti.“

„Mé vlasti?“ zavrčel Bagger. „Myslíte ten stát, co se mě pokouší pořád zavřít za něco, co je naprosto legální?“

„To bychom vyřešili,“ nabídla se Annabelle.

„Že by federálové?“ Podíval se na své muže. „Chlapi, máme tady federály. Měli byste se nechat pořádně proškolit.“

Všichni poskoci se okamžitě rozesmáli. Annabelle se mezitím posadila na gauč vedle Baggera a podala mu vizitku.

„Pamela Youngová. International Management, a.s.,“ četl. „To mi hovno říká.“ Hodil jí vizitku zpátky. „Hoši mě informovali, že jste znali všechny fígle. To se dneska učí ve federální škole pro chlupatý? Hm, ale to, že jste federálové, vám stejně moc nevěřím.“

„Denně vyděláváte třicet, možná čtyřicet milionů. Podle platných zákonů musíte držet finanční rezervy, ale pořád máte pro oběh dost hotovosti, že? Co s tím přebytkem děláte? No tak, povězte nám to,“ zabručel Leo.

Majitel kasina se na něho podíval s výrazem naprostého překvapení.

„Tapetuju si s nima svůj podělanej barák!“ Pak prstem ukázal na jednoho ze svých poskoků. „Ať už tady toho debila nevidím.“

Jeho muži se začali sunout vpřed, dva z nich popadli Lea a zvedli ho do vzduchu.

„Co byste řekl na výnos deseti procent z těch prachů?“

„Řekl bych, že to pěkně smrdí.“

Bagger vstal a došel ke svému stolu.

„Já myslím deset procent každé dva dny.“

Když se zastavil a otočil, podíval se na Annabelle.

„Co vy na to?“ zeptala se ho.

„Až moc dobrý na to, aby to bylo možný.“ Vzal ocelově šedý žeton v hodnotě pěti tisíc dolarů a hodil jí ho. „Běžte se pobavit. Nemusíte mi děkovat, berte to jako dárek od boha. A jemu nakopejte zadek, než ho vyhodíte,“ řekl a ukázal na Lea.

Annabelle však pokračovala.

„Jen se zamyslete, pane Baggere. Vrátíme se zítra a zeptáme se vás znovu. Podle mých příkazů to musíme udělat dvakrát. Když na to nekývnete, pak na Broadwalk přijde strýček Sam a dohodne se s některým z vašich konkurentů.“

„Přeji hodně štěstí.“

Podívala se na něj s jasnou sebedůvěrou v očích.

„Když to fungovalo ve Vegas, bude to fungovat i tady.“

„Hm, dobře. Rozhodně bych si dal totéž co vy.“

„Výnos z hazardu začal v posledních pěti letech klesat, pane Baggere. Tak proč se ve Vegas dál cpou prachy do miliardových nemovitostí? Je to jako tisknout vlastní peníze.“ Odmlčela se.

„A právě to se děje. Navíc to slouží celé zemi, že?“

Posadil se za stůl a poprvé se na ni podíval s náznakem zájmu v očích. Víc v této chvíli ani nepotřebovala.

„Nebylo vám divné, že v posledních deseti letech federálové nikdy nevyšetřovali žádného hráče z Vegas? Nemluvím o mafii, to je jiná věc. Vy i já dobře víme, co se tam děje. A sám jste říkal, že vám jde po krku ministerstvo spravedlnosti.“ Odmlčela se. „Jsem si ale jistá, že si tak chytrý chlap jako Jerry Bagger rozhodně nemyslí, že je to jen díky štěstí.“ Znovu mu podala vizitku. „Zavolejte, kdy chcete. Lidi v mé kanceláři nemají stálou pracovní dobu od do.“ Pousmála se a podívala se na obrovité gorily stále se motající kolem Lea. „Kluci, stejně se brzo uvidíme, díky.“

„Sledovat!“ zařval Bagger, jakmile se za ní a Leem zavřely dveře.

KAPITOLA 19

Annabelle s Leem odjeli taxíkem, ale ona nespouštěla oči ze zadního okna.

„Máme je za zadkem?“ zašeptal Leo.

„Kde jinde by měli být?“

„Na okamžik jsem si myslel, že me ti magoři vážně vyhodí z okna. Proč musím vždycky hrát zlýho a ty hodnýho poldu?“

„Protože toho hodnýho bys nehrál moc přesvědčivě.“

Leo se otřásl.

„Ten chlap je noční můra, stejná jako tenkrát. Vidělas, jak rozdrtil ten ořech jednou rukou?“

„No tak, vždyť je to jen chodící parodie na špatné gangsterské filmy.“

Taxík zajel před hotel a oba vystoupili. Annabelle přešla ulici, aby zaťukala na okno parkujícího hummera. Okénko sjelo dolů a za ním seděli podsaditý chlápci Jerryho Baggera. Usmála se na ně.

„Tak, kluci, vyřiďte panu Baggerovi, že bydlím v pokoji 1412. Mimochodem, tady máte druhou vizitku, kdyby tu první náhodou ztratil.“ Otočila se, přidala se k Leovi a společně vešli do hotelu. Pak jí zazvonil telefon. Tony potvrzoval svou pozici. Koupila mu velmi drahý dalekohled a on z pokoje naproti Pompejím sledoval řadu oken Baggerových kanceláří v kasinu.

Hovor, na který čekala, přišel o deset minut později. Okamžitě to naznačila Leovi, který stál u okna. Poslal Tonymu textovku. Annabelle s klidem odložila telefon a druhou rukou Leovi naznačila, aby zavolal. Telefon zazvonil šestkrát, sedmkrát, osmkrát.

Teprve po devátém zvonění Leo přikývl a Annabelle popadla přístroj.

„Haló?“

„Jak jste dokázali přijít na mé kluky tak rychle?“ zuřil Bagger.

„Co se sledování týče, pane Baggere, tak na mého *zaměstnavatele* nikdo nemá,“ informovala ho. „V podstatě je to pouze otázka tisíců přístrojů a neomezeného zdroje peněz.“ Ve skutečnosti věděla, že ji budou sledovat, a proto nespouštěla zrak ze zpětného zrcátka. Už

dříve si zjistila, že Baggerovi lidé jezdí ve žlutých hummerech. Najít je tedy nebylo vůbec těžké.

„Chcete říct, že mě sledujete?“ vyštěkl.

„Pane Baggere, kdo dnes není sledován? Nemělo by vám to tolik vadit.“

„Jděte do hajzlu s tím *pane Baggere.* Odkud víte o všech těch fíglech, že jste v mém kasinu okamžitě dva z nich odhalili? Řekl bych, že máte k tomuhle světu nějak podezřele blízko.“

„Měli jsme dnes u vás tři týmy a čekali na vhodnou záminku, abychom ji mohli využít. Členové těch týmů se na kasina specializují. Byli jsme s nimi ve spojení. Jakmile něco zjistili, věděli jsme to a pak to řekli přímo vašemu dozoru. Jednoduché, že?“

„Dobrá, tohle nechme. Co přesně chcete?“

„Mám dojem, že jsem vám to řekla dost jasně…“

„Hm, hm! Vím, co jste řekla. Jenom chci vědět, co to přesně znamená.“

„O něčem takovém se nediskutuje po telefonu,“ začala a rychle navázala, „pevné linky nejsou dostatečně zajištěné.“

„O tom si ale s NSA vykládat nebudete, že?“ vystřelil zpátky. „Máte tady všude špicly, vím o nich.“

„Aniž bych se vás chtěla nějak dotknout, o NSA neví nikdo všechno, ani POTUS,“ řekla, když si velmi pečlivě vybírala mezi akronymy. Na druhém konci linky zavládlo hrobové ticho.

„Jste tam?“ zeptala se.

„Jo, jsem,“ vyštěkl.

„Chcete schůzku u vás v kanceláři?“

„Špatný nápad. Už jsem se balil a chtěl vypadnout z města.“

„To tedy ne. Právě teď v ní sedíte!“ vystřelila informaci, kterou jí poslal mailem Tony.

Linka okamžitě oněměla. Odložila telefon, podívala se na Lea a spiklenecky na něj mrkla. Zhluboka si oddechl.

„Annie, lovíme v příliš hlubokých vodách.“

„Annie mi říkáš jedině tehdy, když jsi hodně nervózní.“

Otřel si orosené čelo a zapálil winstonku.

„Hm, některé věci se nemění, viď?“

Telefon začal znovu zvonit. Zvedla ho.

„Tohle je moje město," řekl hrozivě. „A *v mém vlastním městě* mě nikdo špiclovat nebude!"

Odpověděla mu naprosto klidným hlasem.

„Pane Baggere, protože se mi zdá, že jste rozčilen, vezmu to zkrátka. Sdělím svým šéfům, že jste odmítl druhou a konečnou nabídku. Pak se už žádného sledování obávat nemusíte. Jak jsem řekla, prostě se ztratíme."

„Nikde tady v okolí nenajdete kasino, ve kterém by uvěřili těm vašim nesmyslným povídačkám."

„Nejsou to povídačky. Dokonce ani neočekáváme, že nám chytří majitelé kasin budou hned důvěřovat. Proto nabízíme zkušební provoz. Necháme je vydělat balík peněz a pak se můžou rozhodnout. Buď do toho půjdou, nebo ne. Profit si ale nechají tak jako tak."

Vnímala, jak Bagger na druhém konci linky těžce oddechuje.

„Kolik prachů?" zeptal se.

„Kolik chcete?"

„Proč mi vláda nabízí takový kšeft?"

„Není vláda jako vláda. Když se o vás nezajímá jedna její část, neznamená to, že ta druhá nezná vaše možnosti. Pro nás je zřejmé, že se o vás zajímá ministerstvo spravedlnosti."

„Proč si myslíte, že mám nějaké možnosti?"

„Protože koho by napadlo, že s vámi bude americká vláda někdy spolupracovat?" řekla prostě.

„Patříte do NSA?"

„Ne."

„CIA?"

„Na všechny podobné otázky odpovím neutrálním ne. V situacích, jako je tato, u sebe nikdy nenosím průkaz ani odznak."

„Mám styky v politických kruzích ve Washingtonu. Stačí jediný telefonát a všechno se dozvím."

„Z jednoho hovoru se nedozvíte vůbec nic, protože o oboru, ve kterém pracuji já, nemají politici ani páru. Klidně si volejte, třeba i do CIA. Najdete je v Langley, ve Virginii a taky v McLeanu, to jen, pokud jste náhodou zapomněl. Dost lidí si myslí, že mají základnu v D.C. Věřte nebo ne, stačí si vzít Žluté stránky a najdete je tam. Chtějte ředitelství vnitřních operací. Klidně si ale ušetřete drobné,

stejně vám řeknou, že žádnou Pamelu Youngovou z akciovky International Management neznají.“

„Jak mám ale vědět, že to není nějaký podraz, který přichystali federálové?“

„Nejsem sice právník, ale nepochybně to může být jasná léčka.“

„Co ten zkušební provoz?“

„Stačí pár kliknutí na počítači.“

„Vysvětlete mi to.“

„Ráda, ale ne do telefonu. Z očí do očí.“

Slyšela, jak si povzdechl.

„Už jste večeřela?“ zeptal se.

„Ne.“

„V Pompejích za deset minut. Mí lidé na vás budou čekat u vchodu.“

Linka oněměla. Annabelle zavěsila a podívala se na Lea.

„A máme to.“

„Teď začnou šlehat blesky,“ sykl.

„To začnou,“ souhlasila Annabelle.

KAPITOLA 20

Za hodinu dojedli skvělou večeři, kterou připravil Baggerův šéfkuchař. Bagger zvedl sklenku bourbonu, Annabelle a Leo skleničku s vínem a přesedli si do pohodlných kožených křesel u plápolajícího plynového krbu.

„Dobrá, nasytili jsme žaludky, napojili játra a teď si můžeme konečně promluvit," navrhl Bagger. „Takže nejdřív, o co vám jde? A jak to vypadá s tím balíkem?"

Annabelle si pohrávala se sklenkou, pak se podívala na Lea a řekla.

„Pamatujete si na íránské kontras?"

„Jen mlhavě."

„Občas je v zájmu Ameriky poskytnout pomoc zemím a organizacím, které nemají ve Státech veřejnou podporu."

„Cože? Jako prodat zbraně Usámovi, aby měl s čím bojovat s Rusy?" zavrčel.

„Musíme volit menší zlo. Děje se tak pořád."

„Co s tím mám společného?"

„Máme velmi diskrétní zdroje, některé soukromé, ale než je použijeme, musíme je ošetřit," řekla mezi doušky vína.

„Chcete říct proprat," upřesnil Bagger.

„Ne, ošetřit," špitla nesměle.

„Pořád ale nechápu souvislosti."

„El *Primero Banco de Caribe.* Znáte ji?"

„Měl bych?"

Leo si vzal slovo.

„Není to náhodou místo, kam lijete své prachy z kasina? Za poplatek, který není zdaněný, tam ty peníze jednoduše zmizí ze světa."

Bagger v křesle málem vyrostl. Annabelle ale pokračovala.

„Patří to k naší profesi, pracujeme s informacemi. Neberte si to nijak osobně. Nejste jediný, o kom vedeme složku."

Bagger se zadíval na její naježenou hlavu.

„Nevypadáte jako fízl."

„A o tom to právě je, ne?“ odvětila laskavě a nadzvedla se, aby si nalila další skleničku.

„Jenže jak mám vědět, že je to pravda? Ať volám, kam chci, nikde vás neznají. Kam to celé povede?“

„Peníze se točí a kecy kolují,“ řekla, když se znovu posadila.

„Co tím zas chcete říct?“

„Zavolejte svého finančního poradce.“

Bagger se na ni podezíravě podíval, ale pak zvedl telefon. Muž se objevil vzápětí.

„Ano, pane?“

Annabelle vytáhla z kapsy malý kousek papíru a podala mu ho.

„Prověřte si přes počítač tento účet v *El Primero Banco de Caribe.* Máte tam jednorázové heslo a číslo účtu. Vraťte se a řekněte panu Baggerovi, kolik je tam peněz.“

Muž se podíval na Baggera, ten přikývl. Za pár minut byl účetní zpět.

„Tedy?“ vybídl ho Jerry netrpělivě.

„Tři miliony dvanáct tisíc a šestnáct centů, pane.“

Bagger teď hleděl na Annabelle s mnohem větší úctou než předtím. Účetního poslal mávnutím ruky pryč. Když se za ním zavřely dveře, znovu promluvil.

„Dobrá, už vás poslouchám.“

„Abychom své klienty uklidnili, obvykle spouštíme pilotní provoz.“

„To už jste říkala. Jak to funguje?“

„Do *El Banco* převedete na dva dny na určený účet peníze, pak si vyberete úroky a prostředky vám budou vráceny zpět na účet ve vaší domovské bance.“

„O jaké sumě teď mluvíme?“

„Většinou jde tak o milion. Ta částka se nikdy nevmísí mezi ostatní zdroje. Za dva dny máte zisk sto táců. Můžete to dělat každé dva dny.“

„Chcete říct, že je to ošetřený?“ zeptal se Bagger.

Zvedla své brýle.

„Učíte se rychle.“

Bagger zkřivil obličej.

„Vy jste se pravděpodobně pomátli. Chcete po mně, abych vám poslal milion na vámi určené místo a čekal dva dny, jestli se mi vrátí včetně úroků? To si fakt myslíte, že mám v hlavě sračky místo mozku?“

Annabelle se posadila vedle něj a lehce se dotkla jeho paže.

„Něco vám, Jerry, povím. Můžu vám říkat Jerry, že?“

„Pro teď je to jedno.“

„Po celé ty dva dny zůstaneme já i můj společník tady v hotelu, kde nás budou vaši chlapci dnem i nocí hlídat. Když se peníze s úroky nevrátí přesně tak, jak jsem říkala, jsme vaši. Sice vás neznám, ale já jako státní zaměstnanec se mám až moc ráda, abych dala svůj život za balík peněz, které stejně neuvidím.“

Sjel ji pohledem, zavrtěl hlavou, vstal, aby došel k oknu, a pak dlouze hleděl ven přes neprůstřelné sklo.

„Tohle je ta nejbláznivější věc, o jaké jsem kdy slyšel. A já jsem idiot, že to vůbec poslouchám.“

„Když vezmete v úvahu, jak vypadá dnešní svět, tak ne. Pro ochranu vlasti je nutno přijímat různá opatření, i když nejsou vždy populární či legální. Kdyby tak Američané věděli, co všechno se děje.“ Pokrčila rameny. „To ale není můj úkol. Mým úkolem je zajistit, aby peníze došly tam, kam mají. Za vaši pomoc pak dostanete zcela mimořádnou prémii. Je to jednoduché.“

„Jenže ty peníze jsou elektronické. Jak je chcete proprat?“

„Dokonce i digitální dolary lze vysledovat, Jerry. Vlastně mnohem snadněji než hotovost. Fondy se musí promísit s ostatními neveřejnými zdroji. Děje se to elektronicky, jako když se smývají otisky prstů ze zbraně. Pak lze fondy využít v podstatě na cokoli.“

„Říkáte, že to už ve Vegas funguje? Takže když si tam zavolám a zeptám se…“

Přerušila ho.

„Tak vám nic neřeknou, protože mají své instrukce.“ Vstala a postavila se vedle něj. „Jerry, má to pro vás obrovské výhody, ale samozřejmě to s sebou nese i velké riziko. Musí vám to být jasné.“ Odvedla si ho zpět ke gauči. „Pokud to vůbec budou vědět, stejně mají zákaz vám cokoli říct.“

Bagger se rozchechtal.

„Jen mi nevyhrožujte, holčičko. Já sám jsem vymyslel celé umění tohohle oboru.“

„To není zastrašování, Jerry,“ řekla tiše s pohledem upřeným přímo na něj. „Pokud někomu o téhle dohodě řeknete, přijdou si pro vás naši chlapi, ať už budete kdekoli. Jsou mnohem lepší než všichni, které si platíte jako ochranku. Nejsou vázáni žádnými zákony a klidně zabijí kohokoli ve vaší blízkosti, muže, ženy i děti. A nakonec si dojdou pro vás.“ Odmlčela se, aby slova mohla řádně doznít. „Už jsem v tomhle kšeftu dost dlouho a dělala jsem věci, které by překvapily i vás. Přesto bych tuhle bandu potkat nechtěla, a to ani se skupinou mariňáků od SEALS. Nejsou nejlepší z nejlepších, právě naopak, jsou tím nejhorším výkvětem společnosti. Vaší poslední myšlenkou pak bude, proč to sakra tak moc bolí.“

Bagger vybuchl.

„A takové ranaře platí vláda? To se pak nedivím, že jsme hospodářsky v hajzlu!“ Když popadl svou skleničku bourbonu, Annabelle i Leo si všimli, že se mu třese ruka. „Co mám tedy ksakru…“

Protože dokázala odhadnout, co chce říct, přerušila ho.

„Už jsem svým nadřízeným naznačila, že Jerry Bagger mluvit nebude. Že si jen vezme ten svůj přehnaný zisk a bude držet jazyk za zuby. Jerry, já nikde nenechávám seznamy jmen. Chlapi jako vy jsou pro naše cíle ideální. Myslí vám to, máte peníze a nevadí vám hrát na samotné hraně.“ Pozorně si Baggera prohlížela a dodala. „Rozhodně by se mi nechtělo dát tenhle kšeft někomu jinému, nějakému jinému kasinu, ale je to moje práce…“

Po delší odmlce se zašklebil a poplácal ji po stehně.

„Jsem vlastenec, stejně jako všichni zdejší blbci. Do hajzlu, pojďme do toho!“

KAPITOLA 21

Schůze Camel clubu byla narychlo svolána do Stoneova domku na hřbitově hned druhý den ráno po návštěvě domu DeHavena. Stone podrobně vysvětlil Miltonovi a Calebovi, co se minulé noci stalo.

„Můžou nás teď sledovat," řekl vystrašený Caleb, když se podíval z okna.

„Dost by mě překvapilo, kdyby ne," odpověděl klidně Stone.

Jeho domek byl malý a spoře zařízený. Stará postel, rozpadlý, dohromady sbitý stůl pokrytý papíry a časopisy, spousta knih v nejrůznějších jazycích, které Stone ovládal, malá kuchyňka s rozvrzaným stolem, úzká koupelna a několik křesel rozestavěných kolem velkého krbu – hlavního zdroje tepla v celém domku.

„A tobě to nevadí?" ozval se Milton.

„Víc by mi vadilo, kdyby mě chtěli zabít. Nebýt Reubena, možná už se tak stalo."

„Co tedy uděláme?" zeptal se Reuben. Stál před krbem a zkoušel se zahřát. Pak se podíval na hodinky. „Musím do práce."

„Já taky," přidal se Caleb.

„Calebe, potřeboval bych se dostat do depozitářů knihovny. Myslíš, že je to možné?" zeptal se Stone.

Caleb vypadal dost nejistě.

„Za normálních okolností ano. Mám právo vzít lidi dovnitř, ale musím vysvětlit proč. Nemají totiž moc rádi, když si tam vodíme přátele nebo členy rodiny, aniž by to někdo projednal předem. Po smrti Jonathana jsou předpisy ještě přísnější."

„A co když to bude učenec ze zámoří?" zeptal se Stone.

„Tak to je jiná," řekl. „Jakého odborníka ze zahraničí znáš?"

„Myslím, že mluví o sobě, Calebe," vmísil se do hovoru Reuben.

Caleb na svého přítele strnule zíral.

„Olivere! Proboha, já přece nemůžu asistovat při možném podvodu v Kongresové knihovně!"

„Mimořádné situace vyžadují mimořádné prostředky. Jsem si jist, že na nás útočí velmi nebezpeční lidé, protože jsme zapleteni do smrti Jonathana DeHavena. Musíme tedy zjistit, zda jeho smrt byla

přirozená nebo ne. Podívat se na místo, kde zemřel, může přinést důležitou stopu.“

„My ale víme, jak zemřel,“ namítl Caleb a ostatní se na něj podívali s velkým překvapením. „Dozvěděl jsem se to dnes ráno,“ dodal rychle, „volal mi jeden přítel z knihovny. Jonathan zemřel na srdeční zástavu, alespoň tak to stojí v pitevní zprávě.“

„Na tu umřeme všichni,“ podotkl Milton. „Jednoduše se nám zastaví srdce.“

Stone vypadal zamyšleně.

„Milton má pravdu. Ve své podstatě to totiž znamená, že koroner nezná pravou příčinu smrti.“ Vstal a podíval se na Caleba.

„Chci se dostat do depozitáře ještě teď dopoledne.“

„Olivere, nemůžeš se tam jen tak objevit a prohlásit se za nějakého učence.“

„Proč ne?“

„Tak se to prostě nedělá. Existuje protokol a přesný postup.“

„Řeknu, že jsem byl ve městě za rodinou a chtěl bych vidět nejslavnější kolekci vzácných knih. Zkrátka chvilkový nápad.“

„Hm, to by možná vyjít mohlo,“ zabručel Caleb. „Co když se ale začnou ptát na věci, na které nebudeš znát odpověď?“

„Není nic lehčího než si zahrát na vědce, Calebe,“ ujistil ho Stone. Caleb najednou vypadal velmi dotčeně, ale Stone, aby zaplašil jeho znepokojení, rychle pokračoval. „Budu tam v jedenáct,“ upřesnil, napsal něco na papír a ten mu podal. „Tohle budu já.“ Caleb se na lístek podíval a vzápětí překvapeně vzhlédl. Schůze Camel clubu byla přerušena, Stone si vzal Miltona stranou a dlouho s ním tiše hovořil.

+++++

O pár hodin později už Caleb obsluhoval jednoho z pravidelných návštěvníků čítárny, stařík jménem Norman Janklow.

„Tady to je, Normane,“ řekl a podal mu výtisk knihy Ernesta Hemingwaye *Sbohem, armádo.* Janklow byl na Hemingwaye doslova fanatik. Teď držel v ruce první vydání s autorovým podpisem.

„Mít tuhle knihu doma, tak bych radostí umřel, Calebe,“ zasnil se Janklow.

„Já vím, Normane, já taky.“ Podepsaný výtisk prvního vydání by stál zhruba pětatřicet tisíc dolarů, takže byl zcela mimo Calebovy i Janklowy finanční možnosti. „Alespoň si v ní můžete listovat.“

„Začínám pracovat na Ernestově biografii.“

„Tak to je skvělé.“

Ve skutečnosti na ní Janklow začal pracovat už před dvěma lety a Caleb to dobře věděl. Neměl však nejmenší důvod, aby mu kazil radost.

„Opravili vazbu,“ řekl Janklow otráveně, když po svazku pečlivě přejel prstem.

„To je pravda. Spousta prvních vydání různých titulů byla uložena ve velmi špatných podmínkách, vlastně až do okamžiku, než vzniklo oddělení vzácných tisků. Ještě pořád ale máme nějaké resty. Restaurace tohoto výtisku se nejspíš nějakou administrativní chybou opozdila. To se už prostě stává, když tu máme pod jednou střechou téměř milion knih.“

„Mně by se líbilo, kdyby ten svazek zůstal v původním stavu.“

„Naším hlavním cílem je ochrana tisků. Právě díky tomu jí teď můžete mít v rukou.“

„Jednou jsem viděl Hemingwaye živého.“

„Vzpomínám si, že jste mi o tom vyprávěl.“ *Víc než stokrát!*

„Panečku, to byl člověk. Zpili jsme se v pařížské kavárně.“

„Správně. Pamatuji si to. Ale teď vás tu nechám, abych vás nezdržoval od výzkumu.“

Janklow si nasadil brýle na čtení, vytáhl své papíry, tužku a vzápětí se ponořil do dobrodružného světa geniální představivosti a prosté prózy Ernesta Hemingwaye. Přesně v jedenáct hodin se v oddělení vzácných tisků objevil Oliver Stone. Přišel ve zmačkaném tvídovém obleku a opíral se o hůlku. Bílé vlasy měl pečlivě učesané, bradku vzorně upravenou. Ve velkých černých brýlích vypadal jako pavouk. Společně s chůzí najednou působil dojmem, že je o dvacet let starší. Caleb vstal od stolu umístěného v zadní části místnosti a jen stěží svého přítele poznal. Když se jedna z knihovnic začala Stoneovi věnovat, Caleb se hned ozval.

„To je v pořádku, Dorothy, toho pána znám. Postarám se o něj.“

Stone si dal záležet na způsobu, jakým předložil svou vizitku.

„Jak mi bylo slíbeno, Herr Shaw, jsem tady, abych se podíval na ty knížky.“ Mluvil se silným německým přízvukem a šlo mu to více než dobře. Dorothy se na něj zvědavě podívala.

„To je doktor Aust. Před lety jsme se viděli na veletrhu. Kde to jen bylo? Že by ve Frankfurtu…?“

„Ne, v Mohuči,“ opravil ho Stone. „Pamatuji si to dobře, protože to byla sezóna *sparglu*, tedy chřestu. Já jezdím do Mohuče pravidelně a na chřestu si pochutnávám.“ Uklonil se k usmívající se Dorothy, která se hned poté vrátila za pult ke své práci. Do čítárny vešel další muž a zastavil se.

„Calebe, potřebuji s tebou mluvit.“

Caleb zbledl.

„Ahoj, Kevine. Kevine, pan doktor Aust. Kevin Philips, zastupující ředitel oddělení vzácných tisků. Po Jonathanově…“

„Ach, ano, po nešťastném skonu Herr DeHavena,“ řekl zúčastněně Stone. „Velmi smutné, velmi smutné.“

„Vy jste Jonathana znal?“ zeptal se Philips.

„Jen podle jména. Myslím, že jeho článek o Loganově metrickém překladu Catonových *Tuskulských hovorů* bude asi tím posledním, že?“

Philipsova tvář zrudla. „Musím přiznat, že jsem jej nečetl.“

„Analýza Loganova prvního překladu vytvořená v Severní Americe je velmi přínosná,“ připomněl Stone laskavě.

„Určitě ho zařadím do seznamu literatury, kterou si musím přečíst,“ zareagoval Philips. „Víte, knihovníci bohužel nemají dost času na studium.“

„Pak vás tedy nebudu obtěžovat se seznamem mých knih,“ omlouval se s úsměvem Stone. „Stejně jsou v němčině,“ dodal na vysvětlenou.

„Pozval jsem doktora Austa, aby si při cestě sem prošel naše sbírky,“ vysvětloval Caleb. „Takový chvilkový nápad.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Philips. „Je nám ctí.“ Ztišil hlas. „Calebe, slyšel jsi o té pitevní zprávě?“

„Ano.“

„Vypadá to, že měl prostě infarkt.“

Caleb se podíval na Stonea, který ustoupil, aby na něj Philips neviděl. „Zdá se.“

Philips zavrtěl hlavou.

„Bože, vždyť byl mladší než já. Měli bychom všichni trochu přibrzdit, nemyslíš?“ Podíval se na Stonea. „Doktore Auste, rád vás teď provedu.“

Stone se usmál a víc se opřel o hůlku.

„Ne, děkuji, Herr Philips, dal bych přednost, kdybyste si našel čas a začetl se do toho díla o morálních prohřešcích.“

Philips se pousmál.

„Je dobře, že si alespoň někteří učenci zachovali smysl pro humor.“

„Snažím se, pane, snažím,“ odvětil Stone s mírnou úklonou. Když Philips odešel, Caleb se Stonem zamířili do depozitáře.

„Jak jsi prosím tě věděl, na čem Jonathan pracoval?“ zeptal se Caleb okamžitě, jakmile zůstali sami.

„Požádal jsem Miltona, aby se trochu porozhlédl na internetu. Našel tam jeden jeho článek, a tak jsem si ho prošel, kdyby Philipse náhodou napadlo, že si prověří mé akademické znalosti.“

Caleb vypadal značně rozzlobeně.

„Copak na tom *záleží?“* zeptal se ho Stone.

„Ty to nechápeš? Je dost zničující pro mé ego, když vidím, jak snadno lze vědce napodobit.“

„Nech to být a teď mě tady raději trochu proveď.“

Caleb to udělal, až nakonec skončili v nejvyšším podlaží. Ukázal na místo, kde našli DeHavena.

„Tady leželo tělo,“ promluvil tiše a celý se roztřásl. „Byla to vážně hrůza.“

Stone se rozhlížel kolem sebe a najednou ukázal na zeď.

„Co to tamhle je?“

Caleb se podíval určeným směrem.

„Tryska hasicího systému.“

„Vy používáte vodu?“ zeptal se Stone překvapeně.

„Vodu ne, ale speciální halonovou směs 1301.“

„Halon 1301?“

„Je to zkrátka kapalina, která se po výstřiku mění v plyn. Uhasí plameny, aniž by došlo k poškození knih.“

Stone vypadal vzrušeně.

„Výpary? Bože!“

Jeho přítel se na něj překvapeně podíval.

„Calebe, ty to nechápeš?“

Calebovi najednou došlo, na co Stone naráží.

„Ne, Olivere, to není možné. Výpary Jonathanovu smrt zapříčinit nemohly.“

„Proč ne?“

„Jelikož člověk má několik minut na to, aby opustil prostor, než to celé začne fungovat. Právě proto používáme halon. Před vypuštěním plynu se ozve varovný signál. V současnosti ten systém měníme, ale ne proto, že by byl nebezpečný.“

„Proč tedy?“

„Protože halon výrazně narušuje ozonovou vrstvu. Od poloviny devadesátých let je jeho výroba v Americe zakázána a aplikují se nové systémy. Přesto je federální vláda ještě pořád největším uživatelem této látky.“

„Koukám, že toho víš o halonu docela dost.“

„Máš pravdu. Když ten systém uváděli do provozu, byli jsme s ním seznámeni. Navíc jsem si něco málo přečetl sám.“

„Co tě k tomu vedlo?“

„Pořád sem chodím a nehodlal jsem tady kvůli tomu plynu zhebnout. Víš dobře, že kuráže moc nemám,“ zavrčel Caleb.

Stone si prohlížel trysku.

„Kde se ten plyn skladuje?“

„Někde ve sklepě a tamhle se přečerpává.“

„Říkáš, že se skladuje jako kapalina, která se mění v plynné skupenství?“

„Ano. Rychlost výtrysku mění kapalinu v plyn.“

„Musí to být hodně chladné.“

„Kdybys stál hodně blízko, můžeš mít omrzliny.“

„Ještě něco?“

„Pokud zůstaneš v místnosti příliš dlouho, nejspíš se začneš dusit. Pravidlo je docela jednoduché, čím méně kyslíku pro oheň, tím méně i pro život.“

„Může ten plyn vyvolat infarkt?“

„Nevím a ani na tom nezáleží. Systém nebyl nikdy použit. Navíc v budově by byla všude slyšet siréna. Jedině, že by byl Jonathan mrtev už ve chvíli, kdy se rozezněla.“

„A co když tu sirénu někdo vypnul?“

„Proč by to dělal?“ zeptal se Caleb skepticky.

„Nevím.“

Stone už hleděl na velký registr vedle hasicího systému knihovny.

„Tam je topení, že?“ zeptal se a Caleb přikývl. „Něco sem muselo spadnout,“ pokračoval Stone a ukázal na dvě zprohýbané větrací mřížky.

„To se stává, když sem přijedou s vozíkem s knihami.“

„Poprosím Miltona, aby se podíval, jestli nejsou nějaké nové informace o halonu. Reuben má zas kamaráda na oddělení vražd a na FBI ještě z doby, kdy pracoval pro vojenskou rozvědku. Už jsem se ho ptal, jestli by nemohl zjistit nějaké novinky z vyšetřování.“

„Dnes večer máme schůzku s Vincentem Pearlem v Jonathanově domě. Nebude to ve světle nových skutečností příliš riskantní?“

Stone zavrtěl hlavou.

„Ne. Calebe, ti lidé si nás najdou, ať už budeme kdekoli. Pokud jsme v ohrožení, odhalím pravdu, už kvůli sobě, než abych jen někde v poklidu seděl a čekal, až spadne klec.“

Když odcházeli z depozitáře, bručel si Caleb cosi pro sebe.

„Proč jsem si sakra nenašel místo v nějakém poklidném *čtenářském klubu!*“

KAPITOLA 22

K DeHavenovu domu jeli všichni Calebovým autem. Milton mezitím našel celou řadu informací o hasicích systémech založených na halonu.

„Halon je bezbarvý plyn bez zápachu, který snižuje obsah kyslíku v prostředí a tím zastavuje spalovací proces," sděloval ostatním. „Rychle se vypařuje, nezanechává žádná rezidua. Jakmile je systém aktivován, rozptýlení plynu trvá deset vteřin."

„Může být smrtelný?" zeptal se Stone.

„Pokud mu budeš vystaven po dostatečně dlouhou dobu a pokud bude silně koncentrovaný, může dojít k přidušení. Může vyvolat i infarkt."

Stone se vítězoslavně podíval na Caleba.

„Ale v pitevním protokolu stojí *srdeční zástava"* připomněl mu Milton, „nikoli *infarkt myokardu.* Infarkt a mrtvice zanechávají typický fyziologický status. A to by koroner nepřehlédl."

Stone přikývl.

„Dobrá. Dusit se ale mohl, to jsi říkal."

„Nemyslím si to," odvětil Milton. „Protože už jsem mluvil s Calebem."

„Prošel jsem si v knihovně všechno o halonu," vysvětloval Caleb. „Označují ho jako NOAEL. Vliv na srdeční činnost má jen v určité koncentraci, která je uvolněna pro uhašení ohně. NOAEL však dává spoustu času na opuštění prostoru, aby se člověk mohl vyhnout nepříznivým účinkům. I kdyby došlo k výpadku sirény a plyn začal unikat z trysky, Jonathan by to slyšel. Halon ho nemohl zabít tak rychle, aby se nestihl dostat pryč."

„Pak je nejspíš moje teorie o jeho smrti nesprávná," připustil Stone a zvedl hlavu. Právě vjeli do Good Fellow Street.

„Není tamhle náhodou Vincent Pearl?" zeptal se.

„Hm," přikývl Caleb poněkud zaskočeně. „Je tu nějak brzo. Zjevně se už nemůže dočkat, jak to s tou *Knihou žalmů* doopravdy je."

Reuben se samolibě ušklíbl.

„Koukám, že ten svůj hábit nechal doma.“

„Mějte oči otevřené,“ varoval je Stone, když vystupovali z vozu. „Nepochybně nás sledují.“

Když se setkali s Pearlem a zamířili k domu, hleděl na ně, jak Stone správně předpokládal, triedr z protějšího okna. Muž měl s sebou i fotoaparát a pořídil pár snímků. Uvnitř domu Stone navrhl, aby s Pearlem sešel do sklepa pouze Caleb.

„Není tam moc místa a vy dva jste tu jediní znalci,“ vysvětlil. „My zatím počkáme nahoře.“

Caleb nevypadal zrovna nadšeně, že ho Stone posílá s Pearlem samotného. I Pearl hleděl na Stonea chvilku podezíravě, ale nakonec pokrčil rameny.

„Nepotřebuji moc času, abych vám dokázal, že to není *první vydání*,“ zabručel a oba muži nastoupili do výtahu.

„Ať vás tam nesežere nějaký knihomol!“ křikl za nimi ještě Reuben.

Jakmile se dveře od výtahu zavřely, Stone neotálel a obrátil se na ostatní.

„Rychle, prohledejme to tu!“

„Proč raději nepočkáme, až Pearl odejde?“ zeptal se Milton. „Pak budeme mít víc času a Caleb nám pomůže.“

„Pearl mě vůbec netrápí. Nechci, aby to věděl Caleb.“

Rozdělili se a v následující půlhodině prohledali, co se dalo. Stone vrtěl nespokojeně hlavou. „Nikde nic, žádný deník, žádné dopisy.“

„Ve skříni v ložnici jsem našel tohle,“ řekl Reuben a ukázal mu fotografii muže a ženy v malém rámečku. „To je DeHaven. Poznal jsem ho podle fotky v novinách.“

Stone hleděl na snímek a pak ho otočil.

„Žádné jméno ani datum. Ale podle Jonathanova vzhledu musela být ta fotka pořízena už hodně dávno.“

„Caleb přece říkal, že právník zmínil DeHavenovo první manželství. Že by nevěsta?“ navrhl Milton.

„Pokud by to byla ona, pak měl velké štěstí,“ poznamenal Reuben. „Vypadají šťastně, takže je to někdy hned z počátku vztahu. Věřte mi, později by se už tvářili úplně jinak.“

Stone strčil fotografii do kapsy.

„Zatím si ji ponecháme," řekl a podíval se směrem vzhůru. „Ten dům má hodně špičatou střechu."

„No a?" nechápal Reuben.

„Domy s takovouhle střechou mívají většinou půdu."

„Hm, jenže nikde tady nevidím žádné schodiště," poznamenal Milton.

„Pokud je skryté, tak ho ani vidět nemůžeš," odvětil Stone a Reuben se podíval na hodinky.

„Co tam těm knihomolům trvá tak dlouho? To se tam perou?"

„No, to si nějak neumím představit," ušklíbl se Milton.

„Ať už je to cokoli, doufám, že jim to bude ještě chvíli trvat," řekl Stone. „Miltone, ty zůstaneš tady dole a budeš hlídat. Jakmile uslyšíš výtah, dej vědět."

Po pár minutách se Stoneovi podařilo najít vstup na půdu. Skrýval se uvnitř skříně a byl zamčený, Stone měl naštěstí u sebe šperhák, takže mu netrvalo dlouho dvířka otevřít.

„Tohle sem museli dostavět později," vrtěl hlavou Reuben.

„Máš pravdu, průchozí skříně se v devatenáctém století rozhodně nenosily."

Zamířili po schodech nahoru. Cestou našli vypínač, ale světlo, které se rozsvítilo, bylo jen velice mdlé. Pak se ocitli v prostorné místnosti. Zdálo se, že se zde od doby, kdy byl dům postaven, vůbec nic nezměnilo. Na zemi se válelo pár krabic a několik starých kufrů. Po krátké prohlídce bylo jasné, že je v nich jen starý, nepotřebný brak. Před malým oknem však Reuben spatřil něco mnohem zajímavějšího.

„Proč tu má teleskop?" podivil se a přistoupil k němu. „Bože můj!"

„Co se děje?" vyhrkl Stone. „Míří na vedlejší dům."

„Komu ten dům patří?"

„Jak to mám proboha vědět?" Reuben se odmlčel a nastavil okulár. „Sakra!"

„Co je? Nech mě taky kouknout."

„Olivere, počkej!" řekl Reuben. „Nech mě to prosím dokončit." Stone chvilku chodil kolem, ale nakonec svého přítele přece jen odstrčil. Otřel si okulár a pak se teleskopem zadíval na okno

protějšího domu. Závěsy byly zatažené jen zčásti. Stone okamžitě pochopil, co Reubena tak zaskočilo. Hleděl přímo do ložnice Cornelia Behana. Behan seděl nahý na posteli s nebesy, zatímco mu krásná, vysoká blondýna předváděla striptýz. Na podlaze ležely její šaty. Měla černé prádlo a právě si rozepínala podprsenku. Když ji odhodila, stála před ním jen na lodičkách s deseticentimetrovými podpatky a v podvazkovém pásu.

„No tak, Olivere, teď já," vnucoval se Reuben s rukou položenou na Stoneově rameni. Stone se ani nehnul. „To není fér, já ten teleskop viděl první," protestoval Reuben.

Stone sledoval, jak po dlouhých nohách mladé ženy kloužou kalhotky. Když dopadly na zem, hodila je ladným pohybem Behanovi, který si je hned natáhl na odpovídající část svého těla. Zasmála se, rukou se chytla jedné tyče a začala předvádět profesionální tanec. Pak si sundala lodičky a pozvolna se přibližovala k nedočkavému Behanovi. Stone předal teleskop svému příteli.

„Fotografii paní Behanové jsem viděl v novinách. Tahle ženská to rozhodně není."

Reuben si hrál s okulárem.

„Sakra, tys to celé rozostřil," nadával.

„Kdepak, to si jen zamlžil čočky."

Reuben se zavrtěl a hledal nejlepší polohu pro další pozorování.

„Pročpak se takové párečky dávají dohromady?"

„Těch důvodů může být milion," řekl Stone zamyšleně. „DeHaven je prostě čumil."

„Můžeš ho za to obviňovat?" vyjekl Reuben. „Je to přece prima. Horší by bylo… Panečku, ta holka je silák.

Stone poskočil.

„Co se tam děje?"

Reuben byl příliš ponořen do právě probíhající scény.

„Jsou na zemi. No ne, ona ho teď zdvihla do vzduchu."

„Reubene, Milton volá. Caleb s Pearlem se vracejí."

Reuben se ani nehnul.

„Sakra, něco takového jsem mimo opičinec nikdy neviděl. Ten lustr snad museli do toho stropu ukotvit."

„Reubene! No tak!"

„Ksakru, jak to ta ženská dělá? Ani se jí neklepou ruce!“

Stone popadl svého přítele a násilím ho táhl ke dveřím.

„Teď!“

Snažil se ho dotlačit ke schodům, ale Reuben pořád nadával. Když se dostali do přízemí, Caleb s Pearlem se zrovna vynořili z výtahu. Zatímco Milton si měřil Reubena se Stonem vražedným pohledem, znalec na vzácné tisky vypadal zcela zaskočeně. Caleb naopak zářil jako skutečný vítěz.

„Musel to pro vás být šok, já vím,“ chlácholil Caleb Pearla a plácal ho po rameni. „Já vám ale *říkal*, že je to originál.“

„Takže je to skutečně vydání z roku 1640?“ zeptal se Stone.

Pearl jen nepřítomně přikývl.

„Ano, je. Měl jsem ho v rukách, v těchto rukách!“ Bezmocně se posadil na židli. „Málem jsem tam omdlel. Shaw mi musel podat skleničku vody.“

„Všichni děláme chyby,“ řekl Caleb zúčastněně, ale široký úsměv ho zrazoval.

„Ráno jsem obvolal všechny instituce, které vlastní *Knihu žalmů*“ vykládal Pearl. „Yale, Kongresovou knihovnu, starou jižní církev v Bostonu, prostě všechny. Všude mi potvrdili, že svůj výtisk mají.“ Otřel si tvář kapesníkem a Caleb pokračoval místo něj.

„Prošli jsme všechno, podle čeho se posuzuje autenticita knihy. Proto nám to trvalo tak dlouho.“

„Byl jsem přesvědčen, že jde o podvrh,“ připustil Pearl. „Hned po otevření jsem ale věděl, že tohle je originál. Dokonce i z tiskařské práce je to více než zřejmé. Občas jsme našli vybledlý inkoust od nepravidelného tisku, místy jsme objevili i skvrny od barvy. V prvních vydáních bývají písmena často rozpitá, takže se texty obtížně čtou. Tenkrát žádné normy neexistovaly. Všechny prvky, které musí být v prvních vydáních, v téhle *knize jsou,*“ opakoval znovu.

„Samozřejmě, že autenticitu bude muset prokázat tým znalců a že bude nutná stylistická, historická i vědecká analýza,“ připomněl Caleb.

„Přesně tak,“ souhlasil Pearl. „Přesto jsem skálopevně přesvědčen, že závěr bude stejný.“

„Pak je to tedy dvanáctý výtisk *Knihy žalmů?*“ zeptal se Stone. „Ano,“ řekl Pearl tiše. „Jonathan DeHaven mi to nikdy neřekl, proto tomu pořád nemůžu uvěřit. Mít ve své sbírce jednu z nejvzácnějších knih světa, kterou si žádný sběratel nemůže dovolit, a nikomu nic neříct, držet to v tajnosti. Proč?“ Podíval se s beznadějným výrazem na Caleba. „Proč, Shawe?“

„To netuším,“ odvětil Caleb.

„Kolik by za to někdo dal?“ zeptal se Reuben.

„Kolik by kdo dal?“ vyjekl Pearl. „Dal? Cena té knihy se nedá vyčíslit!“

„Když ji budete chtít prodat, tak musí mít cenovku, ne?“

Pearl vstal a začal chodit sem a tam.

„Cena bude odpovídat nejvyšší nabídce a ta se vyšplhá až k mnoha milionům dolarů. Pár sběratelů a institucí má dostatek prostředků, aby si to mohli dovolit, zájem bude enormní. Už šedesát let se žádná *Kniha žalmů* neprodávala. Tohle bude zcela určitě poslední šance mít ji ve své sbírce.“ Pak se zastavil a podíval se na Caleba. „Bude mi ctí takovou aukci uspořádat. Mohu se domluvit se Sotheby’s nebo s Christies.“

Caleb se zhluboka nadechl.

„Je toho na mě moc, pane Pearle. Dejte mi prosím dva dny, pak vám zavolám.“

Pearl vypadal zklamaně, ale pokoušel se o úsměv.

„Budu netrpělivě čekat na váš telefonát.“

+++++

Když Pearl odešel, Stone se obrátil ke Calebovi.

„Zatímco jsi byl dole, prohledali jsme dům.“

„Cože?“ vykřikl Caleb. „Olivere, to už je trochu moc, nemyslíš? Já sem smím pouze jako správce jeho sbírky. Nemám žádné právo, abych se hrabal v jeho osobních věcech, a ty už vůbec ne!“

„Pověz mu o tom teleskopu,“ neudržel se Reuben a z jeho tváře se dal vyčíst vztek.

Když mu Stone všechno řekl, Caleb se uklidnil. Ale jen na chvíli.

„Cože? Jonathan sledoval lidi při sexu? No to je odporné.“

„Ale není,“ ozval se Reuben nadšeně. „Ve skutečnosti je to nesmírně povznášející. Nechceš *se jít podívat se mnou?*“

„Ani náhodou, Reubene!“ přikázal Stone a ukázal Calebovi fotografii DeHavena s neznámou ženou.

„Ano, mohla by to být jeho žena,“ přitakal Caleb.

„Pokud si tu fotku schoval, nejspíš s ní byl stále ve spojení,“ navrhl Milton.

„A pokud tomu tak je, musíme ji najít,“ rozhodl Stone a podíval se na Caleba, který držel v ruce knihu. „Co je zas tohle?“

„Jeden svazek z Jonathanovy sbírky. Vyžaduje rekonstrukci, zničila ho voda. Předtím jsem si ho nevšiml. Vezmu tu knihu s sebou, lidi z našeho konzervačního oddělení jsou nejlepší na světě. Jeden z nich si přivydělává na volné noze. Dokáže ji zrestaurovat.“

Stone přikývl. „Jonathan DeHaven měl tedy jednu z nejcennějších knih světa. Špehoval svého souseda při sexu, mohl tedy vidět i něco jiného. Navíc vlastně nikdo neví, na co zemřel,“ řekl varovně a podíval se na své přátele. „Myslím, že už máme zase spoustu práce.“

„Proč vůbec musíme něco dělat?“ zavrčel Reuben a Stone se na něj přísně podíval. „Protože Jonathan DeHaven mohl být zavražděn. A protože nás někdo sledoval. Nezapomeň, že Caleb pracuje v knihovně a je pověřen správou sbírky zesnulého ředitele. Pokud je do DeHavenovy smrti zapleten Cornelius Behan, může docela dobře podezřívat Caleba, že na něco přišel. Caleb je tedy v ohrožení. Čím dříve najdeme pravdu, tím lépe.“

„Skvělé,“ ušklíbl se Caleb jízlivě. „A já si právě myslel, že jsem konečně začal normálně žít.“

KAPITOLA 23

„Mí lidé vám pošlou e-mail," řekla Annabelle, když stála v řídící místnosti kasina Pompeje a kolem ní se motali Baggerovi poskoci. „Najdete v něm detailní instrukce."

„Neotvíráme maily, pokud nevíme, odkud jsou," poznamenal jeden z mužů.

Annabelle přikývla.

„Protáhněte ho antivirovým programem, předpokládám, že jste vybavení."

„To tedy jsme," odpověděl muž se sebedůvěrou.

„Pak udělej, co ti dáma říká, a udělej to pořádně," vyštěkl netrpělivý Bagger.

Leo seděl v rohu místnosti a pozorně sledoval jednotlivé muže. Jeho úkolem bylo odhadnout všechny tahy, zatímco Annabelle dál hrála svůj part. Celé věci rozhodně neuškodilo, že si na sebe vzala úzkou minisukni a halenku se dvěma rozepnutými knoflíky. Zapomněla si i punčochy. Každý chlap v místnosti sledoval její pohyby a především její minisukni. *Co kdyby něco odhalila?* Při takové činnosti nikdo nestačí přemýšlet o tom, o čem by měl. Annabelle Conroyová, a Leo to dobře věděl, uměla využít i tu sebemenší zbraň, kterou měla ve svém arzenálu.

„Veškerá komunikace půjde přes zajištěný server uvedený v e-mailu. V žádném případě nesmíte použít telefon ani fax, protože obě zařízení jsou odposlouchávána. Tedy přesněji řečeno," dodala a dlouze se podívala na Baggera, „obě zařízení *odposlouchávám*e."

Bagger zvedl nad touto poznámkou obočí. „Slyšeli jste tu ženu. Všechno jen po síti," řekl. Byl si vcelku jistý, že jeho spolupráce je bezpečná, protože měl jedno eso v rukávu. Vlastně dvě. Držel Annabelle i Lea až do okamžiku vrácení peněz.

„V e-mailu bude popsáno, kde a jak fondy investovat. Po dvou dnech budou peníze automaticky převedeny zpět, včetně úroků."

„Takže z jednoho milionu dolarů bude během pár dní 1,1 milionu, je to tak?" zeptal se Bagger a Annabelle přikývla.

„Jak jsme řekli, Jerry. Docela slušná sumička, ne?"

„Bude pro vás lepší, když to tak skutečně bude," prohodil zlověstně. „Kdy začneme?"

Annabelle se podívala na hodinky.

„E-mail by měl být už teď na vaší adrese."

Bagger luskl prsty a jeden z mužů šel zkontrolovat počítač.

„Je to tam," přikývl a okamžitě vyťukal pár pokynů. „Projíždím ho speciálním programem, abych zjistil, jestli je čistý." Uběhly dvě minuty a muž zvedl konečně oči od monitoru.

„Všechno v pořádku."

„Otevřte ho," přikázal Bagger.

„Máte vlastní transfer peněz, že?" zeptala se, ačkoli při přípravě si tuhle informaci už dávno ověřila.

„Náš systém je stále propojen s bankou," odpověděl Bagger. „Nesnáším, když někdo třetí ví, kam jdou moje prachy, a když k nim má přístup. Peníze přijdou sem a my je posíláme sami. Takhle se nám to líbí."

Mně taky, pomyslela si Annabelle. O deset minut později už cestoval milion dolarů Jerryho Baggera na zvláštní účet. Když Annabelle odcházela z kanceláře, Bagger ji gestem ruky zadržel.

„Po osmačtyřicet hodin jste mým hostem. Třeba se poznáme trochu lépe." Usmál se a očima přejel po jejím těle.

„To bude super," odvětila.

„Hm, to teda jo," přidal se Leo, který nějak zapomněl na svou roli.

„Správně," zabručel Bagger.

Během následujících dvou dní ve společnosti Baggera snídali, obědvali i večeřeli. Ve zbývající době je Baggerovi muži doprovázeli všude tam, kam se ze svých pokojů v Pompejích vrtli. Annabelle flámovala s králem kasin dlouho do noci a zkušeně využívala všech svých předností, aby mu stále dodávala tolik potřebnou naději. Pečlivě mu vykládala o své minulosti, jen aby dál vzbuzovala jeho zájem. Bagger o sobě hovořil s chvástavostí a ješitností muže svého formátu.

„Jerry, my z vás uděláme skvělého špiona," řekla s obdivem, když po několika martini odpočívali na pohovce. „Myslí vám to, máte nervy, to je opravdu výjimečná kombinace."

„Tak se na tu výjimečnou kombinaci koukněte trochu líp," řekl, přisunul se blíž, poplácal ji po stehně a pokusil se ji políbit. Annabelle se odtáhla.

„Jerry, udělat tohle, tak bych měla obrovský malér."

„Ale neměla, jsme tu sami. Nejsem už sice žádnej fešnej mladík, ale pod peřinou vám ještě ukážu divy."

„Dejte mi trošku času. Neříkám, že mě nepřitahujete, ale teď se děje spousta věcí. Prosím." Pohladila ho po tváři a šikovně se zdekovala.

Po dvou dnech byl Jerry bohatší o sto tisíc babek.

„Jerry, zkusíme pět milionů? Za osmačtyřicet hodin máte na účtě půl milionu." Annabelle se posadila na Baggerův stůl s nohama pečlivě překříženýma, zatímco Leo zůstal na gauči.

„Jsem pro. Ale pouze za podmínky, že tady celou tu dobu zůstanete se mnou," rozhodl Bagger.

Zamrkala.

„Jerry, to přece patří k dohodě. Chcete mě jen pro sebe, že?"

„Vy me teď řídíte. Kam ty moje prachy vlastně jdou?"

„Jak už jsem říkala, do *Banque Caribe.*"

„Ne, já myslím, kam jdou pak dál, do zámoří."

Leo se vžil do role.

„Nic takového! Ona vám to všechno vyzvoní a já vás pak budu muset *oba* zabít."

Po několika okamžicích hrozivého ticha se Annabelle rozesmála. Vzápětí se dal do smíchu i Leo a nakonec i Bagger, i když trošku neochotně.

O dva dny později se k pěti milionům připsalo dalších půl milionu.

„Sakra," mnul si ruce Bagger, „tohle je lepší než ty prachy tisknout."

Ve své kanceláři se pak znovu sešel s Annabelle i Leem. „Věděl jsem, že strýček Sam má hodně drobení, ale že si můžete dovolit tohle?"

Annabelle pokrčila rameny.

„Nemůžeme. Proto máme vnitřní dluh tři triliony dolarů. Když budeme potřebovat prachy, prodáme další dluhopisy Saudům a

Číňanům. Napořád to nepůjde, ale zatím to vychází.“ Hodila pohledem po Baggerovi a položila svou ruku na jeho. „Pokud ale litujete strýčka Sama, můžete nám půjčit peníze zadarmo.“ Rozesmál se.

„Za čtyřicet let se mé životní heslo nezměnilo. Každý je sám sobě blbcem!“

Což v tvém případě platí doslova, pomyslela si Annabelle, i když teď hleděla na toho chlapa s obdivem. Bagger se v křesle naklonil trochu dopředu a zadíval se na Lea. Pak se otočil zpět k Annabelle.

„Už jste tomu svému stínu někdy utekla?“ zeptal se jí. „Záleží na důvodu,“ odpověděla. „Na důvodu?“

„Jsme dobří přátelé.“

„Uděláme pokus za deset milionů a já shrábnu další milionek. To si fakt strýček Sam může dovolit?“

„Převeďte ty peníze, Jerry.“

„A vy tu zůstanete, než přijdou zpátky?“

„My oba,“ připomněl se Leo.

Baggerovi se zkřivil obličej a zašeptal Annabelle, aby to Leo neslyšel.

„Kdybych mu rozbil hubu, byl bych nejspíš v pořádném maléru, co?“

„Vzpomínáte si na bandu těch nejhorších, o které jsem vám vyprávěla? Když mu něco uděláte, máte je u dveří. Takže vám radím, abyste se raději držel zkrátka.“

„Sakra,“ bědoval Bagger.

„Jerry, není to žádná porážka, za dva dny máte o milion babek víc. A za nic. Tedy kromě toho, že mě tady krmíte a napájíte.“

„Já chci ale mnohem víc než jen tohle a vy to víte, že?“

„Jerry, vím to od prvního okamžiku, co jste mi chtěl strčit ruku pod šaty.“

Bagger se rozchechtal.

„Ženská, vy máte styl. Pro vládu jste až moc dobrá. Měla byste pracovat pro mě. Dovedli bychom tohle město na úplně jinou úroveň.“

„Nezříkám se výhledů na novou budoucnost. Proč bychom si ale teď ten milion nemohli přivydělat? Chci, abyste byl schopen udržet

úroveň, na jakou jsem si zvykla.“ Pohladila ho po hřbetu raky a nehtem lehce klouzala po jeho dlani. Celým jeho tělem proběhlo zachvění.

„Vy mi teda dáváte, kotě,“ řekl rozechvěle.

Neboj se, to hlavní teprve přijde.

KAPITOLA 24

Za další dva dny byl Bagger bohatší o 1 600 000 dolarů, i když mu Annabelle s Leem pochopitelně neprozradili, že jde o peníze ze tří milionů, které nahromadili pomocí dvou malých podvůdků. Tony autorizoval převod „úroků“ z jejich účtu na účet, kde ležely Baggerovy prachy. Celý trik spočíval v takzvaném Ponziho schématu, který je ale většinou sebezničující. Annabelle však nehodlala zajít tak daleko.

Baggerovo štěstí se dalo krájet, zvláště když jeho obávaný oponent, tedy stát, platil účty. Annabelle se právě nacházela v luxusním hotelovém pokoji, vlastně v prezidentském apartmá, kam ji král kasin nechal přestěhovat a kde ji pravidelně zasypával květinami. Listovala si v novinách a hledala jistý článek. Nakonec ho našla. V kasinu nemohli s Leem otevřeně mluvit, protože správně předpokládali, že se všechno odposlouchává – buď elektronicky, nebo některým z Baggerových nohsledů. Jejich jediným komunikačním prostředkem se proto staly jemné pohyby rukou a očí, signály, které si domluvili v průběhu let a kterým nikdo jiný nerozuměl. Když se míjeli ráno na chodbě, Annabelle Lea pozdravila a dala mu signál tím, že si upravila prsten na pravém ukazováčku. Pozdrav opětoval, dotkl se špičky kravaty a pak si otřel nos, čímž dal najevo, že rozumí a svůj úkol splní.

Dřív než vstoupila do výtahu, aby mohla vyjet do Baggerovy kanceláře, zhluboka se nadechla. Nebyla tak klidná, jak říkal Leo, měla nervy na pochodu. A teď na ni čekal poslední odpal, kterým musela dostat míček do jamky. Pokud ho neodehraje na jedničku, jejich několikatýdenní úsilí přijde nazmar. Nepřijdou jen o prachy, které Baggerovi zaplatili, ale ani si nestihnou rozdělit zbývající milion a čtyři sta tisíc.

Vyjela ke kanceláři a rychle vrazila dovnitř, poskok ji už znal od vidění. Bagger Annabelle objal a zajel rukou poněkud níž, než by se hodilo. Také její zadek sevřel o něco pevněji, ona se ale vysmekla. Pokaždé mu dovolila o kousek víc, což bylo přesně to, co Bagger chtěl. S úsměvem od ní na krok ustoupil.

„Co mohu udělat pro našeho malého finančního génia?“

Zamračila se.

„Špatné zprávy. Odvolali mě na ředitelství, Jerry.“

„Cože? Co to má kčertu znamenat?“

„Pověřili mě jiným úkolem.“

„Kde?“ Podíval se jí do očí. „Já vím, že mi to nesmíte říct.“

Zvedla kus novin, které přinesla s sebou.

„Možná, že vám to napoví.“

Vzal si od ní noviny a zahleděl se na článek, na který ho navedla. Detailně popisoval aktuální senzaci s vládní korupcí v Rusku, za níž stál zahraniční dodavatel. Naprosto ho to ohromilo.

„Chcete říct, že míříte z kasina rovnou za těmi špinavci do Moskvy?“

Vzala si noviny zpět.

„Není to jen o zahraničním dodavateli.“

„Vy je znáte?“

„Jediné, co vám můžu prozradit, je, že není v zájmu Spojených států, aby se tenhle případ dostal k soudu. Proto tam jedu.“

„Jak dlouho budete pryč?“

„Těžko říct. Po Rusku přijdou ještě další místa.“ Promasírovala si spánky. „Nemáte náhodou aspirin?“

Otevřel zásuvku a podal jí plato léků. Spolkla tři tablety a zapila je vodou ze skleničky, kterou jí podal.

„Nevypadáte dobře,“ řekl.

Naklonila se přes kraj stolu.

„Jerry, v posledním roce jsem byla všude možně, už si ta místa ani nepamatuju. Kdybych měla normální pas, tak bych jich spotřebovala minimálně dvacet. Občas to na mě prostě dopadne. Ale nemějte strach, zvládnu to.“

„Proč z toho vlaku nevystoupíte?“ naléhal a Annabelle se hořce pousmála.

„Vystoupit? Zahodit svou penzi? Už jsem do toho dala až moc. Dokonce i státní zaměstnanci musí někdy jíst.“

„Tak začněte pracovat pro mě. Dám vám za rok tolik jako ti klauni za dvacet let.“

„Hm, jistě.“

„Myslím to vážně, líbíte se mi. A navíc jste hodně dobrá.“

„Líbím se vám jen proto, že jsem vám vydělala půldruhého milionu dolarů!“

„No dobrá, tohle nepopírám. Už vás ale znám. A to, co o vás vím, se mi líbí.“

„Vždyť se ani nejmenuju Pam. Jak mě teda znáte?“

„O to větší je to sranda. Rozmyslete si to.“

Na okamžik zaváhala.

„O své budoucnosti budu přemýšlet později. Nejsem vdaná, práce je pro mě život a život naopak práce. Navíc už nejsem žádná mladá kočka.“

Vstal a objal ji kolem ramen.

„Děláte si ze mě legraci? Jste naprosto úžasná. Každý chlap by zářil blahem, kdyby vás měl.“

Pohladila ho po ruce.

„To jste mě ještě nikdy neviděl po ránu, než vypiju kafe a udělám si nový obličej.“

„Stačí říct a přijdu se podívat.“ Jeho ruka sjela na Annabellin bok a lehce jej hladila. Pak se Bagger natáhl ke stolu a pomocí ovládání spustil žaluzie.

„Proč tohle?“ zeptala se a povytáhla obočí.

„Mám rád své soukromí.“ Ruka sjela ještě níž. Vtom se rozezněl její telefon, přesně podle plánu. Podívala se na číslo.

„Sakra!“ vstala a poodešla stranou. Bagger na ni zíral jako na ikonu.

„Kdo to je?“ zeptal se jí.

„Můj sekční šéf. Jeho číslo začíná nulami.“ Přijala hovor. „Ano, pane?“ Několik minut nic neříkala a nakonec zavěsila. „Ten hajzl, blbec jeden!“ vyjekla.

„Co se děje, kotě?“

Chodila v malém kruhu, pak se zastavila a zcela očividně se snažila uklidnit.

„Můj vysoce ceněný šéf mi změnil pověření. Místo do Ruska mě posílá do oregonského Portlandu.“

„Oregon? Copak tam taky potřebujou špiony?“

„Jerry, to je hrob. Když vás ti nahoře nemají rádi, pošlou vás právě tam.“

„Jak se dostanete během jednoho dne z Ruska do Oregonu?“

„Ruskou operací mě pověřil můj nadřízený, Oregonem sekční šéf. Jeho priority jsou vyšší.“

„Co proti vám má?“

„Nevím. Možná nedělám svou práci dost dobře.“ Chtěla ještě něco dodat, ale pak si jen povzdechla. „Ten chlap se se mnou chtěl vyspat. Jenže je ženatý, a tak jsem mu řekla, že nic nebude.“ Bagger pokyvoval hlavou.

„Hajzl! Pořád to samé. Když dámy nedají, chlapi si to nenechají líbit.“

Annabelle hleděla na své ruce.

„Jerry, moje kariéra je úplně v háji. Portland. Sakra!“ Vztekle mrštila telefonem proti zdi a ten se rozpadl. Pak se zhroutila do křesla. „Asi jsem se s ním přece jenom měla vyspat!“

Bagger se začal drbat na hlavě.

„To nepřipadá v úvahu. Takoví chlapi vás stejně chtějí jen jednou a pak vás odkopnou. Nabaží se vás, nebo si seženou jinou. Takže váš hezký zadeček by v tom Portlandu skončil tak jako tak.“

„Já tomu hajzlovi ještě ukážu!“

Bagger se zamyslel.

„Možná, že bychom mohli něco zkusit.“

Podívala se na něj vystrašenýma očima.

„Jerry, přece toho chlapa nemůžete sejmout!“

„Kotě, nejsem žádná třasořitka. Říkala jste, že vás vyhodil, protože jste dělala svou práci až moc dobře. Je to tak?“

„Většinou dostanu do oběhu velkou sumu peněz a lidi se pak na mě dívají, jako že moc šplhám nahoru. Najednou se pro ně stanu hrozbou. Věřte mi, Jerry, tuhle práci nedělá moc ženských. Některým by se líbilo, kdyby mě sekční šéf zašlapal do země. Když budu dál přinášet peníze, bude to pro něj ponižující a ublíží mu to.“

„Sakra, vládní sektor je snad jediný, kde se trestá za nadprodukci.“ Na okamžik se zamyslel. „Já už vím, jak můžeme vašeho šéfa dostat do úzkých.“

„O čem to mluvíte?“

„O dalším pokusu v *El Banco.*“

„Jerry, mě ale přeložili. Dnes večer musíme s mým společníkem odletět.“

„No dobrá, dobrá. Ale co takhle? Dokud jste tady, uděláme poslední operaci.“

Annabelle nabídku chvíli zvažovala.

„No, autorizaci mi ještě nesebrali. Jenže ten hajzl si mě nevšimne ani s milionovým úrokem.“

„Já nemluvím o nějakém všivém milionu.“ Podíval se na ni. „Jaké největší sumy jste vyprala?“

Na okamžik se zamyslela.

„Většinou jde o jeden až pět milionů dolarů. Zvládla jsem i patnáct ve Vegas a dvacítku v New Yorku, ale to už jsou dva roky.“

„Do prdele!“

„Tak to prostě je!“

„Čím byste toho chlapa opravdu dostala?“

„Jerry, já vlastně nevím. Třicet milionů?“

„Udělejme to se čtyřiceti. A dáme je tam na čtyři dny.“ Rychle počítal. „To je tedy dvacet procent místo deseti. Pak máte osm milionů jen pro sebe. Docela hezky *vypraný prachy.*“

„Vy máte v hotovosti čtyřicet milionů?“

„S kým si myslíte, že mluvíte? Ja se v prachách přímo topím.“

„Proč to chcete udělat?“

„Osm milionů za čtyři dny, to už je slušnej balík i pro mě.“ Poškrábal se na krku. „A navíc vy v tom jedete taky, dámo.“

„Jenže já budu muset do toho Oregonu, nemůžu si dovolit neposlechnout.“

„Tak si to dobře rozmyslete a co nejdřív odtamtud vypadněte. Dostanete deset procent z osmi milionů, a to je dobrý začátek.“

„Jerry, copak si vážně myslíte, že se stanu vaší vydržovanou milenkou? Ani nápad. Mám totiž svou hlavu.“

„Tak ji používejte a já vám poradím jak. Stejně jako ten zbytek.“ Přejel jí rukou po zádech. „Zavolám sem kluky.“

„Jak už jsem řekla, dnes večer musím odletět.“

„Chápu.“

„Nechápete. Do mého odletu se vám ty peníze rozhodně nevrátí.“

Rozchechtal se.

„Vy a moje rukojmí? Miláčku, to už máme za sebou. Vydělala jste mi 1 600 000 a ty prachy se dál množí. Už jste mi dokázala, že hrajete fér.“

„Ale čtyřicet milionů, to už je docela dost. Pokud jste si ale jist…“

„Ten tah jsem vymyslel já, ne vy. Zvládnu to.“

Vstala.

„Už jsem udělala hodně převodů, Jerry, je to pro mě vždycky spousta práce.“ Odmlčela se. „Všichni chtěli vždycky vědět jenom to, kolik jim to vynese. Nenažraní idioti.“ Znovu se odmlčela a hledala slova, i když je už měla dávno připravená. „Jste vlastně první, kdo pro mě někdy něco udělal. Vážím si toho. Dokonce víc, než si umíte představit.“ Právě tahle věta byla v podstatě prvním pravdivým sdělením v Baggerově přítomnosti. Podívali se jeden na druhého a Annabelle zvolna spustila ruce. Okamžitě ji k sobě přitáhl. Málem ji porazila vůně silné kolínské. Jeho mohutné ruce si rychle našly cestu pod sukni a ona mu to dovolila. Brutální osahávání probíhalo v naprosté tichosti. Tak moc ho chtěla kolenem nabrat do rozkroku. *Annabelle, no tak, vydrž. Stojí ti to za to.*

„Ach, kotě,“ vzdychal jí Bagger do ucha. „No tak, udělejme to. Přímo tady na gauči. Toužím po tobě. No tak.“

„Věř mi, Jerry, cítím to stejně,“ řekla, když se od něj konečně dokázala aspoň trochu odtáhnout. Pak si upravila prádlo a uhladila sukni. „Jasně, chlape. Já vlastně nemám žádný důvod ti dál odolávat. Už jsi byl někdy v Římě?“

Vypadal zmateně.

„Ne. Proč?“

„Pronajímám si tam každý rok vilu a jezdím tam na dovolenou. Zavolám ti. Sejdeme se tam ode dneška přesně za dva týdny.“

„Proč až za dva týdny a ne teď?“

„Budu mít čas přihlásit se do nové mise a také šanci použít těch čtyřicet milionů na něco lepšího, než je Portland.“

„Moje nabídka ale pořád platí. Umím být hodně přesvědčivý.“

Přejela prstem po jeho rtech.

„Tak mi to ukaž, brouku, jako bychom v tom Římě už byli.“

Čtyřicet milionů dolarů bylo z kasina Pompeje převedeno po dvou hodinách. E-mail, který Tony poslal do operačního centra kasina, měl v sobě spyware schopný sledovat celý počítačový systém. Získal tak přístup, přes který změnil kódy v programu na převádění peněz. První tři příkazy šly do *El Banco*, ale oněch čtyřicet milionů bylo automaticky přesměrováno do zahraniční banky na účet Annabelle Conroyové. Pro Baggerovy lidi to bude vypadat, že peníze došly do *El Banco* – dostanou falešné elektronické potvrzení o připsání peněz – a přitom se jim z celé transakce nevrátí ani cent. Annabellin plán spočíval v tom, dostat do počítačového systému kasina odpovídající spyware. A rázem byla za vodou. Sehrála svou roli a nechala Baggera projevit jeho chamtivost a chtíč, protože to byl nejlepší způsob, jak ho dostat dřív, než pochopí, že to celé je podraz. Po čtyřech dnech a jedné minutě začne být Bagger trochu nervózní, protože prachy nedorazí. Po hodině se mu začne svírat žaludek a po té další už bude ochoten vraždit. Annabelle a její tým už ale budou dávno pryč, bohatší o sumičku přesahující čtyřicet milionů nezdaněných dolarů.

Z Annabelle se stane velmi bohatá žena. Klidně si bude moci koupit loď a až do konce života plachtit po mořích, aniž by se musela znovu vrhnout do světa podvodů. Když ale opouštěla Baggerovu kancelář, pomyslela si, že pomsta ještě pořád není dokonalá. Ze všeho nejdřív ji však napadlo, že ze sebe musí smýt ten šílený Baggerův smrad.

V koupelně si uvědomila, že ani zisk peněz nesmaže smutek ze smrti její matky, kterou dal Bagger zabít jenom proto, že ho Paddy Conroy obral o deset tisíc babek. Najednou jí došlo, že už žádný vztek necítí. Musela si připustit, že čtyřicet milionů je docela slušný začátek.

KAPITOLA 25

Roger Seagraves si zjistil, kde Oliver Stone bydlí, a když byl domek prázdný, poslal tam své lidi. Všechno pečlivě prohledali, aniž by po sobě zanechali jedinou stopu. A hlavně odešli se Stoneovými otisky, které sňali ze skleničky a z kuchyňské linky.

Seagraves projel otisky v databázi CIA, ale nic nenašel. Pomocí hesla, které ukradl svému zaměstnavateli, se dostal do přísně utajené sekce. Dostal přístup a vložil snímek otisků do vyhledavače. Za okamžik už byl v podadresáři 666, tam byl odkázán pokaždé, když se místo vyhodnocení Stoneových otisků objevilo: „přístup zamítnut“. Seagraves dobře věděl, jaká data jsou skryta v této části databáze, protože do ní kdysi sám patřil. Vždycky se nad označením 666 usmíval. Ale uvědomoval si jeho důležitost.

Když přestal hledat v systému, začal přemýšlet o celkové situaci. Stone tedy kdysi pracoval pro CIA a podle jeho věku se dalo odhadnout, že už je to hodně dávno. Musel být *eliminátorem* s klasifikací 666, protože sem nikdy nezařazovali nikoho, kdo v agentuře nosil propisku a mačkal klávesy. Seagraves zatím nevěděl, jak s tímto zjištěním naloží. Věděl však, že Stoneův přítel z knihovny dostal za úkol prodat DeHavenovu knižní sbírku. A sledování Stonea přineslo i další podezření. Agent 666 trpěl vrozenou paranoiou; byl to jeden z předpokladů pro takovou práci.

Mám ho zabít už teď? Nebo ho mám nechat, ať se tou špínou zabývá dál?

Seagraves se pro tentokrát vzdal svých vražedných myšlenek. K té možnosti se vrátí později.

A udělám to sám. Jeden 666 nebo dva, to už je jedno! Mladí proti starým! Mládí vždycky vítězí. Olivere, zatím si klidně žij. Prozatím.

Ale něco by měl s tím chlapem přece jen udělat. A takové věci se nemají odkládat.

+++++

Po dvou dnech od poslední návštěvy v DeHavenově domě dojeli Stone s Reubenem do knihkupectví v Old Town Alexandria. Jméno

obchodu bylo psáno v latině a v překladu znamenalo „Kniha čtyř vět“. Caleb zde vlastnil svůj podíl. Krámek se původně jmenoval „Knihkupectví u Douga“, ale Caleb dostal ohromující nápad všechno změnit. Stone sem nejezdil proto, aby si prohlížel staré knihy, ale kvůli věcem, které zde skrýval a kterými si teď potřeboval něco ověřit.

Vlastníkem obchodu byl již dříve zmíněný Doug, který si teď říkal mnohem formálněji – Douglas. Právě on Stoneovi umožnil, aby měl do své skrýše volný přístup. Douglas se Olivera bál, protože mu ho Caleb vylíčil jako vraždícího maniaka (o což se zasloužil především Stone), který je jen náhodou na svobodě.

Stoneova tajná místnost se nacházela v suterénu za falešnou zdí, která se odsunula po zatáhnutí za drát visící z krbu. Bývalý tajný prostor církve dnes skrýval předměty ze Stoneovy minulosti a sadu jeho deníků s výstřižky z různých novin a časopisů. S pomocí Reubena vyhledal několik starých deníků a vzal si je s sebou. Reuben ho vysadil u domku na hřbitově.

„Olivere, dávej na sebe pozor,“ varoval ho. „Pokud je v tom ten skrček Behan, pak má za sebou spoustu goril a ještě víc konexí.“

Stone ho ujistil, že bude opatrný, rozloučil se a vešel do domku. Okamžitě si uvařil silnou kávu, posadil se ke stolu a začal listovat v denících. Zajímaly ho hlavně informace o zavraždění předsedy sněmovny Roberta „Boba“ Bradleyho a o téměř současné destrukci jeho domu. Pouze naivní moula mohl tuhle tragédii považovat za náhodnou. Zatím neexistovala žádná souvislost mezi zavražděním Bradleyho teroristickou skupinou *Američané proti 1984*, kteří byli považováni za původce atentátu, a smrtí Jonathana DeHavena, kterou zase všichni považovali za nešťastnou náhodu. FBI dostalo od téhle druhořadé skupiny šílenců oficiální nótu s tím, že jde o první krok v boji proti federální vládě, která je ovládána zbohatlíky, židy a katolíky s podporou zákeřných černochů. Nóta byla urážející. Teroristi slíbili další útok, a tak se ve Washingtonu znovu zavedla přísná bezpečnostní opatření.

Stone pročítal své záznamy a pořád mu to nějak nešlo dohromady. Bradley byl předsedou sněmovny jen velmi krátkou dobu. Dosazen byl po politickém zemětřesení, při němž se čerstvě zvolený předseda

sněmovny a představitel sněmovní většiny navzájem obvinili z prodávání vlivu a praní peněz na politickou kampaň. Za normálních okolností předseda respektuje vůdce parlamentní většiny, ale s oběma muži ve vězení nastala úplně jiná situace. Byla přijata mimořádná opatření. Bob Bradley, vlivný předseda výboru s neposkvrněnou reputací a stojící zcela mimo zkorumpované stranické prostředí, se stal politickým Mojžíšem, schopným vyvést stranu z politického bahna.

Začal tím, že slíbil vyčistit sněmovnu reprezentantů a ukončit krátkozraké války ve straně. Mnozí to slibovali už před ním, ale jen pár z nich se o to skutečně pokusilo. Bradley měl však ke splnění svého slibu všechny předpoklady.

Stone si otevřel další deník a začetl se do dalšího příběhu. Cornelius Behan přišel do země bez jediného floka v kapse a vybudoval mezinárodní konglomerát jen ze svého potu a nervů. Jeho kariéra nutně vzbuzovala pochybnosti. Zbrojaři mají vždycky problémy s pověstí a vždy balancují na samotné hraně etiky. Uplácení kongresmanů patří k nejstarším Washingtonským praktikám a je jasné, že prodejci tanků či konstruktéři letadel v tom byli vždy nejlepší.

Stone dočetl článek o Behanovi a o dvou velkých úspěšných tendrech. První zakázku vyhlásil Pentagon. Jednalo se o novou generaci systému konvenčních raket, druhá se týkala výstavby masivního bunkru pro Kongres, budovaný na okraji Washingtonu pro případ jaderného útoku. Mnozí cynici by sice poznamenali, že v případě takové události by bylo nejlepší se celého Kongresu úplně zbavit, ale Stone byl přesvědčen, že země každopádně nějakou vládu potřebuje.

Tyto dva tendry představovaly miliardy dolarů a Behan je dostal oba. Podle článku své protivníky převezl v jednom kritickém bodě. Reportér napsal, že Behan *četl myšlenky zadavatelů.* Stone ve čtení myšlenek nevěřil, zato podle svých zkušeností z mládí dobře věděl, že špioni kradou tajemství. Protáhl se v křesle a napil se kávy. Pokud byl Bradleyho předchůdce v Behanových rukou a pokud se Bradley rozhodl, že vymýtí korupci, pak možná stálo za to odstavit novodobého křižáka ze hry. Neměl by sice žádnou záruku, že

Bradleyho nástupce bude k lidem, jako je Behan, vstřícnější, ale pořád tu hrál roli faktor zastrašování.

Bude Bradleyho nástupce pokračovat v obnově politické etiky, nebo ho ovlivní kolegova násilná smrt? Teroristická skupina mohla být pouhou kouřovou clonou, protože jejich hrozba se nedá nijak ověřit.

Stone se okamžitě začal dívat na Bradleyho smrt jinak, neboť jediným spojovacím článkem se smrtí Jonathana DeHavena byl právě Cornelius Behan. Muž, který za miliardy dolarů prodával předměty, jimiž jsou ve jménu míru připravovány o život tisíce lidí.

Byli to Behanovi muži v oné dodávce s logem městských veřejných prací? Stáhla by se pak tajná služba? Nebo v tom byla namočená jiná agentura, která s Behanem úzce spolupracuje a sleduje ho pro případ, že by se do něčeho nechtěně zamotal?

V zemi se už celá desetiletí diskutovalo o vojensko-průmyslovém komplexu. Stonea by nic nepřekvapilo, on sám byl celé roky jeho součástí. I když to bylo před třiceti lety, šlo o mocnou sílu, s níž bylo třeba počítat. Tahle síla nikdy neváhala eliminovat lidi, kteří jí stáli v cestě. Stone to znal i z vlastní zkušenosti. Vždyť svého času takovým *eliminátorem* byl.

Bude muset požádat Miltona, aby o Bradleym i Behanovi zjistil ze svých zdrojů co nejvíce informací. Stone se zatím vydá do Bradleyho zničeného domu a trochu si to tam oťukne. Musí se vrátit i do domu DeHavena a znovu se podívat teleskopem, protože ho přitahovala jiná stránka Behanovy osobnosti. Ne, muselo tam být něco, co přehlédl.

Najednou se do něj dala zimnice, a tak vstal, aby rozdělal oheň v krbu. Pak se zastavil. Byla mu zima, strašná zima. Sakra, co to ta ženská říkala? Pokoušel se vzpomenout na přesná slova. „Už je to skoro v pořádku, teplota stoupá.“ Ano, tak nějak to tenkrát říkala sestra starající se o Caleba. Přišlo mu zvláštní slyšet tahle slova v nemocnici, kde by mělo spíše zaznít „teplota vám klesá“. Byl si ale jist, že ona řekla *stoupá.*

Najednou byl velmi podrážděný, věci do sebe začínaly zapadat. Popadl mobil, aby zavolal svým dvěma kamarádům, pak se ale zarazil a zadíval se ven z okna. Na ulici, která vedla kolem hřbitova,

stála bílá dodávka veřejných prací. Pod lampou ji poznával zcela bezpečně.

Okamžitě se odtáhl od okna. Zavolal Reubenovi, ale nedovolal se. Podíval se na mobil, neměl zesilovač. Signál byl v téhle oblasti vždycky slabý. Pak vyhlédl ven. *Rušička.* Zkusil pevnou linku. Byla odpojená. Popadl plášť a vyběhl z domu zadními dveřmi. Chtěl přelézt plot a proběhnout labyrintem uliček Georgetownu až k opuštěné budově, kterou používal jako útočiště. Opatrně otevřel dveře a vyšel ven. Plot měl na dosah.

Výstřel zasáhl Stonea přímo do hrudníku a srazil ho na kolena. Když se pomalu propadal do bezvědomí, zahlédl muže s černou kapuci a s puškou v ruce. Zdálo se mu, že se směje. Pak Stoneovo tělo dopadlo na zem a zůstalo bezvládně ležet.

KAPITOLA 26

Když se Stone probíral, ihned si uvědomil, že temnota kolem něj patří k výslechu. V naprosté tmě nerozpoznával ani jedinou část svého těla, až se zdálo, že žádné tělo nemá. Byl naboso a stál na špičkách, ruce svázané za hlavou. Byla tu šílená zima. Ta místa jsou vždycky taková, protože v chladu vás zlomí mnohem rychleji než v teple. Nebyl jen bos, ale byl celý nahý.

„Už jsi vzhůru?“ ozval se hlas z temnoty.

Stone přikývl.

„Řekni to,“ přišel rozkaz.

„Vzhůru,“ odvětil Stone. Víc v tu chvíli říct nedokázal. Podobnou zkušeností už prošel před třemi desítkami let, když se zhatila jedna mise a on se stal zajatcem v zemi, ve které by žádný Američan rozhodně skončit nechtěl.

„Jméno?“

Přesně toho se obával.

„Oliver Stone.“

Silná rána do temene ho málem omráčila.

„Jméno?“

„Oliver Stone,“ řekl pomalu a měl pocit, že mu rána prorazila lebku.

„No dobře, *Olivere.* DeHaven?“ řekl ten hlas.

„Kdo?“

Náhle pocítil, jak mu něco svírá nohu. Chtěl vykopnout, ale jeho nohy byly svázané. Věc se po něm plazila jako had. Zhluboka se nadechl a pokoušel se přemoci paniku. Uvědomil si, že had to být nemůže, jen jeho simulace. Ale ať už to bylo cokoli, začalo se to stahovat, kousat sice ještě ne, ale tlak narůstal. Bože, že by skutečně hroznýš? V naprosté tmě se Stoneovy nervy začínaly hroutit.

„DeHaven?“ ozval se hlas znovu.

„Co chcete vědět?“

Tlak mírně povolil, ale hrozba neopadla.

„Jak zemřel?“

„Nevím.“

Tlak prudce zesílil a had se teď stahoval kolem Stoneova břicha. Těžce se mu dýchalo, bolely ho ruce i ramena. Achillovka mu téměř praskla, protože na špičkách stál už příliš dlouho.

„Myslím, že ho zavraždili," vyhrkl.

Tlak opět trochu povolil. Rychle se nadechl, plíce se s bolestí roztáhly.

„Jak?"

Zoufale přemýšlel, co má odpovědět. Neměl ani ponětí, kdo jsou ti lidé, a nechtěl jim toho říct moc. Když mlčel, tlak okamžitě povolil. Vydechl si. Měl si to uvědomit dřív. Rozvázali ho a jeho zesláblé tělo sklouzlo na podlahu. Pak ho zvedly silné ruce v rukavicích. Instinktivně mávl rukou a narazil na tvrdý povrch. V místě, kde měly být tváře věznitelů, bylo jen sklo a kov. *Mají noktovizory.*

Stonea zvedli a někam přenesli. Pak ho prudce odhodili na tvrdou lavici a znovu přivázali. Tvář mu obalili celofánem. Voda ho zasáhla prudce a nečekaně, vrazila mu celofán do očí, úst i do nosu. Začal se dávit a *topit*, což je velmi účinná technika mučení. Jen pár věcí je horších, než být svázán na lavici v naprosté tmě a myslet na to, že se utopíte. Po chvíli vše ustalo. Strhli z něj celofán, ale jakmile se nadechl, ponořili mu hlavu do studené vody. Znovu se zajíkal a pokoušel se osvobodit. Jeho srdce bilo jako o závod, měl dojem, že dostane infarkt. Nakonec mu hlavu vytáhli. Zvracel, zvratky měl po celé tváři.

„Jak?" zeptal se ten hlas klidně.

Ten, co se ptá, je vždycky kliďas, pomyslel si Stone a pokoušel se setřást zvratky z očí. *Když mě koupali* v *tom svinstvu, tak nejspíš seděl v pěkně zařízené místnosti a popíjel kafe.*

„Jsem přidušenej, přesně tak, jak jsi to chtěl, *ty hajzle!"*

Okamžitě následovalo další krátké potopení. Stone to udělal úmyslně, aby mu voda smyla zvratky z obličeje. Těsně předtím, než ho potopili, se rychle nadechl, a tak ho vytáhli v poměrně dobrém stavu.

„Jak?" zeptal se hlas.

„Halon 1301 to nebyl, něco jiného?"

„Cože?"

„Ještě nevím.“

Stone pocítil, jak ho připravují na další ponoření. Celý se roztřásl. „Ale zjistím to!“ vykřikl.

Hlas neodpověděl hned. Věděl, že je to dobré znamení, protože vyšetřovatelé mají vždycky dostatek slov.

„Prohlédli jsme si vaše deníky. Proč jste si četl o Bradleym?“

„Je to jen náhoda? Jeho smrt a smrt DeHavena?“

„Je.“

„Myslíte?“

Tentokrát musel Stone zadržovat dech hodně dlouho, protože ho potopili na delší dobu. Mozek zoufale postrádal kyslík, třásly se mu končetiny, jeho tělo právě začínalo vypovídat službu.

„Proč se domníváte, že ta dvě úmrtí mají něco společného?“ pokračoval hlas.

„Stačil jeden jediný lok a bylo po mně. Proč to sakra nedokončíte?“ zeptal se odevzdaně. Připravil se na další vodu, ale ta nepřišla. Zlehka se nadechl, protože víc nedokázal. Zvažoval, zda má odpovědět. Když to neudělá, zabijou ho. Stejně už ale stál na pokraji smrti. Sebral poslední zbytky sil.

„Cornelius Behan,“ zašeptal, připraven na poslední lok.

„Proč Behan?“ ozval se hlas.

„Bradley bojoval proti korupci a Behan dostal za starého režimu dvě velké zakázky. Bradley mohl přijít na něco, co se Behanovi nelíbilo. Proto ho zabil, vyhodil jeho dům do povětří a očernil domnělou teroristickou skupinu.“

Zavládlo dlouhé ticho. Jediné, co teď slyšel, byl nepravidelný tlukot svého zmučeného srdce. Byly to šílené zvuky, ale pořád byl naživu.

„DeHaven?“

„Je to jeho soused.“

„To proto?“ ozval se hlas zklamaně.

Stone cítil, jak ho stahují zpět.

„Ne, to není všechno. Na DeHavenově půdě je teleskop a my jsme zjistili, že míří do Behanova domu. Třeba viděl něco, co vidět neměl. Proto ho zabil taky, ale jinak než Bradleyho.“

„Proč ne stejně?“

„Střílet na předsedu není takové překvapení. Ale na nějakého knihovníka a Behanova souseda, to už je moc. Muselo to vypadat jako nehoda a muselo se to stát někde mimo Behanův i DeHavenův dům. Jinak by se na Behana začalo ukazovat.“

Trhl sebou, když ucítil bolestivé bodnutí do paže. O chvilku později se mu zavřely oči a těžce vydechl. Pak už jeho tělo jen bezvládně leželo na zemi.

Roger Seagraves z rohu místnosti sledoval, jak Stonea vynášejí. Na starce byl hodně odolný. Seagraves si pomyslel, že před třiceti lety musel být stejně dobrý jako on. Stone tedy podezříval Cornelia Behana jako muže stojícího za vším. Aspoň že tak. Právě proto se Oliver Stone dožije následujícího dne.

KAPITOLA 27

Z Annabellina pokoje byl krásný výhled na Central Park, a tak ji napadlo, že se půjde projít. Barva i typ účesu zaznamenaly další změnu. Pro tentokrát se z ní stala bruneta s krátkým sestřihem a pěšinkou. Vypadala přesně jako na fotografii v pase, který jí Freddy sehnal. Oblečená byla podle poslední módy, typický New York, celá v černém. S kloboukem a černými brýlemi se pozvolna procházela cestičkami v parku. Když ji míjela dvojice slavných osobností, nejspíš si mysleli, že patří mezi ně. Ironií osudu však bylo, že Annabelle nikdy žádnou slávu nehledala. Pro profesionálního podvodníka jsou ideálním prostředím stíny, ve kterých se může skrýt a plně rozvinout svůj talent.

V jednom ze stánků si koupila preclík. Odnesla si ho do pokoje, posadila se na postel a začala si prohlížet cestovní dokumenty. Leo se od ní odpojil už na letišti v Newarku a Freddy byl právě teď na cestě pryč ze země. Ani jednoho z nich se nezeptala, kam mají namířeno. Nechtěla to vědět.

Po příjezdu do New Yorku kontaktovala Tonyho. Jak slíbila, zařídila mu přesun do Paříže. Bude naprosto volný, se skvělými cestovními i osobními doklady včetně milionů na přístupném účtu. Před cestou ho ještě naposledy varovala.

„I když tě Bagger nikdy neviděl, dobře ví, že jsem musela mít experta přes počítače. A ty tu pověst máš. Drž se aspoň rok zpátky, mimo tuhle zemi. Prachy zbytečně nerozhazuj. Najdi si něco malého, nauč se řeč, užívej si a žij.“

Tony slíbil, že se bude jejími radami řídit.

„Zavolám ti, abych dal vědět, kde jsem.“

„Ne, nezavoláš,“ řekla mu rozhodně.

Měla před sebou ještě tři dny, než Bagger prohlédne, že sedl na lep. Klidně by mu vrátila půlku peněz, jen kdyby mohla vidět, jak se bude tvářit. Nejspíš dá nejdřív zabít všechny své chlapy od počítačů a pak i finančníky. Následně vletí do kasina a bude zbraní ohrožovat tamější důchodce. Možná, že budou muset zavolat oddíl SWAT

z New Jersey, aby toho hajzla odstranili z povrchu zemského. Anebo to bude všechno úplně jinak. Bylo jí to jedno, ráda fantazírovala.

Její úniková trasa povede přes východní Evropu dál do Asie. Zůstane tam alespoň rok. Teprve pak se vydá do jižního Pacifiku na malý ostrůvek, který objevila před lety a později už se na něj nikdy nevrátila. Člověk nikdy nebývá podruhé tak dokonalý. Teď jí docela stačilo, že byla *skoro* dokonalá. Její podíl byl rozdělen na celou řadu offshoreových účtů. Až do konce života bude poklidně žít z úroků z investic a jen občas udělá něco velkého. Možná si koupí i malou loď, přesvědčovala sebe samu. Nebude s ní jezdit kolem světa, docela jí postačí cesty po tropických zátokách.

Zvažovala, zda má Baggerovi poslat triumfální zprávu, ale pak jí došlo, že taková odvaha by mohla jejímu podfuku jen uškodit. Lepší bude ho jen tiše pozorovat z povzdálí. Malá Conroyovic holka nebude na seznamu podezřelých příliš vysoko, protože Bagger v podstatě vůbec nevěděl, že Paddy nějakou dceru má. Annabellin vztah k otci byl příslovečný, po celou dobu dětství ji držel mimo tento svět. Pravdu se nakonec dozvěděl jen Leo a hrstka dalších spolupracovníků.

Tentokrát byl její portrét pořízen mnoha bezpečnostními kamerami v kasinu Pompeje. Věděla, že toho Bagger využije při svém pátrání. Dokonce bude mučit i své lidi, jen aby zjistil její totožnost. Všichni falešní hráči i lidé z branže budou mít z toho, co se Baggerovi stalo, obrovskou radost. Pokud však bude Bagger vyhrožovat, může se nakonec stát, že někdo nevydrží a napíše její jméno na kousek papíru. Tak ať. *S tím, aby mě zabil, bude mít mnohem víc problémů, než si myslí.* Nerozhoduje velikost psa, který vstupuje do souboje, ale jeho vnitřní síla. Ironií bylo, že tuhle pravdu jí neřekl otec, ale matka.

Tammy Conroyová byla navzdory své zločinecké minulosti dobrým člověkem, ženou, která s Paddym dlouho trpěla. Pracovala jako číšnice, než navždy svázala svůj život s pohledným Irem, který měl v zásobě nespočet legračních průpovídek a uměl zpívat všechny možné melodie hlasem, kterému se musí naslouchat. Právě proto se jeho talent na různé podfuky tak úplně nenaplnil. Nejlepší jsou totiž takové fígle, o kterých se vůbec neví. Paddymu to bylo očividně

jedno, věřil ve své irské štěstí a úsměv. Ten však Tammy Conroyovou nezachránil. Když se svým manželem neuprchla, Jerry Bagger jí prohnal kulku hlavou. Paddy nebyl z těch, kdo by manželce vraceli její věrnost. Utekl, když se mu Bagger dostal na stopu. Annabelle nesměla jít matce ani na pohřeb, protože Bagger se svými poskoky byli na hřbitově.

Baggerova zášť vůči jejímu otci přetrvávala dodnes. Kvůli mizerným deseti tisícům, které chtěl ten chlap vyhodit za oblečení. Annabelle dnes už dobře věděla, že o ty peníze vlastně tenkrát vůbec nešlo. Šlo o respekt. Jedinou cestou, jak si ho v Baggerově světě získat a udržet, je slíznout veškerou smetanu. A jestli někdo ukradl deset tisíc nebo deset milionů, bylo úplně jedno. Bagger šel člověku okamžitě po krku. Annabelle tehdy zavolala policii, protože s policií za zády se nedá jen tak někomu přerazit páteř. Pokud ti zbylí padouši měli dost rozumu, tak se po odpykání trestu někam nadobro vytratili.

Bagger se mohl stát chodící karikaturou šéfa kasin ze špatných filmů, ale co se násilí týče, zábavný rozhodně nebyl. Když vyberete kasino, jdete do basy. Takhle však Bagger nepracoval. Zastával stejné metody jako kdysi ve Vegas. Tehdy se s chyceným padouchem zacházelo úplně jinak. Nejdřív se mu zlomilo koleno, pak mu rozbili hlavu. Baggerova neschopnost tyhle metody modernizovat vedla nakonec k tomu, že měl město hříchu zakázané. I když v Atlantic City s tím úplně nepřestal, přesto se tu choval mnohem decentněji.

Za normálních okolností by podvod za deset táců ke smrti Tammy Conroyové nikdy nevedl. Bylo to však mnohem složitější, protože Bagger s Paddym vedli dlouhotrvající válku. Paddy mu po dlouhou dobu vedl kasina, ale posílal dovnitř své lidi, kteří pracovali pro něj. Nakonec tam poslal i svou holku a mnohem mladšího Lea. Díky tomu se při poslední návštěvě Atlantic City málem stali snadnou kořistí. Když Baggerovi všechno došlo a spojil si Paddyho se všemi problémy v kasinech, objevil se na *zápraží* v místě vzdáleném dvanáct hodin od New Jersey. Paddy tam ale nebyl. Říkalo se, že ho varovali a on se sbalil. Pokud ano, tak ale zapomněl na svou ženu.

Neexistoval žádný důkaz, že za vraždou stál Bagger. Opatřil si milionové alibi, a tak nebyla vznesena ani žádná obvinění. Někteří

zasvěcení, se kterými Annabelle později hovořila, věděli přesně, co se stalo. Jenže dnes jsou mrtví a nezůstal nikdo, kdo by mohl proti Baggerovi svědčit.

Když ho měla v minulém týdnu na dosah, dlouho zvažovala, zda mu nemá přitisknout pistoli k čelu a stisknout kohoutek. Staré účty by byly vyřízeny, ovšem za cenu jeho života. Ne, takhle to bylo mnohem lepší. Její otec nesnášel složité podvody, vždycky říkal, že je v nich příliš mnoho slabých míst a trvají zbytečně dlouho. Tammy Conroyová by však dokonalost toho posledního nepochybně ocenila. Když už odešla do nebe, Annabelle alespoň doufala, že z té výšky má ze své dcery radost. Až spatří Jerryho Baggera v okamžiku, kdy mu dojde, že má za sebou divokou jízdu za čtyřicet milionů, zcela určitě se bude dobře bavit.

Annabelle si vzala dálkové ovládání, bezmyšlenkovitě přepínala mezi kanály a k tomu pojídala preclík. Zprávy byly pořád stejné, tedy špatné. Více zabitých vojáků, více hladovějících, více lidí vyhozených do vzduchu ve jménu božím. Vypnula televizi a vrhla se na noviny. Probudily se v ní staré zvyky, přemýšlela, jak události převést do nějakého fígle. A přece to bylo trochu jiné. Dostat Baggera byl vrchol její kariéry, všechny další pokusy už nutně povedou jen dolů.

Poslední článek ji ale šokoval natolik, že vyskočila z postele, vyplivla preclík a zašpinila si jím postel. Zírala na malé zrnité foto, které doplňovalo hlavní článek na zadní stránce. Byl to nekrolog věnovaný známému učenci z oboru knih. Smrt Jonathana DeHavena neměla zjevný důvod, vyjma sdělení, že zemřel náhle při práci v Kongresové knihovně. I když byl mrtev již delší dobu, teprve teď byly dokončeny přípravy na pohřeb, který se bude konat v D.C. Annabelle nemohla vědět, že odklad způsobila koronerova neschopnost stanovit přesnou příčinu smrti. Vzhledem k tomu, že nebyly nalezeny žádné podezřelé okolnosti, smrt byla prohlášena za přirozenou a tělo uvolněno k pohřbu.

Annabelle popadla kufr a nacpala do něj své věci. Její cestovní plány se z minuty na minutu zcela změnily. Letěla do Washingtonu. Rozloučit se se svým bývalým manželem Jonathanem DeHavenem, jediným chlapem, kterého kdy skutečně milovala.

KAPITOLA 28

„Olivere! Olivere!“

Stone se pomalu probouzel a ze všech sil se pokoušel posadit. Ležel oblečený na podlaze svého domku a jeho vlasy byly ještě pořád mokré.

„Olivere!“ Někdo klepal na dveře.

Vstal, dotrmácel se ke vchodu a otevřel. Reuben na něj hleděl s velkým pobavením.

„Sakra, co se to tady dělo? Tys už zase začal chlastat tequilu?“ Když si ale všiml Oliverova totálního vyčerpání, okamžitě mu všechno došlo. „Olivere, proboha, jsi v pořádku?“

„Jo. Nejsem mrtvej. A to je docela pozitivní,“ řekl, pobídl Reubena, aby šel dál, a pak mu deset minut vykládal o tom, co se stalo.

„Ksakru! Nemáš ani nejmenší představu, co jsou zač?“

„Ať už je to kdokoli, mají špičkové mučící metody,“ řekl Stone a mnul si spánky. „Řekl bych, že vodu už nikdy *pít nebudu.*“

„Takže vědí o Behanovi?“

Stone přikývl.

„Nejspíš to pro ně bylo naprosté překvapení. Mám dojem, že informace o spojení mezi Bradleym a DeHavenem pro ně byla úplně nová.“

„DeHaven má dneska pohřeb, proto jsme tě sháněli. Caleb tam samozřejmě jde, stejně jako většina zaměstnanců knihovny. Milton půjde taky a já si přehodil směny v doku. Mysleli jsme, že to může být důležité.“

Stone vstal, ale okamžitě zavrávoral. Reuben ho chytil za paži.

„Olivere, zůstaň raději sedět.“

„Pokud mě ještě jednou potká něco podobného, půjdete na jiný pohřeb. Na ten můj. A taky to bude velmi důležité. Alespoň pro ty, kterým se poštěstí zůstat naživu.“

+++++

Obřad se konal v kostele svatého Jana nedaleko parku Lafayette. Zúčastnila se ho spousta lidí, nechyběli zaměstnanci knihoven ani státního sektoru. Cornelius Behan dorazil s chotí, vysokou, štíhlou a atraktivní ženou kolem padesátky, s pečlivě nabarvenými vlasy. Její povýšenost se zvláštně pojila s velmi jemným dojmem, kterým působila. Cornelia Behana ve Washingtonu všichni znali, a tak mu přicházeli vyjádřit upřímnou soustrast. Přijímal ji s velkou grácií, ale Stone si všiml, že se po celou tu dobu drží své ženy za ruku, jako by ho musela podpírat.

Na Stoneův popud se členové Camel clubu rozmístili do různých částí kostela, aby mohli sledovat všechny přítomné. Ačkoli bylo zřejmé, že ti, co Stonea unesli, dobře vědí i o jeho třech kamarádech, nechtěl z nich zbytečně dělat snadný cíl. Sedl si až dozadu a jeho oči pročesávaly prostor v osvojeném sledu, než se zastavily na ženě sedící trochu stranou. Když se otočila a odhrnula si vlasy z tváře, Stoneův pátravý pohled ještě zesílil. Dávný výcvik v něm upevnil paměť na tváře, proto si hned uvědomil, že ten profil zná, i když žena teď vypadala mnohem starší. Při odchodu z kostela Behan něco zašeptal své manželce do ucha a pak se otočil ke Calebovi stojícímu za ním.

„Dnes je smutný den," řekl.

„Ano, to je," přitakal Caleb a podíval se na paní Behanovou.

„Ajaj," sykl Behan. „Moje žena Marilyn. A tohle je…"

„Caleb Shaw. Pracoval jsem v knihovně s Jonathanem."

Zatímco jí představoval zbylé členy klubu, Behan se rozhlížel po kostele a pozoroval funebráky vynášející rakev.

„Kdo by si to byl pomyslel? Vždyť vypadal tak zdravě."

„Spousta lidí umírá, i když jsou zcela zdraví," řekl neurčitě Stone a visel přitom očima na ženě, kterou už předtím spatřil. Nasadila si černý klobouk a sluneční brýle, na sobě měla dlouhou černou sukni a boty na vysokých podpatcích. Štíhlá, atraktivní, zkrátka kráska mezi truchlícími. Behan se tázavě podíval na Stonea a pokoušel se přečíst jeho pohled, ale Oliver se včas zadíval jinam.

„Předpokládám, že bezpečně určili příčinu jeho smrti," řekl Behan a vzápětí rychle dodal. „No, občas se jim stává, že se spletou."

„Doufám, že tentokrát se nespletli," odvětil Stone. „A pokud ano, stejně se to dozvíme. Média jsou takovými omyly přímo posedlá."

„Máte pravdu, novináři tohle umí," řekl znechuceně Behan.

„Můj muž má s náhlými skony hodně zkušeností," zabručela Marilyn Behanová a všichni se na ni okamžitě podívali. „To kvůli profesi," dodala rychle.

Behan se usmál. „Omluvte nás," řekl, vzal svou ženu za ruku a odvedl ji stranou. Všiml si Stone lehkého záblesku v jejích očích?

„Já ho teď pořád vidím jako chlapíka, co nosí přes pinďoura ženské kalhotky. Měl jsem co dělat, abych se při obřadu nerozchechtal."

„Bylo od něj hezké, že sem přišel," řekl Stone. „Vždyť to byli *sousedé*, ne?"

„Panička bude nejspíš docela komplikovaná bytost," poznamenal Caleb.

„Dost bych se divil, kdyby při své inteligenci nevěděla nic o jeho nevěrách," poznamenal Stone.

„A přesto jsou spolu," připojil se Milton.

„Pro lásku, pro peníze, pro společenské postavení," ušklíbl se Caleb zhnuseně.

„Hele, v případě mých manželství to takhle nebylo," ozval se Reuben. „Pro lásku to ano, alespoň na chvíli. Ty druhé dvě položky jsem ale nikdy nepoznal."

Stone už zase hleděl na dámu v černém.

„Ta žena tamhle, není vám povědomá?"

„Těžko říct," durdil se Caleb. „Má klobouk a brýle."

Stone vytáhl fotografii.

„Myslím, že je to ona."

Shromáždili se nad fotkou a Caleb s Miltonem střídavě zírali na snímek a na ženu.

„Pánové, nešlo by to trošku méně okatě?" zasyčel Stone.

Pohřební průvod zamířil ke hřbitovu. Po uložení rakve do země se lidé začali rozcházet ke svým vozům. Žena v černém otálela nad rakví znatelně déle než ostatní, zatímco opodál postávali dva hrobníci v džínách a modrých košilích. Stone se rozhlížel a viděl, že Behan s manželkou jsou už v limuzíně. Očima dál hledal ty, pro

které je nasazování vodní tortury denním chlebem. Pokud člověk ví, jak je má hledat, tak je najde. A Stone to věděl. Jeho průzkum však neobjevil nic podezřelého, a tak naznačil ostatním, aby ho následovali k dámě v černém. Měla položenou ruku na rakvi z růžového dřeva a něco tiše říkala. Nejspíš modlitbu. Počkali, až skončí, a když se k nim otočila, Stone ji oslovil.

„Jonathan byl v těch nejlepších letech. Je to opravdu celé velmi smutné."

„Odkud jste ho znali?" zeptala se a tvář jí stále kryly brýle.

„Pracoval jsem s ním v knihovně," odpověděl Caleb. „Byl to můj šéf. Bude nám všem velmi chybět."

Žena přitakala.

„To ano."

„A odkud jste ho znala vy?" prohodil Stone ledabyle.

„Je to už dlouho," odvětila mlhavě.

„Dnes dlouhé vztahy nevydrží."

„Ale ano, vydrží. Prosím, omluvte mě," řekla nakonec, otočila se a pomalu kráčela pryč.

„Zvláštní je, že koroner nepřišel na příčinu smrti," řekl Stone dostatečně nahlas, aby to slyšela. Jeho poznámka měla očekávaný efekt. Žena se zastavila a otočila zpátky.

„V novinách psali, že to byl infarkt," řekla a Caleb zavrtěl hlavou.

„Zemřel, protože se mu zastavilo srdce, ale infarkt to nebyl. Je to jen domněnka novinářů, řekl bych."

Vrátila se o pár kroků blíž k nim.

„Nevím, kdo jste."

„Caleb Shaw. Pracuji v čítárně oddělení vzácných tisků Kongresové knihovny. Tohle je můj přítel…"

Stone jí podal ruku.

„Sam Billings, těší mě," řekl a ukázal na další dva členy klubu. „Reuben a Milton. A vy?"

Zcela Stonea ignorovala a dál hleděla na Caleba.

„Pokud pracujete v knihovně, pak musíte knihy milovat stejně jako Jonathan."

Caleb se rozzářil nad tématem jemu blízkým.

„Samozřejmě. Jonathan mě ve své poslední vůli ustanovil správcem jeho sbírky. V současnosti provádím inventarizaci a sbírku oceňuji, abych ji mohl prodat. Výtěžek půjde na charitu.“

Přestal mluvit, když spatřil Stonea, jak mu zřetelně naznačuje, aby sklapnul.

„To je celý Jonathan. Předpokládám, že jeho rodiče jsou už mrtví,“ řekla.

„Ano, jeho otec zemřel již před lety, matka před dvěma roky. Jonathan zdědil jejich dům.“

Stone měl najednou pocit, že se ta žena musí přemáhat, aby se nerozesmála.

Co to jen říkal ten právník Calebovi? Že manželství bylo rozvedeno? Na popud manželky? Nebo naopak ženichem na popud jeho matky?

„Ráda bych se do domu podívala,“ řekla Calebovi. „A také na jeho sbírku. Jsem si jistá, že má obrovskou cenu.“

„Vy víte, že takovou sbírku měl?“ podivil se Caleb.

„Sdílela jsem s Jonathanem spoustu věcí. Nebudu ve městě příliš dlouho, šlo by to ještě dnes večer?“

„Náhodou tam večer jdeme,“ odvětil Stone. „Pokud bydlíte v hotelu, vyzvedneme vás.“

Žena zavrtěla hlavou.

„Ne, sejdeme se přímo na ulici Good Fellow,“ řekla a rychle nastoupila do čekajícího taxíku.

„Myslíš, že je dobrý nápad tahat tu cizí ženskou do Jonathanova domu?“ podivil se Milton. „Vždyť ji vůbec neznáme.“

Stone znovu vyndal fotografii a ukázal mu ji.

„Možná ji trochu známe. Nebo to alespoň brzo zjistíme. Tak večer na Good Fellow Street,“ dodal zamyšleně.

KAPITOLA 29

Po ukončení uzavřeného jednání před Výborem pro zpravodajské služby si dali Seagraves s Trentem kávu v malé kavárně v centru města a pak se společně vydali na procházku kolem Capitolu. Protože jejich povinnosti předpokládaly jejich společný kontakt, nevzbuzovalo to žádné podezření. Když se Seagraves zastavil, aby rozbalil žvýkačku, Trent si zavázal tkaničku na botě.

„Ty si vážně myslíš, že ten chlap je bývalý agent?“ zeptal se Trent a Seagraves přikývl.

„666. Víš, co to bylo za bandu, Alberte?“

„Jen mlhavě. Neměl jsem tak vysoké pověření. Agentura mě najala kvůli mým analytickým schopnostem, ne pro terénní práci. Po deseti letech všech těch svinstev jsem toho už fakt měl plný zuby.“

„A v politice to máš lepší?“ usmíval se Seagraves.

„Takoví jsme holt my,“ odpověděl Trent a pečlivě si uhladil rozcuchané vlasy. Zrcadlo k tomu nepotřeboval.

„Proč se nenecháš ostříhat jako mariňák?“ zeptal se Seagraves. „Spousta ženských to považuje za hodně sexy. Hele, něco se sebou dělej.“

„Ten chlap 666 bude možná komplikace. Nejspíš přijde status bouře.“

Seagraves zavrtěl hlavou.

„Uděláme to, čas už nazrál. Vím, že má ještě pořád dobré konexe. Kdybych ho zlikvidoval, musel bych totéž udělat i s jeho přáteli. A to je na bezchybnou operaci moc práce, lidi by mohli začít něco tušit. Myslí si, že za vším stojí ten chlápek Behan.

Pokud změní názor, asi ta bouře fakt přijde.“

„Jsi si jistý, že je to dobrá strategie?“

Seagravesova tvář znachověla.

„Alberte, podívej se na to aspoň trochu realisticky. Zatímco ty jsi seděl v super kanceláři ve Washingtonu a hrál sis na upracovaného, já nasazoval prdel v dírách, na které se nekoukáš ani v televizi. Dělej, co jsi dělal, a mě nech přemýšlet strategicky. Pokud si ovšem nemyslíš, že to dokážeš líp než já.“

Trent se pokusil o úsměv, ale strach mu to nedovolil.

„Já tě nevyslýchal."

„Ale znělo to tak." Najednou se ušklíbl a vzal útlého Trenta kolem ramen. „Alberte, není čas na hádky. Jde to dobře, že?" Silně ho stiskl a sevření povolil až v okamžiku, kdy poznal, že Trent pociťuje bolest. „Říkám, že nám to jde dobře."

„Jasně." Trent si mnul ramena a najednou vypadal, že se rozbrečí.

Je to slaboch, měl by začít chodit pravidelně do posilovny.

Seagraves změnil téma.

„Už čtyři kontakty na ministerstvech jsou mrtvé. To je sakra vývoj." Jednoho z nich znal osobně, kdysi s ním sloužil. Byl to dobrý chlap, ale miliony dolarů časem potopily všechna přátelství, která kdy měl.

„Myslíš, že je vláda kreativní? Kdo je tedy další na seznamu?" zeptal se Trent.

Seagraves odhodil cigaretu a zadíval se na svého společnika.

„Alberte, až to přijde, tak se to dozvíš." Jeho *mladší* parťák už ho začínal pořádně štvát. Hlavním cílem celého dnešního divadla bylo získat jistotu, že mu Trent byl a ještě stále je podřízený. Pokud se jeho práce začne hroutit a sesype se jako domeček z karet, pak ho zabije jako prvního. Důvod byl prostý, šedivé myši toho moc nevydrží.

Oddělil se od vládního úředníka a pomalu kráčel ke svému autu, které měl zaparkované ve vyhrazené oblasti. Kývl na strážného, který ho znal od vidění.

„Hlídal jste ho dobře?" oslovil ho s úsměvem.

„Nejen to vaše, ale i všechna ostatní," odvětil strážný s párátkem v ústech. „A vy zas celou zemi?"

„Dělám, co můžu." Právě teď hodlal poslat Trentovi klíčové prvky strategického plánu NSA pro sledování zahraničních teroristů. Média si už pohrávala se zprávami, že NSA provozuje svou činnost za hranicí zákona. Neznali ani polovinu pravdy, stejně jako neinformovaní tupci z Capitol Hillu. Zato někteří dobře zavedení odpůrci Ameriky, kteří žili desítky tisíc kilometrů daleko a alespoň osm století v minulosti, byli ochotni zaplatit miliony dolarů, jen aby o tom věděli. Peníze dnes přece hýbou světem a patriotismus se už

jaksi nenosí. Vlastenci dostávají za svou oddanost jediné: na třikrát složenou vlajku. A to ještě pouze tehdy, když už to mají za sebou.

Seagraves vklouzl do své kanceláře, dokončil papírování a zamířil domů, na svůj třicet let starý dvoupodlažní ranč se třemi ložnicemi a dvěma koupelnami. Čtvrtakrový pozemek se kvůli odvodnění docela prodražil. Na daních a hypotéce ho stál téměř polovinu ročního platu. Provedl rychlou, ale pečlivou obhlídku okolí, než otevřel dvířka od skříňky ve sklepě, kde měl řídící jednotku poplašného systému.

Na zasklených poličkách podél stěn si uchovával památky ze své kariéry. Mimo jiné tu byla hnědá rukavice s kožešinou, knoflík od pláště vsazený do prstenu, dalekohled v plastovém pouzdře, bota visící na tkaničce, hodinky, dva dámské náhrdelníky, malý zápisník s monogramem AFW, turban, potrhaná kopie koránu, kožešinová čepice a dětský bryndák. U něj pocítil vždycky hořkou lítost. Když zabíjíš rodiče, většinou neponecháš stranou ani jejich dítě. Bomba v autě si přece nevybírá a ničí všechny bez rozdílu. Každá položka v jeho sbírce znamenala jednoho až padesát mrtvých, byla to součást historie, kterou znal jen on a hrstka vyvolených v CIA.

Seagraves si dost protrpěl a hodně riskoval, aby dal všechny tyhle předměty dohromady. Na sbírce mu hodně záleželo. Aniž si to uvědomujeme, sběratelem je vlastně každý z nás. Někteří se věnují obvyklé sběratelské vášni a hromadí známky, mince či knihy. Jiní zase vyhledávají sexuální dobrodružství a sbírají zlomená srdce. A nakonec jsou tací, kteří nacházejí uspokojení v hromadění mrtvých duší. Na samotném konci této skupiny stál Roger Seagraves, sběratel předmětů po lidech, které zavraždil nebo zabil při atentátu, i když to dělal ve jménu své vlasti. Obětem to bylo stejně jedno, byli už na onom světě.

Dnes sem přinesl dva nové předměty – pero Roberta Bradleyho a koženou záložku Jonathana DeHavena. Uložil je na čestné místo. Každou položku měl očíslovanou, celkově jich bylo už téměř šedesát. Ještě před rokem předpokládal, že jich bude stovka. Vždyť měl dobrý start a v tehdejší době byla na světě spousta lidí, kterých se chtěla jeho vlast zbavit. Teď však potřeba povadla. Příčinou byla bezpáteřní administrativa a byrokracie oslabující CIA. Seagravesův původní cíl se hodně vzdálil. Vyměnil kvantitu za kvalitu.

Někomu by se mohlo zdát, že je Seagraves psychopat hromadící památky po zavražděných lidech. Šeredně by se ale pletl, Seagraves totiž moc dobře věděl, proč to dělá. Byla to cesta, jak vzdát těm, co připravil o život, určitou úctu. Byl přesvědčen, že to udělá někdo i pro něj, až ho dostane. Zamkl svou sbírku a vrátil se nahoru naplánovat další tah. Chtěl něco získat, a když už DeHavena pochovali, nadešel ten správný čas.

+++++

Annabelle Conroyová seděla v pronajatém autě na ulici Good Fellow. Nebyla tu už spoustu let, ale to místo se příliš nezměnilo.

Ještě pořád se tu dala vnímat vůně minulosti, i když dnes už byla hodně pozměněná současnými penězi. Annabelle tehdy žádné neměla a DeHavenova matka, Elizabeth, to viděla jednoznačně. Žádné prachy, žádné množení – tak nejspíš zněly její příkazy synovi. Ten si je uložil do své vnímavé mysli tak hluboko, že se nakonec nechal rozvést. Annabelle s tím rozhodně spokojená nebyla, kdo by také byl?

Přesto vůči svému bývalému manželovi žádnou zvláštní zášť necítila. V mnoha ohledech zůstával pořád malým klukem, sečtělým, šlechetným a citlivým. Nikdy nehnul ani brvou a reagoval jako dítě s brýlemi, které šikanují. Ani v nejmenším se nepodobal své všemocné a jedovaté matce. Po skončení manželství psal Annabelle zamilované dopisy, posílal jí dárky a říkal, že na ni celou dobu myslí. Nikdy o tom nepochybovala. Neuměl lhát, což byl v jejím životě *zcela nový* prvek. Protiklady se zkrátka přitahují.

Nikdy jí ale neřekl, aby se vrátila. Když ho srovnávala se všemi ostatními muži, se kterými kdy žila, ať už stáli na dobré či špatné straně, Jonathan byl vždycky jakýmsi symbolem nevinnosti. Pomáhal jí, jak nejlépe mohl, a vždy byl k dispozici. Dlouze s ní hovořil o důležitých věcech normálního světa – světa, který byl pro ni vzdálenou hvězdou, na níž se cítila jako naprostý vetřelec. A nyní jí byl Jonathan zvláštním způsobem ještě bližší než v době, kdy byli spolu.

Musela připustit, že se po jeho boku hodně změnila. Jonathan DeHaven sice trval na konzervativním způsobu života, ale přesto si ho tehdy alespoň trochu užíval. Byl to dobrý chlap a Annabelle teď pociťovala hluboký smutek. Vztekle si utřela slzy, které jí stékaly po tvářích a které pro ni představovaly zcela neobvyklou a nechtěnou emoci. Nikdy plakat nechtěla, nikdy nikoho neoplakávala. Dokonce ani svou matku ne. Pravdou bylo, že ji pomstila, i když se z ní díky podvodu stala velice bohatá žena. Udělala by jedno bez druhého? Nebyla si jistá. Ale copak na tom záleželo? Na zahraničním účtu, který pro nikoho jiného neexistoval, teď měla skoro sedmnáct milionů dolarů.

Pozorovala šedé auto, jak s rachocením zastavuje u chodníku před DeHavenovým domem. Vystoupili z něj čtyři muži, ti cvoci ze hřbitova, kteří tvrdili, že Jonathanova smrt nemá žádný vysvětlitelný důvod. Prohlídkou domu se Annabelle s Jonathanem definitivně rozloučí, konečně bez mentorského oka tchyně DeHavenově, která kdysi sledovala každičký nepatřičný pohyb své snachy. Pak už odtud odletí. Annabelle rozhodně nehodlala být na stejném kontinentu jako Jerry Bagger v okamžiku, kdy zjistí, že je chudší o čtyřicet milionů, a vybuchne v silnější erupci než ty jeho sopky. Proud lávy mohl klidně sežehnout i D.C.

Vystoupila z vozu a pomalu kráčela k domu, který mohl být jejím, jen kdyby se věci vyvíjely trochu jinak.

KAPITOLA 30

Všichni se ocitli ve sklepě, kde Jonathan ukrýval svou sbírku. To už měla Annabelle za sebou krátkou prohlídku domu. Sejf za obrazem však Caleb neotevřel, protože neměl zájem ukázat té ženě i *Knihu žalmů.* Když si sbírku prohlédla, vrátili se zpátky nahoru, kde Annabelle procházela elegantními místnostmi a projevovala větší zájem, než si sama přála.

„Vy jste tu už někdy byla?“ zeptal se jí Stone.

Podívala se na něj s prázdným výrazem v očích.

„Nevím, zda vám mám říci ano či ne.“

„Věděla jste, kde Jonathan bydlel, proto jsem předpokládal, že to tady znáte.“

„Kdyby se lidé ničeho nedomýšleli, vedlo by se jim mnohem lépe,“ řekla a dál pokračovala v prohlídce. „Aspoň, že se zbavil toho hnusného nábytku,“ podotkla a nepřímo tak vlastně odpověděla na původní otázku. „Nejspíš to udělal až po smrti matky, myslím, že by mu to Elizabeth před smrtí nikdy nedovolila.“

„Kde jste se s Jonathanem seznámili?“ zeptal se jí Caleb. Zcela ho ignorovala. „Možná o vás mluvil, ale já si na to nevzpomínám,“ pokračoval i přes Stoneův varovný pohled.

„Susan Farmerová. Seznámili jsme se na západě.“

„Tam jste se také *vzali?*“ zeptal se Stone rovnou.

Zaskočilo ho, že nehnula ani brvou, ale také neodpověděla. Stone se rozhodl hrát natvrdo a vytáhl z kapsy fotografii.

„Bylo nám řečeno, že vaše manželství bylo rozvedeno. Přestože nemáte ráda domněnky, předpokládám, že důvodem k tomu byla Elizabeth DeHavenová. Jonathan si tuhle fotku schoval. Je zvláštní, jak moc je vám ta žena podobná. Z vlastní zkušenosti vím, že si muži nenechávají fotky žen jen tak pro nic za nic. Váš případ byl navíc opravdu zvláštní.“

Když jí fotografii podal, Annabellina reakce na sebe nenechala dlouho čekat. Ruce, které se po celá léta nezachvěly, se přece jen nepatrně roztřásly. Oči se jí rozšířily, lehce se usmála, na její tváři se objevily známky potu.

„Jonathan byl fešák,“ řekla s notnou dávkou melancholie. „Vysoký, s hustými hnědými vlasy a s očima, které dokážou povzbudit.“

„Mohu jen poznamenat, že i vy jste dnes stejně krásná jako tenkrát,“ dodal Reuben obřadně.

Annabelle dělala, že jeho slova neslyší, a znovu se usmála.

„Je to svatební fotka. Měla jsem být v bílém. Bylo to moje první a jediné manželství.“

„Kde jste se brali?“ zeptal se Caleb.

„Ve Vegas, kde jinde,“ řekla a dál hleděla na snímek. „Jonathan tam byl na knihovnickém sněmu. Potkali jsme se a po týdnu se vzali. Já vím, hloupost. Alespoň jeho matka to tak viděla.“ Přejela prstem po Jonathanově úsměvu. „Byli jsme spolu šťastní. Určitou dobu. Dokonce jsme nějaký čas žili s jeho rodiči, než jsme si našli vlastní bydlení.“

„Je to opravdu velký dům,“ řekl Caleb.

„Tenkrát nám připadal hrozně malý,“ poznamenala krátce.

„Vy jste na tom sněmu byla taky?“ zeptal se Stone laskavě.

Podala mu fotografii zpátky a Stone ji zastrčil do kapsy.

„Opravdu chcete znát odpověď?“

„Dobrá, vezmu to odjinud. Stýkali jste se po rozvodu?“

„Proč bych vám měla odpovídat?“

„Jasně, nemáte k tomu žádný důvod,“ poznamenal Reuben a mračil se na Stonea. „Je to až příliš osobní.“

Stone byl zrádnou poznámkou svého přítele vysloveně zaskočen.

„Snažíme se zjistit, co se Jonathanovi stalo, a potřebujeme jakoukoli pomoc,“ řekl na vysvětlenou.

„Jednoduše se mu zastavilo srdce a zemřel. Je na tom něco neobvyklého?“ zeptala se.

„Jenže koroner nedokázal stanovit přesnou příčinu smrti,“ ujal se slova Milton. „Zvláštní je, že Jonathan byl krátce před tím na kompletním kardiologickém vyšetření v nemocnici Johna Hopkinse. Nikdy nic nenaznačovalo na srdeční problémy, natož na infarkt.“

„Vy si myslíte, že ho někdo zabil? Kdo by s ním mohl mít problémy? Byl to přece obyčejný *knihovník.*“

„Pravda je, že knihovníci většinou nepřátele nemívají,“ ozval se tiše Caleb. „Mám ale několik kolegů, kteří se po pár skleničkách merlotu dokážou pořádně rozparádit.“

Překvapeně se na něj podívala.

„Jasně. Nikdo ale nikoho nezabije kvůli pokutě za pozdní vrácení knížky.“

„Pojďte, něco vám ukážu,“ řekl Stone. „Nahoře na půdě.“

Když tam došli, Stone se postavil vedle teleskopu.

„Je namířen na vedlejší dům.“

„A dá se jím dívat do sousedovy lož…,“ přidal se Reuben, ale Stone ho okamžitě přerušil.

„Nech to na mě, prosím.“ Zvedl obočí a podíval se na Annabelle. Reuben se stáhl.

„Tak dobře. Pokračuj, Olive… Franku? Nebo Steve?“

„Díky, *Reubene!*“ odsekl Stone zpátky. „Jak už jsem řekl, teleskop míří na sousední dům. Patří řediteli Paradigm Technologies, což je jedna z největších zbrojařských firem v zemi. Ten člověk se jmenuje Cornelius Behan.“

„Má rád, když se mu říká C. B.,“ doplnil hned Caleb.

„Dobrá,“ odvětila Annabelle pomalu.

Stone se podíval do teleskopu a projížděl Behanovým domem.

Pak naznačil Annabelle, aby se podívala i ona. Zaostřila okulár.

„Kancelář nebo studovna,“ sdělovala.

„Přesně tak.“

„Vy si myslíte, že Jonathan toho muže sledoval?“

„Možná. Anebo čirou náhodou zahlédl něco, co vidět neměl. A proto musel zemřít.“

„Podle vás tenhle Cornelius Behan Jonathana zabil?“

„Žádný důkaz nemáme. Jisté ale je, že se dějí podivné věci,“ zavrtěl hlavou Stone.

„Jako například?“

Stone na okamžik zaváhal, protože jí rozhodně nechtěl vyprávět o svém únosu.

„Řekněme, že je tu spousta otázek, na které musíme najít odpověď. Kvůli Jonathanovi.“

Annabelle si ho chvilku prohlížela a pak se znovu zadívala do teleskopu.

„Povězte mi něco víc o tom C. B.“

Stone jí ve zkratce vylíčil Behana i jeho společnost. Zmínil se i o vraždě předsedy sněmovny Boba Bradleyho. Annabelle vypadala velmi skepticky.

„A vy máte dojem, že to spolu nějak souvisí? Vždyť se k odpovědnosti přihlásili ti teroristé.“

Stone pokračoval informacemi o zakázkách, které Behan získal za minulého předsedy.

„Bradleyho předchůdce na místě předsedy sněmovny byl obviněn z nekalé soutěže, což se dá klidně vykládat tak, že ho měl Behan v kapse. Jenže pak se objevil Bradley jako pan Čisté ruce a Behanovi by se některá odhalení nemusela líbit. Proto bylo nutné, aby Bradley zemřel.“

„A Jonathan pak přišel na celé spiknutí, a tak museli zabít i jeho, aby nemluvil? Takhle si to vykládáte?“ Z jejího hlasu byly stále cítit pochybnosti.

„Chceme se zkrátka podívat na dvě nevyřešená úmrtí státních zaměstnanců, jejichž společným jmenovatelem je Cornelius Behan. S jedním bydlel v sousedství a s druhým mohl manipulovat.“

„Byl i na pohřbu,“ dodal Caleb.

„Jak vypadal?“ zeptala se vzápětí Annabelle.

„Rezavý skrček…,“ odpověděl Caleb a Annabelle jeho popis dokončila. „Co si o sobě moc myslí. Byl tam s vysokou blondýnou, patrně manželkou, kterou opovrhuje.“

Stone byl ohromen.

„Umíte lidi rychle odhadnout.“

„To byla vždycky moje silná stránka. Jaký je náš další tah?“

Stoneovi zaskočilo.

„Jo, když mi pustíte ještě pár informací, které nepochybně máte, určitě něco užitečného vymyslíme.“

„Slečno Farmerová,“ začal Stone.

„Susan, prosím.“

„Měl jsem dojem, že odjíždíte z města.“

„Změna plánu.“

„Tak se ptejte.“

„Můžeme se sejít zítra?“

„Jasně,“ rozhodl Reuben. „Kdybyste potřebovala bydlení, tak…“

„Nepotřebuji,“ odvětila.

„Sejdeme se v mém domku,“ navrhl Stone.

„Kde to je?“ zeptala se.

„Na hřbitově,“ vyhrkl Milton.

Opět nehnula ani brvou. Stone jí napsal adresu a krátce vysvětlil, jak se tam dostane. Když se chystala k odchodu, zakopla a svezla se na Stonea. Chytla se za jeho sako, aby neupadla.

„Promiňte,“ řekla, zatímco její dlaň pevně sevřela fotku v kapse. Za okamžik ji vytáhla. Pak se ovšem stalo něco, co za celý svůj život nezažila. Stone ji držel za zápěstí. Po chvilce tiše, opravdu velmi tiše promluvil.

„Klidně jste si o ni mohla říct.“

Annabelle si strčila fotografii do kapsy a ohromeně na Stonea zírala. Jakmile se dala trochu dohromady, podívala se na ostatní.

„Uvidíme se zítra.“

Reuben ji jako francouzský džentlmen minulých století obřadně políbil ruku.

„*Susan*, bylo mi opravdovým potěšením.“

Uculila se.

„Děkuji, Reubene. Panečku, odtud je skutečně nádherný výhled do Behanovy ložnice. Zrovna si to rozdává s nějakou kočkou. Nejspíš byste to měli zkontrolovat.“

Reuben se oklepal.

„Olivere, to jsi mi neřekl!“

Annabelle se podívala na zcela nepříčetného Stonea.

„To je v pohodě, *Olivere*. Já taky nejsem *Susan*. Jste snad v šoku?“

O chvilku později zaslechli, jak se otvírají vchodové dveře domu. Reuben se postavil k teleskopu, ale rychle se odtáhl. „Hm, asi už skončili,“ řekl zklamaně a otočil se ke Stoneovi, aby dodal: „Pane jo, to je ale baba!“

Stone si jen povzdechl, protože ho napadlo totéž.

Annabelle nastoupila do svého auta, nastartovala, pak ale vytáhla fotku a promnula si zápěstí, za které ji Stone chytil. Ten chlap ji vlastně dostal, když kradla v jeho kapse. A to se jí nestalo ani jako dítěti, když ji táta posílal obírat turisty v L.A. Zítřek bude nejspíš velice zajímavý.

Podívala se na fotografii. Jediný záběr, a přesto jsou v něm skryty tisíce vzpomínek. Jediný rok normálního života. Někteří by ho možná považovali za nudný, bez zvláštních událostí. Pro ni byl však nádherný. Měla muže, který ji nade vše miloval. Žádné skryté motivy, skutky, žádný pokus o velký podvod. Prosté city a láska. Chlap od knížek a holka od falešných hráčů. Všechno stálo proti nim. A jen blázen sází proti všem.

Zahleděla se na velký, starý dům. Za jiných okolností tu mohla s Jonathanem žít, s kupou dětí, kdo ví? Nejspíš by měli dobrý život, ale byla by asi špatnou matkou.

O chvíli později se její mysl rychle vrátila k mnohem prozaičtějším otázkám. Jerry Bagger už určitě zuří. Bylo by nejlepší, kdyby tuhle zemi okamžitě opustila, ale ona místo toho slíbila zítřejší schůzku. Nemusela se dlouho rozmýšlet, prostě tady zůstane a uvidí. Nejspíš to Jonathanovi dluží. A možná to dluží i sama sobě.

KAPITOLA 31

Annabelle a Camel club se sešli ve Stoneově domku v sedm hodin večer.

„Hezké místo," řekla, když si prohlížela malý prostor. „A máte takové tiché sousedy," dodala s pohledem upřeným na náhrobky.

„Já vím. Pár z nich mám teď dokonce mnohem radši, než když ještě žili," odvětil napjatě Oliver.

„Umím si to představit," řekla Annabelle vesele, když se usadila vedle vyhaslého krbu. „Chlapi, pojďme na to."

Reuben se posadil vedle ní a sledoval ji pohledem malého kluka, který potřebuje pohladit po vlasech. Caleb, Milton i Oliver si sedli naproti.

„Uděláme to takhle," začal Stone. „Milton vyhledá vše, co lze zjistit o Bobu Bradleym. Třeba najde něco užitečného. Já sám se mrknu na trosky Bradleyho domu a možná najdu něco zajímavého. No a Reuben, který kdysi sloužil v Pentagonu, využije svých kontaktů a zjistí, jaké zakázky Behan dostal a které Bradleyho předchůdce k tomu mohl využít."

Annabelle zírala na Reubena.

„V Pentagonu?"

Snažil se vypadat skromně.

„Hm, třikrát Vietnam. Všechny ty medaile se mi ani na stromeček nevejdou. A přitom jsem sloužil jen své vlasti."

„To jsem netušila," poznamenala Annabelle a otočila se ke Stoneovi. „A Jonathan? Jak zjistíme, kdo ho opravdu zabil?"

„Mám svou teorii, ale potřebuju se dostat do Kongresové knihovny, abych zkontroloval rozvod hasicího systému. Nevím ale, kde je. Caleb to zjistit nemůže, prý je to tajné. Nejspíš proto, aby tam někdo nepovolaný něco neprovedl, ale já myslím, že přesně tohle se tam stalo. Budova je rozlehlá a prohledávat místnost po místnosti je časově nemožné. Navíc potřebujeme i přehled ventilačního systému v místnosti, kde Jonathana našli."

„Jak může hasicí systém souviset s jeho smrtí?" zeptala se.

„Jak už jsem říkal, mám svou teorii," opakoval svá slova Stone.

„Nebude mít ty plány k dispozici architekt? Oba systémy by na nich přece měly být zakresleny," nabídla řešení Annabelle.

„Nejspíš ano," přitakal Stone. „Jeffersonovu budovu postavili na konci 19. století a před patnácti lety tam proběhla rozsáhlá rekonstrukce. Architekt Capitolu ty plány určitě má, jenže k tomu člověku se nemáme jak dostat."

„Používají pro takové opravy soukromé firmy?" zeptala se a Caleb luskl prsty.

„Vlastně ano, jednu přímo z D.C. znám. Vzpomínám si na to, protože vláda chtěla podpořit zdejší podnikání, a tak uzavírala veřejné zakázky právě se soukromými firmami."

„No vida, máte odpověď," řekla Annabelle.

„Nechápu," ozval se Stone. „Stále nemáme přístup k těm plánům."

Podívala se na Caleba.

„Můžete mi dát jméno té firmy?"

„Jistě."

„Otázkou ale je, jestli nám dovolí pořídit si fotokopie. Pochybuju, že to půjde." Když přemýšlela nahlas, členové Camel clubu na ni hleděli s úžasem. Nakonec rozhodným gestem přikývla a řekla. „Do té firmy se dostaneme, ale pokud nezískáme specifické plány, na kterých jsou zakresleny ventilační a hasicí systémy, tak…"

„Mám fotografickou paměť," nabídl se Milton. „Stačí, abych se na ty plány jednou podíval, a budu si je pamatovat."

V jejích očích se objevila skepse.

„O takové paměti jsem už slyšela, ale nikdy to spolehlivě nefungovalo."

„Se mnou si můžete být jistá," řekl Milton sebevědomě.

Vzala z poličky jednu z knih a uprostřed ji otevřela. Pak ji podržela Miltonovi před očima. „Přečtěte si tu stránku." Udělal to, a když na konci kývl, Annabelle si knížku otočila k sobě. „Tak povídejte."

Milton předčítal stránku ze své paměti včetně interpunkce, bez jediné chybičky. Poprvé od okamžiku, kdy poznala tenhle spolek, vypadala Annabelle ohromeně.

„Byl jste někdy ve Vegas?“ zeptala se ho. Zavrtěl hlavou. „Měl byste to zkusit.“

„Není ale počítání karet protizákonné?“ zeptal se Stone, který si rychle domyslel, co tím chtěla říct.

„Ne, pokud k tomu nepoužíváte mechanické nebo počítačové vybavení,“ odvětila.

„No teda!“ vyjekl Milton. „To bych si tam přišel na pěknou sumičku.“

Annabelle ho ale vzápětí zpražila.

„Není sice ilegální používat mozek, ale když vás chytnou, tak vám ho stejně vymlátí z těla.“

„To tedy ne!“ řekl Milton vystrašeně.

Otočila se ke Stoneovi.

„Jak byl Jonathan zabit? A už žádné dvoj smysly, ano?“

Stone si ji prohlížel a pak mu to došlo.

„Caleb našel Jonathanovo tělo a krátce nato omdlel. Sestra v nemocnici říkala, že se lepší, protože teplota stoupá.“

„Což si vykládáte jak?“ zeptala se.

„V požárním systému využívají látku zvanou halon 1301,“ vysvětloval Caleb. „Je to kapalina, která se při úniku do prostředí mění v plyn. Hasí oheň, protože mu bere kyslík.“

„Jonathan se mohl udusit? Bože, chcete říct, že to policie ani neprověřila?“ zeptala se Annabelle vztekle.

„Neexistuje žádný důkaz, že byl systém v provozu,“ dodal Stone. „Siréna se nerozezněla, ačkoli, jak Caleb ověřil, byla plně funkční. A to znamená, že ji musel někdo vypnout a pak zase zapnout. Plyn nezanechá žádná rezidua.“

„Navíc halon 1301 Jonathana zabít nemohl, protože by neměl odpovídající koncentraci. Na potlačení ohně stačí menší dávky,“ dodal Caleb. „Už jsem to zkontroloval. Proto ho používají v místech, kde je hodně lidí.“

„Co to znamená?“ zeptala se Annabelle. „Říkáte dvě rozdílné věci. Byl to plyn, ale nebyl to plyn. Jak to je doopravdy?“ dožadovala se odpovědi.

Slova se ujal Stone.

„Jedním z procesů omezujících hoření je snížení teploty v místnosti. Caleb řekl, že když spatřil Jonathanovo tělo, pocítil strašný chlad a krátce nato omdlel. Chlad mohl přijít z plynu a Caleb omdlel kvůli nedostatku kyslíku v místnosti. Protože dorazil asi půl hodiny po Jonathanovi, koncentrace mezitím poklesla natolik, že už pro něj nebyla smrtelná.“

„A když to nebyl halon 1301, co to tedy bylo?“ zeptala se.

„To právě musíme zjistit.“

„Dobrá,“ řekla Annabelle a pomalu vstala. „Musím se teď připravit na spoustu věcí.“

Stone se zvedl také a postavil se přímo proti ní.

„Susan, dřív, než vás vezmeme s sebou, musím říct, že to vypadá na velmi nebezpečnou hru. Mám s tím už dost osobních zkušeností, a tak byste měla vědět, že to pro vás může být velice riskantní.“

„Olivere, pokud je něco nebezpečnějšího, než čím jsem prošla v minulém týdnu, tak mě podržte.“

Stone zůstal jen ohromeně zírat a o krok ustoupil. Annabelle vzala Miltona za rameno.

„Miltone, potřebujeme být chvilku spolu,“ řekla a Reubena málem odvezli.

„Proč Milton?“ zeptal se nechápavě.

„Protože je to taková malá kopírka.“ Štípla Miltona do tváře a on okamžitě zrudl. „Nejdřív mu ale musíme najít *nový ohoz.*“

„Co je s mým oblečením, něco se vám nezdá?“ vyjekl Milton a podíval se na svůj červený svetr a čisté, pečlivě vyžehlené džíny.

„Ale ne, všechno je v pořádku,“ řekla. „Jenom se k tomu, co potřebuji, jaksi nehodí.“ Ukázala na Caleba. „Zavolejte Miltonovi hned, jak budete vědět jméno té firmy.“ Usmála se a luskla prsty. „Miltie, jdeme.“

Prošla dveřmi. Zaražený Milton vypadal jako neviňátko.

„Miltie?“ sykl k ostatním.

„Miltone!“ křikla Annabelle znovu, když už stála venku před domem. „Sakra, jdeme!“

Milton vyletěl ze dveří a Reuben okamžitě zavrčel na Stonea.

„Ty dovolíš, aby si ho takhle odvedla?“

„A co mám jako dělat?“ zeptal se odevzdaně Stone. „Ta ženská je hurikán a zemětřesení dohromady.“

„No, nevím, měl bys…“ Větu nedokončil, vztekle se zavrtěl na židli a zavrčel. „Hergot, proč tu fotografickou paměť nemám já?“

„Díkybohu, že ji nemáš,“ vyjekl Caleb zhnuseně.

„Cože?“ namítl rozčíleně Reuben.

„Protože pak by na tebe volala *Roubíčku* a mně by se z toho zvedl žaludek.“

KAPITOLA 32

O něco později poslal Caleb z knihovny e-mail do správní kanceláře. Za hodinu už měl jméno architektonické firmy, která pomáhala s rekonstrukcí Jeffersonovy budovy. Zavolal Miltonovi.

„Jak to jde s tou *dámou*“ zeptal se tiše.

„Koupila mi tmavý oblek a světlou kravatu, a taky chce, abych se česal jinak. Úplně mě změnila,“ šeptal Milton.

„Řekla ti proč?“

„Ještě ne.“ Odmlčel se. „Calebe, já z ní mám strach. Ona je tak *hrozně sebevědomá*, víš?“ Milton snad ještě nikdy nepronesl pravdivější větu.

„Aby ses nám tam nezaháčkoval, Miltíku,“ řekl Caleb, a když zavěsil, škodolibě se uculoval.

Pak zavolal Vincentu Pearlovi, i když věděl, že se dovolá jenom na záznamník, protože obchod má až do soumraku zavřeno. Vyhovovalo mu to, protože s tím chlapem nechtěl zrovna moc mluvit a poslouchat jeho rady ohledně toho, co má udělat se sbírkou a zvláště pak s *Knihou žalmů.* Až se o téhle knize svět dozví, vypukne kolem ní a vlastně i kolem Caleba pořádná vřava. Na jedné straně se toho obával, ale současně ho takový zájem velmi přitahoval. Ocitnout se alespoň na krátký okamžik v záři reflektorů určitě není špatné, zvláště ne pro člověka, který pracuje na tak obskurním místě, jako je knihovna.

Jedinou věcí, která ho brzdila před plným nasazením, byla zničující myšlenka. *Co když Jonathan získal Knihu žalmů nelegálně?* Právě tahle okolnost mohla být důvodem, proč knihu skrýval. A Caleb rozhodně nechtěl pověst svého přítele ničím poskvrnit. Jakmile se mu podařilo zaplašit všechny pochybnosti, šel si promluvit s Jewell Englishovou, která stejně jako milovník Hemingwaye Norman Janklow chodila v posledních letech do čítárny zcela pravidelně.

Když kráčel směrem k ní, sundala si Jewell brýle, složila stránky pečlivě psaných poznámek do malých hnědých desek a naznačila

mu, aby se k ní posadil. Usadil se, Jewell mu sevřela ruku a vzrušeně řekla:

„Calebe, dostala jsem nový rodokaps, je úplně nový! *Maleska, indiánská žena Bílého lovce*. Je to vážně skvělý kousek.“

„Myslím, že tenhle díl tu máme taky,“ řekl zamyšleně. „Ověřte si, jestli je to skutečně originál. *Beadle* se dává docela dobře dohromady.“

Jewell Englishová spráskla ruce.

„Calebe, copak to není vzrušující? Číslo série jedna!“

„Ano, jistě, velmi vzrušující. Budu ale rád, když se nejdřív přece jen podíváte na ten originál.“

„Vy jste ale prima. Někdy vás musím pozvat na skleničku, máme toho tolik společného.“ Poplácala ho po hřbetu ruky a v naprosto jednoznačném gestu k němu zvedla své pečlivě namalované obočí. Caleb vyslaný signál zaznamenal.

„To by bylo fajn. Někdy, v budoucnosti. Někdy. Snad.“

Musel se držet, aby okamžitě neutekl zpátky ke svému stolu. Jeho egu příliš neprospělo, že ho na rande zvala sedmdesátiletá žena. Dobrá nálada se mu však rychle vrátila a očima projížděl čítárnu. Vlastně byl vždycky moc rád, když spatřil Jewell či Normana Janklowa, jak se u krásných stolů sklánějí nad starými knihami. Svět byl najednou mnohem jemnější než ve skutečnosti. A Caleb si s takovými představami pohrával téměř denně.

Vrátit se zpět do světa kalamářů a brk, alespoň na okamžik!

Zhruba po dvaceti minutách, kdy pracoval u svého stolu, zaslechl otvírající se dveře. Vzhlédl k nim a strnul. K přepážce se blížil Cornelius Behan. Jakmile spatřil Caleba, řekl něco knihovnici a pak na něj začal ukazovat. S nataženou rukou mu vyšel vstříc. Caleb si všiml, že s sebou Behan nemá žádnou ochranku. Nejspíš mu to nedovolili zdejší strážní.

„Pane Behane?“ řekl. Náhle však před sebou uviděl Behana s kalhotkami a musel v sobě zadusit smích. „Promiňte,“ řekl. „Nějaký špatný závan vzduchu.“

„Prosím, jen C. B.“ Potřásli si rukama. Behan se rozhlížel po místnosti. „Vůbec jsem netušil, že něco takového existuje. Měli byste to lépe propagovat.“

„Spíš bychom měli lépe působit na veřejné povědomí,“ opravil ho Caleb. „Ve stále klesajícím rozpočtu se ale finance shánějí jen velmi těžko.“

„Věřte mi, o těch mezerách ve vládním rozpočtu vím víc než dost.“

„Hm, ale obchody ve Washingtonu vám jdou dobře, ne?“ poznamenal Caleb, ale vzápětí svých slov litoval, protože Behan si ho teď začal prohlížet mnohem podezřívavěji.

„Byl to pěkný pohřeb,“ řekl Behan, očividně se snažící změnit téma. „Pokud ovšem může být pohřeb vůbec hezký.“

„Ano, máte pravdu. Rád jsem poznal vaši ženu.“

„Měl jsem schůzku s několika vládními úředníky a pak mě napadlo, že sem zaskočím. Jonathan byl můj soused a já přitom nikdy neviděl místo, kde pracoval.“

„Lepší pozdě než nikdy.“

„Předpokládám, že Jonathan svou práci miloval.“

„Ano. Chodil sem vždycky jako první.“

„Měl tu určitě mnoho přátel, nejspíš ho tady měli všichni rádi,“ řekl a tázavě se na Caleba podíval.

„Jistě, on si vždycky dokázal vytvořit k člověku velice hezký vztah.“

„Včera večer jste byl s nějakou ženou v jeho domě, že?“

Calebovi chvilku trvalo, než tuhle informaci zpracoval.

„Mohl jste se k nám přidat, když jste nás viděl.“

„Měl jsem práci.“

To bych řekl, pomyslel si Caleb.

„Viděli vás mí lidé. Hlídají tam. Kdo je ta ženská?“

„Odbornice na vzácné tisky. Pozval jsem ji, aby mi pomohla při oceňování Jonathanovy sbírky.“ Caleb byl sám sebou nadšený.

„Co se stane s Jonathanovým domem?“

„Předpokládám, že bude prodán. Tuhle část jeho dědictví ale neřeším.“

„Napadlo mě, že bych ho koupil a přetvořil třeba na pokoje pro hosty.“

„Váš dům na to nestačí?“ zabručel Caleb, aniž to myslel vážně.

Behan se díkybohu rozesmál.

„No dobře. Nejspíš ano, ale často teď míváme hodně hostů. Já myslel, že víte, co s tím domem bude dál. Možná jste si ho celý prošel," řekl netečně.

„Kdepak, věnoval jsem se pouze depozitáři a ten je ve sklepě."

Behan si Caleba na okamžik pozorně změřil pohledem.

„Dobrá, zavolám tedy právníkům, ať se na to mrknou." Krátce zaváhal. „Můžete mě prosím provést, když už jsem tady? Pochopil jsem, že tu máte opravdu vzácné knihy."

„Samozřejmě, také proto se to tady jmenuje oddělení vzácných tisků." Caleb najednou dostal nápad. Bylo to sice proti předpisům, ale kčertu s nimi, vždyť má teď tu nejlepší příležitost, aby zjistil, kdo Jonathana skutečně zabil. „Nechcete se podívat do depozitářů?"

„Rád," řekl Behan trochu moc rychle.

Caleb ho provedl standardní trasou, která končila jen kousek od místa, kde Jonathan zemřel. Byl to jen dojem, který Caleb získal? Anebo Behan skutečně až příliš dlouho hleděl na výpusť hasicího systému vsazenou do zdi? Jeho podezření se potvrdilo, když na ni Behan ukázal.

„Co to je?"

Caleb se okamžitě pustil do vysvětlování důležitosti celého systému.

„Právě teď připravujeme výměnu náplně za jinou, která méně škodí ozonové vrstvě."

„Aha. Děkuji vám za prohlídku."

Jakmile Behan odešel, Caleb okamžitě zavolal Stoneovi.

„Jeho chození okolo jasně ukazuje," zamyslel se Stone, „že chce tu vraždu hodit na někoho jiného. Taky ta otázka, jestli měl Jonathan přátele, byla dost podivná. O mnohém vypovídá i to, když se zeptal, zda jsi prošel Jonathanův dům. Zajímalo by mě, co by řekl, kdyby věděl o sousedově voyeurismu."

Když Caleb ukončil hovor, vzal knihu, kterou si přinesl z DeHavenova domu, a prošel podzemními chodbami do Madisonovy budovy, kde sídlilo konzervační oddělení. Nacházelo se ve dvou velkých místnostech, z nichž jedna byla určena pro knihy a druhá pro ostatní práce. Téměř stovka restaurátorů zde vracela vzácné, ale i ty méně významné tisky do dobrého stavu. Caleb vešel

do knihárny a zamířil ke stolu, kde hubeňour v zelené zástěře opatrně obracel inkunábule z Německa. Kolem sebe měl nejrůznější přístroje a nářadí, od ultrazvukové pájky a teflonové špachtle až po nože Exacto a starodávně vyhlížející ruční lisy.

„Ahoj, Monty," oslovil ho Caleb.

Monty Chambers se zadíval na Caleba skrze silné černé brýle a podrbal si rukou v rukavici svou holou lebku. Byl hladce oholený, s jemnou bradou, která jako by se vpíjela do jeho tváře. Nic neříkal, jen se krátce uklonil. Táhlo mu na šedesát a byl už po desetiletí jedním z nejlepších restaurátorů. Dostával ty nejsložitější úkoly a vždy je zvládl na výbornou. Všichni oceňovali jeho přesnost a jemnost, schopnost uvažovat, kreativitu při konzervaci starých děl i jeho široké znalosti v oboru restaurátorské práce.

„Monty, mám pro tebe vedlejšák, tedy pokud máš čas," řekl Caleb a podal mu knihu. *Hluk a vřava.* Patřila DeHavenovi a poškodila ji voda. Tu jeho sbírku mám prodat."

Monty si román prohlížel a po chvilce zkoumání se ozval vysokým, pisklavým hlasem.

„Do kdy?"

„Máš na to spoustu času. Jsme teprve na začátku."

Konzervátoři Montyho úrovně většinou pracovali na několika menších i větších projektech současně. Své práci se nezřídka věnovali dlouho do noci a často i o víkendech, kdy je nikdo nevyrušoval. Caleb věděl i o Montyho dílně, kterou měl doma, a kde se soustředil na své soukromé zakázky.

„Vratné?"

Podle předpisů musí být všechny změny, které se provedou, takzvaně vratné. Na konci devatenáctého a na počátku dvacátého století se v knižní konzervaci stalo módou jakési přílišné zdobení. Celá řada starých knih se bohužel úplně předělala a původní obálky nahradily módní prvky. Knihy byly převázány do jasně barevných kůží a byly jim dodány moderní záložky. Vypadalo to dobře, ale tuhle škodu už nikdo nedokázal vrátit zpět.

„Ano," odvětil Caleb. „Můžeš mi prosím napsat, co přesně s tou knížkou budeš dělat? Pro prodej knihy bude připravena podrobná dokumentace."

Monty přikývl, vrátil se ke své práci a Caleb zamířil zpět do čítárny. Na chodbě se najednou začal uculovat. „Miltie?“ cedil mezi zuby. Že by ten nový sestřih? Konečně ho k tomu někdo donutil.

KAPITOLA 33

„Regina Collinsová,“ řekla Annabelle ostře, když podávala ženě svou vizitku. „Domluvila jsem si schůzku s panem Kellerem.“ Stála v doprovodu Miltona v kanceláři architektonické firmy Keller&Mahoney, nacházející se v honosném věžáku nedaleko Bílého domu. Měla na sobě úhledný kalhotový kostým, který jí skvěle padl k novým červeným vlasům. Milton stál za ní, pohrával si s oranžovou kravatou a projížděl si moderní ohon, do kterého mu Annabelle upravila jeho dlouhé vlasy.

O něco později se objevil zhruba padesátiletý muž s rozevlátou šedivou kšticí, který je přišel uvítat. Měl pruhovanou košili s monogramem, vyhrnuté rukávy a zelené kšandy.

„Slečna Collinsová?“ zeptal se. Podali si ruce a Annabelle mu podala vizitku.

„Pane Kellere, je mi potěšením. Děkuji, že jste mě přijal tak brzy po zavolání. Můj asistent vás měl kontaktovat ještě předtím, než jsme odcestovali do Francie, ale bohužel tak neučinil. No, teď už mám naštěstí nového asistenta,“ řekla a ukázala na Miltona. „Můj společník Leslie Hayness.“

Milton ze sebe vypravil pozdrav a potřásl muži rukou, ale moc sebevědomě při tom nevypadal.

„Promiňte, to je ta únava z dlouhého letu,“ řekla Annabelle rychle, protože si všimla Miltonovy nejistoty. „Normálně létáme odpoledne, ale lety byly tentokrát obsazené. Museli jsme se z Paříže dostat před rozbřeskem. Pořádná honička.“

„Žádný problém, zvládneme to. Pojďte dál, prosím,“ vybídl je Keller vlídně.

V jeho kanceláři se posadili ke konferenčnímu stolku.

„Vím, že máte spoustu práce, a proto půjdu rovnou k věci. Jak už jsem vám říkala do telefonu, připravuji vydání architektonického magazínu pro Evropu.“

Keller se znovu podíval na vizitku, kterou mu dala.

Balustráda. Výstižné jméno.“

„Děkuji vám. Náš marketing to stálo fůru času i peněz. O tom také něco víte, že?“

Keller se rozesmál.

„Samozřejmě. Původně jsme šli stejnou cestou, ale nakonec jsme zůstali u našich jmen.“

„Bylo by prima, kdybychom to mohli udělat taky.“

„Vy ale nejste Francouzka?“

„Kdepak, příběh jako z románu. Jsem transplantovaná Američanka, co se v Paříži zamilovala. Studovala jsem tam v rámci výměnného programu. Jazyk umím jen natolik, abych si mohla objednat večeři, láhev dobrého vína a dostat se do maléru.“ Prohodila několik francouzských slov a Keller se zmateně rozesmál. „Těm nerozumím,“ řekl.

Otevřela kožený kufřík a vytáhla notebook.

„Jako vstupní článek jsme se rozhodli zařadit informaci o rekonstrukci Jeffersonovy budovy, kterou prováděla vaše firma v rámci partnerské smlouvy s architekty Capitolu.“

„Ano, tehdy to pro nás byla velká věc,“ přikývl Keller.

„Dlouhodobý kontrakt. Od roku 1984 až do 1995, že?“

„Vidím, že jste se skvěle připravila. Smlouva zahrnovala i přestavbu Adamsových budov na druhé straně ulice, stejně jako záchranu nástěnných maleb v Jeffersonově budově. Deset let jsem nemyslel na nic jiného.“

„Odvedli jste skvělou práci. Podle toho, co vím, byla zjevně nejnáročnější přestavba prostoru hlavní čítárny. Spousta problémů se strukturální integritou prostoru, komplikace se sloupy, pak ten dóm. Slyšela jsem i o původních nosnících.“ Milton to vše zrána vyhrabal na internetu. Našel téměř sto stránek informací a Annabelle si je prošla tak rychle, že na ni Milton jen užasle zíral.

„Byla to výzva, vždyť je to budova postavená před sto lety. Tenkrát to musela být pekelná dřina.“

„Musím říci, že opětovné pozlacení *Pochodně učení* v hrotu dómu třiadvaceti a půl karátovým zlatem byl skutečně počin.“

„Tohle ocenění přijmout nemohu, protože oproti měděné patině střechy to vypadá hrozně.“

„Určitě si ale zasloužíte ocenění za využití moderních technologií a konstrukčních strojů," poznamenala.

„To je pravda, jinak by to celé trvalo minimálně sto let. A stálo by to tak osmdesát milionů."

„Pořídit si fotokopie stavebních plánů asi nesmíme, viďte?"

„Bohužel ne. Znáte to, bezpečnostní opatření."

„Chápu, ale přesto se musím zeptat. Můžeme se na ně alespoň podívat? Chci napsat článek, ve kterém vyzdvihnu veškerý um a genialitu vaší firmy. Nejspíš se nám pak budou lépe psát i poznámky. Náš časopis se bude prodávat v osmi zemích. Ne že byste potřebovali reklamu, ale na druhou stranu to nikdy neuškodí."

Keller se pousmál.

„Máte pravdu, takový článek je pro podnikání vždycky dobrý. Vlastně teď hledáme zakázky v zámoří."

„Pak pro vás ten text může být doslova požehnáním," odvětila Annabelle.

„Co vás konkrétně zajímá?"

„Všechno, ale ze všeho nejdřív základy a první patro, protože jsem slyšela, že tam to bylo nejsložitější."

„Všude to bylo složité, slečno Collinsová."

„Prosím, jen Regina. A co změna ventilačního systému?"

„Tak to byl doslova kámen úrazu."

„Už teď vidím, jak dobrý ten článek bude," povzbuzovala ho Annabelle.

Keller zvedl sluchátko a po pár minutách už hleděli do architektonických plánů. Milton se postavil tak, aby mu neunikl žádný detail, a ukládal si do paměti kousek po kousku, což by většina lidských mozků nikdy nedokázala. Keller ukazoval některé body, zatímco Annabelle směřovala svou pozornost k podzemním rozvodům pro hasicí systémy, ventilaci a také k depozitářům velké čítárny.

„Mají tam komplexní hasicí systém a rozvody za obložením?" zeptala se a prstem přitom projížděla po příslušné části plánu.

„Přesně tak. Tohle je rozvodný systém, proto je tam rozvodna pro celý dům. Právě mění hasicí látku."

„Halon 1301,“ pronesl Milton a Annabelle ho odměnila okouzlujícím úsměvem. „Zrůda ničící kyslík. Problémy s ním jsou téměř všude.“

„Přesně tak,“ souhlasil Keller.

„A tohle je šachta, kterou vede potrubí do prostor sousedících s čítárnou?“ ukazovala Annabelle.

„Bylo tam málo místa, a tak byla práce poněkud složitější. Nakonec jsme některé základní rozvody skryli do knihovních sloupů.“

„Pořád mají stejnou nosnost. Vida, velmi chytré,“ pokyvovala uznale hlavou.

Procházeli plány zhruba půl hodiny, než se Annabelle obrátila na Miltona.

„Leslie, potřebujeme ještě něco jiného?“

Zavrtěl hlavou a usmíval se s ukazováčkem vraženým do spánku.

„Mám tam úplně všechno.“

Annabelle se rozesmála a vzápětí se k ní přidal i Keller. Nakonec pořídila snímek obou architektů, Kellera i Mahoneyho, a slíbila, že jim časopis s článkem samozřejmě pošle.

Jo, hoši, to se ale načekáte.

„Pokud byste měli ještě nějaké další otázky, určitě zavolejte,“ nabídl Keller, když se loučili.

„Pomohli jste nám víc, než si sami myslíte,“ řekla Annabelle pravdivě.

Když nastupovali do Annabellina vypůjčeného forda, Milton si konečně oddechl.

„Jsem rád, že je to za námi. Dlaně se mi potí tak, že skoro ani nemůžu otevřít dveře od auta.“

„Miltone, vedl jste si skvěle. Ta poznámka o halonu přišla v pravou chvíli. Kellera to správně nasměrovalo.“

„Vyšlo to dobře, i když mně se z toho všeho chtělo spíš zvracet.“

„Zapomeňte na to, to už patří k naší hře. Vaše poznámka ale ukázala, že máte pro takové hrátky šestý smysl.“

Milton se uklonil.

„Vám se ten halon líbil? Prostě mě to zničehonic napadlo.“

„Však jsem věděla, koho si beru s sebou. Jste rozený talent.“

Hodil po ní pohledem.

„Kdepak, to vy jste v tomhle úplně přirozená.“

„Ba nejenom se na mě usmálo příslovečné štěstí,“ řekla a zařadila rychlost.

KAPITOLA 34

Zatímco Annabelle s Miltonem byli na schůzce v ateliéru, Stone se vydal do míst, kde bydlel Bob Bradley. Vzal si klobouk, plášť, ve kterém se ztrácel, kalhoty z nepoddajné látky a psa Golfa, voříška, kterého pojmenovali po prvním řediteli oddělení vzácných tisků. Oliver už Golfa použil, protože když někdo venčí psa, není tolik nápadný. Ten nápad odkoukal od vlády, pro kterou kdysi pracoval. Nemohl tušit, že stejnou metodu využil i Roger Seagraves pro svůj únikový plán po vraždě Roberta Bradleyho.

Po chvilce chůze se Stone zastavil a zadíval se na spáleniště, které zbylo po Bradleyho rezidenci. Jen popel a ohořelý cihlový komín. Stejně poškozené byly i oba sousední domy. Rozhlížel se po okolí a uvědomil si, že nejde o nijak luxusní čtvrť. Stát se kongresmanem zjevně není zas tak výnosné, jak si mnozí myslí. Členové kongresu musí mít vždy dvě rezidence, jednu ve svém domovském státě a druhou v hlavním městě. Ceny nájmů v D.C. jsou však natolik vysoké, že si někteří kongresmani, zvláště ti noví, pronajímají domy společně, anebo dokonce přespávají v kanceláři. Veterán Bradley žil ale ve Washingtonu sám.

Základní informace o Bradleym sehnal Stoneovi Milton a Oliver si je pečlivě prostudoval ve své skrýši. Plně dostačovaly k tomu, aby si o něm mohl vytvořit podrobný obrázek. Bradley se narodil v Kansasu a prošel typickou kariérou politika, pokud ovšem něco takového vůbec existuje. V parlamentu si odseděl celkem dvanáct období a postupně se propracovával až k funkci předsedy sněmovního výboru pro zpravodajské služby, než ho pověřili funkcí předsedy sněmovny. Zemřel v pětapadesáti a v Kansasu po sobě zanechal ženu a dvě dospělé děti. Podle toho, co si Stone přečetl, se v Bradleyho kariéře nikdy neobjevily žádné skandály. Jeho jednoznačný postoj k „vyčištění“ Kongresu však mohl vést nejen k tomu, že získal mocné nepřátele, ale v konečném důsledku i k jeho smrti. Někomu by vražda třetího muže v zemi mohla připadat jako příliš odvážný tah. Stone ale věděl, že je tomu právě naopak.

V bezpečí není vůbec nikdo, protože čas od času se střílí i na prezidenty.

Zatímco oficiální vyšetřování Bradleyho vraždy ještě stále probíhalo, v novinách už o něm nepadla ani zmínka. Policie už s největší pravděpodobností došla k závěru, že žádní teroristé neexistují a že Bradleyho smrt má mnohem složitější příčiny než jen práci bigotních a vyšinutých extremistů.

Stone se zastavil u stromu, aby mohl Golf vykonat svou potřebu. Byl si velmi dobře vědom toho, že celé okolí je přísně střežené. Pracoval v tomhle oboru už dlouho, a tak mu bylo jasné, že náklaďák na konci ulice není obyčejný náklaďák, ale odposlechové vozidlo. Kolem rezidence zavražděného kongresmana čmuchali dva muži. Jeden z přilehlých domů nepochybně využívali vyšetřovatelé FBI, a to čtyřiadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu. Také Stone byl teď v hledáčku kamer a fotoaparátů. Stáhl si klobouk do tváře, však také pořádně foukalo.

Stone náhle zahlédl něco, co ho donutilo vydat se jiným směrem. Golfa táhl za sebou. Za rohem se totiž objevila bílá dodávka s nápisem veřejných prací D.C. a mířila přímo k němu. Nehodlal zjišťovat, zda jsou to skutečně státní zaměstnanci anebo někdo úplně jiný.

Zatočil doprava s nadějí, že ho vůz nebude sledovat. Celá oblast se sice hemžila federály, ale bylo jasné, že FBI by mu v případě nutnosti nejspíš moc nepomohla. Pravděpodobně by ho sami strčili do mučícího vozu a nakonec by ještě poděkovali. Svižnou chůzí proto minul další dva bloky, než zpomalil a nechal Golfa zaběhnout do křoví. Opatrně se rozhlížel kolem sebe, ale po dodávce nebylo nikde ani stopy. Mohl to být trik, kterým ho odlákali, a teď si pro něj přijdou z druhé strany. S touto myšlenkou vytáhl telefon a zavolal Reubenovi. Obr zrovna vylézal z doku.

„Olivere, jsem tam za pět minut," řekl. „O dva bloky dál je policejní stanice. Jdi tam. Když se ti chlápci o něco pokusí, vřískej jako na lesy, jako když se vraždí neviňátka."

Stone se vydal určeným směrem. Reuben byl, navzdory svým chybám, nesmírně loajální a statečný, což Stone právě potřeboval.

Přesně po pěti minutách se přiřítilo Reubenovo auto a Stone s Golfem do něj nastoupili.

„Kde máš motorku?“ zeptal se Stone.

„Už ji viděli, tak jsem ji radši schoval.“

Když odjeli dostatečně daleko, Reuben zpomalil a nakonec zastavil.

„Koukal jsem se do zrcátka, Olivere,“ sděloval. „Nikde nic.“

Stone však nevypadal zrovna přesvědčeně.

„Museli mě vidět.“

„Převlekem jsi je zmátl.“

„Ne ne, tak snadno je člověk nedostane,“ zavrtěl Stone hlavou.

„V tom případě tě vodí na krátkém vodítku, abys je dovedl k hromadě zlata.“

„Obávám se, že mě jen pustili ze řetězu.“

„Poslyš, Olivere, musím ti to říct. Volal mi kámoš z Pentagonu. O Behanovi ani o těch jeho kontraktech mi nic moc neřekl, zato jsem se od něj dozvěděl něco jiného. V novinách se psalo o prodávání státních tajemství. Ve skutečnosti je to ale mnohem horší. Podle slov mého přítele tam mají krtky, kteří celou tuhle zemi prodávají nepřátelům na Středním východě a v Asii.“

Stone si pohrával s vodítkem.

„Reubene, volali ti taky kámoši z vražd nebo z FBI?“

„Je to divné, fakt, ale nikdo z nich se neozval. Nechápu to.“

Zato já ano, pomyslel si Stone. *A velmi dobře.*

KAPITOLA 35

Když se večer sešli u Stonea v domku, Annabelle s Miltonem vylíčili ostatním členům Camel clubu podrobnosti o jednání s architekty. Milton pak z paměti překreslil detailní plány hasicího systému i ventilační rozvodny. Caleb ho pozorně sledoval.

„Vím přesně, kde to je. Já myslel, že je to jen skladiště."

„Je ta místnost zamčená?" zeptal se Stone.

„Měla by být."

„Určitě najdu nějaké klíče, které se budou hodit," ubezpečil je Stone.

Caleb vypadal zaraženě.

„Klíče? Ale proč?"

„Myslím, že se tam chce vloupat…"

„Olivere, to snad nemyslíš vážně! Jen stěží jsem rozdýchal, že sis hrál na německého učence, co by se rád dostal do depozitářů, a ty se teď chceš vloupat přímo do knihovny? To ti zakazuju!"

Annabelle se podívala na Stonea s novou dávkou obdivu.

„Vy a německý učenec? Vskutku ohromující."

„Nepodporujte ho v tom!" vyhrkl Caleb. „Olivere, já jsem státní zaměstnanec."

„A použili jsme to někdy proti tobě?" zavtipkoval Reuben.

„Calebe, jestli se tam nedostaneme, tak bylo získávání plánů naprosto zbytečné," řekl Stone a ukázal na nákres. „Vidíš, ventilace je vedena i přes tu místnost. Zkontrolujeme obojí najednou."

Caleb zavrtěl hlavou.

„Ne, ta místnost je v hlavní chodbě. Chodí tam spousta lidí. Chytí nás."

„Pokud se budeme chovat tak, jak máme, pak to nikoho ani nenapadne."

„Má pravdu, Calebe," řekla Annabelle.

„Já tam půjdu," nabídl se Reuben. „Už nechci stát stranou."

„A co my?" špitl Milton.

„My budeme záloha, Miltone," podotkla Annabelle. „Každý plán musí být jištěn," řekla a Stone se na ni udiveně podíval.

„Prima, budete záloha. Vyrazíme ještě dnes v noci.“

„Dnes v noci?“ vřískal Caleb. „Mně bude trvat týden, než to nervově zvládnu! Jsem bábovka. Dělám knihovníka už od základky, protože nesnáším stres.“

„Calebe, to bude v pohodě,“ uklidňoval ho Milton. „Včera jsem se cítil úplně stejně, ale lidi se dají snadno napálit, věř mi. Když jsem zmákl cizí architekty, tak to u sebe v knihovně zvládneš taky. Na co by se tě museli ptát, abys neznal odpověď?“

„No, já nevím. Nejdřív musím přesvědčit svůj mozek,“ vrčel Caleb. „A budova bude navíc zavřená.“

„Máš přece pořád ten knihovnický průkaz, ne?“

„Nevím. Fakt nevím, jestli to půjde,“ řekl rezignovaně.

„Calebe,“ ozval se Stone chladně. „My to prostě udělat musíme!“

„Já vím, já vím,“ povzdechl si Caleb a vzápětí ostře dodal: „Nechte mě aspoň předstírat protest.“

Annabelle mu s úsměvem položila ruku na rameno.

„Calebe, někoho mi připomínáš. Jednoho chlapíka, jménem Leo. Hrozně rád vrčí a nadává, ale nakonec zvládne úplně všechno.“

„Beru to jako kompliment,“ řekl Caleb strnule.

Stone si odkašlal a otevřel jeden z deníků.

„Myslím, že jsem přišel na to, co stojí proti nám.“

Všichni ho napjatě sledovali. Ze všeho nejdřív však zapnul přenosný kazeťák a místnost se zaplnila tóny klasické hudby. „To pro případ, že tu nechali štěnice,“ vysvětlil. Pak si znovu odkašlal a konečně začal vyprávět o výpravě k Bradleyho domu. „Jak víme, toho člověka zabili a jeho dům vyhodili do vzduchu. Původně jsem věřil teroristickému motivu, ale teď už jsem si naprosto jistý, že je v tom něco úplně jiného. Bradley byl navzdory své reputaci zkorumpovaný. A v popelu stopy korupce jednoduše zmizely.“

„To není možné,“ řekl Caleb. „Jeho předchůdce bral, to je pravda, ale Bradley ne. Nasadili ho tam, aby to místo vyčistil.“

Stone zavrtěl hlavou.

„Je jasné, že nikdo nedostane křeslo předsedy jen proto, že bojuje proti korupci. Takový člověk potřebuje silnou podporu a musí si po celá léta vytvářet spojence. Jmenování Bradleyho bylo naprostým překvapením. Pokud by vůdce parlamentní většiny spolupracoval

s bývalým předsedou, místo by mu připadlo. Bylo to tam tak prohnilé, že ho vytáhli jako někoho, kdo to napraví. O téhle korupci ale nehovořím. Bradleyho role jako předsedy odsunula do pozadí jeho dřívější funkci – byl totiž předsedou výboru pro zpravodajské služby.

Je jasné, že v té době musel vědět o každé tajné operaci všech amerických zpravodajských služeb včetně CIA, NSA a Pentagonu. On a jeho lidé měli přístup k dokumentům, které mohly být cenné pro naše nepřátele.“ Stone listoval deníkem. „V několika posledních letech bylo zmapováno obrovské množství zpravodajských her proti americkým agenturám, z nichž některé skončili smrtí odhalených agentů. A mezi ně patřili i ti čtyři, které noviny označily jako ministerské spojky. Podle Reubena je to ale mnohem horší, než si tisk myslí.“

„Bradley byl tedy špion?“ podivil se Milton.

„Říkám jen, že je to možné.“

„Pokud Bradley pracoval pro nepřítele, proč ho tedy zabili?“ zeptal se Caleb.

„Jsou dvě možnosti,“ odvětil Stone. „Buď je požádal o další peníze za svou zradu a oni se rozhodli ho zlikvidovat, nebo…“

„Nebo jsme ho zabili my,“ doplnila Annabelle.

Stone se na ni podíval a zlehka přikývl. Ostatní jen zírali.

„My? To jako *vláda?*“ vyjekl Caleb.

„Proč by ho vláda zabíjela? Proč by ho nepostavila před soud?“ zeptal se Milton.

„Protože by všechno vyplavalo na povrch,“ řekl Stone.

„A třeba CIA a Pentagon nemůžou připustit, že jim druhá strana dala na frak,“ dodal Reuben.

„CIA má nevybíravé prostředky,“ přidal se Stone. „I předseda sněmovny se může stát cílem, na to imunita neplatí.“

„Dobrá, ale pokud je za tím vláda, kdo unesl tebe, Olivere? Kdo tě mučil?“ zeptal se Milton.

Annabelle okamžitě zbystřila.

„Cože? Vás mučili?“

„Ano, vyslýchali mě. Nepochybně velmi zkušení lidé,“ odvětil Stone.

„Pokoušeli se ho utopit,“ vyštěkl Caleb. „Lili do něj vodu…“

Reuben vztekle podupával nohou.

„Pití vody! Bože, to přece předvádějí klauni na tržišti. To, co dělali Oliverovi, se správně *nazývá vodní tortura.* A to sakra není jedno a totéž.“

„Miltone, abych se vrátil k tvé otázce. Já nevím, jak do toho všeho mí trýznitelé zapadají. Zdá se mi nesmyslné, aby vláda zabila Bradleyho a pak šmejdila, co jsme o tom zjistili. Oni to vědí.“

„Pokud ale agentura zavraždila Bradleyho jen v rámci svých her, pak se je jiná agentura může snažit dostat,“ nabídla odpověď Annabelle. „Jednoduše může jít o dvě agentury, které hrají na jednom hřišti.“

Stone se na ni znovu podíval, teď už s neskrývaným obdivem.

„Zajímavá teorie. Pravidla hry ale zatím neznáme.“

„Pořád si myslíte, že to nějak souvisí s Jonathanovou smrtí?“ zeptala se.

„Společným článkem je stále Cornelius Behan,“ řekl Stone. „Jeho návštěva knihovny a zájem o hasicí systém naše podezření jen potvrzují. Ano, Cornelius Behan je skutečně naše spojení s Jonathanem. Ale nejdřív musíme zjistit, jak zemřel.“

„Takže se vloupeme do Kongresové knihovny,“ bručel Caleb a Stone mu položil ruku na rameno.

„Aby ti bylo lépe. Nebude to první vládní budova, do které se vloupu.“

KAPITOLA 36

Caleb použil svůj knihovnický průkaz a protáhl Stonea s Reubenem přes recepci. Zalhal, když je představil jako významné návštěvníky, kteří se jdou podívat na sbírku po zavírací době. Udělal to velmi váhavě a ne tak úplně bez problémů. Když sjížděli výtahem do suterénu, neskrýval Caleb svůj údiv.

„Spáchal jsem zločin, a přitom se necítím ani nijak divně."

„Calebe, ten zločin teprve přijde," opravil ho Stone a ukázal mu svazek klíčů. „To, co jsi udělal, je maximálně přestupek."

Calebovi spadla čelist. Jakmile se ocitli před místností s dvojitými dveřmi, Stone rychle našel příslušný klíč. Za okamžik už stáli v rozlehlém prostoru. Hasicí zařízení se nacházelo u jedné ze stěn.

„Už chápu, proč tu jsou tak obrovské dveře," ozval se Stone.

Bomby byly velké, každá z nich vážila minimálně tunu, normálními dveřmi by neprošly. Několik jich bylo připevněno k potrubí vedoucímu ke stropu. Na všech nálepkách bylo napsáno Halon 1301.

„Fire Control s.r.o.," četl Stone jméno společnosti, která vybavení dodala a současně také instalovala. Název firmy byl také uveden přímo na bombách. Stone pak studoval rozvod potrubí.

„Tamhle je ruční uzávěr, trubky musí projít celou řadou místností, než se látka dostane do čítárny. Není ale jasné, ze které bomby jde plyn do studovny."

Reuben se podíval přes Stoneovo rameno.

„Nemůžeme spolehlivě zjistit ani to, zda jsou ty bomby plné nebo ne."

Stone přešel k ventilačnímu potrubí a vytáhl z kapsy Miltonův nákres. Pozorně si prohlížel trubky vedoucí přímo ke stropu.

„Proč tě zajímá ten ventilační systém?" zeptal se Reuben.

„Pokud použili nějaký plyn, který Jonathana zabil, pak museli vědět, kde se bude v daný okamžik nacházet a kdy mají ten plyn zapnout."

„To je pravda," přitakal Caleb, „neuvědomil jsem si to. Protože nikde nehořelo a nebyl vyhlášen poplach, musel plyn někdo pustit

ručně. A to znamená, že musel být v téhle místnosti. Jak ale mohl vědět, jestli bude Jonathan v určený čas na správném místě?“

„Myslím, že znal Jonathanovy denní rituály. Věděl, že byl vždycky první v depozitáři a že pravidelně navštěvoval určitá místa. Včetně místa, kde zemřel.“

Reuben vrtěl hlavou.

„Calebe, ty jsi přece říkal, že Jonathanovo tělo leželo asi šest metrů od jedné z trysek. Tedy na skvělém místě pro vraždu. Odkud ale mohl ten člověk vědět, jak to tu dole chodí?“

Stone se znovu podíval na Miltonův nákres a pak ukázal na jednu z trubek.

„Tenhle rozvod vede přímo do knižního depozitáře a prochází všemi patry.“

„A?“

Stone si prohlížel potrubí, náhle se zarazil a ukázal na místo, na kterém nebylo na první pohled nic podezřelého.

„Proč je v tom panelu vyříznutá díra?“ zeptal se Reuben.

Stone otevřel malá dvířka a nahlédl dovnitř.

„Calebe, vzpomínáš si na tu šachtu, zakrytou pokroucenou mřížkou, nedaleko místa, kde jsi našel Jonathana?“

„Ano, vím, že ses nad ní tehdy pozastavil. Ale co má být?“

„Ten člověk mohl umístit dovnitř potrubí malou kameru s dlouhým kabelem, přičemž musel mřížku trochu ohnout. Objektiv pak zabíral místo v depozitáři, kde byl ráno Jonathan. A zabiják měl tedy naprosto přesný přehled o jeho pohybu.“

„Sakra,“ ulevil si Reuben. „A použil trubku…“

„Byl to jediný způsob, jak zavést kameru. Bezdrátový signál by nemusel projít betonem a dalšími překážkami,“ vysvětloval Stone. „Myslím, že když se podíváme do trubky v depozitáři, najdeme důkazy, jak byla kamera zavěšena. Vrah čekal dole, sledoval Jonathana kamerou a pak manuálně zapnul přívod plynu a před tím samozřejmě vypnul sirénu. Během deseti sekund byl plyn rozptýlen a Jonathan mrtev.“

„Ať už to byl kdokoli, musel tu kameru zase demontovat. Proč tedy nesrovnal i mřížku?“ zeptal se Reuben.

„Možná se o to pokusil, ale jakmile tyhle mřížky jednou ohneš, už je nikdy úplně nenarovnáš.“ Podíval se na Caleba, jehož tvář byla bílá jako stěna. „Calebe, jsi v pořádku?“

„Jestli je to, co říkáš, pravda, pak Jonathana zabil zaměstnanec knihovny. Nikdo jiný by se sem dolů nikdy nedostal.“

„Proboha, co je zas tohle?“ sykl Reuben a vyplašený Stone se podíval směrem ke dveřím.

„Někdo sem jde. Rychle se schovejte!“ Poskládali se za ventilační trubky, Reuben musel vystrašeného Caleba skoro nést. Dveře se otevřely a dovnitř vešli čtyři muži, všichni v modrých kombinézách. Následoval je pátý, obsluhující vysokozdvižný vozík. Poslední z nich, očividně šéf, začal rozdávat pokyny.

„Vezmeme tuhle, tamhletu a ještě tuhle,“ řekl a ukázal na tři bomby, z nichž dvě byly připojeny k potrubí. „Nahraďte je těmi z vozíku,“ dodal.

Zatímco muži opatrně odpojovali obrovské tlakové bomby od potrubí, Stone s ostatními je ze své skrýše napjatě pozorovali. Reuben zvedl oči ke Stoneovi, ale ten jen zavrtěl hlavou a přiložil si prst ke rtům. Caleb se začal silně třást. Stone s Reubenem, každý z jedné strany, ho museli chytit za ruce, aby ho zklidnili.

Za půl hodiny byly bomby naloženy na vozík a přivázány. Místo nich muži připojili k potrubí tři jiné. Vozík vyjel z místnosti a muži v kombinézách ho následovali. Jakmile se za nimi zavřely dveře, Stone došel k nově připojeným bombám a četl nálepky.

„FM-200. Calebe, tys říkal, že halon bude nahrazen jinou látkou. Museli tedy vyměnit hasicí látku.“

„Zřejmě ano,“ odvětil Caleb.

„Budeme je sledovat,“ rozhodl Stone a Caleb znovu zakňoural.

„Prosím, Olivere, ne.“

„Calebe, musíme.“

„Já… nechci… UMŘÍT!“

Stone s ním prudce trhl.

„Seber se, chlape! Okamžitě!“

Caleb se podíval na Stonea naprosto ohromeně a pak spustil.

„Nelíbí se mi, jak se ke mně chováš!“ křikl, ale Stone ho zcela ignoroval. Místo toho se zeptal.

„Kde je rampa?“

Caleb mávl rukou směrem k ní. V okamžiku, kdy mířili ven, se rozezněl Stoneův telefon. Volal Milton. Stone mu v krátkosti vylíčil vše, co se stalo.

„Ty bomby budeme sledovat. Zase se ozvu,“ řekl a zavěsil.

+++++

Milton zavěsil telefon a podíval se na Annabelle. Seděli v jejím hotelovém pokoji. Když jí řekl, co se právě dozvěděl, Annabelle kývla hlavou.

„Může to být nebezpečné,“ řekla. „Vůbec nevědí, do čeho se řítí.“

„Co můžeme dělat?“

„Jsme jejich záloha.“

Otevřela skříň, popadla velkou tašku a vytáhla z ní malou krabičku. Milton vytřeštil oči, protože to byla krabička od tamponů. Všimla si, jak se ošívá.

„Nestyďte se tolik, Miltone. Ženy vždycky skrývají tajné věci do krabičky od tamponů.“ Otevřela ji, vytáhla z ní cosi ven a strčila to do kapsy. „Jméno společnosti je tedy Fire Control. Předpokládám, že jedou do firemního skladiště. Můžete to najít?“

„Hotel má wifinu, takže se mrknu na net,“ řekl Milton a o vteřinu později už jeho prsty poletovaly po klávesnici.

„Výborně. Je tu někde v okolí nějaké vetešnictví?“ zeptala se.

Na okamžik se zamyslel.

„Jo. Mají dlouho otevřeno a je tam skvělé zboží.“

„Prima.“

KAPITOLA 37

Nákladní vůz „Fire Control“ sledovali z uctivé vzdálenosti. Caleb řídil, Stone seděl vedle něj a Reuben vzadu.

„Proč nezavoláme policii a nenecháme to na nich?“ stěžoval si Caleb.

„A co jim asi tak řekneme?“ odsekl Stone. „Tvrdil jsi nám, že v knihovně se mění celý hasicí systém. Zatím víme jen to, že ti chlápci přesně tohle dělali. Mohlo by to ty správné lidi vyplašit. Potřebujeme být nenápadní, a ne aby se tu všude rojili policajti.“

„Paráda!“ vyštěkl Caleb. „Takže já si mám nechat ublížit místo poldů? Proč teda platím daně?“

Naklaďák zatočil doleva a krátce nato vpravo. Minuli Capitol Hill a zamířili rovnou do města.

„Zpomal,“ přikázal Stone, když si všiml, že naklaďák brzdí. Caleb zajel k chodníku. Naklaďák zastavil u zamčené brány, kterou jakýsi chlápek právě otvíral.

„Bude to sklad,“ řekl Stone.

Naklaďák projel a brána se zase zavřela.

„A je to, víc dělat nemůžeme,“ ulevil si Caleb. „Jedeme zpátky. Bože, potřebuju kafe bez kofeinu. Po takové noční můře si ho zasloužím.“

Stone to ale viděl úplně jinak.

„Musíme se nějak dostat za ten plot.“

„To je fakt,“ připustil Reuben.

„Vy jste se oba zbláznili!“ bědoval Caleb.

„Calebe, ty počkáš v autě,“ rozhodl Stone. „Já se ale *musím* podívat, co se tam děje.“

„Co když tě chytí?“

„Tak mě budou mít,“ odvětil Stone.

„A co já tady?“ vysoukal ze sebe Caleb pomalu. „Není to fér, když vy budete riskovat a já…“

Stone ho přerušil.

„Pokud se budeme muset rychle ztratit, bude lepší, když budeš čekat za volantem…“

„Přesně tak, Calebe,“ přidal se Reuben.

„No, když to říkáte.“ Caleb se pevně chytil volantu a vyloudil ze sebe odhodlaný výraz. „Kdysi se o mně říkalo, že jsem pirát silnic.“

+++++

Stone s Reubenem vyklouzli z auta a pomalu kráčeli k plotu. Skryli se za hromadou prken a sledovali, jak vůz parkuje v rohu pozemku. Muži, kteří z něj vystoupili, zmizeli v hlavní budově. Za pár minut už v civilu odjížděli ve svých vozech. Strážný za nimi opět zamkl bránu a pak sám vešel do hlavní budovy.

„Podle mě bude nejlepší, když plot přelezeme přesně na druhé straně od místa, kde parkuje ten naklaďák,“ navrhl Reuben. „Auto bude strážnému bránit ve výhledu, kdyby náhodou vyšel ven.“

„Prima plán,“ souhlasil Stone.

Přesunuli se o kus dál a Stone hodil na plot kus větve.

„To jen, abychom si ověřili, jestli do něj nepouštějí elektrický proud,“ řekl na vysvětlenou.

„Jasně.“

Pomalu překonali překážku a pak se přikrčeni snažili dostat k naklaďáku. V půlce cesty se Stone zastavil a vybídl Reubena, aby si lehl na zem. Chvíli pečlivě obhlíželi okolí, ale nikoho nespatřili. Čekali ještě okamžik a pak pokračovali dál. Stone se náhle rozběhl od vozu až k malé betonové budově. Reuben se pustil za ním. Dveře byly zamčené, ale Stoneův svazek klíčů znovu splnil svůj účel.

Uvnitř prostoru se nacházely velké bomby. Stone vytáhl baterku a v kuželu světla si prohlížel ponk s nástroji, lakovací pistoli a nakonec i plechovky a rozpouštědla umístěná v rohu. Pak si pečlivě posvítil na některé bomby a četl.

„FM-200, INERGEN, HALON 1301, CO2, FE-25.“

Došel k bombě s oxidem uhličitým a detailně zkoumal její označení. Reuben do něj mezitím dloubl.

„Koukej,“ řekl a ukazoval přitom na logo na zdi.

„Fire Control. To jsme přece věděli,“ sykl Stone netrpělivě.

„Hm, ale přečti si to jméno dole.“

Stone se zprudka nadechl.

„Fire Control je dceřinou společností *Paradigm Technologies Inc.“*

„Společnost Cornelia Behana,“ zabručel Reuben.

„Což znamená, že Calebovi lhal, když tvrdil, že o té trysce v depozitáři nic neví.“

Caleb se zatím nepokojně vrtěl v autě, s očima upřenýma na oplocenou oblast.

„No tak, kde jste,“ sykl. „Co vám proboha trvá tak dlouho?“ řekl sám pro sebe. Najednou sebou prudce trhl a skrčil se. Kolem něj právě projížděl jakýsi vůz a mířil rovnou do objektu. Když se auto vzdálilo, Caleb se narovnal a málem přestal dýchat. Bylo to bezpečnostní vozidlo s německým ovčákem na zadním sedadle. Caleb vytáhl mobil, aby zavolal Stoneovi. Vybitá baterka! Vždycky si ten krám zapomínal nabít. Mobily obecně neměl vůbec rád.

„Bože!“ sykl a pak se zhluboka nadechl. „Ty to dokážeš, Calebe Shawe. *Dokážeš to!“* Pozvolna vydechoval, snažil se soustředit, a na odvahu začal dramaticky recitovat jednu ze svých oblíbených básní. „P*olovina sboru, polovina sboru, polovina sboru vpřed! Vpřed do Údolí smrti! Šest set! Proti dělům! Řekl: Do Údolí smrti šest set!“* Odmlčel se a podíval se před sebe, kde se začínalo odehrávat opravdové drama plné bojových psů a ozbrojených mužů. Calebova páteř se začala nebezpečně ohýbat a zbytek jeho kuráže kamsi zmizel, když si uvědomil, jak skončila kavalérie z oné básně.

„Tennyson věděl hovno o opravdovém nebezpečí!“ ulevil si na adresu autora básně, kterou právě citoval. Pak vylezl z auta a váhavě se blížil k plotu.

+++++

Stone s Reubenem už stáli těsně vedle náklaďáku.

„Dívej se pozorně, jdu to zkontrolovat,“ řekl Stone a vytáhl se přes bočnici vozu na korbu. V kuželu světla z baterky spatřil nápisy na bombách. Všude stálo HALON 1301 a na některých pak FM-200. Když vytáhl z kapsy malou lahvičku s terpentýnem a hadřík, který si vzal ve skladišti, začal z bomby smývat nápis FM-200.

„No tak, dělej,“ syčel Reuben s pohledem těkajícím z místa na místo.

Barva se začala rozpouštět. Stone přestal s drhnutím a znovu si posvítil na setřené místo. Nakonec to spatřil. CO2.

„5000 PPM.“

„Sakra!“ vrčel nervózně Reuben. „Olivere, hergot, pospěš si!“

Stone se podíval přes bočnici a všiml si, že z vozu u přední brány vyskakuje pes. Okamžitě seskočil z nákladáku a společně s Reubenem se hnali k plotu. Nákladák však nepřekryje *pach.* Oba zaslechli vrčení, svištění čtyř nohou běžících směrem k nim a vzápětí dva strážné. Vyšvihli se na plot ve snaze co nejrychleji přelézt na druhou stranu. Pes byl ale rychlejší a zakousl se do Reubenovy nohavice. Caleb před branou bezmocně sledoval, jak se Reuben pokouší psa setřást, a sám nevěděl, co má dělat.

„Stůjte!“ ozval se mužský hlas. Reuben se pokusil zvíře kopnout, ale pes se držel pevně. Stone se podíval dolů a spatřil dva strážné, jak na ně míří zbraněmi.

„Dolů, nebo vám ten pes tu nohu utrhne!“ ostře přikazoval strážný. „Hned!“

Stone s Reubenem ho poslechli a muž zavolal zvíře k sobě. Pes se trochu stáhl, ale stále cenil zuby.

„To je jen malé nedorozumění,“ začal Stone.

„To vysvětlíte poldům.“

„Chlapi, my už si je přebereme,“ zazněl náhle ženský hlas a všichni se ohlédli. U brány parkoval černý sedan a vedle něj stála Annabelle s Miltonem, který měl na sobě modrou větrovku a kšiltovku s nápisem FBI.

„Kdo sakra jste?“ zeptal se strážný.

„Agenti FBI McCallister a Dupreeová.“ Annabelle zvedla svůj průkaz a rozepnula si bundu, aby muž lépe viděl její odznak a zbraň v pouzdře u opasku. „Otevřete bránu a držte si ty svoje psy,“ vyštěkla.

„Kčertu, co tu dělá FBI?“ podivoval se nervózně strážný, když se hnal k bráně, aby ji odemkl.

Annabelle s Miltonem vešli dovnitř.

„Odříkejte jim jejich práva a dejte jim želízka,“ přikázala Annabelle Miltonovi. Ten vzal dvoje pouta a zamířil ke Stoneovi s Reubenem.

„Moment,“ ozval se druhý strážný. „Podle našich předpisů máme při zadržení vetřelců volat policii.“

Annabelle zpražila mladíka jasným pohledem a přísně si ho prohlédla od hlavy až k patě.

„Jak dlouho tu sloužíš, cucáku?“

„Třináct měsíců. Už smím nosit i zbraň,“ odpověděl velmi vážně.

„No jasně. Radši ale na tu bouchačku vůbec nesahej, nebo někoho omylem sejmeš. Třeba mě.“ Hoch si váhavě zastrčil zbraň do pouzdra a Annabelle mu ukázala své doklady. „Tohle snad místní poldy trumfne, ne?“

Falešné papíry, které byly k nerozeznání od pravých, jí vyrobil Freddy. Pro podobné případy si je schovávala v krabičce od tamponů. Strážný nervózně polkl.

„My ale máme svoje předpisy.“

Ukázala na Stonea s Reubenem, kterým Milton právě nasazoval želízka. Na jeho bundě byl rovněž nápis FBI. To všechno nakoupili ve vetešnictví kousek odsud.

„Jsou to narušitelé.“

„Narušitelé?“ Annabelle se rozesmála a dala si ruce v bok. „Víte vy vůbec, koho tady máte? Víte to?“

Strážní si vyměnili významné pohledy.

„Dva trhlé dědky?“ odvětil jeden z nich.

„Ty malej hajzle!“ zařval zuřivě Reuben s želízky na rukou a škubl sebou. Milton okamžitě vytasil zbraň a zamířil na jeho čelo.

„Drž hubu, nebo ti tu palici ustřelím!“ hulákal.

Reuben se ani nehnul a Annabelle *začala* vysvětlovat.

„Ten velký miláček je Randall Weathers, obviněný z pašování drog, praní peněz, z dvojnásobné vraždy a bombového útoku na dům federálního soudce v Georgii. Ten druhý je Paul Mason nebo taky Peter Dawson, ale je možné, že teď používá jiné ze svých šestnácti příjmení. Tenhle trouba má přímé vazby na teroristy z oblasti Středního východu, kteří operují kolem Capitolu. Kontrolujeme jeho e-maily a odposloucháváme mu mobil. Zachytili jsme jejich plány a došli si pro ně přímo sem. Vypadá to, že chtěli ukrást nějaký výbušný plyn. Tentokrát měli v plánu útok na Nejvyšší soud. Stačilo ve správný čas zaparkovat náklaďák před barákem a všech devět

soudců by letělo rovnou do pekla.“ Podívala se na Stonea s Reubenem opravdu zhnuseně. „Pánové, pro vás je teď už jediná cesta. Cesta dolů. Až na dno,“ dodala nepřátelsky.

„Sakra, Earle,“ vyhrkl jeden ze strážných nadšeně. „To jsou teroristi!“

Annabelle vytáhla notes.

„Vaše jména, prosím. Kancelář vám bude chtít navrhnout odměnu za pomoc,“ řekla s úsměvem. „Máte před sebou skvělé vyhlídky.“

Strážní se na sebe překvapeně podívali a oba se usmáli.

„Panečku, to byl ale den,“ vyhrkl Earl. Nadiktovali jí svá jména a ona se otočila k Miltonovi. „Odveďte je do vozu. Čím dřív ty mrzáky předáme místním, tím lépe.“ Pak se otočila zpět ke strážným. „Místní sem pošleme taky, ale až ukončíme výslechy těch dvou magorů. Tak pracuje FBI.“ Významně na oba zamrkala. „O tom jsem vám ale já nic neřekla.“

Strážní se nepřestávali usmívat.

„Vymlaťte z těch všiváků duši,“ řekl Earl.

„Jasně,“ odvětila „budeme ve spojení.“

Nasoukali Stonea s Reubenem do sedanu a odjeli. Caleb počkal, až strážní zmizí, a pak se rozběhl k autu a vyrazil za Annabelle. Milton už stahoval Stoneovi i Reubenovi želízka.

„Miltone, já ani nevěděl, že taky umíš mluvit sprostě,“ liboval si Reuben.

Milton jen zářil. Sundal si kšiltovku, zpod které se mu hned rozletěly jeho dlouhé vlasy.

Stone se obrátil k Annabelle.

„Koukám, že pokud děláte zálohu, tak skutečně se vším všudy. Děkuji vám.“

„Rádo se stalo,“ řekla. „Kam teď?“

„Ke mně,“ odvětil Stone. „Musíme toho spoustu probrat.“

KAPITOLA 38

Roger Seagraves řídil pronajatý vůz a proplétal se tichými uličkami v luxusním sousedství D.C. Nakonec zatočil vlevo do ulice Good Fellow. V tuhle hodinu už většina domů potemněla. Když projížděl kolem rezidence zesnulého DeHavena, ani se tím směrem nepodíval. *Zase se k němu hnaly bouřkové mraky a on už byl z těch předpovědí docela unavený. Jenže* v *současné situaci tu bouřku prostě vynechat nemohl.*

Pomalu jel dál, jako by si prohlídku téhle čtvrti vychutnával. Když objel blok, zamířil do souběžně vedoucí ulice a pozorně přitom sledoval celé okolí. Pozorovat to místo a realizovat celý plán však byly dvě zcela rozdílné věci. Potřeboval čas, aby si mohl všechno důkladně promyslet. Jeden z poznatků ho ale vyvedl z míry už teď: dům naproti Behanovým a člověk s dalekohledem. Co sleduje a proč? Při přípravě plánu k tomu bude muset v každém případě přihlédnout. Jsou-li tam pozorné oči, pak má jen jednu možnost: zabít a okamžitě zmizet.

Jakmile dokončil potřebný průzkum, zaparkoval před hotelem. Popadl kufřík, vešel do baru, dal si drink a pak vyjel výtahem ke svému pokoji. Zhruba po hodině opět sešel po schodech dolů. Hotel opustil druhým vchodem a z přilehlého parkoviště si vzal jiné auto, které si tam připravil. Dnes večer měl na programu ještě něco jiného než vraždu.

Odjel do nedalekého motelu, a když vystupoval z vozu, vytáhl z kapsy speciální klíč. Pár kroků a už byl u pokoje v prvním patře, s výhledem na parkoviště. Otevřel dveře, ale nerozsvítil. Rychle prošel místností k dalším dveřím, které odemkl, otevřel a šel dál. Velmi dobře vnímal přítomnost druhé osoby, ale nic neříkal. Svlékl se a vklouzl k ní do postele. Byla hebká, a měla pevné tělo, ale důležitá byla z jiných důvodů. Vždyť pracovala jako dozorčí směny v NSA.

O hodinu později, když se šla osprchovat, si Seagraves zapálil cigaretu. Věděl, že i ona přijala určitá opatření, aby ji nemohli sledovat. Ostatně NSA měla tolik zaměstnanců, že i kdyby chtěli, tak by je stejně všechny špehovat nestihli. A ona navíc nikdy nezavdala

důvod, aby se o ni zajímali, což byl jeden z hlavních důvodů, proč ji do celé akce zapojil. Byli oba svobodní, takže i kdyby se na jejich schůzku přišlo, svedli by to jednoduše na obyčejný sex, což mezi dvěma dospělými, kteří s tím souhlasí, není nic nelegálního, i když jde o státní zaměstnance.

Jakmile se tekoucí voda ve sprše zastavila, zaklepal na dveře koupelny a otevřel je. Pomohl jí vylézt ze sprchy, sevřel její nahý zadek a něžně ji políbil.

„Miluju tě," zašeptal.

„Spíš ty prachy, viď?" odpověděla.

„Jo, ty taky," souhlasil a vtiskl její ruku do svého klína.

„Jednou za noc to stačí," řekl. „Už mi není osmnáct."

Sevřela jeho svalnatá ramena.

„Tos mě teda pěkně podvedl, chlapečku."

„Příště," odsekl a praštil ji přes zadek, až tam zůstala červená skvrna.

„Buď tvrdý," řekla mu do ucha. „Ať mě to bolí."

„Jinak to ani neumím."

Přitiskla ho ke zdi, její mokrá ňadra zmáčela jeho košili. Hladila ho po vlasech a jazykem se mu při tom snažila dostat až do krku.

„Bože, ty seš tak sexy."

„Já vím, pořád mi to říkají."

Pokoušel se vysmeknout, ale nedovolila mu to.

„Ty prachy jsem ještě nedostala," oznámila mezi dvěma polibky.

„Neboj, drahoušku, jakmile přijde hotovost, dostaneš svůj díl."

Přitakala, a když ji opět plácl přes zadek, pustila ho.

Jasně, slepice, stejně je to všechno jenom o penězích.

Když zůstala v koupelně, aby se nalíčila, Seagraves vešel do druhé místnosti, rozsvítil a z vnitřní kapsy její kabelky, která ležela na nočním stolku, vytáhl digitální fotoaparát. Ze štěrbiny vyndal dvacetigigový harddisk a pomocí nehtu strhl černou fólii na zadní straně mechaniky. Několik sekund na ten miniaturní objekt hleděl. Byť malý svojí velikostí, představoval tak deset milionů dolarů, možná i víc. Alespoň pro nadšeného kupce ze Středního východu, který nesnášel Ameriku, protože znala jeho plány na zabíjení a ničení všech, kdo stáli proti němu.

Informace, které jsou na tomhle černém klenotu uložené vychýlí alespoň na okamžik jazýček vah na jednu stranu, a to dřív, než NSA zjistí, že je její nový program pro sledování teroristů prozrazen. Pak ho změní, znovu zatelefonují Seagravesovi a také on si pak půjde zavolat. Po pár dnech pojede do dalšího motelu, opíchá tuhle dámu, strhne další obal a znovu vydělá osmimístnou sumu. Opakování je matka moudrosti. Bude pokračovat tak dlouho, dokud NSA nedojde, že mají v domě krtka. Po nějaké době Seagraves operaci v NSA ukončí a začne pracovat s jiným cílem. A že už jich měl víc než dost.

Použil žvýkačku a přilepil si kousek fólie s digitálními detaily sledovacího programu NSA za přední zuby. Pak se vrátil k sobě do hotelu, kde měl již připravené další oblečení. Osprchoval se, převlékl a okamžitě poté hotel opustil. Pár bloků šel pěšky, pak nastoupil do autobusu, dojel k půjčovně, kde si vybral další vůz, a zamířil domů.

Hodinu strávil dolováním informací z malého předmětu a za dalších šedesát minut už měl program v odpovídající formě, kterou mohl poslat dál. Seagraves byl jako špion nadšeným studentem kódů a kryptografie obecně. Současné počítače už šifrují zprávy automaticky. Nejbezpečnější systém sestává z tisíce čísel a je mnohem rozsáhlejší než ten, jakým jsou zprávy kódovány. Prolomení takové šifry vyžaduje obrovské počítače a tisíce, ne-li dokonce miliardy kroků. Protože moderní kryptologové došli k závěru, že kódované depeše mohou být zachyceny, vytvořili ty nejsložitější šifry. Zprávu sice zadržíš, ale stejně si ji nepřečteš, tak zní jejich mantra.

Seagraves si však zvolil mnohem dokonalejší způsob, který se dá rozluštit mnohem hůř, než moderní počítačové hříčky a který spočívá v tom, že si zprávu nepřečteš jednoduše proto, že ji vůbec nezadržíš. Občas je zkrátka dobré zavzpomínat na staré dobré časy. Dokonce i NSA se všemi technologickými vymoženostmi dostane za uši. Když dokončil úkol, padl do postele.

Místo spánku však myslel na svou další oběť. Jeho sbírka se rozroste o další cennou trofej.

+++++

Stone ve svém domku popsal ostatním nejnovější poznatky. Když se zmínil o skrytém nápisu CO2, 5000 PPM, Milton okamžitě přešel k laptopu a nahrál do něj relevantní údaje. Jakmile Stone dokončil svůj výklad, Milton se ujal slova.

„CO2 se nepoužívá v uzavřených prostorech, protože může lidi zadusit tím, že prakticky okamžitě pohltí kyslík a hasí požár. Pět tisíc jednotek na milion je dávka, která zabije každého, kdo stojí poblíž. Není to příjemná smrt."

Annabelle se rozkašlala a šla se podívat z okna.

„Má také chladící efekt, předpokládám," řekl nervózně Stone, který na Annabelle hleděl s velkými obavami.

Milton přikývl.

„V tlakových systémech se tvoří částice suchého ledu. Říkají tomu sněhový efekt, protože tyto částice rychle pohlcují teplo, redukují zvýšenou teplotu, brání záblesků i opětovnému zážehu ohně. Sníh se za normální teploty mění v páru a nezanechává žádná rezidua."

„V době, kdy byli DeHaven a Caleb nalezeni, se již kyslík vrátil k normální hodnotě a zbývající chlad se mohl klidně připsat chladu v depozitářích," dodal Stone.

„Pokud ale DeHavena zabil oxid uhličitý, jak je možné, že to pitva neodhalila?" zeptal se Reuben.

Miltonovy prsty poletovaly po klávesnici a přitom hovořil k ostatním.

„Ne nezbytně. Našel jsem zprávu, která je z webu sponzorovaného národní organizací koronerů. Zatímco oxid uhelnatý zanechává ve tkáních jasně třešňovou barvu, oxid uhličitý nic takového nezanechává." Milton teď četl přímo z obrazovky. „Jedinou cestou, jak prokázat nízkou hladinu kyslíku, je provedení krevního testu na složení plynů, ve kterém se měří poměr kyslíku a oxidu uhličitého. Test se ale provádí výlučně na živých lidech, aby mohl být obsah kyslíku případně zvýšen. Nikdy se neprovádí post mortem, protože pacient to už má za sebou."

„Tvrdili mi, že Jonathan byl prohlášen za mrtvého přímo na místě. Ani ho neodvezli na ošetřovnu," řekl Caleb a Stone pokračoval.

„Bomba, kterou odvezli, měla označení FM-200 a já o ni uvažoval už předtím.“

„Nechápu, co máš na mysli,“ odvětil Reuben.

„V knihovně přece mění halonový systém. Pokud se nepletu, přivezli bombu se smrtícím oxidem uhličitým, ale s jiným nápisem. Nemohli totiž halon vracet zpátky, to by vzbudilo podezření.“

„Správně, mohli to celé udělat, jen když měnili halon za FM-200,“ hodnotil Caleb. „A pak ji odtamtud odvezli spolu s ostatními halonovými bombami. Kdybychom tam náhodou nebyli, nikdo by se nic nedozvěděl.“ Stone přikývl.

„Jsem si jistý, že bomba připojená k potrubí, je plná halonu. Prázdná bomba s oxidem uhličitým byla odpojena hned, jakmile se látka rozptýlila. Pokud by policie přece jen něco zkontrolovala, stejně by nic nenašla. A i kdyby chtěli zkontrolovat všechny bomby, poslali by je logicky do Fire Control. A tam by správnou odpověď nedostali, protože ať už to udělal kdokoli, musel v té firmě pracovat.“

„Takže dokonalá vražda,“ řekla Annabelle smutně, když se znovu posadila. „Ale proč? Proč se někdo rozhodl zabít Jonathana tak strašným způsobem?“

„Proč? Jsme zpátky u Cornelia Behana,“ řekl Stone. „Nyní víme, že smrtící bomba s oxidem uhličitým, který DeHavena zabil, byla vyměněna za původní halonovou. Víme, že Fire Control patří Behanovi. Ano, Behan je vrah. Navíc se objevil v čítárně přesně v den, kdy byly bomby vyměněny. Jsem si jist, že se pokoušel zjistit, zda se o tu trysku někdo zajímal. A to vše navíc znamená, že muselo existovat nějaké spojení mezi Behanem a Bradleym.“

Do diskuse se vložil Reuben.

„Bradley s Behanem mohli být do celého spiknutí zapojeni. Bradley přišel za Behanem do jeho domu a Jonathan slyšel nebo viděl něco, co neměl. Anebo něco, co Behana spojuje s Bradleyho vraždou. Behan to zjistil a dal DeHavena zabít dřív, než by mohl někomu něco říct.“

Stone pokračoval. „Ano, to je možné. Musíme ověřit spoustu věcí, bude třeba, abychom se rozdělili. Calebe, ty zajdeš do depozitáře a zkontroluješ prostor za tou mřížkou, jestli tam nezůstala nějaká stopa

po kameře. Pak prostuduješ bezpečnostní záznamy a zjistíš, kdo v poslední době do depozitáře vcházel.“

„Cože?“ zařval Caleb.

„Sám jsi přece tvrdil, že ten, kdo zabil Jonathana, musel mít přístup do knihovny i depozitáře. Potřebujeme proto vědět, kdo tam před Jonathanovou smrtí byl.“

„Nemůžu přece jen tak přijít k ochrance a nechat si ty pásky přehrát! Jaký bych měl rozumný důvod?“

„Nějaký vám vymyslím, Calebe,“ řekla Annabelle.

„No skvělé,“ zabručel Reuben mezi zuby. „Nejdřív si s tou dámou hraje Milton, teď Caleb. A co *moi?* Já nic.“

Stone pokračoval.

„Reubene, ty anonymně zavoláš na policii D.C. a dáš jim tip na ten oxid uhličitý. Použij budku, a ať tě nevysledují. Nevím, jestli se tím vůbec budou zabývat. Až to pochopí, nejspíš už bude pozdě, ale zkusit to musíme.“

„Nepřivedeme je tím na stopu?“ zeptal se Caleb.

„Možná ano,“ připustil Stone. „Teď je to ale jediný důkaz, že byl DeHaven zavražděn. Až to uděláš, Reubene, budeš sledovat ruch na ulici Good Fellow.“

„Hm, to ale není zrovna dobrej flek pro špiclování. Nechceš mi aspoň říct, kam se tam mám postavit?“

„Caleb ti dá klíče a vstupní kód do DeHavenova domu. Dovnitř se dostaneš zadem, aby tě nikdo neviděl.“

„A co budu dělat já?“ zeptal se Milton.

„Tvým úkolem bude najít všechno možné i nemožné o spojení zesnulého Boba Bradleyho s Corneliem Behanem. Nic nesmíš přehlédnout.“

„A vy, Olivere?“ ozvala se Annabelle.

„Já budu přemýšlet.“

Když ostatní odešli, Annabelle si vzala Caleba stranou. „Jak moc důvěřujete Oliverovi?“

„Já? Věřím mu celý život. Víte, on mi ho vlastně zachránil.“

„No dobrá, připouštím, že nejspíš dobře ví, co dělá.“

„Většinou ano,“ přitakal Caleb loajálně. „Řekla jste, že mi pomůžete k těm páskům. Ale jak?“

„Budete první, kdo se to dozví. Nejdřív to ale musím vymyslet.“

KAPITOLA 39

V deset hodin a patnáct minut došlo ve státě New Jersey poprvé v moderní historii k zemětřesení. Epicentrem se stalo Atlantic City, konkrétně Broadwalk a kasino Pompeje. Jerry Bagger vybuchoval velmi pomalu. První dávky plynů a odletujících balvanů předznamenávaly nárůst teploty, když jeho osmačtyřicet milionů dolarů nedorazilo přesně v deset ráno. Po deseti minutách, když mu řekli, že je to celé nějaké zmatené a že vlastně nevědí, kde ty peníze jsou, se i jeho poskoci začali pro jistotu stahovat pryč. O pět minut později se král kasin od svého finančníka dozvěděl nejen to, že nepřijde o oněch slíbených osm milionů zisku, ale že do banky nikdy nedorazilo ani těch původních čtyřicet.

Bagger se nejdřív pokusil zabít posla těchto zpráv. Vybuchl v nekontrolovaném záchvatu hněvu a nejspíš by toho muže ubil k smrti, kdyby ho jeho ochranka neodtáhla s tím, že vraždu by jen těžko skryli. Bagger se pak vrhl k telefonu a vyhrožoval, že naskočí do letadla a odletí přímo do *El Banco* a všem tam vyrve srdce zaživa. Ředitel banky ho se stoickým klidem vyzval, ať klidně přijede, vědom si toho, že jeho nemovitosti chrání tanky a dělostřelectvo.

Poslali mu první tři účty s třemi převody, které obdržel, včetně informace, že na účet přišly během dvou dní peníze z dalšího účtu, a to ve výši deseti procent. Poté byla částka třikrát vrácena na Baggerův účet. Čtvrtý převod se nikdy neuskutečnil. Když Baggerovi lidé znovu a velmi důkladně zkontrolovali doručenku z banky, ukázalo se, že autorizace banky není úplná.

Po tomto slyšení Bagger zaútočil na nešťastného účetního křeslem ze své kanceláře. Po dvou hodinách usilovného pátrání přišli na to, že se uvnitř finančního systému Pompejí nachází sofistikovaný spyware umožňující třetí straně kontrolovat bankovní převody. Jakmile se to Bagger dozvěděl, přikázal, aby mu sehnali neregistrovanou pistoli, a pozval si na kobereček šéfa IT sektoru. Ten chlápek byl však natolik chytrý, že už stačil zmizet.

Baggerovi lidé ho dostali v Trentonu. Po výslechu, na který by byla pyšná i CIA, se ukázalo, že ten chudák nemá s celým podvodem

nic společného a že se pouze nechal napálit. Od Baggera si vysloužil jediné. Velký král mu sám prostřelil hlavu. Jeho tělo skončilo na dně odpadní jámy. Baggerova vražedná energie vyvřela na povrch v plné síle a rozlévala se dál všemi směry.

„Tu děvku zabiju, slyšíte mě?!“ Bagger stál u okna své kanceláře a řval na lidi procházející dole po Broadwalku. Doletěl zpět ke svému stolu a ze zásuvky vytáhl vizitku. Prý Pamela Youngová z International Management. Roztrhal vizitku na kousíčky a divoce se díval na šéfa ochranky.

„Musím někoho zabít. Teď hned! Musím někoho zabít!“

„Šéfe, spíš bychom si měli dávat bacha. Ten účetní leží v nemocnici a troubovi od počítačů jste sám propálil hlavou kulku. Na jeden den docela dost. Právníci říkají, že jim dá sakra práci, aby sem rovnou nevletěli poldové.“

„Já ji najdu!“ řval Bagger z okna. „A pomalu ji zabiju!“

„Jistě, pěkně pomalu, kousek po kousíčku, šéfe,“ dodával mu kuráž jeden z poskoků.

„Moje prachy! Čtyřicet milionů!“ Bagger reagoval natolik nepříčetně, že se i podsaditý velitel ochranky raději stáhl ke dveřím.

„Jo, šéfe, dostaneme ji, přísahám.“

Bagger se nakonec přece jen trochu uklidnil.

„Chci, abyste na tu čubku nasadili vše, co máte, a pěkně s ní vychcali. Vezměte si ty nahrávky a podle nich určete, kdo to je. Ona není jen nějaký hej nebo počkej od falešných hráčů. Poldům, co je platíme, dejte otisky, ať něco najdou. Využijte cokoli, co tu na ni máme.“

„Jasně.“ Muž se raději sunul pryč.

„Počkat!“ zařval Bagger a muž se váhavě otočil. „Nikdo se nesmí dozvědět, že jsem naletěl! Jasný? Bagger není nějakej nýmand! *Chápeš?*“

„Samozřejmě, šéfe.“

„Zařiď to!“

Muž vyletěl z místnosti. Bagger se posadil ke stolu a díval se na malé kousíčky Annabelliny vizitky ležící na koberci. *Takhle budeš vypadat taky*, pomyslel si. *Až s tebou skončím.*

KAPITOLA 40

„Alberte, dnes ráno vypadáš nějak spokojeně," řekl Seagraves nad kávou v kelímku, když seděl v Trentově kanceláři ve vládním komplexu.

„No jo, na burze je rušno a mých čtyřicet tisíc vypadá sakra dobře."

Seagraves mu posunul přes stůl stoh papírů.

„To je pro tebe. Poslední zprávy od CIA, dvě vyšší šarže jdou k oficiálnímu výslechu. Tvoji lidé mají týden na zprávu a pak upravíme časové dispozice. Pěkně z očí do očí."

Trent si procházel stránky a přikývl.

„Zkontroluju jejich program a přinesu ti ta data. Je tam nějaké překvapení?" dodal a rukou poklepával na spis.

„Přečti si to sám."

„Jasně, vždycky to tak dělám."

Trent si vezme papíry domů a krátce nato bude mít vše, aby mohl ukradené tajemství NSA předat dál. Seagraves už sbíhal po schodišti Capitolu. Špioni kdysi nechávali podobné zásilky v parku a odměnu si vyzvedávali v mrtvé schránce nebo v poste restante. Jenže na takových místech je většinou dostali a poslali do basy. Seagraves zavrtěl hlavou.

Kdepak, on takhle nikdy neskončí. Jeho CIA nikdy nedostane, není přece taková nula, jako byl Aldrich Ames a jemu podobní.

Jako zabiják ve službách vlasti Seagraves nikdy nepřehlédl jediný detail. A teď neměl žádný důvod, na tom cokoli měnit. Ano, Seagraves byl detaily přímo posedlý.

Přijal telefon od svého krtka z Fire Control, který mu sdělil hodně nepříjemné informace. Včera v noci byli ve skladišti zadrženi dva chlápci, ale placená ochranka je musela předat FBI. Seagraves se obrátil na své kontakty v agentuře. Podle nich k žádnému zatčení nedošlo. Krtek mu také řekl, že poldové viděli dalšího chlápka, jak utíká od pozemků Fire Control. Pak prý nastoupil do vraku Chevy Nova. Popis auta i toho muže docela seděl na někoho, s kým se Seagraves osobně nikdy nesešel. Uvědomil si, že tenhle nedostatek bude muset co nejdřív napravit. V jeho světě detailů člověk nikdy

nevěděl, kdy se osobní setkání může později ukázat jako velmi důležité.

+++++

Při příchodu do práce našel Caleb Kevina Philipse, pověřeného ředitele knihovny, u otevřených dveří čítárny. Chvilku klábosili o Jonathanovi a také o několika aktuálních projektech knihovny. Caleb se zeptal Philipse i na nový hasicí systém, ale ten o ničem nevěděl.

„Vůbec netuším, jestli Jonathana s něčím takovým otravovali," řekl Philips. „Pochybuji ale, že by věděl, jaký plyn se tady používá."

„Řekni to ještě jednou," zašeptal si Caleb pro sebe.

Po Philipsové odchodu, ještě před tím, než do čítárny dorazili první návštěvníci, se Caleb přehraboval ve svém pracovním stole a nakonec z jedné zásuvky vytáhl malý šroubovák a baterku. Zády k monitorovací kameře strčil obě věci do kapsy a ráznými kroky se vydal do depozitáře. Rychle se dostal až nahoru, k větrací šachtě nedaleko místa, kde zemřel jeho přítel. Pomocí šroubováku šachtu otevřel a okamžitě si všiml, že se šrouby otáčejí velmi lehce. Někdo ji tedy už nejspíš otvíral. Odložil mřížku na zem a posvítil baterkou do otvoru. Zprvu neviděl nic neobvyklého, a opakovaně si prostor prohlížel. Na potřetí to spatřil: v zadní stěně byl vyvrtaný otvor. Někde tam visela kamera. Podle mřížky a polohy šroubů bylo jasné, jaký záběr kamera pořizovala.

Poté co zase zašrouboval poklop, opustil depozitář. Okamžitě zavolal Stoneovi, aby mu sdělil, co našel, a pak se pokoušel uklidnit. Když se u pultu objevil hlavní restaurátor, Caleb ho oslovil jako první.

„Ahoj, Monty. Co to neseš?"

Monty Chambers držel v ruce několik svazků. Na sobě měl svou zelenou zástěru a košili s vyhrnutými rukávy.

„D*octrinu* a *Constable,*" řekl stroze.

„Hm, vidím, že máš pořád spoustu práce. Já ani nevěděl, že *Doctrina* jde na restauraci."

Doctrinu breve napsal první mexický biskup Juan de Zumarraga. Vyšla v roce 1544 a je považována za nejstarší úplnou knihu západního světa, která přežila celá staletí. *Constable* vyšel v roce 1710.

„Nařídil to Kevin Philips," odvětil Chambers. „Před třemi měsíci. *Constable* taky. Maličkosti. Tady jsou záznamy. Dáš je do depozitáře? Nebo to mám udělat já?"

„Cože? No, já je vezmu. Dík." Caleb opatrně převzal zabalené knihy a položil je na svůj stůl. Raději si ani nepřipomínal, že před ním leží pořádné jmění.

„Faulknera ti přinesu co nejdřív," bručel Chambers. „Zabere to ještě fůru času. Je silně poškozený vodou, bude to fuška."

„Jasně, nic se neděje. Děkuju." Když se Chambers chystal odejít, Caleb ho ještě zadržel.

„Hele, Monty…"

Chambers se otočil a vypadal trošku netrpělivě.

„Copak?"

„Kdy jsi naposledy viděl *Knihu žalmů?"* Caleba ta strašlivá myšlenka napadla už v depozitáři a teď, když přebíral knížky od Chamberse, jeho noční můra vyplavala na povrch. Chambers vypadal podezřívavě.

„K*nihu žalmů?* Proč? Něco se děje?"

„Ale ne, já jen… že jsem ji už hezkou dobu neviděl. Řekl bych, že roky."

„Já taky ne. Není to jen tak, vejít dovnitř a prohlédnout si ji. Je přece v sekci národních pokladů."

Caleb přikývl. Měl sice právo nahlížet do všech knih, ale *Kniha žalmů* a další vzácné tisky patřily k nejcennějším exponátům knihovny. Byly uloženy ve speciální části depozitáře, odkud měly být v případě války či přírodní katastrofy přemístěny na zajištěné a přísně utajované místo. Celý projekt ovšem počítal s tím, že onu katastrofu přežijí nějací lidé, kteří by se pak mohli knihami těšit.

Chambers pokračoval s netypickou hovorností.

„Už před časem jsem říkal, že bychom měli opravit obálku, předělat podpůrné stehy a zesílit hřbet. Samé vratné úpravy, samozřejmě. Nikdy k tomu nedošlo, nevím proč. Pokud to ale neudělají, *Kniha žalmů* dlouho nevydrží. Nepřipomněl bys jim to?"

„Jistě, Monty, dík za upozornění.“

Když Chambers odešel, Caleb přemýšlel, co dál. Co když chybí *Kniha žalmů právě v jeho knihovně?* Bože, to nemůže být pravda. Na druhou stranu je fakt, že už tu knihu dlouho neviděl, minimálně tři roky. Nepochybně byla podobná té, kterou měl Jonathan ve své sbírce. Šest z jedenácti *Knih žalmů* bylo nekompletních, navíc byly různě poškozené. Jonathanův výtisk byl sice úplný, ale také by co nejdřív potřeboval restaurovat. A navíc se velmi podobal tomu z knihovny. Jedinou možností tedy bylo, aby se na něj Caleb podíval. Jenže Kevin Philips mu to s největší pravděpodobností nedovolí. Ledaže by si našel nějakou záminku. Co takhle odvolat se na Montyho přání? Jo, to by možná šlo.

Odnesl Chambersovy knihy do depozitáře a znovu je vložil do knihovního systému. Pak zavolal Philipsovi. Podle hlasu bylo znát, že je hodně překvapený, ale nakonec Calebovi vyhověl. Z bezpečnostních důvodů, aby ho někdo nemohl z něčeho obvinit, ho však poprosil, aby si s sebou vzal nějakého dalšího pracovníka knihovny.

Caleb mohl po prohlídce knihy jen konstatovat, že Chambers měl pravdu. Kniha skutečně vyžadovala restaurátorský zásah. Nedokázal však určit, zda je to tisk, který viděl před třemi roky. Vypadal tak. Jenže úplně stejně vypadal i ten v Jonathanově sbírce. Pokud se Jonathan nějak dostal ke zdejší *Knize žalmů* a vyměnil ji za falzifikát, pak kniha, kterou Caleb viděl před třemi lety, mohla být padělkem už tehdy.

Počkat. Hloupost. Knihovna přece používá tajné kódování vzácných tisků. Na určené stránce se dá vždy bezpečně prokázat, komu kniha patří. Našel tedy příslušnou stránku a pečlivě si ji prohlížel. Symbol tam byl! Zhluboka si oddechl, ale jen nakrátko. Vždyť i ten symbol šlo padělat, pro Jonathana by to byla hračka. Co teď? Má *Kniha žalmů* z jeho sbírky tentýž symbol? Nezbývá než to zkontrolovat. Pokud tam kód skutečně bude, pak je zřejmé, že Jonathan tu knihu ukradl. Co ale v takovém případě Caleb udělá? V duchu začal proklínat den, kdy byl pověřen správou sbírky.

Jonathane, a já si myslel, že jsi mě měl rád!

+++++

Celé odpoledne pracoval na požadavcích různých učenců, vyřizoval dotazy sběratelů, telefonoval s univerzitami v Anglii a Švýcarsku a pomáhal návštěvníkům čítárny. Dnes mezi nimi nechyběli ani Jewell Englishová a Norman Janklow. I když ti dva byli přibližně stejně staří a patřili k zapáleným bibliofilům, nikdy spolu nepromluvili. Dávali si dobrý pozor, aby se nepotkali. Caleb věděl, proč to tak je, vždyť šlo o jeden z nejbolestivějších zážitků jeho kariéry. Jednoho dne se Englishová zmínila Janklowovi o svém nadšení pro rodokapsy. Starcova reakce byla pro Caleba zcela překvapivá. Dodnes si vybavoval jeho slova. „Rodokapsy jsou idiotské čtení, cukrlátka pro nemyslící lůzu a ještě na hnusném papíře.“

Jewell tuhle zničující poznámku, která se týkala její celoživotní vášně, pochopitelně nepřijala právě dobře. Nehodlala to tak nechat. Vědoma si Janklowovy vášně pro Hemingwaye poznamenala, že kmet, tedy Hemingway, byl druhořadý pisálek používající zjednodušený jazyk, protože jinak ani mluvit neuměl. Skutečnost, že dostal Nobelovu cenu za chrlení braku, jen dokreslovala, co si o této ceně vlastně myslí. Aby ten útok měl správný říz, dodala, že Hemingway by nesměl ani lízat kožené boty s patentkami, které nosil F. Scott Fitzgerald. Caleb byl zděšený i teď, když si vzpomněl, jak neopomněla urazit lovce a rybáře Ernesta Hemingwaye kvůli jeho lásce k mladým mužům. Janklowova tvář zrudla a Caleb si tehdy myslel, že ho odvezou na koronárku. Bylo to pouze jednou, když se ti dva sedmdesátníci dali v čítárně do řeči. Málem došlo na facky a Caleb je tenkrát musel od sebe odtrhnout, protože začali knihy používat jako zbraně. Znovu jim připomněl knihovnickou etiketu a dokonce jim pohrozil i odejmutím průkazu, pokud nedají pokoj. Janklow vypadal, že namlátí i Calebovi, ale nakonec se udržel.

Caleb vzhlédl od svého stolu, zda se něco podobného neopakuje i dnes. Janklow si však spokojeně četl a jeho tužka přitom klouzala po poznámkovém papíru. Přestal jen, aby si vyčistil své silné brýle. Rovněž tvář Jewell Englishové byla přilepena ke knize. Po chvíli vzhlédla, a když zaregistrovala, že si ji Caleb prohlíží, zavřela knihu a naznačila mu, aby k ní přišel. Udělal to a posadil se vedle ní.

„Ten *Beadle*, pamatujete?“ zeptala se ho.

„Ano, výtisk číslo jedna.“

„Mám ho! Mám ho!“ Tiše zatleskala.

„Gratuluji vám, to je skvělé. Je v dobrém stavu?“

„Samozřejmě, jinak bych vám to vůbec neříkala. Jste přece *expert.*“

„Ehm,“ řekl Caleb skromně a Jewell ho vzala za ruku. Její stisk byl udivující.

„Nechcete se na něj přijít podívat?“

Zdvořile se pokoušel z jejího sevření osvobodit, ale nepustila ho.

„Musím se nejdřív podívat do diáře. Až tu budete příště, navrhněte nějaké termíny a já se kouknu, kdy mám volno.“

Začala koketovat.

„Calebe, víte, já jsem volná pořád,“ řekla a vzhlédla k němu zpoza falešných řas. „Není to krásné?“ Znovu se pokoušel vysmeknout, ale ta žena ho držela pevně. „Tak se domluvme rovnou,“ řekla sladce.

V zoufalství se Caleb podíval na Janklowa, který na ně celou tu dobu nevraživě hleděl. S Jewell byli jak dva vlci, co se rvou o kořist. Caleb si uvědomil, že bude muset pár minut věnovat i jemu, aby si ten stařík neměl na co stěžovat. Najednou dostal nápad.

„Jewell, jsem si jist, že když ukážete svého *Beadlea* Normanovi, bude mít velkou radost. Určitě lituje své tehdejší hrubosti.“

Okamžitě jeho ruku pustila.

„S neandrtálci se nebavím,“ řekla vzdorovitě. Vzápětí otevřela kabelku, aby ji mohl zkontrolovat, a uraženě vyklopýtala z čítárny.

Usmívající se Caleb si mnul ruce. Chvilku pak strávil s Janklowem a v duchu mu děkoval, že se právě díky němu zbavil Englishové. Poté se vrátil zpět ke své práci.

Jeho mysl však ustavičně těkala mezi nálezem záhadné *Knihy žalmů,* mrtvým Jonathanem DeHavenem, zesnulým předsedou sněmovny Bobem Bradleym a nakonec se zastavila u Cornelia Behana, bohatého zbrojaře, který ty dva očividně zavraždil. To není možné, říkal si v duchu, vždyť jsem se stal knihovníkem právě proto, abych měl klid.

A teď můžu požádat o vedlejší pracovní poměr rovnou u CIA.

KAPITOLA 41

Annabelle si dala večeři přinést do pokoje, pak se osprchovala a zabalená do ručníku si rozčesávala vlasy. Když se posadila před zrcadlo, začala přemýšlet o posledních událostech. Uběhl čtvrtý den a Jerry Bagger už věděl, že je o čtyřicet milionů chudší. Měla teď být alespoň deset tisíc mil daleko, a místo toho trčí od toho chlapa jen pár hodin letu na jih. Nikdy neměnila své únikové plány, ale nikdo jí také předtím nezavraždil bývalého manžela.

Milton s Oliverem ji ohromovali, Caleb byl zvláštní a Reuben zas komický tím svým ustavičným vrčením rozpustilého štěněte. Annabelle musela připustit, že ji to s tím spolkem docela baví. Navzdory své osamělosti vždycky patřila do nějaké party a vlastně po tom také toužila. Začalo to s jejími rodiči a pokračovalo v dospělosti, kdy začala řídit své vlastní partičky. Oliver a ti ostatní ji najednou tuhle potřebu naplňovali, i když tak nějak zvláštně. Jenže ona tu zůstat nemohla.

Když se učesala, vyklouzla z ručníku a natáhla si dlouhé tričko. Došla k oknu a podívala se na rušnou ulici o deset podlaží níž. Při pohledu na hustý provoz a rychle se sunoucí chodce si začala v mysli znovu promítat vše, čím za poslední dny prošla. Hrála si na redaktorku časopisu, aby pomohla Oliverovi vloupat se do knihovny, spáchala zločin, když si hrála na agentku FBI, a teď měla pomoci Calebovi dostat se k páskám ostrahy knihovny, aby mohli objasnit, co se stalo Jonathanovi. Pokud měl Oliver pravdu, pak proti ní stáli lidé ještě nebezpečnější než sám Jerry Bagger.

Odstoupila od okna, posadila se na postel a začala si natírat nohy.

„Annabelle, to je šílenství," říkala si pro sebe. „Bagger udělá všechno, aby tě zabil, a ty sedíš tady, ani ze země jsi nevypadla." Navíc ostatním slíbila, že jim pomůže. Vždyť už k nim vlastně patří. „Mám se snad spolehnout na to, že Baggerovi špiclové přehlédnou D.C.?" zeptala se nahlas. Někdo zabil Jonathana. A ona teď prahla po pomstě.

Najednou ji něco napadlo a podívala se na hodinky. Neuvědomila si, v jaké je časové zóně, ale vědět to potřebovala. Oběhla stůl,

popadla mobilní telefon, vyťukala číslo a netrpělivě čekala na vyzváněcí tón. To číslo jí dal, aby mohli zůstat v kontaktu. Pokud by jeden z nich zaslechl něco o Baggerovi, informoval by toho druhého. Leo nakonec hovor přijal.

„Ahoj.“

„Ahoj, Leo. Ani jsem už nedoufala, že to vezmeš.“

„Byl jsem v bazénu.“

„V bazénu? Tak to je fajn. Kde v bazénu?“

„Ve velké hloubce.“

„Já měla na mysli, v jaké zemi?“

„Těžko říct. Co když tam někde pasou Baggerovi lidi?“

„Rozumím. Už jsi slyšel o ostatních?“

„Ne.“

„A o Baggerovi?“

„Na toho chlapa už dávno nemyslím,“ řekl suše.

„Takže žádné zprávy o něm?“

„Jenom šum, neměl jsem zájem si cokoli ověřovat. Ten chlápek má vražedné sklony.“

„Víš dobře, že dokud bude naživu, tak nás nikdy nepřestane hledat.“

„Pak by to chtělo pořádný infarkt. Co nejdřív. Nechci, aby zbytečně trpěl.“ Leo se na chvilku odmlčel. „Annabelle, měl jsem ti to říct už dřív. Ale hned se nenaser.“

Poskočila na posteli.

„Cos udělal?“

„Trochu jsem kecal s Freddym. O tobě.“

Vstala.

„Co všechno jsi mu vyžvanil?“

„Tvé jméno. A jak to bylo s Paddym.“

Začala do telefonu vřeštět.

„Ty ses úplně zbláznil?“

„Já vím, bylo to dětinské. Ale prostě se to stalo. Musel vědět, že nejsi jako ten tvůj starej taťka. Tonymu jsem neřekl ani slovo, takovej blbec ještě nejsem.“

„Díky, Leo, fakt ti strašně moc děkuju!“

Zavěsila a zůstala jako opařená stát uprostřed místnosti. Freddy znal její příjmení a věděl i to, že jejím otcem je Paddy Conroy, Baggerův úhlavní nepřítel. Pokud ho Jerry dostane, Freddy promluví. A pak si pro ni přijde, její osud bude zpečetěn. Jerry ji rozseká na malé kousky a bude jimi v lese krmit zvířata. Začala si balit.

Promiň, Jonathane.

+++++

Když se Caleb večer vrátil do svého domu, čekala na něj na parkovišti návštěva.

„Pane Pearle, co tady děláte?“

Vincet Pearl dnes nevypadal jako profesor Brumbál, protože na sobě neměl svůj obvyklý levandulový hábit. Tentokrát si vzal dvoudílný oblek s rozhalenkou, lakýrky a navíc si velmi pečlivě upravil své dlouhé husté vlasy a bradku. V obleku vypadal mnohem štíhlejší. Podsaditý Caleb si okamžitě uvědomil, že podobné splývavá róby nikdy nosit nebude. Současně mu došlo, že si ho Pearl prohlíží skrze brýle tak pronikavým pohledem, že byl ihned celý nesvůj.

„Tedy?“ ozval se Caleb nakonec.

Pearl promluvil hlubokým hlasem s notným nádechem uraženosti.

„Nezavolal jste mi zpět. Myslím, že osobní schůzka celé jednání urychlí.“

„Aha.“

„Rád bych s vámi něco probral.“ Rozhlédl se. „Bavit se ale na parkovišti o jedné z nejcennějších knih světa mi přijde poněkud nepatřičné.“

Caleb si povzdechl.

„To je pravda, tak pojďte dál.“

Vyjeli výtahem do patra, kde Caleb bydlel, a pak se v obýváku posadili proti sobě.

„Bál jsem se, že s tou *Knihou žalmů* půjdete rovnou do Sotheby’s nebo k Christie’s,“ začal Pearl.

„Nic takového. Od naší poslední společné návštěvy jsem tam nebyl. A vám jsem nevolal, protože jsem zatím nedošel k žádnému uspokojivému závěru.“

Pearlovi se viditelně ulevilo.

„Alespoň máme dostatek času udělat poslední expertízy. Znám několik firem s neposkvrněnou pověstí. Nevidím důvod, proč ještě otálet."

„Dobrá," řekl nepříliš přesvědčivě Caleb.

„Čím déle budete váhat, tím méně budete moci ovlivnit zveřejnění objevu *dvanácté Knihy žalmů."*

„Co tím chcete říct?" zeptal se Caleb ostře a poposedl si.

„Shawe, nevím, jestli si vůbec uvědomujete skutečný význam toho objevu."

„Jistě, té mimořádnosti jsem si plně vědom."

„Jen chci říct, že to může někde prosáknout."

„Jak by mohlo? Já nikomu nic neřekl."

„A vaši přátelé?"

„Těm stoprocentně důvěřuji."

„Dobrá, omlouvám se, ale já vaše přesvědčení nesdílím. Pokud dojde k úniku informací, lidé mohou obvinit Jonathana a jeho pověst tím značně utrpí."

„Jaká obvinění máte na mysli?"

Pearl hovořil dost napjatě.

„Bože, chlape, řeknu to tedy rovnou. Že tu knihu ukradl."

Calebovy myšlenky se vrátily k okamžiku v knihovně, kdy zvažoval, zda ta kniha není padělek. Teď ale promluvil s naprostou neochvějností.

„Ukradl? Prosím vás, kdo by tomu věřil?"

Pearl se zhluboka nadechl.

„Ve světě se ví jen *o jedenácti* exemplářích této knihy. Žádný sběratel pokladů v celé požehnané historii bibliofilie nikdy nedržel vlastnictví takového unikátu v tajnosti. Až teď."

„Vy se skutečně domníváte, že Jonathan tu knihu ukradl? Nepředstavitelné. To bych musel být zloděj i já."

Bože, nechť tomu tak není!

„Klidně ji mohl koupit od zloděje, možná vědomě, možná ne. Každopádně mohl mít podezření, což je dostatečný důvod, aby o té knize mlčel."

„A odkud by měla být ukradena? Tvrdil jste přece, že jste si ověřil všechny majitele.“

„Ksakru, co jiného by mi měli říct?“ vyštěkl Pearl. „Myslíte si, že by mi vyzvonili krádež jejich *Knihy žalmů?* Třeba o tom ani nevědí. Co když došlo k její falzifikaci? Není pravděpodobné, že by si pravost knih ověřovali každý den, ne?“ Snažil se uklidnit a vzápětí dodal. „Nenašel jste nějaké dokumenty, které by s tím souvisely? Třeba účtenku? Něco, co by dokazovalo původ?“

„Ne,“ připustil Caleb a srdce mu pomalu sjíždělo do kalhot. „Jonathanovy osobní doklady jsem neprocházel. Můj úkol je omezen pouze na sbírku.“

„Ne! Vaše práce zahrnuje *i prokázání původu* jeho knih. To si opravdu myslíte, že Christie’s nebo Sotheby’s prodají *Knihu žalmů*, pokud si nebudou absolutně jistí autenticitou a legálností celého prodeje, i když za ním stojí závětí ustanovený správce DeHavenovy sbírky?“

„Samozřejmě, že jsem si takového problému vědom.“

„Výborně, Shawe. Být vámi, začnu okamžitě hledat ten důkaz. Pokud ho nemáte, zanechá to dojem, že Jonathan přišel ke knize způsobem, který nelze verifikovat. Ve světě vzácných tisků je to totéž jako říct, že ji ukradl sám nebo ji vědomě koupil od někoho, kdo to udělal.“

„Požádám jeho právníky, aby co nejdřív prověřili příslušné dokumenty. Třeba něco najdou, když jim řeknu, co hledáme.“

„Jakmile zvolíte tuto cestu, nebudete už pánem situace. Copak to pořád nechápete?“

„Předpokládáte tedy, že mám hledat sám?“

„Ano! Vy jste přece správce sbírky, tak se podle toho chovejte!“

„Takhle se mnou mluvit nebudete,“ ozval se Caleb rozhořčeným tónem.

„Je vaší odměnou jedno procento z prodeje?“

„Nebudu vám odpovídat,“ zavrčel Caleb.

„Takže ano. Když se pokusíte tu knihu prodat bez nezvratného důkazu, že ji DeHaven získal čestným způsobem, a pokud se později ukáže, že tomu tak nebylo, pak je s jeho reputací konec, že? Jakmile je ve hře spousta prachů, lidi si vždycky myslí jen to nejhorší.“

Caleb mlčel, protože mu postupně všechno docházelo. I když se mu Pearlovy poznámky zdály nepatřičné, měly své zdravé jádro. Bylo víc než jasné, že pokud jeho zesnulý přítel půjde ke dnu, Caleb utone s ním. A to si rozhodně nepřál.

„Myslím, že ty Jonathanovy papíry přece jen proberu," řekl nakonec. Věděl, že Oliver s ostatními už prohledali celý dům, ale v žádném případě nepátrali po dokladech k literární sbírce.

„Půjdete tam ještě dnes večer?"

„Ne, už je dost pozdě." *Dal klíč Reubenovi.*

„Tedy, zítra?"

„Ano, zítra."

„Výborně. Prosím, dejte mi vědět, co najdete. *Nebo nenajdete."*

Když Pearl odešel, Caleb si nalil sklenku cherry. Vychutnával si ji společně s miskou mastných brambůrků, které přímo zbožňoval. Byl pod obrovským tlakem na to, aby dodržoval nějakou dietu. Očima pomalu přejížděl po své nevelké sbírce knih umístěné na poličkách.

Kdo by si byl pomyslel, že sbírat knihy může být tak zatraceně komplikovaná věc?

KAPITOLA 42

Časně zrána nahlásil Reuben Stoneovi, že se v okolí DeHavenova domu nic nedělo, Stejný závěr jako po minulé noci.

„Nic?“ podivil se Stone skepticky.

„Nic v ložnici, pokud na tom trváš. Behan s manželkou se vrátili kolem půlnoci. Do ložnice ale nešli, nesvítilo se tam. Třeba si ten bejvák nechává jenom pro štětky.“

„Nic jiného jsi neviděl? Bílou dodávku, například?“

„Ne. A nikdo neviděl mě. Vzadu se táhne třímetrový živý plot. A hned u zadních dveří je ovládací panel alarmu. Byla to hračka.“

„Takže sis vážně nevšiml ničeho, co by nám mohlo pomoci?“

Reuben vypadal nejistě.

„Nejspíš to není důležité, ale tak kolem jedné ráno jsem zahlédl záblesk v okně protějšího domu.“

„Možná se probudil majitel a pobíhal po bytě.“

„To ne. Mám dojem, že tam nikdo nebydlí. Neparkuje tam žádné auto. A dnes ráno se svážely odpadky, ale před domem nebyly připravené popelnice.“

Stone na něj zvědavě hleděl.

„Zajímavé. Mohl to být záblesk dalekohledu?“

„Ne, určitě ne od optiky.“

„Každopádně to místo hlídej. Co telefonát na policii?“

„To už jsem udělal z budky, jak jsi mi nařídil. Ta ženská mi vynadala, abych zbytečně nevolal na nouzové linky.“

„No dobře. V noci zase hlídej a ozvi se mi hned zítra ráno.“

„Olivere, mám tě rád, ale nemyslíš, že bych se taky potřeboval někdy vyspat? Teď jdu do doku a ty po mně chceš, abych byl vzhůru další noc?“

„V kolik ti končí směna?“

„Ve dvě.“

„Fajn, spát můžeš potom. U DeHavena tě potřebuju až od deseti.“

„Tak to ti teda pěkně děkuju. Můžu se aspoň někde najíst?“

„Když si to jídlo přineseš, tak klidně.“

„Žít v nějakém baráku není totéž jako se do něj vloupat!“ zavrčel Reuben.

„Koukám, že máš dobrý postřeh.“

„Jo, to mám. Já noc co noc nasazuju krk a copak dělá pan král?“

„Král? Ten pořád přemýšlí.“

„Máš nějaké zprávy od Susan?“ zeptal se Reuben s nadějí v hlase.

„Ani slovíčko.“

+++++

Za půl hodiny se už Stone věnoval práci na hřbitově, když před jeho branou zastavilo taxi a ven se vyhrabal Milton. Stone vstal, otřel si ruce a společně vešli do domku. Zatímco Stone naléval limonádu, Milton otevřel laptop a podal Oliverovi kupu papírů.

„O Behanovi i Bradleym jsem toho našel spoustu,“ řekl. „Jenom nevím, jestli to k něčemu bude.“

Stone se posadil ke stolu a položil si papíry před sebe. Po dvaceti minutách studia je odložil.

„Nezdá se, že by se ti dva měli zrovna v lásce.“

„Spíš to byli pořádní nepřátelé. I když Behanova firma dostala ty dvě velké vládní zakázky, Bradley ho obvinil z nekalého spolčování a získávání vlivu penězi. Mluvil jsem s pár lidmi z vlády. Není to úplně jisté, ale zdá se, že Bradley se právě chystal na Behana zaútočit. A to dost ostře. Je také jasné, že Bradley považoval Behana za úplatkáře. Takže není moc pravděpodobné, že by se ti dva paktovali.“

„Pokud to ovšem nebyl jenom krycí manévr. Já osobně jsem na straně zesnulého předsedy, Behan skutečně jede v korupci. Ale že by proto zabíjel? Co se týká DeHavena, tak bych řekl, že nejspíš ano.“

„Což znamená, že mohl zabít i Bradleyho. Měl jasný motiv, předseda mu kazil obchody.“

Stone práskl deskami do stolu.

„Dobrá. Zjistili jsme, že DeHavena zabil oxid uhličitý a bombu s ním doručili na místo lidé z Behanovy společnosti. Včera mi volal Caleb. Zašel do depozitáře a zkontroloval ventilační šachtu. Našel v trubce díru pro šroubky, nejspíš pro připevnění kamery. Navíc si

všiml toho, že byly šroubky u mřížky povolené. Pořád to ale není důkaz, že tam ta kamera skutečně byla.“

„Pokud se Bradley a Behan nijak nespolčovali, co tedy mohl Jonathan vidět? A proč je teď mrtvý?“

Stone zavrtěl hlavou.

„Miltone, já fakt nevím.“

+++++

Když Milton odešel, Stone se vrátil ke své práci. Vytáhl z přístřešku malou sekačku a začal sekat trávu podél úzké pěšiny. Když skončil a vypnul motor, otočil se. Stála tam a celou dobu ho upřeně pozorovala. Měla na sobě velký klobouk, sluneční brýle, minisukni a tříčtvrteční kožený kabát. Hned vedle brány parkoval vůz z půjčovny. Otřel si tvář kusem hadru a tlačil sekačku směrem k terase. Annabelle si sundala brýle.

„Jak to jde, Olivere?“

Chvilku nic neříkal.

„Vypadá to, že někam jedete.

„Ano. Také proto jsem tady. Abyste věděl, že došlo ke změně plánu. Odlétám za pár hodin. Už se nevrátím.“

„Promyslela jste si to dobře?“

„Samozřejmě,“ řekla bez zaváhání.

„Chápu. Nemůžu vám nic vyčítat. Je to dost nebezpečné.“

Pohledem přejela po jeho tváři.

„Pokud věříte tomu, že je to důvod, proč to balím, pak zas nejste tak chytrý kluk, jak jsem si myslela.“

Chvilku si ji prohlížel.

„Ten, co po vás jde, musí být hodně nebezpečný.“

„Vy taky nebudete chlap, kterého všichni milují.“

„Své nepřátele ale rozhodně nevyhledávám. Najdou si mě sami.“

„Ráda bych řekla totéž. Jenže já si své nepřátele dělám sama.“

„Sdělíte to i ostatním?“

Zavrtěla hlavou.

„Myslela jsem, že to nechám na vás.“

„Budou zklamaní. Zvlášť Reuben. Taky Miltona jsem už dlouho neviděl tak šťastného. Caleb sice nic nepřizná, ale je rád, když jste s ním. Bude mu to líto.“

„A vám?“ zeptala se ho se sklopenýma očima.

Botou skopával trávu z kol sekačky.

„Jste žena s neobyčejnými schopnostmi.“

„Mluvím o vás. Chytil jste mě, když jsem vám šacovala kapsy. A to se mi od osmi let nikdy nestalo.“ Zvídavě se na něj podívala.

„Nepochybuji, že jste byla nadané dítko,“ řekl a Annabelle na něj lehce mrkla.

„Každopádně to bylo příjemné. Vy už se o sebe určitě nějak postaráte. Umíte to. Jak jste říkal, nepřátelé si hledají vás, ne vy je,“ řekla a zamířila k východu.

„Susan, až na to přijdeme, chcete, abychom vás informovali, jak to bylo s Jonathanem?“

Otočila se k němu.

„Myslím, že bych měla nechat minulost tam, kde je. V minulosti.“

„Já jen myslel, že to budete chtít vědět. Když člověk přijde násilnou smrtí o člena rodiny, nikdy to úplně nepřekoná.“

„Hovoříte z vlastní zkušenosti?“

„Ano. Šlo o mou ženu. Je to už dávno.“

„Rozvedli jste se?“

„Ne.“

„S Jonathanem to bylo jiné. To on se rozhodl ukončit náš svazek. Vlastně ani nevím, proč jsem sem přišla.“

„Aha. Mohl bych dostat zpátky aspoň tu fotku?“

„Cože?“ řekla se zdánlivým ohromením.

„Tu Jonathanovu. Rád bych ji vrátil do jeho domu.“

„Hm… nemám ji tady.“

„Pak mi ji klidně můžete poslat, ať už budete kdekoli.“

„Nějak moc mi věříte, Olivere. Není nic, co by mě donutilo to udělat.“

„To je pravda. Vůbec nic.“

Stále na něj hleděla se zájmem.

„Jste opravdu jeden z nejzvláštnějších lidí, které jsem kdy potkala, a to v mém případě už něco znamená.“

„Měla byste jet, jinak vám to uletí.“

Rozhlížela se po náhrobních kamenech.

„Obklopuje vás smrt. Dost depresivní. Zkuste si najít jinou práci.“

„Vy tady kolem vidíte smrt a žal, a já zase plně prožité životy zanechávající za sebou cenný odkaz dalším generacím.“

„Na mě poněkud moc altruistické.“

„Taky mě to jednou napadlo.“

„Tak hodně štěstí.“ Otočila se a odcházela pryč.

„Až budete potřebovat přítele, víte, kde ho hledat.“

Když tohle řekl, všiml si, že se její ramena mírně napjala. Stone odsunul sekačku stranou a posadil se na terasu. Prázdně hleděl na náhrobní kameny, po kterých se prohánět chladný vítr.

KAPITOLA 43

Caleb vstal a chystal se přivítat muže, který čítárnou kráčel k jeho pracovnímu stolu.

„Mohu vám nějak pomoci?“

Roger Seagraves ukázal Calebovi návštěvnickou kartu, kterou vám vystaví v Madisonově budově po předložení řidičáku nebo pasu, bez ohledu na to, zda je doklad falešný či ne. Jméno Williama Foxwortha i fotografie na průkazce odpovídaly údajům, které už byly vloženy do počítačového systému knihovny. Seagraves se rozhlížel po čítárně. U stolků sedělo několik lidí.

„Hledám jednu knihu,“ řekl Calebovi a uvedl její název.

„Prima. Zajímáte se o tuhle oblast nějak podrobněji?“

„Mám spoustu zájmů,“ odvětil Seagraves, „a tohle je jeden z nich.“ Prohlížel si Caleba, jako by přemýšlel, co říct dál. Ve skutečnosti ale postupoval podle předem připraveného scénáře, protože o Calebovi si už dávno všechno zjistil. „Víte, jsem sběratel, ale bohužel mám jen málo zkušeností. Vlastním několik výtisků klasické anglické literatury, které bych si chtěl nechat ocenit. No, měl jsem to udělat ještě před koupí, já vím, byla to chyba. Jsem ale začátečník. Přišel jsem k penězům, moje matka pracovala dlouhá léta jako knihovnice. Knihy mě vždycky zajímaly, ale skutečná bibliofilie, to je úplně jiná káva.“

„To ano. A někdy i dost hořká,“ řekl Caleb a pak nervózně dodal. „Samozřejmě jen v počestném duchu. Je to náhoda, ale já jsem specialista na anglickou literaturu 18. století.“

„Tak to je skvělé,“ vyjekl Seagraves. „Mám štěstí.“

„Pane Foxworthe, o jaké knihy jde?“

„Prosím, pro vás Bill. První vydání Defoa.“

„*Robinson Crusoe? Moll Flandersová?“*

„*Moll Flandersová,“* přikývl Seagraves.

„Výborně. A dál?“

„Goldsmithův *Život Richarda Nashe.* A taky Horace Walpolea.“

„*Zámek Otrantský* z roku 1765?“

„Přesně tak. Je ve velmi dobrém stavu.“

„Mnoho takových už na trhu není, velice rád bych se na něj podíval. Určitě si domyslíte, že se jednotlivá vydání hodně liší. Někteří kupují knihy ve víře, že jde o první vydání, ale pak se ukáže, že tomu tak není. Stává se to i zkušeným sběratelům.“

„Příště ty knihy vezmu s sebou, až sem zase pojedu.“

„To není zrovna dobrý nápad, Bille. Je třeba si vše domluvit předem, abyste neměl zbytečné problémy s ochrankou. Mohli by si myslet, že jste ty knihy u nás ukradl. A vy přece nechcete skončit ve vězení.“

Seagraves zbledl.

„To ne, na to jsem nepomyslel. Bože, policie. Já nikdy v životě neplatil ani pokutu za špatné parkování.“

„Uklidněte se, prosím,“ řekl Caleb trošku nadneseně. „Svět vzácných knih umí být, jak bych to řekl, velmi dokonalý, i když se špetkou nebezpečí. Pokud chcete sbírat autory osmnáctého století, musíte vědět, že je jich opravdu celá řada. Napadá mě například Jonathan Swift či Alexander Pope, kteří jsou považováni za mistry první poloviny tohoto století. Následují Henry Fielding a jeho *Tom Jones*, David Hume, Tobias Smollet, Edward Gibbon, Fanny Burneyová, Ann Radcliffová či Edmund Burke. Není to zrovna levný koníček.“

„To už jsem zjistil,“ poznamenal hořce Seagraves.

„Není to stejné jako sbírat pivní zátky, že?“ rozesmál se Caleb nad svým vtipem. „A samozřejmě nesmíme zapomenout ani na mistra druhé poloviny století, na Samuela Johnsona. Není to vyčerpávající seznam, ale domnívám se, že pro začátek docela stačí.“

„Nepochybně víte o tomto století vše.“

„Musím, mám z něj totiž doktorát. A co se týče posouzení vašich knih, můžeme se sejít kdekoli. Dejte mi vědět.“ Chvilku lovil v kapse a pak z ní vytáhl vizitku s telefonem do kanceláře. Nadšeně poklepal Seagravese po zádech.

„Teď jdu pro tu vaši knihu.“

Když svazek přinesl, usmál se.

„Ať se vám líbí.“

Seagraves se na Caleba podíval a také na jeho tváři se objevil úsměv. *Bude, pane Shawe, mně se to určitě líbit bude.*

+++++

Po domluvě se Caleb po práci sešel s Reubenem a společně zamířili do DeHavenova domu. Hledali celé dvě hodiny. Našli účtenky a doklady ke všem knihám ve sbírce, ale nic, co by prokazovalo původ *Knihy žalmů.* Caleb sice věděl, že kniha nemá kód knihovny, ale pořád existovala možnost, že ho Jonathan nějak odstranil. Musel by provést podrobnou analýzu pomocí mikroskopu. Pokud to ovšem není výtisk z knihovny, odkud tedy je? Spojil se i s DeHavenovými právníky, ale ti neměli o žádné bezpečnostní schránce ani ponětí.

„Prostě tomu nerozumím," řekl Caleb. „Jonathan byl čestný chlap."

„Jo, ale jak jsi říkal, lidé občas propadnou sběratelské vášni. Kniha, jako je tato, může člověka dovést až k tomu, že vstoupí na šikmou plochu. Bylo by to vysvětlení, proč ji držel v tajnosti."

„Možná ano, ale musel přece vědět, že se ta kniha stejně jednou dostane na veřejnost. Každý z nás umře."

„Nejspíš nečekal, že zemře tak náhle. Pravděpodobně s ní měl nějaké plány, třeba nikdy neměla spatřit světlo světa."

„Jak ji mám ale prodat v aukci, když nemám žádnou dokumentaci o jejím původu?"

„Calebe, vím, že to byl tvůj přítel, ale pravda vždycky vyplave na povrch," řekl Reuben tiše.

„Pak to bude skandál."

„Nevím, jestli tomu můžeš nějak zabránit, ale až ten skandál propukne, nenech se stáhnout ke dnu."

„Myslím, že máš pravdu, Reubene. Díky za pomoc. Zůstaneš tu?"

Reuben se podíval na hodinky.

„Je ještě dost brzo. Půjdu s tebou a pak se sem vrátím. Aspoň se ještě trošku prospím."

Oba muži odešli. O tři hodiny později, krátce před jedenáctou, Reuben zadními dveřmi znovu vstoupil do DeHavenova domu. V kuchyni se najedl a pak vyšel nahoru. Půda mu kromě výhledu do ložnice Cornelia Behana poskytovala díky druhému oknu ve tvaru půlměsíce skvělý výhled na celou ulici Good Fellow. Nejprve

pozoroval Behanův dům a poté triedrem, který si přinesl s sebou, i dům naproti.

Kolem jedné zastavilo před Behanovým domem auto. Ze zeleného SUV Cadillac vystoupil Behan s mladou ženou v dlouhém koženém kabátu, následováni několika muži z ochranky. Všichni vešli do domu. Manželka musela být někde pryč, domyslel si Reuben a zaujal co nejpohodlnější pozici pro další pozorování. Nemusel čekat dlouho. V ložnici se rozsvítilo a dovnitř vešel zbrojař se svou dámou. Behan si sedl do křesla, tleskl rukama a žena si začala pomalu rozepínat knoflíky na svém dlouhém koženém kabátu. Když ho rozevřela, nestačil se Reuben divit. Síťované punčochy, vyztužená podprsenka a jakýsi proužek látky, hrající si na kalhotky. Z Reubena se vydral dlouhý uspokojivý vzdech.

V příštím okamžiku zahlédl červený záblesk v okně přes ulici. Napadlo ho, že to je odraz projíždějícího auta, a tak jen pokrčil rameny a dál se věnoval pozorování. Dáma již odhodila podprsenku a teď seděla v křesle, aby si mohla ze své dlouhé štíhlé nohy svinout punčochu. Její chirurgicky upravené poprsí se zatím mohutně vršilo nad rovným břichem.

„Není nad silikon," zabručel Reuben a znovu si zhluboka povzdechl. Pak se podíval do druhého okna. Bylo jasně červené. Ne, to nebyl automobil. Přešel k oknu a zíral přímo na dům naproti. Tam hoří! Pozorně naslouchal. Slyšel snad sirény? Zavolal někdo hasiče?

Odpovědi se nedočkal. Dostal silný úder do temene a sesunul se na podlahu. Roger Seagraves Reubena obešel a zamířil k oknu s výhledem na Behanův dům. I bez teleskopu dobře viděl, že žena již dokončila striptýz a teď se zvrhlým úsměvem klečí před bezpochyby šťastným Corneliem Behanem.

Jen si to užij, to štěstí ti už dlouho nevydrží.

+++++

Když se Reuben probral, neměl ani nejmenší ponětí, kde vlastně je. Pomalu se posadil a začal zaostřovat na předměty v místnosti. Byl na půdě. S třesoucími se koleny se pokusil vstát. Vzápětí si uvědomil, co se stalo, a okamžitě popadl staré prkno, které mu mělo

posloužit jako zbraň. Rozhlížel se kolem sebe, ale nikoho neviděl. Byl tu sám, a přesto ho kdosi prudkým úderem srazil k zemi.

Z ulice bylo slyšet nezvyklý hluk. Podíval se z okna. Před domem se tísnily požární vozy a hasiči se pokoušeli přemoci oheň na druhé straně ulice. Reuben si také všiml policejních aut chaoticky jezdících sem a tam.

Když se zadíval na Behanův dům, překvapilo ho, že se v něm všude svítí. Dovnitř právě vcházela policie a Reubenovi se sevřel žaludek. Klopýtal přes místnost, aby se mohl podívat teleskopem. Strnul. V ložnici se odehrávala další scéna, tentokrát ale úplně jiná než ta předchozí. Cornelius Behan ležel oblečený na podlaze, tváří k zemi. Jeho vlasy získaly díky krvácející ráně v týlu ještě rezavější barvu. Tělo mladé ženy leželo na posteli, po celé její tváři i hrudníku se rozlévaly pramínky krve. Vypadalo to, že ji smrtící kulka zasáhla přímo do hlavy. Uniformovaní poldové, ale i ti tajní zaplavili celý prostor. *Jak dlouho jsem byl* v *bezvědomí?* Další pohled mu okamžitě vyhnal z hlavy všechno ostatní. V okně na půdě spatřil dva otvory po kulkách a další dva pak v protějším okně. „Do hajzlu!“ vyjekl Reuben a rozběhl se ke dveřím. Když zakopl a padal, natáhl ruce před sebe, aby se něčeho přidržel. Do rukou se mu dostal jakýsi předmět – puška, která, jak si byl jist, právě zabila dva lidi. Okamžitě ji zahodil a pokusil se vstát. Zběsile se hnal do kuchyně, všiml si jídla, které sem přinesl, a došlo mu, že jeho otisky jsou v tomhle proklatém domě úplně všude. Neměl ale čas se jimi zabývat. Vyběhl ven zadními dveřmi.

Přímo do tváře ho uhodil kužel světla. Položil do něj ruku, aby ho neoslňoval.

„Ani hnout!“ požadoval hlas. „Policie!“

KAPITOLA 44

„Poslal jsem mu tam právníka," vysvětloval Caleb. „Je ale mladý a docela levný, takže nevím, jak mu to půjde. Policii jsem trochu lhal. Řekl jsem jim, že jsem tam Reubena nechal, aby hlídal sbírku, a proto měl klíče od domu i kód k bezpečnostnímu zařízení. Dal jsem jim i jména Jonathanových právníků, aby potvrdili, že jsem správcem jeho pozůstalosti."

Milton s Calebem se právě nacházeli ve Stoneově domku. Z vyděšených pohledů se dalo vyčíst, že Reubenovo obvinění z vraždy Cornelia Behana a jeho přítelkyně vůbec nechápou.

„Pustí ho na kauci?" zeptal se Milton.

„O tom dost pochybuji," zavrtěl hlavou Stone. „Za těchto okolností určitě ne. Je ale možné, že po Calebově výpovědi to obvinění přece jen přehodnotí."

Caleb znovu promluvil.

„Ráno jsem se s Reubenem na chvilku sešel. Říkal mi, že hlídal Behanův dům, pak spatřil oheň a následně ho někdo praštil do hlavy a omdlel. Když se probral, viděl Behana i jeho přítelkyni mrtvé. Policie ho zadržela ve chvíli, kdy se pokoušel utéct."

„V novinách stojí, že Cornelius Behan byl nalezen mrtev se svou milenkou. Paní Behanová byla včera v New Yorku," doplnil Milton.

„Pak toho skutečného vraha musíme najít my," rozhodl Stone.

„Jak to chceš udělat?" zeptal se Milton.

„Prostě budeme pokračovat ve vyšetřování," řekl a ostře se podíval na Caleba. „Ze všeho nejdřív se ale musíme mrknout na ty bezpečnostní záznamy z knihovny."

„Susan říkala, že mi s tím pomůže. Už se ale neozvala."

„Předpokládám, že si budeš muset poradit sám."

Caleb vypadal překvapeně, ale nijak Stoneovy instrukce nekomentoval.

„Myslím, že už je jasné, že Bradley a Behan spolu moc nekamarádili. Původně jsem se domníval, že Behan zabil Bradleyho, což pořád může být pravda, ale kdo by potom zavraždil Behana? A proč?"

„Že by odplata za vraždu Bradleyho?“ nabídl odpověď Milton.

„Jestli je to pravda, tak se musíme na celý případ podívat i z tohoto úhlu. Bude nutné, abychom prošli všechny lidi z Bradleyho týmu, jeho společníky, přátele z armády i ze zpravodajských výborů, kteří jsou schopní a mají dost prostředků na to, aby mohli Behana zlikvidovat.“

Milton přikývl.

„Jasně, použijeme adresář zaměstnanců. Větším oříškem pro nás bude jeho vojenská a zpravodajská minulost.“

„A co ti lidé z domu přes ulici, o kterých se zmínil Reuben?“ připomněl Milton, ale Stone zavrtěl hlavou.

„Ne. Ten požár nejspíš založili vrahovi komplicové. Museli vědět, že uvnitř domu někdo drží hlídku. Tím ohněm chtěli odlákat pozornost, byla to šance, jak se dostat do domu, zabít Behana a uniknout.“

„Velmi chytré,“ poznamenal Caleb.

„Jdu za Reubenem,“ prohlásil jednoznačně Stone.

„Nebudou po tobě chtít nějaký průkaz, Olivere?“ podivil se Milton.

„Chtít ho můžou, ale když žádný nemáš, není to zločin. Alespoň tak to říká zákon.“

„Vsadím se, že Susan by ti nějaký sehnala,“ připomněl Milton. „Měla dokumenty FBI a vypadaly dost dobře.“

„Mimochodem, kam se ta naše neohrožená kolegyně vlastně poděla?“ zeptal se Caleb.

„Měla jiné plány,“ odsekl Stone.

+++++

Jerry Bagger seděl ve své kanceláři s výrazem rozzuřeného býka. Světem falešných hráčů už dávno kolovaly fotografie Annabelle s Leem, ale nikdo zatím nedokázal určit jejich pravou totožnost. Zvláštní bylo, že ani na jediném snímku nebyl jejich záběr čistý a kvalitní. Zdálo se, že dokonce věděli, kde jsou rozmístěny bezpečnostní kamery. I když Baggerovi lidé dělali, co mohli, postupně začaly na veřejnost unikat i informace o celém podvodu,

což bylo ve své podstatě mnohem horší, protože pak vznikaly různé spekulace. Král kasin byl najednou všem k smíchu. Právě tahle skutečnost se stala pro Jerryho hnací silou, aby ty dva rozřezal motorovou pilou a celé si to nahrál na památku.

Opakovaně prohledávali jejich pokoje, ale nenašli ani jediný otisk. Všechny skleničky, které používala ona i její společník, byly pečlivě omyty. Mobilní telefon, jímž mrštila proti zdi, skončil v popelnici a nyní už poklidně odpočíval na skládce státu Jersey. Po čtyřech dnech jejich stopa úplně vychladla a Bagger si držel hlavu v dlaních. On sám navrhl časové schéma. Podvedl vlastně sám sebe.

A přesně tohle měla ta děvka v úmyslu. Jen mi držela špagát, abych se na něm sám oběsil.

Vstal a došel k prosklené stěně. Celý život byl na sebe pyšný, protože všechny podvodníky dokázal vždycky vyčenichat dřív, než mu mohli uškodit. Tohle byl ale první útok přímo na jeho osobu. Většina ostatních mířila jen na kasino. Ano, občas došlo k pár švindlům při ruletě, blackjacku nebo při kostkách. Jenže tahle akce byla pečlivě připravená a navíc skvěle řízená ženskou, která přesně věděla, co dělá. Navíc přitom využila všech svých předností, včetně spolehlivého sexuálního šarmu. Uměla být opravdová a přesvědčivá. Znovu a znovu si přehrával její roli. Přilévala olej do ohně přesně podle toho, jak potřebovala. Hned napoprvé ho dokázala přesvědčit o tom, že je vládní agentkou. V současnosti jsou federálové zapleteni do všeho možného, takže není divu, že se dá věřit i úplně bláznivým historkám.

Hleděl z okna a jeho mysl se neustále vracela k onomu telefonátu, ve kterém ho krátce poté, co prokoukla jeho čmuchaly, požádala o schůzku. Jedinou poznámkou ho přesvědčila, že jde o legální obchod. Zmínila se, že ho sledují. *Jeho!*

Pozoroval hotel na protější straně ulice. Budova se tyčila do třiadvacátého podlaží nad Broadwalkem a byla zcela identická jako jeho kasino. Linie oken poskytovala výhled přímo do jeho kanceláře. *Ta bestie! Takhle to bylo!* Okamžitě začal vřískat na šéfa ochranky.

+++++

Po troše snažení, tvrdém výslechu a telefonátu právníkovi nakonec Oliverovi dovolili, aby navštívil Reubena v jeho cele. Když za ním zapadly dveře, lehce sebou trhl. Seděl už kdysi, i když ne v americké věznici. Ne, vlastně neseděl, opravil sám sebe. Naposledy ho mučili jeho američtí spoluobčané, a to dokonce přímo na americké půdě. Předpokládal, že místnost je monitorována, a tak mluvil s Reubenem velmi tiše. Nohou přitom podupával do betonové podlahy. Reubenovi okamžitě došlo, proč to Stone dělá.

„Ten zvuk zmate elektronický odposlech?“ zašeptal, i když vypadal značně skepticky.

„Kdepak, ale já se aspoň cítím lépe.“

Reuben se usmál a také on začal podupávat.

„Ten oheň,“ zabručel.

„Já vím,“ řekl Stone. „Jsi v pořádku?“

„Mám jen bouli. Můj obhájce to využije při obhajobě.“

„Co otisky na zbrani?“

„Jsou identické.“

„Caleb vypovídal na policii. Řekl jim, že jsi hlídal tu sbírku.“

Reuben přikývl.

„Ještě něco?“

Zavrtěl hlavou.

„Zas jsem to tam byl obhlídnout. Neviděl jsem nic podezřelého. Zvládneme to, to bys měl vědět.“

„Stopy?“

Stone jen mírně přikývl.

„Potřebuješ něco?“

„Jo. Johnnyho Cochrana. Škoda, že už je v soudní síni tam nahoře.“ Odmlčel se. „A co Susan?“

Stone zaváhal. „Má moc práce.“

Když opouštěl budovu, zaznamenal dva muže, nepochybně poldy, jak ho z uctivé vzdálenosti sledují. „Nechám vás chvilku v mé společnosti, ale moc dlouho to nebude,“ zabručel si pro sebe. Jeho mysl už přemýšlela nad osobou, se kterou si bude muset promluvit.

KAPITOLA 45

Roger Seagraves si na monitoru počítače pročítal poslední zprávy. Podezřelým z vraždy byl jakýsi Reuben Rhodes, bývalý voják a pracovník DIA. Ten člověk měl údajně problémy s alkoholem, a za tu dobu za sebou stihl spálit všechny mosty. Momentálně pracoval v doku, žil v polorozbořené chatrči na okraji severní Virginie a byl něco jako časovaná bomba. V roli zapřisáhlého odpůrce války teď zavraždil muže, který postavil svůj život na vražedných hračkách určených pro armády všech zemí světa. Seagraves si dobře uvědomoval, že do sebe věci zapadají až příliš na to, aby to mohla být pravda.

Když toho obra spatřil poprvé, jak zadními dveřmi vchází do domu, nevěděl, co si o něm má myslet. Nejdřív ho napadlo, že jde o zloděje, ale když se neozval alarm a muž se druhý den ráno objevil s prázdnýma rukama, došlo mu, že je všechno jinak. Obr se vrátil druhou noc a Saegraves už věděl, že má ideální příležitost postavit mezi sebe a policii slušný nárazník.

Pro vládu už toho udělal dost a teď už do práce chodit nemusel. Měl čas jen pro sebe. Zbýval mu jeden malý kšeftík. Nebude sice tak příjemný jako hodinka s dámou z NSA, ale obchody nejsou vždycky jen o rozkoši. Bylo nutné, aby jeho zdroje byly neustále spokojené, šťastné, a tudíž funkční a navíc stoprocentně přesvědčené, že na nich neulpí ani stín podezření. Seagravesovým štěstím bylo, že měl ze své pozice v CIA přístup k vyšetřování v rámci vnitřní bezpečnosti. Na tomto poli hrálo významnou roli i FBI, ale i tam měl své informátory. Bylo prostě přínosné mít ve všech agenturách své zdroje.

Vysvědčením jeho práce byla skutečnost, že ho dosud nikdo nepodezíral. Zdálo se, že CIA jednoduše nepočítá s tím, že by se její bývalý likvidátor mohl pustit do vlastního obchodování. Věděli vůbec, jak tenhle svět funguje? Pokud ano, pak se Seagraves skutečně obával o bezpečnost své země, když se i nejlepší zpravodajské služby dají tak snadno ošálit.

Byl tu sice i Aldrich Ames, ale Seagraves nebyl jen obyčejný špion. Vždycky vraždil na základě rozkazů své vlády. Tehdy pro něj neplatily žádné příkazy, žádný zákon, žádná morálka. Nic. Byl jako profesionální sportovec, který se vždycky vrací s medailí. Díky svým schopnostem byl dokonalý a díky své chladnokrevnosti a nervům ze železa i neskutečně agresivní. Vždycky se mu podařilo uniknout, a tak nabyl dojmu, že může dělat úplně všechno. Dokonce, i když zabíjel na vlastní pěst, měl stále pocit, že pracuje pro vládu. Pro ni nasazoval svůj krk na Středním i Dálném východě, všude, kde bylo třeba. Posílali ho od čerta k ďáblu. Už z jeho psychologického profilu bylo jasné, že je samotář, což je pro zabijáka ideální.

+++++

Odjel do sportovního klubu ve virginském McLeanu, jen kousek po Chain Bridge Road od sídla CIA, aby si zahrál tenis se svým sekčním šéfem. Ten muž si zakládal na oddaném vlastenectví, efektivitě práce a topspinovém backhandu. Oba vyhráli po jednom setu a Seagraves přemýšlel, zda má šéfa nechat vyhrát i ten třetí, poslední. Nakonec zvítězil jeho soutěživý duch, i když jen o fous. Vždyť byl také o patnáct let mladší.

„Rogere, zase jsi mi to nandal," usmíval se jeho šéf.

„Dneska večer jsem měl kliku, ale nijak jsi mi to neusnadnil. Kdyby ti bylo stejně jako mně, nikdy bych se s tebou nemohl měřit."

Seagravesův šéf si svou kariéru v Langley doslova odseděl. Čím dál se nacházel od reálného nebezpečí, tím víc miloval thrillery. Neměl ani ponětí o Rogerově bývalé práci pro agenturu, protože skupina 666 představovala z pochopitelných důvodů pečlivě střežené tajemství. Věděl pouze to, že Seagraves po celá léta pracoval na místech, která se označují jako *horká.* Vydobyl si tím mnohem více úcty a uznání než ostatní.

Šéf zamířil po zápase do sprchy. Seagraves vytáhl ze skříňky ručník, otřel si jím tvář a vysušil vlasy. Pak společně odjeli do centra Restonu, aby povečeřeli v Clyde's. Usadili se nedaleko plynového krbu v elegantní části restaurace. Po večeři se šéf vytratil a Seagraves se šel projít po Main Street. Zastavil se před kinem.

V kinech nebo v parcích kdysi špioni zanechávali zprávy v mrtvých schránkách nebo si tam vybírali peníze. Seagraves si představil malý kelímek popcornu s něčím mnohem důležitějším, než je jen pár zrnek kukuřice navíc; malá, ale v umění špionáže zásadní dovednost. Dnes už si svůj balíček vybral, když strávil večer se svým šéfem. A nikdo o tom neměl ani nejmenší ponětí.

CIA prakticky nikdy nesledovala dva své zaměstnance společně. A zvláště ne tehdy, když si jeli zahrát tenis nebo se rozhodli zajít na večeři. Staré teorie říkají, že špionáž je umění jednotlivce, což byl právě důvod, proč si dnes Seagraves svého zcela nevědomého šéfíka pozval.

Nakonec odjel domů, popadl ručník, který si přivezl z tenisu, a vešel do malé místnosti ve sklepě. Měla betonové stěny a sloužila jako sejf na ukládání věcí, které měly zůstat utajeny. Na stůl položil ručník a napařovací žehličku. Na ručníku bylo logo tenisového klubu. Ručník však klubový nebyl a logo se podobalo zažehlovacím obtiskům na dětské oblečení. Žehlička logo rychle odstranila. Na druhé straně se nacházel předmět, kvůli kterému se Seagraves potil na kurtu. Čtyři pěticentimetrové pásky.

Pod zvětšovacím zařízením, které mu jako specialistovi na určitém stupni řízení poskytl jeho zaměstnavatel, přečetl a dešifroval potřebné informace. Pak je znovu zašifroval a připravil pro Alberta Trenta. Trvalo mu to až do půlnoci, ale bylo mu to jedno. Jako vrah byl zvyklý pracovat i přes noc a takové návyky se jen *těžko překonávají.* Stejně ho před spaním čeká ještě jeden úkol.

Znovu sešel do své tajné místnosti, odemkl dveře a vypnul alarm. Chodil sem pravidelně každý den, aby se pokochal pohledem na svou sbírku. Dnes v noci si s sebou přinesl další přírůstek, i když ne dva, ale pouze jeden. Vytáhl předmět z kapsy pláště. Manžetový knoflíček, dar od Cornelia Behana. Byli společníky ve Fire Control. Behan jeden očividně ztratil ve skladu, a právě tahle nepozornost ho stála život. Znal totiž příčinu smrti Jonathana DeHavena a nepřicházelo v úvahu, aby se o tuto informaci s někým podělil.

Seagraves položil knoflík na malou poličku, hned vedle dětského bryndáčku. Bohužel neměl nic od té dámy, kterou zastřelil. Nejdřív zlikvidoval Behana, a když se muž zhroutil k zemi, poskytl mu

dostatek prostoru, aby měl na mušce i tu ženskou. Právě hodlala s Behanem provádět nemravné kousky. Klečela na kolenou a vyhlédla z okna, odkud přišel první výstřel. Seagraves nevěděl, zda ho zahlédla, ale v podstatě na tom vůbec nezáleželo. Nedal jí šanci ani vykřiknout. Kulka jí ošklivě znetvořila tvář. Truchlící se s ní nepochybně rozloučí nad zavřenou rakví a nejinak tomu bude i s Behanem. Když střela opouští tkáň, způsobí mnohem větší neplechu, než když do ní vniká.

Hleděl na prázdné místo vedle knoflíčku a sám sobě slíbil, že najde nějakou památku i na ni. Jeho sbírka přece musí být kompletní. Měl to tak prostě rád.

KAPITOLA 46

Stoneovi to sice dalo trochu práce, ale nakonec se mu podařilo ty chlapy setřást. Okamžitě vešel do opuštěného domu nedaleko hřbitova, který používal jako úkryt. Převlékl se a zamířil do ulice Good Fellow. Minul dům Jonathana DeHavena a pak i ten Behanův. Všude kolem se tísnili reportéři, zcela jistě čekající na návrat nešťastné vdovy. Zničený dům naproti vypadal opuštěně.

Stone pozoroval Behanův dům zpoza rohu a předstíral, že se dívá do mapy. Právě v tom okamžiku přijel před dům velký stěhovák, ze kterého vystoupili dva podsaditý chlapíci. Přišla jim otevřít služebná a všude kolem se začali rojit novináři. Muži vešli dovnitř a za pár minut se objevili venku s dřevěnou truhlou. Síla jim očividně nechyběla, a přesto měli co dělat, aby truhlu unesli. Stone si uměl představit, co reportéry právě napadá: třeba je uvnitř paní Behanová, aby se skryla před médii. Panečku, to by bylo terno! Novináři už vytahovali telefony a mnozí z nich se vrhli za volant, aby odjíždějící vůz dál sledovali. Od zadní části domu se odpojily další dva automobily, ale ani ty všudypřítomným pisálkům neunikly. Mohl to být trik. Po chvilce se přední dveře znovu otevřely a ven vyšla žena v oblečení služebné s velkým kloboukem. Nastoupila do auta stojícího na předním parkovišti a odjela.

Stone se opět vžil do kolektivního myšlení přítomných reportérů. Stěhovák byla jen zástěrka a Behanová se převlékla za služebnou. Jak správně předpokládal, zbývající pisálkové naskákali do aut, aby ženu sledovali. Další dva se vynořili z vedlejší ulice, bezpochyby proto, že je upozornili kolegové.

Stone vyšel zpoza rohu a rychlou chůzí kráčel k dalšímu bloku sousedícímu s Behanovým pozemkem. Cestu lemovalo stromořadí. U živého plotu se zastavil. Netrvalo dlouho a na scéně se ve volných kalhotách, dlouhém černém plášti a v klobouku se širokou krempou staženou k zemi objevila Marilyn Behanová. Když došla na konec aleje, opatrně se rozhlížela.

Stone k ní přistoupil.

„Paní Behanová?“

Trhla sebou a nervózně se na něj podívala.

„Kdo jste? Novinář?“ vyštěkla.

„Ne, jsem přítel Caleba Shawa z Kongresové knihovny. Viděli jsme se na pohřbu Jonathana DeHavena.“

Zdálo se, že pátrá v paměti. Připadala mu nějak zpomalená, ale alkohol z ní netáhl. Že by drogy?

„Aha, už si vzpomínám. Tehdy jsem utrousila tu hloupou poznámku o náhlé smrti.“ Zničehonic se rozkašlala a začala v kabelce hledat kapesník.

„Přijměte mou hlubokou soustrast,“ řekl Stone s vírou, že si Behanová nepamatuje na Reubena, domnělého vraha jejího manžela, kterého s ním na pohřbu viděla.

„Děkuji vám,“ zašeptala a zadívala se na stromořadí. „Připadá mi to všechno nějaké divné.“

„Viděl jsem ty reportéry, paní Behanová. Musí to být pro vás hrozné, ale dokázala jste je oklamat, což není zrovna snadné.“

„Když máte za manžela chlapa, po kterém jdou novináři pořád, naučíte se s nimi jednat.“

„Mohli bychom si promluvit? Třeba nad šálkem kávy?“

Vypadala zaraženě.

„Nevím. Je to pro mě velmi složité,“ řekla a její tvář se zkroutila. „Sakra, právě jsem přišla o manžela!“

Stone zůstal zcela klidný.

„Já vím, právě proto s vámi potřebuji mluvit. Rád bych se vás zeptal na něco, co řekl na tom pohřbu.“

Podezřívavě se na něj podívala.

„Co vlastně víte o jeho smrti?“

„Ne tolik, kolik bych chtěl, ale domnívám se, že souvisí s úmrtím Jonathana DeHavena. Je podivné, když dva sousedé zemřou krátce po sobě… a za tak podivných okolností.“

Zdálo se, že o něčem přemýšlí.

„Vy si *také* nemyslíte, že DeHaven umřel *na infarkt*, že?“

„*Také?* Paní Behanová, věnujte mi prosím pár minut. Je to důležité.“

Dali si kávu u zapadlého stolku v malé kavárně.

„Mluvil s vámi váš muž o DeHavenově smrti?“ zeptal se Stone.

Usrkla kávu, stáhla si klobouk ještě níž a pak tiše odpověděla.

„On nevěřil, že DeHaven zemřel na infarkt. Ano, tak to říkal.“

„Proč ne? Co věděl?“

„Nejsem si jistá. Nikdy se vlastně nezmínil o ničem konkrétním.“

„Jak tedy víte, že měl nějaké pochybnosti?“

Marilyn Behanová zaváhala.

„Proč bych vám měla odpovídat?“

„Budu k vám upřímný s vírou, že mi tu důvěru opětujete.“

Řekl jí o Reubenovi a sdělil jí také důvod, proč byl v domě, o teleskopu se však takticky nezmínil.

„Reuben vašeho manžela nezabil, paní Behanová. Byl tam jen proto, že jsem ho poslal hlídat ten dům. Na Good Fellow se děje spousta podivných věcí.“

„Třeba co?“

„Ten člověk v domě naproti.“

„O tom nic nevím,“ odpověděla nervózně. „Ani C. B. o tom nemluvil. Vím jen, že cítil, že ho někdo sleduje. FBI se na něj pokoušela hodit nějakou špínu. Každopádně měl spoustu nepřátel.“

„Říkala jste, že se o Jonathanově smrti konkrétně nezmiňoval, ale na pohřbu bylo zřejmé, že chce s jistotou vědět, jak zemřel. Poznamenal přece, že pitevní protokoly se občas mýlí.“

Odložila šálek a nervózně se z jeho okraje pokoušela setřít červenou rtěnku.

„Jednou jsem zaslechla, jak telefonuje,“ řekla a vzápětí rychle dodala. „Nechtěla jsem poslouchat. Hledala jsem jednu knížku a C. B. byl zrovna ve studovně. Dveře zůstaly otevřené.“

„Nepochybuji, že to z vaší strany nebyl úmysl,“ zareagoval Stone zdvořile.

„Říkal, že DeHaven byl na vyšetření v nemocnici John Hopkins, kde mu potvrdili, že je v dobré kondici. Taky říkal, že využil své kontakty na policii a zjistil výsledky pitvy. Ty prý neudělají nikomu radost. Něco tam prostě nesedělo. Mluvil velmi napjatě a stále opakoval, že se na to musí podívat.“

„Udělal to?“

„No, obvykle jsem se ho neptala, co dělá, a on se zas neptal mě. Okolnosti jeho smrti ale nasvědčují tomu, že využíval různých

cestiček. Potřebovala jsem narychlo odletět do New Yorku a on měl tehdy hrozně podrážděný výraz, snad proto jsem se ho zeptala, kam jde a zda je všechno v pořádku. Já ani nevěděla, že vlastní tu společnost.“

„Jakou společnost? Nechápu.“

„Fire Control. Tak nějak.“

„Říkal, že tam jede?“

„Ano.“

„Řekl vám proč?“

„Prý něco zkontrolovat. Pak se zmínil i o knihovně, tam Jonathan pracoval, že? Něco o nějakém kontraktu na výměnu hasicího systému. Dozvěděl se, že některé bomby byly vyměněny, a že to vypadá na pěkný průšvih.“

„Řekl vám, co zjistil?“

„Ne. Když jsem odjela do New Yorku, už se neozval. Volala jsem já jemu, ale o tom kontraktu už nemluvil. Nakonec jsem na to úplně zapomněla.“

„Měla jste pocit, že má nějaké starosti?“

„Nic neobvyklého.“ Odmlčela se. „Jenom říkal, že musí zkontrolovat potrubí u nás v domě. Myslela jsem, že žertuje.“

„Potrubí? O čem to mluvil?“

„Nevím, předpokládám, že plynový rozvod. Může tam dojít k úniku a pak i k explozi.“

Stoneovi ihned došly možné souvislosti. *Mohlo to být podobně jako v domě předsedy sněmovny Boba Bradleyho.* Pak ho ale napadlo něco jiného.

„Paní Behanová, máte v domě hasicí přístroje?“

„Vlastníme řadu uměleckých děl, takže klasické hasicí přístroje nepřicházely v úvahu. C. B. se ale požáru bál, no, stačí se podívat přes ulici. Dal tedy namontovat jiný systém, nějaké hašení bez vody. Nevím, jak to funguje.“

„To je v pořádku, já to vím.“

„Vy si tedy myslíte, že Jonathana i Cornelia zabil stejný člověk?“

„Přesně tak,“ přikývl Stone. „Být vámi, tak se okamžitě někam odstěhuju, co nejdál odsud.“

Její oči se rozšířily.

„Domníváte se, že jsem v nebezpečí?“

„Myslím, že v nebezpečí jsou všichni na ulici Good Fellow.“

„Pak tedy odjedu do New Yorku. Ještě dnes odpoledne.“

„To je rozumné řešení.“

„Jenom doufám, že mě policie pustí. Musela jsem jím odevzdat svůj pas, asi jsem podezřelá, vždyť jsem vdova, že? Mám sice skálopevné alibi, ale nejspíš si myslí, že jsem si někoho najala, aby ho v mé nepřítomnosti zabil.“

„Stalo se to už mnohokrát,“ poznamenal nezúčastněně Stone.

Další minutu mezi nimi vládlo naprosté ticho.

„Víte, on mě opravdu miloval.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Stone zdvořile.

„Vím, co si myslíte. *Jenže on mě vážně miloval.* Ty další ženské, to byly jen hrátky. Přišly a odešly. Já byla jediná, která mu celou tu dobu stála po boku. Odkázal mi úplně všechno.“ Znovu se napila kávy. „Víte, je to ironie osudu, vydělal jmění na zbraních, a přitom je ze srdce nenáviděl. Nikdy žádnou ani nevlastnil. Vystudoval strojařinu, byl to skvělý člověk a uměl velmi tvrdě pracovat.“ Odmlčela se. „Miloval mě. Žena to pozná, víte? I já ho milovala, se všemi jeho chybami. Nemůžu uvěřit, že už tady není. S ním odešel i kus mé duše.“ Otřela si slzu v pravém oku.

„Paní Behanová, proč mi lžete?“

„Cože?“

„Proč mi lžete? Vždyť mě vůbec neznáte. Proč tolik snahy?“

„K čertu, o čem to mluvíte? Nelžu vám. Milovala jsem ho!“

„Kdybyste ho milovala, nikdy byste si nenajala soukromé očko, aby sledovalo váš dům. Ten chlap pořizoval snímky všech žen, jak přicházejí i odcházejí, že?“

„Co si to dovolujete? S tím já nemám vůbec nic společného! Nejspíš to byli lidi od FBI.“

„Ne. FBI by tu měla celý tým agentů, minimálně dva, muže a ženu, kteří by se starali o dům jako rodina. Vynášeli by odpadky, plnili normální úkoly a nikomu by nedovolili, aby je odhalil. Proč by sledovali váš dům? Snad proto, že by se domnívali, že se tu váš muž setká s nějakou podezřelou osobou? Nebuďte směšná, ani FBI nemá neomezený rozpočet na zbytečné akce,“ řekl a zavrtěl hlavou.

„Doufám, že vás ten detektiv nestál balík peněz, protože si je vůbec nezaslouží.“

Nadzvedla se na židli.

„Ty hajzle!“

„Měla jste se prostě rozvést. Dostala byste půlku a byla svobodná.“

„Po tom všem, jak mě ponižoval a tahal si do mého domu všechny ty štětky? Ne, on musel trpět! Máte pravdu, najala jsem si očko a zařídila mu ten dům naproti. No a? A ty fotky? S těmi bych donutila starého C. B. pěkně cálovat a převést všechno na mě. Jinak by všechno vyšlo napovrch a federální vláda přece nemá ráda ty, kteří ji kompromitují. C. B. byl prověřen na úroveň *přísně tajné.* Nejspíš by ten certifikát nedostal, kdyby vláda věděla, jak snadno ho lze vydírat. A až by podepsal, že je všechno moje, *vykopla bych ho.* Nebyl jediný, kdo si takhle hrál. I já mám pár milenců a vybrala bych si jednoho, se kterým bych pak strávila zbytek života. Teď už mám všechno. I bez vydírání. Perfektní pomsta.“

„Nejspíš byste měla mluvit trochu tišeji. Policie vás určitě stále považuje za podezřelou. A jen hlupák k tomu nahrává.“

Marilyn Behanová se rozhlédla po lidech v kavárně, kteří po ní zvědavě pokukovali. Zbledla a poposedla si. Stone naopak vstal.

„Děkuji za váš čas. Vaše informace byly nesmírně užitečné.“ Nakonec se zcela nehybnou tváří dodal. „Ještě jednou přijměte moji nejhlubší soustrast.“

„Táhněte k čertu!“ zasyčela.

„No, pokud tam jednou půjdu, nejspíš nebudu sám, viďte?“

KAPITOLA 47

Annabelle čekala v Atlantě na další spoj. Když si procházela svůj nový itinerář, v duchu proklínala Lea za jeho chybu. Jak jí to jen mohl udělat? Pokud by chtěla, aby o ní Freddy něco věděl, řekla by mu to přece sama.

Vyhlásili její let, ale rozhodla se počkat, až se utvoří fronta. Přestože letěla první třídou a mohla jít na palubu dříve, vrátila se ke svým osvědčeným návykům a chtěla vědět, kdo všechno v letadle je. Když se čas naplnil, popadla svou tašku. Původní oblečení vyhodila v D.C. Nikdy nenahlásila žádná zavazadla, protože by jí pak mohli kontrolovat. Nové oblečení si koupí až na místě.

Cestou k přepážce se podívala na obrazovku v hale, kde právě běželo vysílání CNN. Ohromeně se zarazila. Z televize na ni zírala Reubenova tvář. Doběhla blíž a rychle četla titulky. Vietnamský veterán Reuben Rhodes byl zatčen. Zbrojařský magnát a jeho milenka byli zavražděni. Rhodes je…

„Bože!“ vyhrkla Annabelle spíš pro sebe.

Pak se z reproduktoru ozvalo: „Poslední výzva pro let 3547, do Honolulu. Poslední výzva cestujícím do Honolulu.“

Annabelle se podívala směrem k odletové přepážce, právě ji zavírali. Otočila se zpět k obrazovce. Cože? Behan je mrtev? Reuben zatčen? Sakra, co se to děje? Musela to zjistit. V tu chvíli se však ozval její vnitřní hlas.

Annabelle, to není nic pro tebe. Musíš jet. Jde po tobě Jerry Bagger. Nech ty staříky, ať se o sebe postarají sami. Reuben Behana v žádném případě zavraždit nemohl a oni na to přijdou. Pokud ne, tak to stejně není tvůj problém.

„Poslední výzva pro let 3547. Brána se zavírá.“

Zoufale přesvědčovala sebe samu.

Jdi, Annabelle, sakra, tak už běž! Tohle nemusíš, není to vůbec tvoje věc. Nic jim nedlužíš. Nedlužíš nic ani Jonathanovi!

Pozorovala, jak se brána k cestě pryč od Jerryho Baggera pomalu zavírá. Za deset minut se Boeing 777 definitivně odlepil od rampy. Když se přesně podle letového plánu vznesl k nebesům, měla už

zabukovaný úplně jiný let. Na sever, přímo do Jerryho náruče. Vlastně ani nevěděla, proč to dělá. Nejspíš proto, že to tak chtěla její duše.

+++++

Albert Trent dokončil práci ve své domácí pracovně. Zítra začne dost pozdě, protože pracoval skoro celou noc. Vše souviselo s jeho rolí vyššího státního úředníka ve Výboru pro zpravodajské služby. Seděl na tom místě už celé roky a měl zcela jasné představy o aktivitách zpravodajských služeb, tedy alespoň o těch, o které se agentury dělily se svými kongresovými nadřízenými. Trent si uhladil těch pár vlasů, které mu zbyly, dopil kávu, dojedl dánský sýr, zabalil si kufrík a za pár minut už ve své dvoudvéřová hondě vyjížděl na ulici. Neuplyne ani pět let a bude řídit pořádný bourák, někde v Argentině či v jižním Pacifiku, tam je prý opravdový ráj.

Na jeho tajném účtu leželo pěkných pár milionů dolarů a byl si jist, že během poloviny následující dekády ty prachy zdvojnásobí. Tajemství, která Roger Seagraves prodával, patřila k těm nejcennějším a přinášela opravdu vysoké honoráře. Nebylo to jako za časů studené války, kdy člověk uložil balíček a dostal za něj tak maximálně dvacet táců. Lidé, s nimiž pracoval Seagraves, nešli pod sedmimístnou sumu, ale za své peníze toho chtěli skutečně dost. Trent se Seagravese nikdy neptal na jeho zdroje a kupce. Ten chlap by mu stejně nic neřekl a Trent to vlastně ani vědět nechtěl. Jeho jediným, byť složitým úkolem bylo Seagravesovy informace předat dál. Způsob, jakým to dělal, byl pro jejich obchod skutečně přínosný a Seagraves si toho byl dobře vědom. Také proto s Trentem spolupracoval a také proto ho tak královsky platil. Tvořili skvělou dvojici, která byla hlavním důvodem, proč byly americké zpravodajské služby v tomto okamžiku v naprostých troskách.

V kontrarozvědce pracovala celá řada energických a schopných agentů, kteří se snažili zjistit, jak byla tajemství ukradena a jak se dostala do rukou nepřítele. Ve své oficiální roli byl Trent do jejich úlohy zasvěcen. Agenti, kteří s ním přicházeli do styku, neměli žádný důvod, aby tohoto úředníčka bez vlasů, který jezdil v osm let staré hondě, bydlel v podřadném baráku a byl zničený z každého účtu,

z čehokoli podezřívali. Nemohli tušit, že mají před sebou muže patřícího do sofistikovaného spolku, který decimuje americké zpravodajské služby.

Úřady už věděly, že krtek sedí hodně hluboko, ale patnáct zpravodajských agentur s rozpočtem padesát miliard dolarů za rok a se sto dvaceti tisíci zaměstnanci představovalo prostor, ve kterém se krtek ztratil jak pověstná jehla v kupce sena. Roger Seagraves byl, jak si Trent ověřil, chladně efektivní a nikdy mu neunikl žádný detail, ať už jakkoli malý a zdánlivě bezvýznamný.

Když spolu hovořili poprvé, pokoušel se Trent zjistit o Seagravesovi něco bližšího, ale nenašel naprosto nic. Zkušenému zpravodajskému pracovníkovi, jakým byl, okamžitě došlo, že je celá Seagravesova kariéra pečlivě utajena. Byl to člověk, kterému nebylo radno stát v cestě.

Když se trmácel ve své obouchané hondě ulicemi, představoval si, jaký bude jeho nový život. Jist si byl pouze tím, že bude jiný. Nikdy ho ale nenapadlo, kolik životů bylo kvůli jeho hamižnosti navždy ztraceno. Zrádci jen zřídkakdy pociťují bodavou bolest svědomí.

+++++

Stone se právě vrátil ze schůzky s Marilyn Behanovou, když někdo zaklepal na dveře jeho domku.

„Dobrý den, Olivere," pozdravila ho Annabelle.

Nedal na sobě znát, jak moc je překvapen jejím novým vzhledem, pouze ji vybídl, aby šla dál. Posadili se ke krbu do dvou rozvrzaných křesel.

„Jaký byl výlet?" zeptal se přátelsky.

„Kašlu na to, nikam jsem nejela."

„Vážně?"

„Řekl jste už ostatním, že jsem pryč?"

„Ne."

„Proč ne?"

„Protože jsem věděl, že se vrátíte."

Rozzlobeně se na něj podívala.

„No dobrá, ale štve mě to. Vždyť *mě vůbec neznáte.*"

„Ale ano, znám. Jinak byste tu nebyla.“

Zírala na něj a vrtěla hlavou.

„Jste ten nejzvláštnější hrobník, jakého jsem kdy potkala.“

„Moc jste jich ale nepotkala, že?“

„Slyšela jsem o Reubenovi.“

„Policie se plete, ale zatím o tom neví.“

„Musíme ho z té basy dostat.“

„Pracujeme na tom, ale Reuben se tam má docela fajn. Myslím, že mu tam nikdo nijak neubližuje. Kdysi jsem na vlastní oči viděl, jak si v baru při jedné bitce lehce poradil s pěti borci. Má velkou fyzickou sílu a je to skvělý rváč. Obdivuju ho.“

„Jenže někdo na něj hodil to střílení v Jonathanově domě.“

„To jo, někdo ano.“

„Ale proč? A proč byl Behan vlastně zabit?“

„Protože zjistil, jakým způsobem zemřel Jonathan. Dostatečný důvod, nemyslíte?“ Stone jí přetlumočil rozhovor s Marilyn Behanovou.

„Takže odstranili Behana a hodili to na Reubena jenom proto, že tam náhodou byl?“

„Nejspíš ho viděli, jak tam jde, a uvědomili si, že z půdy se dá dobře střílet. Pak už postupovali podle plánu. Měli dostatek důkazů, že se Behan chová pořád stejně a že si tu ženskou odvede do ložnice.“

„Koukám, že proti sobě máme pěknou sebranku. Co chcete dělat?“

„Jako předkrm si dáme pásky z depozitáře.“

„Hm, celou cestu k vám jsem přemýšlela, jak se k nim dostaneme.“

„Jsem si naprosto jistý, že na to přijdete.“ Odmlčel se. „Myslím, že bez vás bychom to nedokázali.“

„Nepodbízejte se tolik. Ještě je nemáme.“

Oba dva pak hodnou chvilku mlčeli, Annabelle hleděla z okna.

„Je tu božský klid,“ řekla nakonec.

„Mezi mrtvými? Pro mě je to nějak moc depresivní.“

Usmála se a vstala.

„Zavolám Calebovi, už vím, jak na to.“

Stone vstal také a protáhl si svou vysokou, stodevadesáticentimetrovou postavu.

„Holt už jsem ve věku, kdy mým kloubům vadí i obyčejné sekání trávy.“

„Tak si vezmi Advil,“ přešla Annabelle automaticky z vykání na tykání. „Zavolám ti později, hned jak se vybalím.“

Když se chystala odejít, Stone jen tiše poznamenal.

„Jsem moc rád, že jsi zpátky.“

Pokud ho zaslechla, nijak nereagovala. Sledoval ji, jak nastupuje do svého vozu a odjíždí pryč.

KAPITOLA 48

Jakmile Baggerovi všechno došlo, pozval si k sobě ředitele hotelu, který se nacházel na protější straně ulice, a požadoval po něm informace o všech hostech, kteří bydleli v ony osudné dny v třiadvacátém podlaží. Když Jerry Bagger něco požadoval, tak se mu toho také dostalo. Jeho chlapi přitom jako obvykle postávali v pozadí.

Ředitel hotelu, mladý a dobře vypadající muž plný ambicí, byl plně odhodlán plnit své úkoly na jedničku, a tak zpočátku nehodlal králi kasina nic říct.

„Aby bylo jasno," řekl Bagger. „Pokud mi nedáš to, co chci, zemřeš."

Ředitel se začal kroutit.

„Vy mi vyhrožujete?"

„Ne. Za hrozbu považuju situaci, kdy máš ještě šanci. Tohle je už pro nás *hotovka."*

Ředitel zbledl, ale dál se statečně držel.

„Žádáte po mně důvěrné informace, nemůžu vám je jen tak dát. Naši hosté očekávají, že jejich osobní údaje udržíme v tajnosti a nikomu je nevydáme. Je to standardní…"

Bagger mu skočil do řeči.

„Hm, koukni se na to takhle. Nejdřív to zkusíme po dobrém. Kolik chceš?"

„Snažíte se mě uplatit?"

„No vida, už se někam dostáváme."

„To nemůžete myslet vážně!"

„Sto táců?"

„Cože? Sto tisíc dolarů?"

Bagger se podíval na své poskoky.

„Kluci, ten chlápek je rychlej. Možná, že bych ho měl najmout a svěřit mu tenhle podnik. Sto tisíc, když mi dovolíš mrknout se do záznamů." Muž zvažoval nabídku, ale nepokoj Jerryho Baggera začal povážlivě narůstat. „A pokud ne, bude následovat tohle. Neboj, nezabiju tě, jenom ti zlámu všechny kosti, který máš v těle, a pak ti

vymlátím mozek, abys zapomněl, co jsem po tobě chtěl. Zbytek života pak budeš chcát před pečovatelkou někde v ústavu, kde tě každou noc ojede nějakej mentál. Podle mě nemáš na vybranou, ale já mám rozum, takže tě nechám svobodně se rozhodnout. Máš pět vteřin.“

Za hodinu už měl Bagger všechny informace, které požadoval, a rychle projížděl seznam hostů. O podezřelých jménech se pak chvíli bavil s hotelovým personálem. Netrvalo dlouho a získal jackpot. Jeden z hostů využíval v průběhu svého pobytu některé speciální služby.

„Jo, dávala jsem mu masáž,“ připustila mladá žena jménem Cindy. Droboučká tmavovláska s milou tváří, obdivuhodnými křivkami a chováním pouliční štětky. Když s Baggerem hovořila v soukromém pokoji v lázeňské části hotelu, žvýkala a pořád si hrála se svými vlasy. Pozorně si ji prohlížel.

„Víš, kdo jsem?“ zeptal se a Cindy přikývla.

„Jo. Jerry Bagger. Moje máma Dolores hraje u vás v Pompejích kostky.“

„Aha, tak to je dobrá holka, ta tvoje Dolores. Hele, líbí se ti tenhle lázeňskej hampejz?“

„Plat stojí za prd, ale dýška ujdou. Staříci maj rádi, když na ně sahaj mladý ruce. Masíruju je, ale málokomu se postaví. Když stojí osmdesátiletýmu dědkovi, je to hnus, ale dýško to zas vynahradí.“

„Ten chlap…“ Bagger se podíval na jméno, které si napsal. „Robby Thomas. Co o něm víš? Jak vypadal?“

Cindy ho popsala.

„Fešák, ale nějak moc nafoukanej. Moc si o sobě myslel, a takový chlapy já nemám ráda. Byl to takovej hubeňour, nejspíš bych ho i přeprala. Já mám radši velký, udělaný chlapy.“

„To věřím. A byla jen masáž? Nebo i něco extra?“

Cindy zkřížila ruce na prsou a přestala žvýkat.

„Pane Baggere, já jsem masérka a mám na to licenci.“

Vytáhl z peněženky deset stodolarovek.

„Stačí to na to, abych si tu licenci koupil?“

Cindy jen kroutila očima.

„No, co dělám ve volném čase, to je snad moje osobní věc, ne?“

„To nepopírám.“ Natáhl k ní ruku s penězi. „Takže jak to bylo?“

Váhala si bankovky vzít.

„Asi bych přišla o místo, kdybych…“

„Cindy, nikdy bych nikomu neřekl ani to, žes šukala mrtvolu. I kdyby to bylo za pitomýho jointa.“ Strčil jí peníze za halenku. „Mluv se mnou. A nelži. Když mi někdo lže, je to moc špatné.“

Najednou se překotně rozpovídala.

„No dobrá. Nejdřív do mě dělal, pak jsem mu dávala masáž a zničehonic jsem měla jeho ruku na noze. Sunul jí pořád výš, až tam, kde vůbec být neměla.“

„No jo, kanec. Co se stalo pak?“

„Vyjel po mně. Poslala jsem ho k čertu, ale začal se vytahovat. Říkal, že je v balíku a že má pořádný rito. Prý abych na něj byla milá.“

„Rito? Hm, pokračuj.“

„Pořád se vytahoval s těma prachama a vykládal, že jich tam, kam pro ně jde, je celá fůra. Po práci na mě počkal. Dali jsme si pár skleniček. Jo, byla jsem opilá, neumím se držet zpátky.“

„Hm, dobrá, ale pojďme k věci, Cin,“ řekl Bagger netrpělivě. „Začíná to být docela zajímavý.“

Rychle pokračovala.

„Prostě jsme skončili u něj na pokoji. Rozdělala jsem ho pusou, ale ten vůl se udělal strašně rychle. Byla jsem fakt naštvaná. Vždyť jsem ho ani neznala. Byl úplně na dně a fňukal jak mimino. Dal mi stovku. Jenom stovku! A pak zalezl na deset minut do koupelny. Když vyšel ven, řekl, že už nemá čas. Prý proto se tak rychle udělal. Prostě to stálo za prd.“

„To je vůl, co? Co bylo dál?“

„Neměla jsem žádnej důvod tam zůstat, nebo snad jo? Nebylo to přece rande.“

„Neřekl ti něco dalšího? Třeba odkud je? Co dělá? Co bylo to velký rito?“

Zavrtěla hlavou a Jerry si ji pozorně prohlížel.

„Vypadá to, že jsi šikovná holka. Vzala jsi mu nějaký prachy, když byl v koupelně?“

Odpověděla mu rozzlobeným tónem.

„Nejsem taková štětka, jak si myslíte. Proč mě z toho obviňujete?“

„Cin, jsem jenom realista, nic víc. Ověříme si to.“ Dotkl se její ruky. „Já jsem Jerry Bagger. A ty jsi jen obyčejná flundra, která si nechá za pár drobných stříkat do pusy. Takže se ptám ještě jednou. Vzala jsi mu nějaký prachy, k tý almužně, co ti dal?“

„Nevím, možná,“ odpověděla. „Nechce se mi říkat už vůbec nic.“

Bagger ji popadl za bradu a prudce jí trhl hlavou. Díval se jí přitom přímo do očí.

„Řekla ti ta tvoje máma, kdo jsem?“

Vystrašená Cindy jen nervózně polkla.

„Řekla, že je ráda, když pro vás pracuje.“

„Co ještě?“

„Že každý, kdo se vám postaví do cesty, je hajzl.“

„Správně. Máš chytrou maminku.“ Stiskl její bradu ještě silněji. „Ale pokud ji chceš ještě někdy vidět, tak se hezky zhluboka nadechni a pověz mi, co jsi v té jeho peněžence viděla.“

„Já… bylo to divné, měl tam spoustu průkazů na různá jména.“

„A?“

„Jeden byl na jméno, kterým se mi představil. Robby Thomas z Michiganu. Pak tam měl kalifornský řidičák.“

„Na jméno?“ zeptal se klidně Bagger.

„Tony Wallace.“

Bagger ji pustil.

„No vidíš, tak těžký to nebylo. A teď zas padej honit ptáky těm starcům.“

Vstávala pomalu, třásla se jí kolena. Když chtěla odejít, Bagger se ještě ozval.

„Cindy, nezapomněla jsi na něco?“

Pomalu se otočila.

„Co jsem měla zapomenout, pane Baggere?“

„Zaplatil jsem ti tisíc babek. Ten fešák ti dal jen desetinu toho a vykouřila jsi mu ho. Mě ses ani nezeptala. Cindy, to od tebe není pěkné. To si chlap jako já pamatuje celý život.“ Čekal a upřeně na ni hleděl.

Ozvala se roztřeseným hlasem.

„Chcete, abych vám ho vykouřila, pane Baggere?“ Pak rychle dodala. „Bude mi ctí.“

„Ne, táhni.“

KAPITOLA 49

Annabelle s Calebem kráčeli chodbou Jeffersonovy budovy. Annabelle na sobě měla červenou sukni ke kolenům, černé sáčko a béžovou blůzu. Působila jako sebevědomá a inspirující profesionálka. Caleb naopak vypadal, jako že by si ze všeho nejraději podřezal žíly.

„Jediné, co po vás chci, je…“ řekla, „hrát smutného týpka topícího se v depresi.“

„To bude hračka, protože smutný *jsem dost* a depresi *mám taky,*“ vyštěkl.

Ještě než vstoupili do kanceláře ochranky knihovny, Annabelle se zastavila a nasadila si brýle, které jí dosud visely na řetízku kolem krku.

„Vyjde to?“ špitl Caleb a opět začal kňučet.

„Když chce člověk někoho podvést, nikdy si nemůže být stoprocentně jistý tím, jak to dopadne.“

„Tak to je fakt skvělé!“

Za chvilku už seděli s šéfem ochranky v jeho kanceláři. Caleb se sklopenou hlavou hleděl na špičku svých bot, zatímco Annabelle se ujala slova.

„Jak už jsem vám vysvětlila, jsem Calebova psycholožka a pomáhám mu v rozvoji jeho osobnosti.“

Šéf ochranky vypadal zcela zaskočeně.

„Říkáte, že se bojí chodit do depozitářů?“

„Ano. Jak jistě víte, našel tam tělo svého přítele a kolegy. Za normálních okolností Caleb depozitáře vždycky miloval, po mnoho let byly neodmyslitelnou součástí jeho života.“ Podívala se na Caleba, ten zrovna zhluboka dýchal a otíral si kapesníkem oči.

„A náhle se místo, ke kterému se vážou jeho nejlepší vzpomínky, stalo místem hlubokého smutku, strachu a hrůzy.“

Šéf ochranky se podíval na Caleba.

„Pane Shawe, muselo to pro vás být opravdu hrozné.“

Calebovy ruce se třásly natolik, že ho Annabelle za jednu vzala.

„Prosím, jen Caleb, jsme tu přece všichni přátelé," řekla Annabelle a vyslala k muži signál, který Caleb ani nezaregistroval.

„Samozřejmě, jsme přátelé, ach ano," řekl trapně. „Jak to ale celé souvisí s mým oddělením?"

„Chci nechat Caleba, aby si prohlédl bezpečnostní nahrávky a viděl lidi normálně přicházet a odcházet, tak, jak se to běžně děje. Podobný vjem by mohl vrátit jeho emoce k normálu a pomohl by mu překonat těžké období. Čítárna a depozitáře se pro něj opět stanou pozitivní výzvou."

„No, nevím, jestli vám tohle můžu dovolit," váhal šéf. „Je to zcela neobvyklý požadavek."

Caleb se už chystal zesílit své domnělé zoufalství, ale Annabellin ostrý pohled ho zastavil. „Také jsme v *neobvyklé* situaci. Jsem si naprosto jistá, že uděláte vše, co bude možné, aby se váš kolega dokázal znovu vrátit do života."

„No, já… nevím, ale…"

„Myslíte, že se na ně můžeme podívat hned teď?" Naštvaně si změřila Caleba, který v křesle napůl seděl, napůl ležel. „Vždyť to vidíte sám, je úplně na dně."

Caleb se zhroutil do křesla ještě víc a hlavu si položil mezi kolena. Annabelle se podívala na muže z ochranky a zaznamenala jeho jmenovku.

„Dale, mohu vám tak říkat, že?"

„Hm, ano. Jistě."

„Dale, všiml jste si oblečení, které mám na sobě?"

Dale se podíval na její atraktivní postavu, a jak beránek odpověděl.

„Ano, jistě."

„Moje sukně je červená, to znamená, že posiluje a má pozitivní vliv. Moje sako je ale černé, představuje tedy negativní pocity, zatímco halenka je béžová, neutrální. Jsme někde v polovině cesty návratu tohoto muže k normálu, tedy zpět k plnohodnotnému životu. Dale, já teď potřebuji vaši pomoc, abych to celé mohla dokončit. Chci se pro Caleba obléci do červené. Vám by se to nejspíš také líbilo, ne? Dale, pojďme na to." Upřela na něj své prosebné oči. „Vím, že jste na mé straně. A netvrďte mi, že ne."

Dale se podíval na vyřízeného Caleba.

„Dobrá. Jdu pro ty pásky.“

Když odešel, Caleb se ozval.

„Zvládla jste to opravdu profesionálně.“

„Děkuju,“ řekla napjatě a dál mlčela.

„Já si ale také vedl docela dobře, ne?“

Odměřeně se na něj podívala.

„Vážně si to myslíte?“

+++++

O pár hodin později už Annabelle s Calebem sledovali natočené záznamy a probírali všechny osoby, které vcházely do depozitáře. Nejen před DeHavenovou vraždou, ale i po ní.

„Běžný provoz,“ sděloval Caleb. „Nic tam není.“

Annabelle přehrála pásku znovu.

„Kdo je tohle?“

„Kevin Philips, zastupující ředitel po Jonathanovi. Přišel dolů a ptal se mě na Jonathanovu smrt. A tohle je Oliver, když si hrál na německého učence.“

„Hezký chlap,“ řekla obdivně Annabelle. „Zvládá to skvěle.“

Procházeli další záběry. U jedné scény se Caleb zastavil.

„Tady jsem se dozvěděl, že mě ustanovili správcem Jonathanovy sbírky.“ Znovu se zahleděl na obrazovku. „To jsem fakt tak tlustej?“ zeptal se a přitiskl si dlaň na břicho.

„Kdo vám dal tu zprávu?“

„Kevin Philips.“

Annabelle sledovala záběr, jak Caleb klopýtl a rozbil si brýle.

„Za normálních okolností tak nešikovný nejsem,“ podotkl. „Kdyby mi Jewell Englishová nepůjčila svoje, nic bych neviděl.“

„Ano, proč ale ty brýle vyměnila, než vám je dala?“

„Cože?“

„Vytáhla z kabelky jiné a nasadila si je.“ Annabelle převinula pásek. „Vidíte? Je to velmi rychlý pohyb, ta žena má nesmírně hbité prsty.“

Caleb překvapeně zíral, jak Jewell Englishová skryla brýle v dlani a vytáhla z kabelky jiné. Právě ty mu pak podala.

„Nevím, možná to byly brýle na čtení. Viděl jsem přes ně velmi dobře. Přečetl jsem tu zprávu.“

„Kdo je ta Jewell Englishová?“

„Jedna stará dáma, co miluje knihy. V čítárně je skoro pořád.“

„Má neuvěřitelně hbité prsty, stejně jako hráči blackjacku v Las Vegas,“ poznamenala Annabelle. „Pročpak asi?“ dodala zamyšleně.

KAPITOLA 50

Stone byl doma a přemýšlel o informacích, které mu poskytla Marilyn Behanová. Pokud říkala pravdu – a on neměl žádný důvod se domnívat, že mu ta ukřivděná žena lhala –, musel se ve svých závěrech plést. Cornelius Behan nebyl ten, kdo zavraždil Jonathana DeHavena a Boba Bradleyho. Každopádně ale nejspíš přišel na to, jak nešťastný knihovník zemřel, a nepřímo si tak podepsal ortel smrti. Kdo další mohl mít zájem na DeHavenově smrti? Nebo na té Bradleyho? Stone potřeboval najít nějaký spojovací článek.

„Olivere?“

Vzhlédl a spatřil Miltona stojícího ve dveřích.

„Klepal jsem, ale nikdo mi nepřišel otevřít.“

„Promiň, nějak jsem se zamyslel.“

Milton si nesl jako obvykle notebook a malý kufřík. Oboje položil na stůl a z kufříku vytáhl desky.

„Tohle jsem zjistil o Bradleyho týmu.“

Stone se podíval do papírů a pečlivě si je pročetl. Byla tu spousta dokladů z Bradleyho politického života včetně jeho činnosti ve Výboru pro zpravodajské služby, kterému dlouhá léta předsedal.

„Bradley byl schopný politik a ve zpravodajských službách udělal mnoho dobrého,“ shrnoval Milton.

„Což ho přivedlo na onen svět,“ poznamenal Stone. „Prima odměna.“

Stone se začal probírat informacemi z jeho zázemí, fotografiemi členů Bradleyho týmu i jeho přímých podřízených ve výboru. Právě když skončil, vrátila se Annabelle s Calebem. Stone jim všem vylíčil své setkání s Marilyn Behanovou.

„Teorie o Behanově roli v Jonathanově smrti tedy padá,“ prohlásil Caleb.

„Zdá se,“ řekl neurčitě Stone. „Co jste našli na těch páskách?“

„No, naše první představa, že na nich objevíme někoho podezřelého, jak vchází dovnitř, jaksi nevyšla. Možná jsme ale zahlédli něco, co může být důležité.“ Annabelle jim pověděla o hbitých prstech stařenky Englishové.

„Jsi si jistá?“ zeptal se Stone zaskočeně.

„Věř mi. Viděla jsem to už milionkrát.“

A nepochybně jsi to dělala milionkrát, pomyslel si Stone a vzápětí se otočil ke Calebovi. „Co o té ženě víme?“

„Vdova, pravidelná návštěvnice knihovny, miluje staré tisky, velmi příjemná, nadšená a…“ Najednou zrudl.

„A co?“ ozval se Stone.

„Pořád si mě dobírá,“ přiznal se Caleb tichým, nešťastným hlasem.

Annabelle se musela držet, aby se nerozesmála.

„Přesto všechny tyhle informace máš, protože ti je sama řekla. Nikdo je neověřil,“ řekl Stone.

„To je fakt,“ připustil Caleb.

„Proč ta výměna brýlí?“

„Olivere, třeba je to jednoduché. Nechtěla mi půjčit ty svoje, protože jsou pro ni něčím významné. A tak mi půjčila ty druhé.“

„Calebe, taky bych tomu nepřikládal žádný význam, kdyby ovšem ta stařenka neměla tak proklatě hbité prsty. Pokud ti chtěla dát ty druhé, jednoduše by ti je podala rovnou z kabelky, nemyslíš?“

Caleb chtěl něco říct, ale pak se zarazil.

„Odpověď neznám.“

„Já taky ne, ale najednou mám pocit, že když tu ženu najdeme, najdeme i důvod, proč zemřel Jonathan DeHaven.“

„Tohle přece nemůžeš myslet vážně! Že by měla Jewell něco společného s Jonathanovou smrtí?“ protestoval Caleb.

„Zatím to nechme stranou. Behana zabili proto, že zjistil, jak DeHavena dostali. Nejspíš objevil, že bomby v knihovně byly špatně označené. Možná právě proto přišel do čítárny, vyptával se a chtěl se dostat do depozitářů. Sháněl informace, chtěl se o té smrti dozvědět víc. Pamatuješ, chtěl přece vědět i to, zda byl DeHaven v knihovně oblíbený. Neměl v úmyslu tu vraždu na někoho hodit, ale chtěl jen zjistit, kdo jsou DeHavenovi nepřátelé.“

„Jinými slovy řečeno, klíčem není Behan, ale DeHaven a něco v *knihovně?“* zeptala se Annabelle.

„Nejspíš ano,“ odvětil Stone. „Anebo něco v jeho soukromém životě.“

Caleb sebou trhl, ale mlčel.

„Ale co s tím má společného vražda Boba Bradleyho?“ zeptala se. „Říkal jsi, že tu existuje určité spojení.“

„Víme, že Bradley byl zabit kulkou a že se střílelo z protější budovy. Behan zemřel naprosto stejně. Nemůže to být náhoda, s největší pravděpodobností jde o stejného člověka. Profesionální vrazi rádi používají osvědčené metody, protože je mají perfektně zvládnuté. Klesá tak riziko chyby.“

„Jako bys o tom něco věděl,“ poznamenala Annabelle a Stone se nevinně usmál.

„Caleb ti jistě potvrdí, že jsem vášnivý čtenář detektivních příběhů. Připadají mi nejen zábavné, ale poskytují i spoustu námětů.“ Podíval se na Caleba. „Najdeme nějaký způsob, jak se na ty brýle podívat, aniž by to ta ženská věděla?“

„Jasně,“ poznamenal Caleb jedovatě, „v noci se vloupeme do jejího domu a ty brejličky ukradneme.“

Stone přikývl.

„To není špatný nápad, jenom prosím tě zjisti, kde bydlí.“

Caleb jen zavrčel.

„Nedělej si legraci.“

„Možná znám lepší cestu,“ navrhla Annabelle a všichni se na ni podívali. „Chodí ta žena do čítárny pravidelně?“

„Prakticky ano.“

„A pokud se bude držet schématu, kdy tam bude příště?“

Caleb se na okamžik zamyslel.

„Zítra.“

„Tak já půjdu s vámi. Ukážete mi ji a zbytek necháte na mně.“

„Co hodláte udělat?“ zeptal se Caleb.

Annabelle vstala.

„Zkusím na ni její vlastní styl.“

Když Annabelle odešla, Caleb tiše poznamenal: „Nemohl jsem před ní mluvit, Olivere, ale co když to všechno souvisí s *Knihou žalmu?* Má obrovskou cenu, možná je ukradená a někdo ji teď hodně chce. Jonathana mohli zabít právě kvůli tomu.“

„Ale zatím ji nemají, Calebe,“ odvětil Stone. „Osoba, která dostala Reubena, byla v domě. Mohla se vloupat do sklepa a tu knihu

si jednoduše vzít. Proč by někdo zabíjel Behana? A proč Bradleyho? S *Knihou žalmů* to nijak nesouvisí. Behan o Jonathanově sbírce nic nevěděl a co se týče Bradleyho, nemáme žádný důkaz, že Jonathana vůbec znal.“

Když otrávený a zmatený Caleb odešel, Milton se Stonem se probírali materiály o lidech z Bradleyho týmu.

„Michael Avery. Studoval na Yale, byl úředník u Nejvyššího soudu, pak chvilku v Národním zpravodajském centru a nakonec ho jmenovali do Výboru pro zpravodajské služby. Když se stal Bradley předsedou, stál vždycky za ním.“

Podívali se na další snímek a životopisné údaje.

„Dennis Warren, další z Yale, už záhy pracoval na ministerstvu spravedlnosti. Byl šéfem Bradleyho štábu a pozici si udržel i poté, co se stal Bradley předsedou. Albert Trent je ve výboru už pěknou řádku let. Vystudoval Harvard a pracoval pro CIA. Všichni patří do asociace osmi prestižních univerzit Ivy League a všichni jsou velmi zkušení. Zdá se, že Bradley spolupracoval jen s lidmi prvotřídních kvalit.“

„Kongresmana dělají jeho lidé, tak se to říká, ne?“

Stone vypadal zamyšleně.

„My jsme se ale nikdy pořádně nepodívali na okolnosti Bradleyho vraždy.“

„Co s tím chceš dělat?“ zeptal se Milton.

„Naše dáma se umí převtělovat.“

„Máš pravdu, je v tom naprosto dokonalá.“

„A co kdybychom totéž vyzkoušeli sami?“

„Jasně. Pojďme na to.“

KAPITOLA 51

Albert Trent a Roger Seagraves se sešli v Trentově kanceláři na Capitol Hillu. Seagraves podal Trentovi složku se svodkou. Trent si udělal její kopii a vložil materiál do počítačového systému. V původním dokumentu se psalo o vojenské strategii Pentagonu v Afghánistánu, Iráku a Íránu. Šlo o důležitá tajemství a Trent použije určený kód, aby tyto informace získal. Když Albertovi skončila pracovní doba, Seagraves se ho zeptal.

„Máš chvilku?“

Trent přikývl, společně opustili Capitol.

„Rogere, jsi chlapík. Dostat Behana a všechno hodit na toho druhého, to bylo pořádné štěstí,“ řekl Trent.

„Alberte, už bys měl vědět, že nic, co dělám, není o štěstí. Prostě jsem viděl příležitost a využil ji.“

„No dobrá, dobrá, nemyslel jsem to zle. Myslíš, že to obvinění projde?“

„Pochybuju. Nevím, proč tam byl, ale *sledoval* Behanův dům. A taky má kamaráda přímo v knihovně, nějakého Caleba Shawa. Všemu velí jeden chlápek, kterého jsem si půjčil, abych si s ním promluvil. *Oliver Stone.*“

„Shaw je správce DeHavenovy sbírky. Proto v tom domě byl, ne?“

Seagraves hleděl na svého kolegu se značnou dávkou despektu.

„To přece *vím.* Proto jsem s ním mluvil, abych mohl co nejpřesněji odhadnout jejich další krok, pokud to bude nutné. Nejsou to jen knížky, co se jim honí hlavou. Ten chlap, co jsem ho vyslýchal, sloužil ve zvláštních oddílech CIA.“

„To jsi mi ale neřekl!“ vyhrkl Trent.

„Nepotřeboval jsi to vědět, Alberte, ale teď už ano.“

„Proč?“

„Protože to říkám.“

Seagraves se díval na Jeffersonovu budovu, v níž se nacházela čítárna oddělení vzácných tisků. „Taky čenichali kolem Fire Control.

Jeden z mých kontaktů mi nahlásil, že barva na jedné bombě, kterou přivezli z knihovny, byla setřená. Už nejspíš vědí o oxidu uhličitém.“

Trent zbledl.

„Rogere, to ale vypadá hodně zle.“

„Alberte, přestaň se proboha potit! Mám plán. Copak nevíš, že vždycky najdu východisko? Je před námi poslední platba. Jak rychle můžeš předat nové zboží?“

Trent se podíval na hodinky.

„Nejdřív zítra, ale bude to o chlup.“

„Tak dobře.“

„Rogere, myslím, že bychom toho měli okamžitě nechat.“

„To nemyslíš vážně, že ne? Máme přece spoustu klientů, takže skončit právě teď, to by byl sakra špatný obchod.“

„Jít do basy za velezradu taky.“

„Já do basy nejdu, Alberte.“

„Tím si nemůžeš být nikdy jistý.“

„Ale můžu. Mrtví se totiž do žaláře nezavírají.“

„No dobrá, ale nemusíme přece takhle skončit. Možná, že to chce jen zpomalit. Nechat věci trochu vychladnout.“

„Jen těžko zchladíš události, když už jsou žhavé. Prostě jedeme dál. Jak jsem řekl, mám plán.“

„Povíš mi ho?“

Seagraves jeho otázku ignoroval.

„Dneska večer vyberu schránku. Je v ní zboží za víc než deset milionů, tedy pokud to bude to, co myslím. Ty na sebe zatím dávej pořádný pozor. Kdyby se stalo něco divného, víš, kde mě hledat.“

„Moc si o sobě myslíš, víš to?“

„Kusem své duše určitě ano,“ řekl Seagraves a odešel.

+++++

Pozdě v noci Seagraves odjel do Kennedyho centra na koncert Národního symfonického orchestru NSO. Centrum se nacházelo na břehu Potomacu a byla to obyčejná hranatá budova, kterou často označovali jako nejméně nápaditý památník zesnulému prezidentovi. Seagravese estetika stavby nijak nezajímala, stejně jako mu byl

ukradený celý NSO. Když kráčel chodbou k sálu, kde se koncert konal, jeho vysoká a svalnatá postava přitahovala pohledy mnoha žen. Ani je nezaregistroval, protože měl před sebou hodně náročnou noční směnu.

Během krátké přestávky se Seagraves přidal k dalším divákům, kteří šli do předsálí na kávu a prohlédnout si suvenýry. Zastavil se i na záchodě. Když se před začátkem poslední části koncertu ozval gong, razil si cestu davem zpět do sálu.

Po hodině si už u baru dával drink. Z boční kapsy saka vytáhl program a chvíli ho studoval. Jeho program *to ovšem* nebyl. Strčili mu ho do kapsy, když se mačkal v davu. Nikdo je při tom nemohl vidět. Špioni, kteří z davu vystoupili, vždycky skončili v cele. Právě proto Seagraves masy vyhledával, poskytovaly mu totiž skvělé krytí.

Vé své domácí dílně pak z „programu“ vydoloval státní tajemství a dal mu odpovídající formu pro Alberta Trenta, který ho při příští schůzce předá dál. Seagraves se usmíval. Ve svých začátcích se zabýval pouze diplomatickými kódy, které pro své zámořské afilace využívalo ministerstvo zahraničí. Tehdy paběrkoval, zatímco teď už pro něj bylo málo i deset milionů. Dvacet, to už bylo lepší. Ale nakonec si to rozmyslel a řekl si, že začne na pětadvaceti, aby měl prostor k jednání, která organizoval na různých internetových chatech. Tajemství poslal teprve v okamžiku, kdy se peníze objevily na některém z jeho četných účtů. K lidem, se kterými obchodoval, zaujímal už od počátku velmi rozumný postoj. Nikomu z nich nevěřil. Připadal si dokonce jako čestný člověk, protože jen využíval efektivity volného trhu. Kdyby jen jednou vzal peníze a nepředal zboží, v téhle branži by skončil. Nejspíš pod drnem.

Momentálně byla jeho jediným problémem banda stařiků, kteří čmuchali a čmuchali. Kdyby to byl jen ten knihovník, bylo by mu to jedno. Ale členem téhle sebranky byl i bývalý agent 666, chlap, kterého prostě nešlo přehlédnout. Seagraves vnímal přicházející bouři. Když Stonea unesl a poté mučil, sebral mu v jeho domku košili. Mělo to svůj důvod, co kdyby potřeboval další suvenýr do své sbírky? A právě teď ten čas nadešel.

KAPITOLA 52

Stone s Calebem přijeli do Federálního klubu kolem desáté. Předložili svůj požadavek a krátce nato byli odvedeni do ředitelovy kanceláře. Podíval se na jejich dokonalé, oficiálně vypadající pověření, které Milton minulou noc vytiskl na laserové tiskárně.

„Najala vás Bradleyho rodina v Kansasu, abyste vyšetřili jeho smrt? To ale přece řeší policie. A FBI taky. Už tu byli, ani nevím kolikrát," ozval se ředitel otráveně.

„Rodina si přeje vlastní zastoupení, čemuž myslím rozumíte," řekl Stone rozhodně. Stejně jako Milton měl na sobě tmavý oblek a oba měli dokonce i kravatu. Miltonovy dlouhé vlasy byly skryty pod plstěným kloboukem, který zapomněl smeknout.

„Rodina se domnívá, že vyšetřování nepostupuje tak, jak by vzhledem k významu pana Bradleyho mělo."

„No, máte pravdu, policie zatím nikoho nechytila, takže nemůžu nic namítat."

„Pokud si potřebujete něco ověřit," pokračoval Stone, „můžete si do Kansasu zavolat. Paní Bradleyová si jela odpočinout mimo zemi, ale v Marylandu na vás čeká rodinný právník." Na vizitce bylo uvedeno Miltonovo telefonní číslo. Nahrál na záznamník vzkaz, že není ve své kanceláři. Bylo tedy jasné, že ředitelovu prosbu nikdo nevyslyší.

„Ne, to je v pořádku. Co chcete vědět?"

„Proč tu Bradley té noci byl."

„Byla to soukromá oslava na počest jeho zvolení předsedou."

„Aha. A kdo ji organizoval?"

„Jeho tým."

„Kdo konkrétně?"

„Nevzpomínám si. Instrukce jsme dostali faxem, mělo to být překvapení."

„Kde přesně byl zastřelen?"

„V salonu Jamese Madisona. Znáte dispozice klubu?"

Odvedl je do velké místnosti s okny do ulice. Stone se podíval na široké arkýřové okno v horním patře budovy naproti. Jeho zkušené

oko mu okamžitě odhalilo, že vrah si vybral pro střelu dokonalou dráhu. Další důkaz, že znal střelec místo nejen zvenku, ale i zevnitř.

„Proč ale zrovna tady?“ zeptal se Stone ponořený v myšlenkách.

Ředitel smetl neexistující prach z mramorové římsy krbu.

„Konal se tu slavnostní přípitek,“ řekl a celý se roztřásl. „Bylo to hrozivé. Senátor Pierce dokončil projev a vzápětí to Bradley koupil. Krev byla všude, hrůza hrůz. Drahou perskou předložku, na kterou se skácel, jsme museli vyhodit, krev se dokonce vsákla i do dřevěné podlahy. Stálo nás nemalé peníze dát tu podlahu vyčistit a znovu namořit. Policie nám to umožnila teprve nedávno. Nesměli jsme to místo ani přikrýt, prý tam mohly být důkazy. Lidi chodili neustále kolem a tu krev si prohlíželi. Řeknu vám, že mnozí členové klubu sem v té době přestali úplně chodit.“

„Komu patří ta budova naproti?“ zeptal se Milton.

„Nevím, ale předpokládám, že to vědí úřady. Nejdřív to býval soukromý dům, pak umělecká galerie. Je prázdný už pět let, kazí to tu, ale co s tím naděláte? Prý měl být renovován, jenže ty práce vlastně nikdy nezačaly.“

„Kdo pozval Bradleyho k přípitku do této místnosti?“ zeptal se Stone.

Ředitel se zamyslel.

„Byla tu spousta lidí, vážně nevím. Do příprav oslavy jsem nijak nezasahoval. Když se ozval ten výstřel, stál jsem zrovna u okna. Mám dokonce dojem, že jsem cítil tu kulku, jak letí kolem mě. Ještě pár dní jsem se klepal.“

Barman také nic nevěděl, číšník Tom ale ano.

„Myslím, že je dohromady svolával někdo z jeho týmu. Tak nějak si to pamatuji. Pomáhal jsem lidi nahnat do salonu, aby se zúčastnili přípitku.“

„Vzpomínáte si přesně, kdo to byl?“

„Ne, hostů bylo tehdy strašně moc. Myslím, že ten člověk ani neřekl své jméno.“

Stone začal Tomovi ukazovat fotky členů Bradleyho štábu.

„Poznáváte někoho? Je tam?“ zeptal se a ukázal na Dennise Warrena. „Tohle je šéf Bradleyho štábu. Právě on měl ostatní vyzvat k přípitku.“

„Ne, ten to nebyl.“

„A tenhle?“ pokračoval Stone a podal Tomovi fotografii Alberta Trenta. „I on stojí v Bradleyho týmu dost vysoko.“

„Ne.“ Číšník projížděl očima jednotlivé snímky a nakonec se u jednoho z nich zastavil.

„To je on, už si vzpomínám. Výkonný člověk.“

Stone hleděl na fotku Michaela Averyho, člena Výboru pro zpravodajské služby. Když opouštěli klub, Milton se zeptal.

„Co teď?“

„Jdeme si promluvit s lidmi, kteří pro Bradleyho pracovali.“

„Ale rozhodně ne s Averym! Mohli bychom ho vyplašit.“

„Neboj, s ním mluvit nechci. Jenom s Trentem a Warrenem.“

„Nemůžeme jim přece říct, že Bradleyho smrt vyšetřujeme na základě přání jeho příbuzných. Hned by si zjistili, že lžeme.“

„Nebudeme lhát, řekneme jim pravdu.“

„Cože?“

„Řekneme jim, že vyšetřujeme smrt Jonathana DeHavena.“

S Dennisem Warrenem se sešli u něj doma. Telefon našli v seznamu, Stone mu zavolal a Warren se schůzkou kupodivu souhlasil. Už do telefonu ale sdělil, že Jonathana DeHavena neznal, i když o jeho smrti slyšel. Poznamenal dokonce se smutkem v hlase: „Nemám ani průkazku do knihovny, až se stydím to přiznat“ poznamenal smutně.

Milton se Stonem dojeli metrem na stanici Falls Church, kde Warren žil. Bylo to klidné místo se staršími domy v sousedství. Bylo jasné, že Warren zrovna neoplývá láskou k přírodě a ani zručností. Zahrada byla zaplevelená a dům potřeboval nový nátěr. Uvnitř to však bylo útulné a navzdory Warrenově poznámce, že nemá ani průkaz do knihovny, byly knížky úplně všude. Potrhané tenisky, školní uniformy a kupa harampádí, které jednoznačně patřilo puberťákům, dokazovaly jeho otcovské povinnosti.

Dennis Warren byl vysoký korpulentní muž s řídnoucími hnědými vlasy a širokou poďobanou tváří. Pod světlem zářivek byla jeho pleť téměř průsvitná a dokazovala jeho pilnou práci pro vlast. Vedl je halou do obývacího pokoje.

„Omluvte ten nepořádek," řekl. „To víte, tři synové, od čtrnácti do osmnácti. Už se v tomhle domě ani necítím jako ve svém. Je to paradox, bez problémů zvládnu vystoupit před ministrem obrany nebo před štábem náčelníků s přesvědčivými argumenty na podporu komplexní zpravodajské strategie celosvětového významu, ale ani náhodou nedonutím své vlastní děti, aby se vykoupaly nebo aby jedly něco jiného než cheeseburgery."

„Víme, že jste pracoval ve Výboru pro zpravodajské služby," začal Stone.

„Správně. Odešel jsem z něj společně s Bradleym, když se stal předsedou sněmovny. Teď jsem nezaměstnaný."

„Protože zemřel?" zeptal se Milton a Warren přitakal.

„Sloužil jsem mu do roztrhání těla, ale byla to pro mě radost. Víte, on byl skvělý člověk. Člověk, jakého jsme v té době potřebovali, čestný a pevný jako skála."

„Což se rozhodně nedá říci o všech členech výboru, že?" poznamenal tázavě Stone.

„Neměl jsem na vybranou, Bradley mě chtěl mít u sebe. A já to chtěl taky. Předseda je jen jeden a jeden je také šéf jeho štábu. Spousta práce, všichni vám pořád telefonují. Nový předseda výboru si s sebou přivedl své lidi. Takhle už to v politice chodí. Celou dobu se někoho držíte, a když tu není, všechno skončí i pro vás. Ještě že moje žena je právnička, jinak bychom finančně vykrváceli. Abych vám řekl pravdu, ještě jsem se z toho všeho nevzpamatoval, ani jsem si nezačal hledat novou práci." Odmlčel se a pozorně si je prohlížel. „Říkali jste, že vyšetřujete smrt toho DeHavena? Copak to nějak souvisí s Bradleym?"

„Možná ne, možná ano," řekl Stone nepřesvědčivě. „Slyšel jste o vraždě Cornelia Behana?"

„Kdo by o ní neslyšel? Pro jeho ženu to musel být šok."

„Hm, nepochybně. DeHaven žil hned vedle Behanových a střelec se skrýval v jeho domě."

„Ksakru, to jsem nevěděl. Pořád ale nevidím nic, co by ho s Bradleym spojovalo."

„Snažíme se tu spojnici najít," připustil Stone. „Byl jste ve Federálním klubu té noci, kdy se to stalo?"

Warren pomalu přikývl.

„Měl to být hold starému pánovi, a skončilo to jako noční můra.“

„Viděl jste, co se stalo?“ zeptal se Milton.

„Musel jsem tu hrůzu přežít. Stál jsem vedle Mikea, Mikea Averyho. Senátor Pierce právě skončil svůj proslov a najednou přišel výstřel. Všechno se to seběhlo hrozně rychle. Já jsem zrovna zvedal sklenku se šampaňským, vypadla mi z ruky. Bylo to strašné. Udělalo se mi špatně od žaludku, stejně jako většině ostatních.“

„Znáte Averyho dobře?“

„Myslím, že ano, vždyť jsem s ním pracoval skoro deset let.“

„Kde je teď?“

„Z výboru odešel se mnou, teď je také mimo hru.“

„Víme, že právě on patřil k lidem, kteří organizovali tu událost v klubu.“

„Ne, on nic neorganizoval. Na oslavu jsme přijeli společně, byli jsme jen na seznamu.“

„Bylo nám řečeno, že zval hosty k přípitku.“

„To já také. Prostě jsme pomáhali.“

„Komu?“

„Albertovi. Albertu Trentovi. To on ten přípitek navrhl. Víte, Albert na podobné akce myslí pořád, zatímco já jsem jen poskok s omezenými sociálními dovednostmi.“

„Albert Trent? To on dal dohromady celou oslavu?“

„Nevím, jestli celou, ale přípitek zcela určitě.“

„On je teď taky bez práce?“

„Kdepak. On ve výboru zůstal.“

„Jak to? Měl jsem dojem, že jste říkal něco o následování svého kongresmana,“ podivil se Stone.

„Za normálních okolností to tak funguje, ale Albert odejít nechtěl. Bradley nebyl nijak šťastný, to vám povím. Jenže Albert upekl nějakou dohodu s novým předsedou a stal se jeho hlavním spolupracovníkem. Prostě ze sebe udělal nepostradatelného. Škoda, ve sněmovně by měl taky spoustu práce a o peníze by rozhodně nepřišel. Nevyprávím vám tady žádné pohádky, tohle ví každý.“

„Bradley to přemlouvání nakonec vzdal, že?“

Warren se usmál.

„Vy jste Boba Bradleyho neznali. Jak už jsem řekl, byl to čestný, jemný a pracovitý člověk, ale dostat se na takovou pozici, to chce i tvrdost a důslednost. Neměl rád lidi, kteří ho chtěli podvádět. Albert by ve sněmovně dřív nebo později stejně skončil.“

„Bradley je ale mrtvý, takže dnes už je všechno jinak?“

„Samozřejmě. Já s Mikem jsme dělali věci správně a jsme bez práce. Albert našeho staříka obešel a má stále teplé místečko.

Mike má čtyři děti a ženu v domácnosti. Trent žije sám a děti nemá. Je tohle vůbec fér?“

+++++

Když odešli, Milton okamžitě pochopil Stoneův pohled.

„Jasně, všechno, co můžu zjistit o Albertu Trentovi.“

„Jo. Naprosto všechno.“

„Měl tedy dobrý motiv pro vraždu. Překvapuje mě, že policii tohle uniklo. A Warrena to ani nenapadlo.“

„Jaký motiv?“ zeptal se Stone.

„Olivere, vždyť je to přece úplně jasné! Kdyby Bradley žil, Trent by musel výbor opustit. Bradley je ale mrtvý, a tak tam Trent sedí vesele dál.“

„Takže ty si myslíš, že ten chlap zastřelil předsedu sněmovny jenom proto, aby nemusel měnit práci? Nemohl ale zmáčknout spoušť, protože byl v klubu. Musel by si někoho najmout, aby to udělal za něj. Poněkud extrémní na středního úředníka, nezdá se ti? Navíc, jak řekl Warren, předseda sněmovny je prestižnější post.“

„Stejně to ale spolu nějak souvisí.“

„Souhlasím. Právě v tomhle okamžiku ovšem nevíme jak.“

+++++

Dennis Warren zvedl telefon a krátce hovořil se svým přítelem a bývalým kolegou Mikem Averym. Hned jak zavěsil, vytočil další číslo.

„Alberte? Tady Dennis. Promiň, že tě ruším, ale byli tady nějací chlapi a kladli mi dost divné otázky. Zavolal jsem i Averymu, abych ho upozornil. Nejspíš o nic nejde, ale pro jistotu volám i tobě.“

„Vážím si toho,“ řekl Trent. „Co chtěli vědět?“

Warren mu vylíčil celý rozhovor a pak dodal:

„Řekl jsem jim, že jsi organizoval ten přípitek pro Boba a že jsi zůstal ve výboru.“

„Jak vypadali?“

Warren oba popsal. „Ty je znáš?“ zeptal se pak Alberta.

„Ne, vůbec. Je to ale nějaké podivné.“

„No, jen jsem te chtěl varovat. Doufám, že jsem neřekl nic, co jsem neměl.“

„V pořádku, já žádná tajemství nemám.“

„Hele, Alberte, pokud by se ve výboru něco našlo, dej mi prosím vědět. Nechci tady jen tak nečinně sedět.“

„Jasně, ozvu se. Dík.“

Albert okamžitě odešel z kanceláře, aby vyhledal nejbližší telefonní budku. Domluvil si schůzku se Seagravesem.

„Máme problém,“ řekl Trent, jakmile Seagraves na schůzku dorazil.

Roger pozorně poslouchal.

„To se koneckonců dalo čekat,“ podotkl.

„Postaráš se o to?“

„Vždycky se o všechno postarám.“

KAPITOLA 53

Zatímco Stone s Miltonem obcházeli svědky, Caleb seděl u svého pracovního stolu, a když do čítárny vešla Annabelle, zvedl hlavu. Měla na sobě černou plisovanou sukni, krátké sáčko, bílou blůzu a nízké vycházkové boty. Přes rameno nesla velkou kabelu a v ruce žmoulala svou právě vytištěnou průkazku s fotkou. Caleb jí šel naproti.

„Můžu vám nějak pomoci, slečno…?“

„Charlotte Abruzziová. Ano, hledám jednu knížku.“

„Tak to jste na správném místě. Tady je totiž knihovna,“ usmál se Caleb, ale Annabelle nehnula ani brvou. Opakovaně mu zdůrazňovala, že má mluvit co nejméně a nepokoušet se o hloupé vtípky, což nedodržel. Předala mu jméno knihy, kterou hledala. Sám ten titul navrhl, když večer před tím probírali detaily plánu. Caleb vyzvedl knihu v depozitáři a Annabelle se zatím uvelebila u stolku. Sedla si přímo proti dveřím, aby na Caleba dobře viděla. Po hodině se Caleb začal rozplývat.

„*Jewell*, jak se máte? Rád vás zase vidím,“ radoval se, když se blížil ke staré dámě, což byl ve skutečnosti způsob, jak na ni Annabelle upozornit.

Annabelle se kousla do rtů. *Tak tohle zkazil.* Ten chlap už nemohl být víc nápadný. Jako kdyby vytáhl želízka a šel ji sebrat. Englishová naštěstí jeho přehrávání nepostřehla, protože se právě probírala obsahem kabelky. Po chvilce jí přinesl knihu, kterou si vyžádala, a velmi často se k ní vracel, aby Anabelle připomněl identitu cíle. Ta ho však obdařila tak děsivým pohledem, že se okamžitě zarazil a zdekoval se za svůj knihovnický stůl. Jewell zhruba po hodině zavřela kabelku, rozloučila se s Calebem a odešla. Annabelle ji následovala. Pověsila se za ní na ulici, kde Jewell sháněla taxíka. Annabelle měla kolem hlavy omotanou šálu a natáhla si dlouhý plášť, který až dosud schovávala v tašce. Když taxík zajel k chodníku, Annabelle se rozhodla pro okamžitou akci. Vrazila do Jewell a zachytila se její kabelky. Její ruka zajela dovnitř a ven tak rychle, že si toho nemohla všimnout.

„Sakra,“ zasyčela Annabelle s jižanským přízvukem. „Pardon, je mi to moc líto. Máma mě nevychovala k tomu, abych vrážela do tak pěkných dam, jako jste vy.“

„To je v pořádku, drahoušku,“ ozvala se Jewell, která se stále vzpamatovávala z šoku a nemohla popadnout dech.

„Hezký den přeju,“ rozloučila se Annabelle.

„Já vám taky,“ řekla mile Jewell, když nastupovala do vozu.

Když odcházela, přejížděla Anabelle prstem po pouzdru na brýle, které skryla v kapse. Za chvíli už byla zpátky v čítárně. U přepážky pracoval někdo jiný, ale Caleb se vynořil ze sálu a hned se k Annabelle přidal.

„Dawn,“ oslovil knihovnici, Já jdu paní Abruzziové ukázat depozitář. Nebydlí tu. Už jsem to probral s vedením,“ zalhal. Ještě před nedávnem pro něj bylo jakékoli porušení předpisů nepředstavitelné, ale momentálně se hnal za jediným cílem: najít Jonathanova vraha, a ne se řídit řádem knihovny.

„Jistě, Calebe,“ odsouhlasila Dawn.

Vešli do depozitáře a Caleb vedl Annabelle do Jeffersonovy místnosti, kde si mohli v klidu promluvit. Podala mu brýle.

„Chcete si je zkusit? Já to udělala, ale neviděla jsem vůbec nic.“

Caleb si je nasadil, ale vzápětí je zase sundal.

„Bože, je to vážně divné. Jako bych se díval přes tři nebo čtyři vrstvy čoček s malými slunečními skvrnami. Nechápu to. Přes ty, co mi půjčila tenkrát, jsem viděl velice dobře.“

„Právě proto vám dala ty druhé, a ne tyhle. Jinak byste pojal podezření. Máte tu knihu, kterou si tehdy prohlížela?“

Zvedl rodokaps *Beadle.*

„Ano, předstíral jsem, že ho chci uložit jinam.“

Annabelle si knihu vzala.

„Vypadá docela tuctově a navíc i omšele.“

„Přesně tak. Vždyť jsou to šestákové romány z devatenáctého století.“

„A tohle četla s těmi brýlemi? A přitom si psala poznámky?“

„Ano,“ odsouhlasil Caleb. Pomalu si nasadil brýle a mžoural do otevřené knihy.

„Přečtete něco?“ zeptala se.

„Je to poněkud rozmazané.“ Když otáčel stránky, náhle se zarazil. „Počkat! Co je tohle?“

„Co zas?“ vyhrkla.

Ukázal na slovo na jedné stránce.

„To písmeno je zvýrazněné. Nevidíte to? Září žlutě jako slunce.“

Annabelle se podívala na místo, kam ukazoval, a zavrtěla hlavou.

„Ne, nic takového nevidím.“

„Tady přece!“ vyhrkl a zabodl prst do písmena *e* ve slově na prvním řádku.

„Podle mě nezáří…“ Náhle se odmlčela. „Calebe, dejte mi ty brýle.“ Annabelle si je nasadila a znovu si stránku pečlivě prohlížela. Písmeno svítilo jasně žlutou barvou a ze stránky výrazně vystupovalo. Pomalu brýle odložila. „Panečku, to jsou ale *zvláštní* brýle!“

Caleb hleděl na stránku pouhým okem. Nic. Znovu si brýle nasadil a *e* se rozzářilo.

„Tamhle je označené *w* a tady zase *h* a f.“ Otočil na další stránku. „Tady je *w, s* a p.“ Pak další písmenka. „*E, w, h,f, w, s, p.* Nějaký nesmysl.“

„Calebe, to je šifra,“ řekla Annabelle. Písmena tvoří kód a jsou vidět pouze speciálními brýlemi.“

Vypadal zcela zaskočen.

„Tajný kód?“

„Vzpomínáte si, které knihy studovala v poslední době?“

„Všechno byl *Beadle*, ale můžu se podívat na žádanky.“

Za pár minut přinesl všech šest svazků. Prošel postupně všechny stránky, ale ani na jedné se žádné zvýrazněné písmeno neukázalo.

„Tomu nerozumím. Proč jen v tom jednom svazku?“

„To nemůže být pravda,“ odvětila Annabelle frustrovaně a vzala do ruky knihu se zářícími písmeny. „Můžu si ji půjčit?“

„Ne, není určena k výpůjčkám.“

„Ani vy nemůžete?“

„Hm, já ano. Musím ale nejdřív vyplnit žádanku o čtyřech stranách.“

„Takže někdo v knihovně bude vědět, že tu knihu máte u sebe?“

„Přesně tak.“

„To není dobré, mohli bychom tím nechtěně někoho vyplašit.“

„Vyplašit?“

„Calebe, ta písmena musel označit někdo z knihovny. Pokud si tu knihu odnesete domů, člověk, který za tím stojí, ať už je to kdokoli, to bude vědět.“

„Chcete mi naznačit, že nějaký knihovník vpisuje do vzácných tisků tajné kódy?“

„Ano,“ vyhrkla podrážděně. „Dejte mi tu knihu, vynesu ji z budovy sama. Je malá, tenká, nebude to problém. Počkat. Mají tyhle knížky elektronickou pojistku?“

Šokovaně se na ni podíval, zcela konsternován její otázkou.

„Bože, ženská, tohle je vzácný tisk! Elektronika by ho úplně zničila.“

„Hm, a to, že do něj někdo z knihovny vpisuje šifry, vám asi nevadí. Tak dobře, já si ji jen na čas půjčím.“

„Ne, to nejde. Ta kniha je vlastnictvím Kongresové knihovny.“

„Calebe, nechtějte, abych začala zuřit. Já si ji prostě beru!“ Chtěl dál protestovat, ale přerušila ho. „Může to souviset s Jonathanovou smrtí,“ řekla. „A v takovém případě je mi úplně jedno, jaké předpisy tu máte. Chci znát pravdu o jeho smrti. A vy jste byl jeho přítel. Chcete to přece vědět taky, nebo ne?“

Caleb se rychle uklidnil.

„Samozřejmě, že to chci vědět. Vynést knihu ven ale nebude jednoduché. Dodržují se tu přísná opatření, návštěvníkům prohlížíme tašky. Můžu samozřejmě *předstírat*, že jsem u vás nic nenašel, ale strážní tašky kontrolují ještě před opuštěním budovy.“

„Jak už jsem řekla, tohle nebude žádný problém. Dnes večer ji přinesu k Oliverovi. Sejdeme se tam, až tu skončíte. Oliver je člověk, který tomu bude rozumět.“

„Co tím chcete říct? Jasně, že má dovednosti a vědomosti, které každý nemá, ale tajné kódy? Ty znají pouze špioni!“

„Něco vám teda povím. Na to, že jste strávil celý život mezi knížkami, jste ten *nejbezradnější* člověk, jakého jsem kdy potkala,“ řekla.

„To je pěkně útočné a hrubé nařčení,“ naparoval se Caleb.

„Prima, přesně tak to mělo znít,“ vyštěkla. „Dejte mi nějakou izolepu.“

„Izolepu? Na co?“

„Přineste ji.“

Váhavě ji vytáhl ze skladu v depozitáři.

„A teď se otočte,“ vybídla ho.

„Cože?“

Otočila si ho sama. Když stál zády k ní, vyhrnula si sukni, přiložila knihu k levému stehnu a přilepila ji páskou.

„Bude držet, ale až ji budu sundávat, žádná legrace to nebude.“

„Prosím, ta kniha se nesmí zničit,“ řekl upjatě. „Je to přece kus historie.“

„Podívejte se sám.“

Když se prudce obrátil, spatřil nejen knihu, ale i odhalená stehna a linii kalhotek. Vzdychl.

„Calebe, ta kniha bude pěkně v teple,“ řekla pobaveně.

„Něco takového se mi jako knihovníkovi této úctyhodné instituce nikdy nestalo!“ promluvil třesoucím se hlasem. Ani na okamžik však nespustil oči z jejích stehen. Srdce mu bilo jako o závod. Pomalu si shrnula sukni a rozpustile se usmívala.

„A vám se to navíc líbí!“ Když procházela kolem něj, strčila do něj zadkem.

„Jste *borec*. Uvidíme se u Olivera!“

KAPITOLA 54

Caleb se po nezapomenutelném Annabellině výstupu ještě dlouho vzpamatovával a jen stěží se mu dařilo předstírat práci. Vyrušil ho Kevin Philips, který se přihnal do čítárny a stoupl si rovnou k jeho stolu.

„Calebe, můžeš jít se mnou?“ zeptal se tiše.

Caleb vstal.

„Jistě, Kevine, co se děje?“

Philips vypadal velmi ustaraně.

„Venku je policie,“ řekl tichým hlasem, „chtějí *s tebou* mluvit.“

Calebovo srdce se propadlo do kalhot, ačkoli jeho mysl horečně hledala důvody, proč si pro něj přišli. Chytli snad tu zatracenou ženskou s knížkou na noze a ona jim ve slabé chvilce prozradila jméno svého komplice? Přišla snad Jewell Englishová na to, co se stalo, a nahlásila úřadům krádež brýlí a Caleba označila za viníka? *Bože, usmaží mě na elektrickém křesle?*

„No tak, Calebe, vstávej. Jdeme za nimi.“

Caleb se na Philipse podíval a najednou si uvědomil, že sedí na zemi. Netrefil se do své židle a sesunul se na podlahu. Jen stěží se vyhrabal na nohy. Jeho tvář byla bílá jako stěna, ale pokoušel se na ní vyloudit výraz překvapení.

„Kevine, co mi můžou chtít?“ *Bože, ať mě dají aspoň do první nápravné skupiny!*

Philips ho před budovou předal dvěma policistům v nepadnoucích oblecích a s nevyzpytatelnýma očima. Když Philips odešel, Caleb za ním smutně hleděl. Policisté ho pak odvedli do prázdné kanceláře. Šli velmi pomalu, protože Caleb stál sotva na nohou. V ústech mu vyschlo a nemohl ani promluvit. *Mají v base knihovnu?*

Vyšší policista se rozvalil u stolu, zatímco Caleb stál opřený o zeď a čekal buď na zázrak, nebo na chlad želízek, které ukončí jeho počestný život. Z knihovníka se stal pěkně rychle kriminálník toho největšího kalibru. Druhý policista vytáhl z kapsy svazek klíčů. „Patří k DeHavenovu domu, pane Shawe.“ Caleb natáhl třesoucí se ruku a klíče si vzal. „Měl je u sebe váš přítel Reuben Rhodes.“

„*Přítelem* bych no nenazýval, spíš náhodná známost,“ zabručel Caleb.

Oba detektivové si vyměnili významné pohledy.

„Stejně jsme jen chtěli, abyste věděl, že byl dnes propuštěn na kauci.“

„Vy už ho nepovažujete za podezřelého?“

„Ne. Prověřili jsme si vás oba. Pro tuto chvíli zůstane všechno tak, jak je.“

Caleb hleděl na klíče.

„Takže můžu jít domů?“

„Jistě. Navíc můžete i do DeHavenova domu, vyšetřování tam už skončilo. Ale, jen pro pořádek, na půdu radši nelezte.“

„Rád bych ale zkontroloval sbírku knih. Jsem její správce.“

„To víme, řekl nám to jeho právník.“

Caleb se rozhlédl.

„Takže můžu?“

„Nic víc nám už neřeknete?“ zeptal se vyšší z policistů.

Caleb na ně zůstal civět.

„No… přeji vám hodně štěstí při vyšetřování.“

Vstal od stolu. Oba policisti Caleba obešli a zavřeli za sebou dveře. Zůstal jen ohromeně stát, ulevilo se mu a stále nechápal své štěstí. Pak mu ale najednou všechno došlo. Proč by Reubena pouštěli? A proč by jemu dávali klíče od Jonathanova domu? Co když je to celé jenom past? Určitě čekají venku, aby se na něj vrhli a obvinili ho, že ty klíče ukradl a pokusil se o útěk. Caleb věděl, že se podobné věci občas stávají. Znal to z televize. Pomalu otevřel dveře a zlehka vykoukl ven. Chodba byla prázdná. Knihovna vypadala normálně, nikde ani stopa po přepadovém komandu. Čekal ještě chvilku, ale nic se nedělo. Najednou si uvědomil, že zoufale touží udělat jednu věc. Chtěl se co nejdříve dostat do DeHavenova domu.

Jakmile tam dorazil, zmizel ve sklepě a okamžitě se vydal k malému sejfu za obrazem. Vyťukal kód, otevřel dvířka a znovu ucítil ono podivné mrazení. *Kniha žalmů! Nebyla tam!*

+++++

Když se večer sešli ve Stoneově domku, přidal se k nim i propuštěný Reuben. Všichni mu pogratulovali a Stone napsal na kousek papíru: *Tady bych raději nic neřešil.* Pak jim předal pár běžných instrukcí. Zhruba po půl hodině domek opustili Milton s Calebem a po dalších dvaceti minutách i Reuben s Annabelle. Stone se třicet minut plazil po břiše hřbitovní trávou. Ven prolezl dírou v železném plotě, která se skrývala za velkým kamenným náhrobkem.

Po několika kradmých přesunech ve starém Georgetownu se všichni sešli v aleji. Stone odemkl dřevěná dvířka za popelnicí a pozval je dál. Pak za nimi zamkl a rozsvítil malé stropní světlo. Protože nebyla v místnosti žádná okna, bylo i mdlé světlo záchranou. Posadili se do rozvrzaných křesel a na dřevěné bedny. Annabelle se rozhlížela po špinavém interiéru a zavtipkovala.

„Panečku, tady by se to randilo. Půjčíš mi to na nějakej mejdan?“

„Spíš nám pověz, cos zjistila,“ vyzval ji Stone.

Pár minut jí trvalo, než všem vysvětlila svůj a Calebův objev. Pak podala Stoneovi brýle. Caleb byl celou dobu nezvykle zamlklý. Stone si brýle nasadil a podíval se do knihy.

„Opravdu to vypadá na šifru.“

„Ale kdo píše kódy do knížek v knihovně?“ zeptala se Annabelle.

Stone odložil knihu i brýle. Když si je zkoušel Milton, drbal se Reuben zamyšleně na bradě a zeptal se:

„Myslíš, že to nějak souvisí s Behanovou vraždou? Obchodoval přece s vojenskými a zpravodajskými službami. A tam se to špiony jenom hemží.“

„Je to sice dobrá myšlenka,“ přikývl Stone, „ale tohle sahá mnohem dál,“ řekl a vysvětlil jim, co se s Miltonem dozvěděli ve Federálním klubu a od Dennise Warrena.

„Takže Albert Trent pořád trčí v tom výboru?“ zeptala se Annabelle. „Co to může znamenat?“

„Že má přístup k vojenským tajemstvím, která lze dobře zpeněžit,“ odvětil Reuben. „Když jsem pracoval v DIA, pořád jsme s vládou řešili podobné problémy. Členové Výboru pro zpravodajské služby měli vždy to nejvyšší prověření.“

„Špioni ale stejně Kongresu neříkají všechno,“ namítl Milton, když vzhlédl od knihy. „Může toho Trent vědět tolik, že má co prodávat?“

„Nezapomeň,“ připomněl mu Stone, „že dřív pracoval pro CIA.“

„Takže tam ještě pořád může mít kontakty. Stejně jako v NSA, v NIC, kdekoli,“ poznamenal Reuben. „Mohl by si klidně otevřít tržnici s informacemi.“

„Jak se ale od krtka, jako je Trent, mohly ty kódy dostat do vzácných tisků?“ zeptala se Annabelle, když si poposedla na staré židli a začala se škrábat na stehně v místech, kde jí kůži podráždila izolepa.

„Nevím,“ připustil Stone. „Musíme zjistit víc o té Jewell Englishové. Když bychom ji dokázali zlomit, dostali bychom se ke zdroji. Musí už vědět, že o ty brýle přišla.“

„Zlomit ji?“ vyjekl Reuben. „Olivere, nemůžeme na ni přece skočit, svázat ji a bít dokud nepromluví!“

„Ale můžeme jít na FBI, ukázat jim knihu i brýle, vysvětlit jim naši teorii a nechat je, ať dál pátrají sami,“ navrhl Stone.

„Konečně mluvíš rozumně,“ zavrčel Reuben. „Čím větší zeď mezi námi a jimi postavíme, tím lépe.“

Stone se podíval na Caleba, který mlčel a nespokojeně sebou vrtěl v koutě.

„Calebe, co je zas?“

Knihovník se nadechl, ale nepodíval se ani na jednoho z nich. Annabelle to došlo.

„Calebe, bylo to pro vás velmi těžké, ale vedl jste si víc než dobře.“ Kousla se do rtů, aby mohla pokračovat. Caleb však zavrtěl hlavou.

„V tom to není. Máte pravdu, když jde do tuhého, jsem vlastně úplný trouba.“

„Co se teda děje?“ vyhrkl Stone netrpělivě.

Caleb se znovu nadechl.

„Dneska přišla do knihovny policie. Dali mi klíče od Jonathanova domu. První, co jsem udělal, bylo, že jsem šel zkontrolovat tu sbírku.“ Odmlčel se, podíval se na Annabelle, pak se sklonil ke Stoneovi a pošeptal mu do ucha. „Ukradli to.“

Stone na okamžik ztuhl, zatímco Milton s Reubenem užasle zírali na Caleba.

„Snad ne tu knihu?“ vykřikl Milton a Caleb jen nešťastně přikývl.

„Koukejte, je nás tu pět, a já jsem tu nějak navíc. O žádné knize nic nevím,“ ozvala se Annabelle.

„Jak se to mohlo stát?“ vzdychl Stone a zvedl ruku, aby Annabelle zabránil v odchodu.

„Nevím. K sejfu potřebuješ kódy. Žádný ze zámků nebyl porušen.“

„Znal ty kódy ještě někdo další?“ zeptal se Reuben.

„Nejsem si jistý.“

„Určitě ten právník,“ poznamenal Stone. Měl přece klíče i přístupová hesla pro vstup do hlavního depozitáře. Klidně si mohl kódy přepsat, než ti je dal, a klidně si mohl pořídit i duplikáty klíčů.“

„To je fakt, to mě nenapadlo. K tomu malému sejfu ale kód neměl.“

„Ty jsi na něj ale přišel, takže on to mohl dokázat taky,“ řekl Stone. „Nebylo to nijak složité. Pokud znal Jonathana dobře a navštěvoval ho v čítárně, mohlo ho to napadnout. Taky je možné, že mu Jonathan ty kódy dal, ale on si je z nějakého důvodu nechal pro sebe.“

Caleb zavrtěl hlavou.

„V takovém případě by tu knihu ukradl už dřív, nemyslíš? A já bych vůbec nevěděl, že tam byla.“

Stone najednou vypadal velmi zamyšleně.

„Hm, to je pravda. Pořád se mi ale nechce věřit, že to nějak souvisí s těmi vraždami.“

„Skvělé,“ zabručel Caleb. „Vincent Pearl mě zabije, až to zjistí. Měl to být korunní klenot jeho kariéry. Určitě mě obviní, že jsem ji ukradl já.“

„Stejně tak ji mohl ukrást on,“ řekl Milton, když znovu vzhlédl od knihy.

„Jak asi? Do domu by se nedostal, klíče neměl a kódy taky ne,“ protestoval Caleb. „Navíc dobře věděl, že knihu nelze prodat bez dokladů. Nic by na ní nevydělal a nejspíš by ho hned zavřeli.

Chvíli tam všichni jen tak seděli, než se slova znovu ujal Reuben.

„Je sice špatné, že kniha je fuč, ale vraťme se k tomu, proč jsme se tady sešli. Zítra půjdeme na FBI. Aspoň něco.“

„Co ta Jewell Englishová?“ zeptal se Milton.

Caleb se narovnal, nejspíš ho uklidnilo, že se jeho mysl už nemusí zaobírat ukradenou *Knihou žalmů*. „Až přijde do knihovny, řeknu jí, že se na ty její brýle zeptám ve Ztrátách a nálezech.“

Reuben vrtěl hlavou.

„Pokud je špionka, tak už tuhle zemi dávno opustila.“

„Možná si ani nevšimla, že ty brýle nemá,“ ozval se Stone. „Používala je přece jen, když dešifrovala zprávy. Třeba je nevytahuje nikde jinde než v čítárně.“

„A co kdybychom jí je vrátili dřív, než na to přijde?“ navrhl Caleb. „Pak by nemusela nikoho podezřívat.“

„Jasně. Potřebujeme je sice jako důkaz pro FBI, ale když jim vysvětlíme náš plán, možná nám dovolí, abychom jí ty brýle vrátili. A pak už ji budou sledovat sami,“ rozvíjel své teorie Reuben. „Ona bude dál přebírat šifry, předávat je dál, no a FBI si je pak bez problémů vyzvedne všechny najednou.“

„To je dobrý plán,“ připustil Stone.

„Ne, není,“ namítl Milton. „My tu knihu FBI předat nemůžeme.“

Všichni se na něj podívali. Zatímco vedli bouřlivou diskusi, on se začetl do útlého svazku a velice rychle listoval sem a tam. Když si sundal brýle, viditelně se mu třásly ruce.

„Proč ne?“ zeptal se Caleb naštvaně.

Milton mu místo odpovědi předal brýle i knihu.

„Koukni se sám.“

Caleb začal otáčet jednotlivé stránky. Listoval čím dál tím rychleji, jeho prsty zběsile poletovaly po svazku. Nakonec knihu prudce zaklapl, tvářil se vztekle a nechápavě. Stone mhouřil oči.

„Co se děje?“

Caleb ze sebe vysoukal jen pár slov.

„Ta označená písmena zmizela.“

KAPITOLA 55

Stone si nasadil brýle a listoval rodokapsem. Přejel prstem po jednom z písmen, o kterém věděl, že bylo zvýrazněné. Teď však bylo opět matné a zcela bez života. Zavřel knihu, sňal brýle a zhluboka si povzdechl.

„Použili chemickou látku, která účinkuje pouze dočasně. Pak se vypaří."

„Něco jako mizející inkoust?" zeptal se Milton.

„Něco mnohem dokonalejšího," řekl Stone a vzápětí rozhněvaně dodal. „Mělo mě to napadnout."

„Olivere, ty o takových chemikáliích něco víš?" zeptal se Caleb.

„Nic zvláštního, jen mi to celé začíná dávat smysl. Pokud jsi špion a počítáš s tím, že se brýle mohou dostat do nepovolaných rukou, je třeba zařídit, aby se po určité době nedalo nic přečíst." Podíval se na Caleba. „Ať už to psal kdokoli, musel dobře vědět, že Jewell Englishová bude mít přístup ke knihám přesně v době, kdy je látka účinná. Jak si tím, ale mohl být jistý?"

Caleb se na okamžik zamyslel.

„Někdo musel mít přístup do depozitáře a tam ty knihy prostě sebral. Pak se s Englishovou spojil a řekl jí, ve které knize má hledat a ona si ji vyžádala."

Stone si prohlížel rodokaps.

„Připadá mi, že by muselo být velmi obtížné označovat jen určitá písmena. Když nic jiného, zabralo by to spoustu času."

„Lidé chodí do depozitářů docela často, některé části jsou ale stále nevyužité. Pokud by tam ovšem jeden a ten samý člověk chodil pořád a zůstával tam dlouho, určitě by se na to přišlo."

„A co po pracovní době?" zeptal se Stone. Caleba to nijak nepřesvědčilo.

„V depozitáři? To by mohlo jen pár osob. Vlastně pouze dvě, ředitel a hlavní knihovník. Po pracovní době počítač všem ostatním odepře přístup, pokud ovšem nemají zvláštní povolení. A i kdyby ho měli, stejně by se to nedalo dělat každý den."

„DeHaven tam tedy po pracovní době mohl?“ zeptal se Stone a Caleb pomalu přikývl.

„Ano, to ano. Myslíš, že patřil do toho jejich spolku? A proto ho zabili?“

Annabelle chtěla něco namítnout, ale pak si to raději rozmyslela.

„Nevím,“ řekl Stone a vstal. „Musíme jednat. Calebe, zavolej Englishová a řekni jí, že jsi ty brýle našel. Upadly jí v čítárně. Navrhni, že jí je přineseš.“

„Teď? Vždyť už je devět večer,“ ozval se Caleb.

„Musíme to zkusit, máme jen málo času. Pokud už všechno ví, musíme to vědět i my.“

„Olivere,“ promluvila Annabelle, „může to být nebezpečné. Co když jí došlo, že je to celé past?“

„Caleb si vezme odposlech, Milton má takových hraček plný barák.“

Milton jen přikývl a Stone pokračoval.

„Milton půjde k Englishové taky, ale zůstane venku, aby hlídal. Pokud se něco stane, zavolá okamžitě policii.“

„A co když mi Jewell *ublíží*!“ vyjekl Caleb.

„Calebe, vždyť jsi ji popsal jako stařenu,“ připomněl mu Stone. „Myslím, že takovou situaci zvládneš. Spíš se ale ukáže, že už je pryč. Jestli ano, pokus se dostat do domu a zjisti, co se dá.“

Caleb si nervózně mnul ruce.

„Co když tam ale bude? A co když tam má nějakého kumpána, který na mě zaútočí hned, jak tam vlezu?“

Stone pokrčil rameny.

„Tak to budeš mít smůlu.“

Knihovník zbrunátněl.

„*Smůlu?* Tobě se to řekne! Co budeš dělat ty, zatímco *já* budu nasazovat *krk*?“

„Budu loupit v domě Alberta Trenta.“ Podíval se na Annabelle. „Jdeš se mnou?“

„Samozřejmě,“ kývla hlavou a přidala široký úsměv.

„A co já, Olivere?“ zeptal se Reuben lítostivě. „Já myslel, že jsem tvůj parťák.“

Stone zavrtěl hlavou.

„Už tě jednou zatkli, jsi podezřelý. Nemůžeme to riskovat. Tentokrát budeš sedět na zadku a čekat.“

„Skvělé, fakt skvělé!“ rozčílil se Reuben a plácal si zklamaně dlaněmi do stehen. „Ty opravdové kousky jsou jen pro vyvolené, že?“

Caleb by ho v tu chvíli nejraději zabil.

KAPITOLA 56

Caleb zajel se svým autem, kterému stále rachtal výfuk, na konec tiché, zapadlé ulice, vypnul motor a nervózně se podíval na Miltona. Jeho přítel se oblékl celý do černého. Své dlouhé vlasy schoval pod pletenou čepici a načernil si dokonce i tvář.

„Bože, Miltone, vypadáš jak chodící reklama na špiony.“

„Je to jen běžné vybavení pro sledování. Co ten drát?“

Caleb si podrbal ruku pod sakem, kde měl připevněné odposlechové zařízení. Zesilovací jednotku mu Milton zastrčil za pas.

„Škrábe to jako pes a kvůli zesilovači nemůžu ani dýchat.“

„No, to budou spíš jen nervy,“ poznamenal Milton.

Caleb ho zpražil pohledem a vylezl z auta.

„Vážně? Hele, ty zlodějskej lumpe, zadej si radši do rychlého vytáčení 911.“

„Rozumím,“ sdělil Milton, vytáhl z auta noktovizor, nasadil si ho a zkoumal okolí. Měl s sebou i paralizér a vysokorychlostní kameru.

Jewell Englishová zareagovala na Calebův telefonát velmi pozitivně, a dokonce se zdálo, že ji nález brýlí velice potěšil. Poznamenala, že dnešní noc bude určitě skvělá, i když je už dost pozdě.

„Já toho ale stejně moc nenaspím,“ vrněla do sluchátka. „A možná si vezmu i župánek,“ dodala koketně.

„To bude prima,“ odvětil Caleb odtažitě.

Když kráčel k domu, pozorně sledoval okolí. Staré ranče z malých cihel, posekané dvorky, ztemnělé interiéry. Přes trávník

přeběhla kočka a hleděla na něj. Několikrát se nadechl a potichu hovořil sám k sobě.

„Vždyť je to jen stará ženská, která ztratila brýle. Jenom taková stařenka, co dělá pro špiony a jejíž dům je plný poskoků, kteří mi podříznou krk.“ Ohlédl se k vozu. Miltona neviděl, protože ten zběsile fotil podezřelého vrabčáka na stromě.

V Jewellině domě se svítilo. V oknech visely krajkové záclony a za nimi nad krbem se nacházely drobné starožitnosti. V rezavém

přístěnku nestálo žádné auto. Caleb si to vysvětlil tak, že buď neřídí, anebo má vůz v servisu. Trávník byl pečlivě sestřižený a vchod do domu krášlily dva keře růží. Zazvonil a čekal. Nikdo nepřišel otevřít. Zazvonil znovu. Žádné kroky. Rozhlédl se. Ulice zela prázdnotou, vládl tu klid. *Až příliš velký klid, jak se říká ve filmech. Než vás zastřelí, podříznou nebo sežerou.*

Volal jí před necelou hodinou. Co se mezitím mohlo stát? Co když ten zvonek neslyšela? Zaklepal na dveře a dostatečně hlasitě vykřikl její jméno.

„Jewell?“

Někde začal štěkat pes. Nebylo to ale v jejím domě, nejspíš to byl miláček od sousedů. Znovu zaklepal, tentokrát mnohem silněji, a dveře se otevřely. Otočil se připraven utíkat pryč. Nevstupuj do domu, jehož dveře se otevřou tímto způsobem. Další zvuk mu málem přivodil infarkt.

„Calebe?“

Přikrčil se a chytil se zábradlí u předních schůdků. Jen díky tomu se nezřítil do keřů po své pravici.

„Calebe!“ volal ten hlas o něco naléhavěji.

„Cože? Kdo to je? Bože!“

Rychle se otočil a pokoušel se zjistit, kdo na něj volá z té tmy. Jeho nohy klouzaly po mokrém betonu. Měl pocit, že omdlí, a stahoval se mu žaludek.

„To jsem já, Milton.“

Caleb okamžitě ztuhnul, dlaněmi se opřel o stehna a v předklonu se zoufale bránil tomu, aby jeho večeře neskončila v okrasných keřích.

„Miltone?“

„Ano?“

„Kde jsi?“ sykl nervózně Caleb.

„V autě. Mluvím s tebou přes zesilovač. Slouží pro odposlech, i pro komunikaci.“

„Sakra, proč jsi mi to neřekl?“

„Ale řekl, tys na to zapomněl. Vím, že jsi pod tlakem.“

„Tak mě pořádně poslouchej, teda pokud mě dobře slyšíš,“ procedil Caleb mezi zuby.

„No jasně.“

Následující záplava slov se nijak nehodila k obtloustlému knihovníkovi, a dokonce i ten nejsprostší raper na světě by v této chvíli patrně neměl co dodat. Pak zavládla dlouhá odmlka. Ohromený Milton se zmohl jen na jediné.

„Koukám, že jsi pěkně rozrušený.“

„To teda jsem!“ Caleb se zhluboka nadechl a zatlačil svou potravu hlouběji do trávicího traktu. Narovnal se, protáhl se v zádech, ale jeho srdce bilo dál jako o závod. Pokud nepřežije blížící se infarkt, vrátí se z nebes zpátky na zem a až do konce svých dnů bude toho malého technokrata zběsile pronásledovat.

„Nepřišla mi otevřít. Klepal jsem, volal, teprve pak se dveře otevřely, ale nějak zvláštně. Co navrhuješ?“

„Zmizel bych… okamžitě!“ odvětil Milton automaticky.

„Doufal jsem, že tohle řekneš.“ Caleb začal sestupovat ze schodů a nedokázal se ani otočit, snad aby na něj z domu něco nevybaflo. Pak se zastavil. Co když si v koupelně zlomila kyčel nebo dostala infarkt? Jádrem celého Calebova váhání byla skutečnost, že prostě nevěřil, že by se ta stará dáma milující knížky mohla nějak namočit do špionských hrátek. A i kdyby, byla už od pohledu úplně nevinná.

„Calebe? Už jsi pryč?“

„Ne, vyštěkl. Přemýšlím.“

„Proboha, a o čem?“

„Jestli tam nemám přece jen zajít a zkontrolovat ji.“

„Chceš, abych šel s tebou?“

Zaváhal. Milton *měl* paralizér. Pokud je Jewell skutečně špionka a pokud po nich vyjede s mlýnkem na maso, dostanou ji. A pěkně tvrdě.

„Ne, Miltone, zůstaň v autě. Jsem přesvědčen, že se nic neděje.“

Caleb otevřel dveře a vešel dovnitř. Obývací pokoj i kuchyně byly opuštěné. Na sporáku ležela pánvička s kousky cibule a plátkem hovězího. Tomu odpovídala i vůně kolem. Ve dřezu zbyl jeden neumytý talíř, hrnek a vidlička. Když se vracel zpět přes obývák, popadl jeden bronzový svícen jako zbraň a pomalu postupoval chodbou. Nejdřív došel ke koupelně a nakoukl dovnitř. Sedátko toalety bylo dole, sprchový závěs zatažený a ve vaně naštěstí

neleželo žádné zkrvavené tělo. Kosmetický stolek nezkontroloval, protože se sám na sebe nemohl podívat do zrcadla. V první ložnici také nikdo nebyl, v malé skříni se nacházely jen pečlivě složené ručníky a povlečení. Zbýval poslední pokoj. Zvedl svícen nad hlavu a nohou otevřel dveře. Chvilku mu trvalo, než se jeho oči přizpůsobily tmě uvnitř. Začal dýchat jako o závod, když si všiml, že pod dekou někdo leží.

„Někdo je v posteli," zašeptal, „má deku přetaženou přes obličej."

„Je mrtvá?" zeptal se Milton.

„Nevím, proč by ale spala s dekou přes obličej?"

„Mám zavolat policii?"

„Počkej, podívám se."

V místnosti se nacházela skříň s mírně pootevřenými dvířky. Caleb stál s připraveným svícnem v ruce. Nohou otevřel dvířka a uskočil stranou. Na ramínkách tam visela řada šatů, ale po vrahovi ani vidu. Otočil se zpátky k posteli. Tep se mu ještě víc zrychlil, kdyby tu teď byl Milton, nejspíš by mu okamžitě zavolal záchranku. Podíval se na své třesoucí se ruce.

„No tak, mrtvola ti nemůže ublížit." Přesto ji nechtěl v takovém stavu vidět. Najednou si uvědomil všechny souvislosti. Pokud ji zabili, byl za její smrt částečně odpovědný, protože měl její brýle a všechno odhalil. Pociťoval smutek, ale také částečné zklidnění.

„Jewell, je mi to moc líto," zabručel, chytil deku za okraj a stáhl ji dolů.

Na posteli ležel… *mrtvý muž.* Norman Janklow, milovník Hemingwaye a Jewellin sok z čítárny vzácných tisků.

KAPITOLA 57

Albert Trent bydlel ve starém domě se širokým *zápražím*, poblíž silnice v západní části okresu Fairfax.

„Musí to být pěkná fuška, dostávat se odsud denně do D.C.," poznamenal Stone, sedící na větvi břízy na druhém břehu řeky, když sledoval Trentův dům. Annabelle v černých džínách, tmavých teniskách a černé mikině s kapuci se krčila vedle něj. Stone měl na zádech malý batoh.

„Je tam někdo?" zeptala se.

Zavrtěl hlavou.

„Nevidím žádné světlo a garáž je zavřená, takže těžko říct, jestli tam má auto."

„Ale člověk ze zpravodajských služeb tam má určitě alarm." Stone přikývl.

„Překvapilo by mě, kdyby ne. Musíme ho odpojit."

„Ty víš, jak se to dělá?"

„Už jsem kdysi řekl Reubenovi, že knihovny jsou přístupné každému."

V sousedství nestál žádný další dům, přesto postupovali raději zadem, aby je nikdo neviděl. Plazili se po zemi, pak lezli po kolenou a posledních dvacet metrů se přesunovali jako krabi. Vyvýšený dům byl postaven ve svahu, v moderním architektonickém stylu, a vzadu se z něj dalo vyjít přímo na zpevněnou plochu. Byla tam stejná tma jako vepředu. Nesvítily tu pouliční lampy a s trochou rozptýleného světla se plně uplatnily Stoneovy brýle pro noční vidění. V zeleném oparu optiky viděl vše, co potřeboval.

„Nikde žádný pohyb, ale pro všechny případy mu zavolej," vyzval Annabelle.

Milton získal Trentovo domácí číslo z internetu, což ve Státech představovalo mnohem větší ohrožení osobních práv, než na které kdy pomyslela samotná NSA. Annabelle vytočila číslo na svém mobilu. Po čtyřech zazvoněních naskočila hlasová schránka.

„Vypadá to, že se náš člověk, navzdory zimě, vydal na noční toulky," poznamenala. „Máš zbraň?"

„Nemám. A ty?“

„Nic pro mě,“ řekla a zavrtěla hlavou.

„Hm. Lepší, než kdyby to bylo naopak.“

„Koukám, že mluvíš z vlastní zkušenosti.“

„Hele, na výměnu životních zkušeností teď není čas.“

„Já jsem jen zvědavá, kdy na to čas mít budeme.“

„No dobrá… Rozvodná skříňka je dole u základů, pod úrovní terénu. Pojďme. Hezky pomalu.“

Když se plížili vpřed, kdesi v dálce zařehtal kůň. V okolí se nacházely farmy, ale jejich poklidný styl přebíjel nebývalý stavební ruch, který s ohromující rychlostí náhodně rozséval po krajině domky a vily. Cestou k Trentovi minuli několik farem se stájemi, se snopy slámy, s jízdárnami a zvířaty požírajícími trávu. Na cestě ležely velké hromady koňského trusu a do jedné z nich Stone málem šlápl. Došli k rozvodné skříňce a Stone posuzoval poplašný systém, který k ní byl připojený. Dalších pár minut mu trvalo, než systém odpojil. Když odklonil poslední kabel, konečně promluvil.

„Zkusíme tohle okno, dveře mají nejspíš pojistky proti vypáčení. Není problém se k nim dostat, ale pro začátek bych zvolil cestu nejmenšího odporu.“

Okno však bylo zatlučené. Obešli proto dům a nakonec našli okno, které bylo zajištěné jen obyčejnými západkami. Stone, stále s baterkou v ruce, vyřízl kruh skla, otočil kličkou a západku uvolnil. Společně s Annabelle už po chvíli kráčeli chodbou k místu, které vypadalo jako kuchyň.

„Docela hezké, ale nějak moc malé,“ poznamenala.

Trentův smysl pro detail připomínal spartánský styl. Jedno křeslo, jeden stůl a kuchyň byla téměř nezařízená.

„Pán je starý mládenec,“ připomněl. „Nejspíš se většinou stravuje mimo domov.“

„Kde chceš začít?“

„Podíváme se, jestli tu někde nemá pracovnu. Většina místních úředníků si totiž nosí práci domů.“

Pracovnu našli, ale byla stejně holá jako zbytek domu, nikde žádný papír, nikde žádná složka dokumentů. Na skříni za stolem bylo umístěno několik fotografií. Vedle malého šlachovitého muže s ne-

upravenými vlasy, s vypočítavýma hnědýma očima a neupřímným výrazem stál vysoký chlap připomínající medvěda. Jeho tváři dominovalo husté šedivé obočí.

„Ten větší, to je Bob Bradley. A tohle je Trent," vysvětlil Stone.

„Připomíná mi pěkně hbitou štiku." Náhle ztuhla. „Hele, co to je za vibrace?"

„Sakra, můj mobil." Stone se podíval na displej. „Caleb. Zajímá tě, co zjistil?"

Šanci promluvit si s Calebem už ale nedostali. Prudký úder srazil Stonea k zemi, kde zůstal bezvládně ležet. Annabelle ještě stihla vykřiknout, než jí kdosi přitiskl na ústa a nos mokrý hadr. Když vdechovala chemické výpary a pomalu ztrácela vědomí, stihla se ještě podívat do zrcadla na protější straně místnosti. V odraze spatřila dva muže v černých maskách. Jeden držel ji a druhý se skláněl nad Stonem. V pozadí spatřila ještě třetího muže. Toho z fotografie, Alberta Trenta. Usmíval se, aniž si uvědomil, že viděla jeho odraz v zrcadle. Za pár okamžiků se její víčka začala prudce míhat, nakonec se zavřela a Annabelle se zhroutila na podlahu.

Přesně podle Seagravesových instrukcí sňal jeden z mužů z Annabellina zápěstí hodinky. Seagraves měl už Stoneovu košili. I když ty dva sám nezabije, bude se podílet na jejich smrti, což plně odpovídá kritériím jeho sbírky. Trofej po 666 bude skvělým doplňkem a Seagraves ji hodlal umístit na opravdu zvláštní místo.

KAPITOLA 58

Annabelle nabyla vědomí jako první. Když zaostřila, spatřila dva muže. Jeden stál na žebříku, zatímco druhý mu něco podával. Ležela na chladné betonové podlaze a měla svázané ruce i nohy. Přímo proti ní ležel Stone, jeho oči byly zavřené. Dlouze ho pozorovala. Po chvíli se jeho víčka začala mírně chvět. Když oči konečně otevřel, spatřil Annabelle, která ho pohledem naváděla na ty dva. Neměli sice domluvené žádné signály, ale ani jeden z nich nehodlal své věznitele upozornit na to, že už jsou při vědomí.

Jakmile se Stone trochu zorientoval, okamžitě se mu sevřely útroby. Nacházeli se totiž ve skladišti Fire Control. Snažil se přečíst, co stojí na bombě, s níž muži manipulovali.

„Oxid uhličitý, 5000 PPM," zašeptal a Annabelle se pokoušela jeho slova rozluštit.

Ti chlapi je hodlali zlikvidovat úplně stejně, jako to udělali s Jonathanem DeHavenem.

Stone se nepokojně rozhlížel kolem sebe, ale neviděl nic, čím by si mohl přeřezat pouta. Nezbývalo jim příliš mnoho času. Už zanedlouho muži opustí místnost, z bomby unikne plyn, vysaje veškerý kyslík a oni dva se udusí. Přesně v okamžiku, kdy muži dokončili práci, však našel řešení.

„Bude to fungovat," řekl jeden z mužů, když slézal z žebříku. Stone ho poznal hned, jak vstoupil do kuželu nástropního světla. Byl to předák skupiny, která odvážela bomby z knihovny. Když se muži podívali jejich směrem, oba bleskově zavřeli oči.

„Prima," řekl předák. „Neztrácejme čas. Plyn se začne uvolňovat po třech minutách. Musíme pryč, a až bude po všem, nějak už je odsud dostaneme."

„Kam je chceš zahrabat?" zeptal se druhý.

„Co nejdál odsud. Stejně je ale jedno, jestli je najdou nebo ne, protože poldové nikdy nezjistí, jak zemřeli. Tahle akce má něco do sebe."

Popadli žebřík a odešli. V té samé chvíli, kdy za sebou muži zabouchli vrata a zamkli je, už Stone seděl a posunoval se po zadku

k pracovnímu ponku. Nadzvedl se a stáhl ze stolu skříňku s nástroji, kterou pak posunul blíž k Annabelle.

„Rychle. Ten nůž, přeřež mi provazy. Rychle! Máme necelé tři minuty.“

Annabelle si lehla na záda vedle Stonea a pohybovala ostřím tak, jak to jen z téhle nepohodlné pozice šlo. Jednou ho dokonce řízla a Stone tiše zasténal.

„Pokračuj, nic se neděje. Rychle! Rychle!“

Očima visel na zavěšené bombě. Viděl totiž přímo na časové odčítání, které ze svého místa Anabelle neviděla. Čas utíkal proklatě rychle. Annabelle řezala, jak nejrychleji mohla. Ke konci se jí zdálo, že jí upadnou ruce. Do očí jí stékal slaný pot. Stone cítil, jak napětí provazů pomalu povoluje. Zbývala jedna minuta. Roztáhl ruce a dal jí tak prostor k další práci. Po chvilce usilovného řezání se provazy konečně rozpadly. Stone si uvolnil kotníky a vyskočil. Ani se nesnažil dostat se k bombě, jednak to bylo příliš vysoko, a i kdyby ji dokázal zneškodnit, ti chlapi by zjistili, že se něco nepovedlo, protože by neslyšeli únik plynu. Místo toho popadl kyslíkovou bombu s maskou, kterou zahlédl při minulé návštěvě, a hnal se k Annabelle. Zbývalo třicet vteřin.

Popadl její svázané ruce a táhl ji ke vzdálenějšímu rohu za hromadu harampádí. Hodil přes ni i přes sebe celtu, natáhl náustek masky přes obě tváře a odtrhl pojistku. Ozvalo se slabé syčení a mírný pocit vánku na jejich tvářích dokazoval, že přístroj funguje. Vzápětí zaslechli zvuk připomínající slabou explozi. Po deseti vteřinách zaplnil oxid uhličitý celou místnost. Následoval sněhový efekt, teplota prudce poklesla. Stone s Annabelle se bezděčně roztřásli zimou a zhluboka vdechovali životodárný kyslík. Stone cítil, jak se atmosféra v místnosti mění, a držel masku pevně u jejich obličejů. Dařilo se mu to jen stěží, protože Annabelle sebou ve stavu naprostého zděšení prudce trhala.

Navzdory zásobě kyslíku se Stoneovy myšlenky začaly povážlivě měnit. Připadal si jako v tryskáči, který nabírá rychlost. Měl pocit, že mu praskne hlava. Víc než dobře si teď uvědomoval veškerou hrůzu, kterou musel prožívat Jonathan DeHaven, když se v posledních chvílích svého života neměl možnost nadechnout. Hned jak se přestal

vypouštět plyn, pokusila se Annabelle strhnout masku, ale Stone ji zarazil.

„Pořád je tu nízká hladina kyslíku. Musíme počkat," zašeptal.

Pak uslyšel hukot naskakujícího ventilátoru. Čas utíkal a Stone stále upřeněji hleděl na vstupní vrata. Nakonec si sundal masku z tváře, a nechal ji Annabelle. Opatrně se nadechl, pak znovu a ještě jednou. Strhl celtu, popadl téměř prázdnou kyslíkovou bombu a postavil se vedle vrat.

Nemusel dlouho čekat. Dveře se otevřely a dovnitř vešel první muž. Když se objevil i ten druhý, Stone se ohnal bombou a prudkým úderem rozdrtil muži lebku. Ten se okamžitě skácel k zemi. Jeho parťák se poplašeně otočil a pokoušel se vytáhnout z pouzdra zbraň. Avšak rána kyslíkovou bombou do tváře ho odhodila přímo na svěrák připevněný k ponku. Muž zařval bolestí, prudce sebou trhal a po tváři mu stékala krev. Stone se znovu ohnal bombou a tentokrát ho zasáhl do spánku. Když se muž zhroutil na podlahu, doběhl Stone k Annabelle, a rozvázal ji. Vstávala jen velice pomalu, třásla se jí kolena. Pak se podívala na oba zlikvidované muže.

„Koukám, že tě nesmím nikdy pořádně naštvat," poznamenala.

„Pojďme, než sem přijde někdo další."

Vyběhli ze vrat, přelezli plot a hnali se ulicí pryč. Brzy se však museli zastavit, protože sotva popadali dech. Po zaprášených tělech jim stále stékal pot. Chvíli zhluboka dýchali a pak se opět rozeběhli. Po pěti stech metrech se usadili u cihlové zdi skladu.

„Vzali mi telefon," řekl Stone, který stále těžce dýchal. „Už jsem na to starý. Opravdu."

„Já… já asi taky," odpověděla mezi přerušovanými nádechy Annabelle. „Olivere, Trent byl v tom domě. Zahlédla jsem jeho odraz v zrcadle."

„Jsi si jistá?"

Přikývla.

„Ano, určitě to byl on."

Stone se rozhlížel kolem sebe.

„Musíme se okamžitě spojit s Calebem a Miltonem."

„Myslíš, že jsou po tom, co se stalo nám, v pořádku?"

„Nevím,“ připustil neochotně. Vyhrabal se na nohy, natáhl ruku a pomohl jí vstát.

„Takhle zemřel Jonathan, viď?“ zeptala se tiše.

Podíval se jí přímo do očí.

„Bohužel ano.“

Nevědomky sebou trhla a rukou si otřela slzy.

„Bože,“ třásl se jí hlas.

„Máš pravdu,“ řekl. „Susan, já nikdy nechtěl, aby ses do toho takhle namočila.“

„Předně, nejsem Susan.“

„No dobrá.“

„A za druhé, když mi řekneš své skutečné jméno, povím ti to své.“

Stone na okamžik zaváhal.

„Franklin, ale přátelé mi říkají Frank. A ty?“

„Eleonor, ale přátelé mi říkají Ellie.“

„Franklin a Eleonor?“ zeptal se pobaveně.

„Ty sis začal.“ Usmála se, i když jí z očí stále tekly slzy a tělo se jí třáslo. „Bože, Jonathan.“

Stone se k ní natáhl a chytil ji za rameno. Pomalu se uklidňovala.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ řekla. „V posledních patnácti letech jsem už takového muže nikdy nepotkala.“

„Je dobře, že na něj takhle vzpomínáš.“

„Bude to v pořádku. Mám za sebou mnohem horší věci.“ Hned vzápětí začala Annabelle bezděčně plakat. Stone ji zachytil v okamžiku, kdy se jí podlomily nohy. Oba se usadili na zem, Stone držel Annabelle v náručí, slzy promáčely jeho košili a pronikaly až na kůži. Po pěti minutách přestala plakat a už sebou jen přerývaně trhala. Nakonec se od něj odtáhla a do rukávu si otřela uplakané oči a mokrý nos.

„Promiň. Já ještě nikdy, opravdu nikdy, takhle neztratila sebekontrolu.“

„Plakat proto, že jsme přišli o někoho blízkého, není neobvyklé.“

„Ne, takhle… já jen… tys nikdy…“

Stone jí položil dlaň na ústa.

„Jmenuju se John. John Carr,“ řekl tiše.

Annabelle se na okamžik napjala, ale vzápětí se zase uvolnila.

„Annabelle Conroyová. Johne, ráda tě poznávám.“ Hluboce vydechla. „Panečku, tohle nedělám moc často.“

„Aby ses někomu svěřovala se svým skutečným jménem? To znám. Člověk, kterému jsem naposledy řekl to svoje, se mě pokusil zabít.“

Vstal a pomohl na nohy i jí. Držela jeho ruce ve svých.

„Děkuju ti, *Johne*… za všechno.“

Její vděčnost ho úplně rozhodila, ale Annabelle už mezitím získala zpět svůj rozhodný postoj.

„Jdeme. Caleb s Miltonem možná potřebují naši pomoc.“

KAPITOLA 59

Z nejbližší benzinové pumpy zavolali Calebovi, který se ještě nevzpamatoval z nalezení mrtvého Normana Janklowa, ale byl alespoň schopen vylíčit, co se stalo. Stone pak vytočil i Reubenovo číslo a domluvili se, že se sejdou na Stoneově krycí adrese. Za hodinu už byli všichni na místě. Stone s Annabelle přišli na řadu první.

„Ksakru," ulevil si Reuben, „ještě že sis vzpomněl na ten kyslík, Olivere."

Pak vyprávěli Caleb s Miltonem.

„Zavolali jsme z budky poldy. Jenže najít v době mobilů telefonní budku, to je docela fuška. Trvalo nám to skoro hodinu. Ještě že jsem si vzpomněl taky na ten svícen, byly na něm moje otisky."

„Čeho ses ještě dotkl?" zeptal se Stone.

Caleb vypadal velmi zaraženě.

„No… chytil jsem se zábradlí," řekl a sjížděl očima Miltona. „Ta naše hračička si totiž usmyslela, že mě vyděsí. Možná, že jsem se dotkl i něčeho uvnitř v domě, nevím. Spíš jsem si tu chvilku chtěl vymazat z hlavy."

„Máš otisky ve federální databázi?" zeptal se Stone.

„Jasně," přikývl Caleb rezignovaně hlavou. „Nebylo by to poprvé, co by si pro mě přišli, a nejspíš by to nebylo ani naposledy."

„Jak s tím vším mohl souviset Norman Janklow?" zeptal se Reuben.

„Pravděpodobně hrál stejnou roli jako Englishová," odvětil Stone. „V knihách, které četl, byly ty kódy taky."

„Ti dva tedy museli jen předstírat, že se nesnášejí," pokračoval Caleb. „Aby zůstávali v utajení."

„No, to sice ano, ale proč ho nakonec zabili?" zeptal se Reuben.

„Pokud byl opravdu špion, tak se jim poté, co jsme odhalili Englishovou, začalo všechno rozpadat. Takže museli utáhnout oprátku," hodnotila Annabelle. „Englishovou odstavili a nechali tam Janklowa, aby nás zmátli."

„Docela se jim to povedlo," zavrčel Caleb.

„Měli bychom jít na policii," znervózněl Milton.

„A co jim povíme?" namítl Stone. „Značky v knihách zmizely. Když jim řekneme, že nás dneska v noci skoro zabili, pak budeme muset připustit, že jsme se vloupali do Trentova domu. On už to vloupání určitě nahlásil." Stone se podíval na Annabelle. „I když jsi ho viděla, pořád je to tvrzení proti tvrzení. Po té události ve Fire Control jsem si navíc jistý, že než by tam policie dorazila, ta dvě těla by byla fuč." Podíval se na Caleba. „Navíc Caleb byl v domě Jewell Englishové a mohl tam zanechat otisky. Když půjdeme na policii, automaticky se stane podezřelým. O Reubenovi a Calebovi už vědí a teď by pro ně bylo příliš složité, aby se v tom všem vyznali."

„Hm," byla jediná poznámka, na kterou se Reuben vzmohl.

„Co teď?" zeptala se Annabelle. „Chceš tady sedět a čekat, až si pro nás zase přijdou?"

Stone zavrtěl hlavou.

„Ne. Caleb půjde zítra normálně do práce, jako by se nic nestalo. V knihovně bude pěkný šrumec. Calebe, dávej na sebe pozor a zjisti, co se dá. Podle šeptandy si domyslíme, kam až došla policie. Pokud zabili i Englishovou, třeba se najde i její tělo."

„Já se zas porozhlídnu po síti, určitě se tam něco objeví," nabídl se Milton.

Stone pokračoval.

„Bob Bradley, Jonathan DeHaven, Cornelius Behan a teď Norman Janklow, ti všichni byli zavražděni. Jsem přesvědčen, že Bradley musel zemřít, protože by jinak donutil Trenta odejít z výboru. Trent to nemohl připustit, jelikož – pokud se nepletu – využívá své pozice, aby prodával státní tajemství. DeHavena zabili proto, že byl zapleten do záležitosti v čítárně nebo prostě přišel věci na kloub, a tak ho museli umlčet. Stejně tomu mohlo být i s Normanem Janklowem, ale možná, že byl špion jako Englishová. Behana odstranili proto, že inventář jeho společnosti posloužil k vraždě DeHavena, a bylo tedy zřejmé, že dojde k vyšetřování. Trent měl ve Fire Control nejspíš krtka, který ho na všechno upozornil. Proto musel být Behan eliminován."

„Jak se ale mohli Jonathan, Jewell a Norman ocitnout v takové společnosti?" vrtěl hlavou nechápavě Caleb. „Koho by napadlo

využít vzácné tisky k předávání ukradených dokumentů prostřednictvím nějakých tajných kódů?“

„Právě proto, že to nikdy nikoho nenapadlo, to byl nepochybně skvělý plán,“ odvětil Stone. „Většina špionů, jak určitě víš, je chycena proto, že je někdo začal sledovat a oni museli z nějakého důvodu předat informace na veřejném místě. Teď tu máme kódované zprávy ve vzácných tiscích. Žádné sledování nepřichází v úvahu, vždyť do čítárny pravidelně chodí nenápadní důchodci. Nikdy by to nevzbudilo sebemenší podezření.“

Caleb však pokračoval.

„Pořád je ale nutné, abys ta tajemství, která Trent prodával, nějak dostal do knihovny. Albert Trent ta písmena nepřepisoval. A Jonathan to v rodokapsu, který jsme sebrali, udělat nemohl, protože byl tou dobou už dávno mrtvý.“

„Souhlasím. Právě tohle musíme zjistit. Je to vlastně ta nejdůležitější část, která přispěje k vyřešení celého případu. Pokud Janklow, Englishová či DeHaven byli skutečně špioni, pak pro to musí existovat nějaký důkaz.“

„DeHavenův dům jsme ale prohledali, a nic tam nebylo,“ poznamenal Milton.

„A já zas prolezl ten Jewellin,“ dodal Caleb, „a našel jsem jenom tu mrtvolu.“ Stone přikývl.

„Třeba něco zůstalo v domě Normana Janklowa.“ Reuben vybuchl.

„Jenže tam už se přehrabuje policie. Stejně jako u Englishové.“ Stone se zamyslel.

„Začíná to být velmi nebezpečné, musíme být opatrní. Navrhuji, abychom od teď pracovali ve dvojicích. Milton s Calebem zůstanou v Miltonově domě, je tam dobrý bezpečnostní systém. Já zůstanu u Reubena, protože se obávám, že dobře vědí, kde mě mají hledat.“ Podíval se na Annabelle. „A ty zůstaneš s námi.“ Reuben najednou ožil.

„Bydlím jen v takové malé díře, ale je v ní spousta piva, chipsů a taky velká plazmová televize. Umím udělat pravé chilli. A taky mám doma opravdu zuřivou pitbullku. Říkám jí Delta Dan, hryzne každého, na koho ukážu.“

„Kdepak, já zůstanu v hotelu. Umím se o sebe postarat, buďte bez obav.“

„Jsi si jistá?“ zeptal se Stone.

„Ano, ale díky za nabídku. Jsem opravdu samotář,“ řekla a odvrátila od Stonea pohled.

Když jejich setkání skončilo, Stoneovi to nedalo a ještě jednou se obrátil na Annabelle. „Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Je mi dobře, proč by nemělo? Jen další normálně prožitý den.“

„Přijít málem o život zas tak úplně normální není.“

„Možná ano, možná ne.“

„No dobrá, pokusíme se tedy dostat Alberta Trenta?“ Zaváhala.

„Neboj, rozhodně se mu nehodlám znovu vloupat do domu, ale v každém případě ho chci sledovat.“

„Ty si myslíš, že to nevzdal?“ zeptala se a Stone přikývl.

„Nemají ani ponětí, co víme nebo nevíme. Podle mého budou udržovat status quo, dokud je okolnosti nepřinutí jednat jinak. Když opustí město, je konec. Pokud je to opravdu spiknutí, pak budou chtít uvést všechno znovu do chodu. Ti lidé se dost snažili, aby to dali celé dohromady.“

„Oni si jen *tak nehrají, že?“*

„Já taky ne,“ odvětil Stone.

+++++

Roger Seagraves se rozhodně nemohl považovat za šťastného člověka. Janklowa obětovali, aby zkalili vodu a umlčeli potenciálního svědka, Englishovou odvezli na bezpečné místo daleko od D.C. Nechala si ukrást brýle, čímž zničila celou jeho operaci, a bylo tedy zřejmé, že ji naživu dlouho nenechá. Přinejmenším jedna dobrá zpráva. Tou špatnou bylo, že Oliver Stone s tou ženskou zmizeli a navíc zabili dva jeho lidi. Agentovi 666 se nějak podařilo uniknout z plynové komory a rozdrtit těm chlapům lebky. Na člověka, kterému muselo být kolem šedesáti, to byl ohromující výkon. Seagraves se proklínal, že ho nezabil už tenkrát, hned napoprvé. Těla z Fire Control dal odklidit, ale policie už pročesávala dům Jewell Englishové. Naštěstí u sebe neměla žádné kompromitující materiály,

ani Janklow ne. Přesto se Seagravesův bezchybný plán naprosto zhroutil.

Měl teď jediný cíl. Najít zdroj toho všeho a jednou provždy se ho zbavit.

KAPITOLA 60

Vzbudil se, protáhl a zadíval se z okna. Počasí se od včerejšího dne nijak nezměnilo. Krásný slunečný den s příjemným mořským vánkem přinášel pocity radosti a štěstí. S ručníkem omotaným kolem pasu pomalu vstal a došel k oknu. Vila mu patřila už skoro rok. Měl ji zatím pouze v pronájmu, ale uvažoval, že si ji koupí. Součástí opuštěné usedlosti byl bazén s mořskou vodou, vinný sklípek, tenisový kurt i altán s lehátkem pro odpočinek. K těmto účelům ho však moc nepoužíval, jelikož jen málokdy na něm ležel sám a oblečený. V garáži stála dvě auta, Maseratti kupé a Ducatti. Řízení miloval. Měl kuchařku, služebnou, zahradníka a ve srovnání s L. A. jim platil úplné minimum. Žil si spokojeně na několika akrech země s písečnou pláží omývanou oceánem. Zhluboka se nadechl a vychutnával si představu, že právě tady stráví zbytek svého života.

Neuposlechl Annabelliny pokyny, aby zbytečně nerozhazoval. Jakmile si pronajal dům, musel k tomu mít všechny ostatní hračky. S Baggerem si nedělal starosti, vždyť ho nikdy ani nezahlédl. Všude kolem žili bohatí mladíci, kteří neodmyslitelně patřili do téhle části světa. Měl se skvěle.

Tony uslyšel, jak někdo přichází nahoru po schodech. Byla to ona. Znovu vklouzl do postele a deku nechal sklouznout na zem. Otevřela dveře a jako každé ráno mu přinášela podnos se snídaní. Ačkoli s ním spala už od druhé noci, nikdy s ním nesnídala. Nějak to souviselo s její rolí služebné.

„*Dos huevos, jugo de naranga, tostaday café con leche,*“ řekla. Její španělština zněla tak lyricky.

„A ty?“ usmál se na ni, a když odložila tác na noční stolek, přitáhl si ji k sobě. Políbila ho na rty a dovolila mu, aby z ní stáhl noční kombiné, což byl jediný oděv, který měla na sobě. Pomalu přejížděl dolů po její dlouhé hnědé šíji, hladil její velká ňadra, ruku položil na ploché břicho a pak i níž.

„*Tu no tienes hambre?*“ vrněla. Svým lýtkem se tiskla k jeho noze a svými rty laskala jeho krk.

„H*ambre* tak pro tebe,“ řekl, když jí žužlal ucho.

Nechal ji padnout na postel. Ležela na zádech, Tony vzal do dlaní její krásnou, štíhlou nohu a klekl si mezi její stehna. Olizovala si prsty a pak si stiskla ňadra.

„Ksakru, ty mě *loco,* Carmelo!“ vyhrkl.

Natáhla se k němu, popadla ho za ramena a přitáhla na sebe. Chtěli se milovat, ale vyražené dveře, které se po nárazu do stěny roztříštily, jejich touhu umlčely. Dovnitř vletěla čtveřice mohutných chlapů následovaná malým chlápkem se širokými rameny, v dvouřadém obleku a s košilí bez límečku. V očích měl ďábelský pocit vítězství. Jerry Bagger se hned ozval.

„Ahoj, Tony, máš to tu bezva. Fakt se mi tu líbí. Je to super, zvlášť když sis to koupil za cizí prachy, viď?“

Tony se posadil na posteli, zatímco vyplašená Carmela se pokoušela skrýt pod dekou.

„Ale, no tak, holka, to nemusíš,“ houkl na ni Bagger. „Jsi krásná, jak vy to říkáte, *bonita?.* Jo. *Muy bonita,* kurva.“ Kývl na jednoho z mužů. Ten ji popadl, odnesl k oknu a vyhodil ven. Všichni pak uslyšeli dlouhý sten a silný náraz. Bagger zvedl z podnosu sklenici pomerančového džusu a na jeden lok ji vypil. Utřel si pusu do ubrousku.

„Pomerančový džus piju každý den. Víš proč? Protože je v něm hodně vápníku. Je mi už šestašedesát, ale vypadám snad na to? To teda nevypadám! Tony, sáhni si, jaké mám svaly, no tak, jen si sáhni!“ Bagger natáhl svůj pravý biceps, ale Tony působil nějak paralyzované. Bagger předstíral překvapení.

„Proč jsi tak nervózní? Snad ne proto, že ta štětka vyletěla oknem? S tím bych si hlavu nelámal,“ řekl a podíval se na muže, který Carmelu vyhodil.

„Mikeu, doufám, že jsi mířil do bazénu. Jako James Bond v tom filmu. Sakra, jak jen se jmenoval?“

„*Diamanty jsou věčné,* pane Baggere,“ odpověděl muž okamžitě a Bagger se rozesmál.

„Přesně tak, *Diamanty jsou věčné.* Pane jo, já tyhle bondovské hovadiny přímo zbožňuju. Vzpomínáš na tu kočku, co měla na sobě dětské bikiny a byly jí vidět obě půlky? Na Stephanie Powersovou?“

„To byla Jill St. Johnová, pane Baggere," opravil ho Mike zdvořile.

„Aha, mně se tyhle holky vždycky nějak pletly. Štětky vypadají bez šatů všechny stejně, ne?"

„Pane Baggere, mně se tak úplně nepovedlo ten bazén zasáhnout," omlouval se Mike.

„Ale zkusil jsi to? Zkusil. A to se počítá."

Otočil se zpátky k Tonymu.

„To se počítá, viď, Tony?"

Tony byl tak vyděšený, že ze sebe nedokázal vydat ani hlásku.

„Koneckonců je to takhle lepší i pro ty dva stařečky dole, nemyslíš? Nebudeš tomu věřit, ale oni exnuli zrovna ve chvíli, když jsme vešli dovnitř. Nebylo by přece správné, kdyby ta *bonita* zdědila všechno jen pro sebe. Udělali jsme jí tím spíš laskavost, nemyslíš, Tony?"

Tony dokázal s velkými obtížemi jen mírně kývnout hlavou. Bagger nečekal, až Tony převezme iniciativu, popadl jeho ruku a položil si ji na svůj napnutý biceps.

„Tony, cítíš, jak je tuhý? Chápeš vůbec, jak silný jsem? Tak co, už jsi to konečně pochopil?"

Tony čekal.

„Pane Baggere, prosím, nezabíjejte mě. Prosím. Je mi to moc líto, vážně moc."

Bagger sevřel drtivým stiskem Tonymu prsty a po chvíli je zase pustil.

„No tak, neomlouvej se, člověk pak vypadá jako slaboch. Mimochodem, byla to parádní akce, fakt pořádnej švindl. Všichni ve světě falešných hráčů teď vědí, že jste mě nakopali do řiti a vzali mi čtyřicet milionů." Bagger sklonil zrak a zhluboka se nadechl v očividné snaze se na toho mladíka nevrhnout holýma rukama. Hodlal to vydržet ještě aspoň pár minut.

„Nejdřív si ale popovídáme o jedné důležité věci. Chci, aby ses mě zeptal, jak jsme tě našli. Chci, abys pochopil, že jsem dost chytrej, zatímco ty jsi naprostej blb. Tak se ptej, Tony, jak jsem tě vystopoval až sem na konec světa po tom, co jsi mi pustil žilou?" Bagger popadl Tonyho za štíhlý krk a přitáhl si ho blíž k sobě.

„*Zeptej se mě,* ty malej hajzle!“ Na Baggerově spánku začala pulzovat žíla.

„Jak jste mě našel, pane Baggere?“ vypravil ze sebe přerušovaně Tony.

Bagger praštil loktem do Tonyho holé hrudi a srazil ho zpátky na postel. Pak král kasina vstal a začal chodit po místnosti.

„Jsem rád, že se ptáš. Ta čubka, co to celé vedla, mě hned první večer přesvědčila, že mě sledují. Jediným místem, odkud je vidět do mé kanceláře, je pokoj na třiadvacátém podlaží hotelu naproti kasinu. Tak jsem tam zašel, abych se poptal, kdo tam bydlel ten den a čučel do mé kanceláře. Promluvil jsem si fakt úplně se všema.“ Přestal chodit po místnosti a zašklebil se na Tonyho. „A našel jsem tebe. Byl jsi docela chytrý, že jsi nepoužil své pravé jméno, ale přesto jsi uklouzl, což ta čubka s tím svým poskokem neudělala. Proto jsem je nenašel, nic po sobě nenechali.“ Bagger na něj ukázal prstem. „Ale ty sis dal masáž, jak jsem zjistil. A narazil jsi na kočku, co tě trochu podrbala, ale bokem si přišla na docela slušný prachy. Moc jsi toho nevydržel a odešel jsi do koupelny. A zatímco sis tam užíval, ona ti prohledala peněženku a ukradla ti pár drobáků, aby měla pocit, že jsi jí za ten její výkon pořádně zaplatil. V té peněžence uviděla tvůj řidičák s pravým jménem. Tony, idiotský nápad mít ho s sebou! Takže sis myslel, že tě ta kuřba stála jenom sto babek, ale cenovka té akce ukazuje mnohem, mnohem víc. Ta buchta mi řekla všechno, co jsem potřeboval vědět. Za podělanou tisícovku, představ si to! Nikdy nevěř kurvám, Tony, podvedou tě pokaždý a ani o tom nebudeš vědět.“

Posadil se vedle Tonyho, který jen tiše lkal.

„Máš skvělou pověst, mladíku. Rád si hraješ s počítačem. Do programu na převod peněz jsi mi nasadil broučka a ukradl mi čtyřicet milionů. Máš talent. Takže jsem pustil chlup, prošel tvé přátele, rodinu, vysledoval tvé telefonáty a byl jsem doma. Přitom jsem zabil pár lidí, co nechtěli spolupracovat, a najednou si tu sedím na slunném pobřeží Španělska nebo snad špinavého Portugalska nebo kde to vlastně jsme.“ Plácl Tonyho do stehna.

„No, tak jsem si ulevil, a teď můžeme jít konečně k věci.“

Ukázal na jednoho ze svých chlapů, ten vytáhl z pouzdra pistoli, na hlaveň našrouboval tlumič, dovnitř vložil náboj a podal zbraň Baggerovi.

„Ne, prosím, ne," zasyčel Tony ještě před tím, než mu Bagger vrazil pistoli do úst, přičemž mu vyrazil dva přední zuby. Předloktím se přitiskl k Tonyho hrudi a tlačil ho k posteli. Prstem pomalu klouzal po spoušti.

„Tony, abychom měli jasno, bude to takhle. Máš jen jednu šanci. Jedinou," opakoval pomalu. „To jen proto, že mám dobrosrdečnou náladu. Proč, to zrovna nevím. Možná na stará kolena měknu." Odmlčel se, olízl si rty a pokračoval. „Ta čubka. Chci její jméno a všechno, co o ní víš. Když mi to povíš, přežiješ."

Rozhlédl se po prostorné ložnici. „Ne ale tady, a ne za moje prachy. Ale přežiješ. Když mi neodpovíš, tak…!" Bagger prudce vytáhl pistoli z jeho úst. Hlaveň byla pokryta krví a úlomky zubů. „Ty sis myslel, že tě zastřelím?" smál se Bagger. „Ne, takhle se to nedělá. To by bylo moc rychlé." Podal zbraň jednomu z mužů a natáhl ruku. Mike mu podal nůž se zubatým ostřím.

„My pracujeme velmi pomalu a máme značnou praxi." Bagger natáhl druhou ruku a muž mu podal gumovou rukavici. Posléze pokračoval.

„Rukavici si neberu kvůli otiskům. Jenže teď je všude tolik nemocí a drog, že člověk nikdy neví. Třeba ta *bonita* kurva, jak si můžeš být jistý, že neojela všechny *muchacho* ve městě před tím, než jsi ji opíchal ty? Doufám, že sis bral aspoň gumu."

Bagger si natáhl rukavici a popadl Tonyho velmi tvrdě za přirození. Tony vyjekl bolestí, ale další muž ho přidržel. Bagger si pozorně prohlížel jeho intimní části.

„Upřímně řečeno, co na tobě viděla?" Zvedl nůž. „Takže, jméno té čubky, kde jsou moje prachy a všechno ostatní. Pak budeš žít. Jinak ti nejdřív odřežu koule a věř, že to parádně bolí. Tony, přemejšlej, co z tebe zbude? Máš pět vteřin. Jakmile si říznu, už mě nic nezastaví."

Tony něco zapištěl.

„Cože? Nějak jsem nerozuměl."

„A… Ann…"

„Sakra, mluv nahlas, blbče, nemám zas tak skvělej sluch.“

„Annabelle!“ zavřeštěl.

„Annabelle? Čí pak?“ Bagger zařval tak hlasitě, že mu z úst vylétly sliny.

„Annabelle… Conroyová.“

Když dozněla poslední hláska toho jména, Bagger pomalu sklonil nůž a nechal Tonyho penis být. Stáhl si rukavici, nůž podal jednomu z mužů, došel k oknu a díval se ven. Jeho pohled ani na okamžik nespočinul na mrtvole Carmely, která ležela na soše ozdobného lva hned vedle dveří. Hleděl přímo na oceán. Annabelle *Conroyová?* Nikdy nevěděl, že Paddy měl dítě. Je to vůbec možné? Jistě že je. V žádném případě se nemohlo stát, že by existovali dva falešní hráči s tak nápadným věkovým rozdílem, s takovým umem a ještě ke všemu se stejným jménem. Ne, musel to být otec s dcerou. Dcerka Paddyho Conroye stála v jeho kanceláři, v jeho kasinu a udělala z něj blázna mnohem většího, než to dokázal její otec. Nemohl tomu uvěřit.

No dobrá, Annabellko, dostal jsem tvou mámu, teď jsi na řadě ty.

Protáhl si prsty a podíval se na Tonyho se zkrvavenou pusou ležícího na posteli. Plakal a rukou se držel za slabiny.

„Co ještě?“ zeptal se. „Chci vědět všechno. Pak budeš žít.“

Tony mu řekl všechno včetně toho, že Annabelle požadovala, aby se drželi zpátky a neutráceli prachy na jednom místě. Bagger jen pokýval hlavou.

„Měl jsi tu ženskou poslouchat.“ Louskl prsty. „Tak, kluci, jdeme na to. Nemáme tolik času.“

Jeden z mužů otevřel černé pouzdro, které měl u sebe. Uvnitř se nacházely baseballové pálky. Tři podal dalším chlapům, jednu si ponechal. Když zvedli pálky nad hlavu, Tony se zkroutil a zavřeštěl.

„Říkal jste, že mě necháte žít! To jste říkal!“

Bagger jen pokrčil rameny.

„Ano, to je pravda. Až kluci skončí, budeš naživu. Skoro. Neboj, Jerry Bagger drží slovo.“

Když vycházel ven, uslyšel první ránu, která Tonymu rozdrtila pravé koleno. Bagger si začal hvízdat a zavřel za sebou dveře, aby ztlumily ty skřeky. Sešel si dolů udělat kafe.

KAPITOLA 61

Příštího rána zachvátilo knihovnu naprosté šílenství. Vražda Normana Janklowa krátce po DeHavenově smrti vyvolala v Jeffersonově budově děsivou paniku. Když Caleb přijel do práce, policie i FBI už byly na místě a prováděly vyšetřování. Caleb se snažil, aby na otázky odpovídal krátce a věcně. Nijak mu nepomohlo, že tu byli i dva detektivové z oddělení vražd, kteří mu předali klíče od DeHavenova domu. Cítil, že ho pořád hlídají. Viděl ho někdo v Jewellině domě? Našli tam jeho otisky? Anebo podezřívají z vraždy nedávno propuštěného Reubena? Odpověď neznal.

Pak se jeho myšlenky stočily k rodokapsu, který si odsud Annabelle odnesla. Měl ho dnes u sebe, šlo to snadno. Strážní nekontrolovali tašky, které se vnášely do budovy, ale pouze ty, co se nosily ven. Rentgenem navíc procházela pouze zavazadla návštěvníků, nikoli zaměstnanců. Přesto byl nervózní a přítomnost policie jeho napětí ještě zvyšovala. Zhluboka si vydechl, když se dostal z rukou mužů zákona a knihu odložil na svůj stůl.

Když se objevil restaurátor s opravenými knížkami, které se měly vrátit do depozitáře, Caleb se ochotně nabídl, že to udělá. Byla to ideální příležitost, jak rodokaps uložit zpátky na jeho místo. Vzal knihu společně s ostatními a zmizel do depozitáře. Jakmile odložil opravené svazky, zamířil do části, kde se skladovaly rodokapsy. Když však zasunoval svazek do poličky, všiml si, že páska, kterou Annabelle použila, odtrhla roh obálky.

„Sakra, taky mohla být opatrnější," zasyčel. Teď bude muset nechat rodokaps opravit. Opustil tedy depozitář, vyplnil nezbytné formuláře a vložil požadavek na opravu knihy do počítače. Pak prošel tunelem do Madisonovy budovy, aniž by se podíval směrem k místnosti, kde byl zabit DeHaven. Když došel do restaurátorského oddělení, předal knihu Rachel Jeffriesové, ženě, která vždycky odváděla skvělou práci a ještě navíc v krátkém čase. Po stručném rozhovoru o poslední otřesné události se Caleb vrátil zpátky do čítárny a usedl ke svému stolu. Rozhlížel se po prostoru, který mu nyní, poté co zemřeli dva muži s tímto místem spojení, připadal neuvěřitelně prázdný.

Když se ve dveřích objevil Kevin Philips, Caleb sebou trhl. Ředitel vypadal přepadle a rozrušeně. Mezi řečí se Calebovi přiznal, že uvažuje o rezignaci.

„Je toho na mě moc," vysvětloval. „Od Jonathanovy smrti jsem zhubl pět kilo. Pak zabili toho jeho souseda a teď Janklowa. Policie si navíc myslí, že Jonathanova smrt rozhodně nebyla nešťastná nehoda."

„Můžou mít pravdu."

„Calebe, co se to děje? Jsme přece v knihovně. A takové věci se v knihovnách nestávají."

„Kevine, já tomu taky nerozumím."

O něco později si Caleb začal vyměňovat informace s Miltonem, který sledoval média. Milton mu sdělil, že se o všem hodně spekuluje, ale že dosud nebyla udána žádná konkrétní příčina Janklowovy smrti. Co se týče domu, Jewell Englishová si ho pronajala před dvěma roky. Jedinou spojnicí mezi ní a mrtvým Janklowem byla právě pravidelná návštěva čítárny vzácných tisků. Englishovou pohřešovali. Pátrání po její minulosti vedlo do slepé uličky. Rozhodně ale nebyla tím, za koho se vydávala. Janklow ostatně taky ne.

Jsem v šoku, pomyslel si Caleb, když s Miltonem domluvil. Kdykoli se otevřely dveře čítárny, vždycky sebou trhl. Místo, které pro něj bylo tak dlouho přístavem klidu a pokoje, se najednou proměnilo v noční můru. Potřeboval se odsud dostat pryč, pryč z míst, kde se mohl zalknout. *Zalknout! Bože, to je ale šílené slovo!* Zůstal jen proto, že to bylo jeho zaměstnání, a i když byl ve svém životě měkký a impulzivní, svou práci bral nesmírně vážně.

Dnes se ani nepodivoval nad tím, že sem nikdo nepřišel, měl tak alespoň čas na své povinnosti. Soustředit se však nedokázal. Najednou si uvědomil, že má hlad, a rozhodl se, že si zajde pro něco k jídlu.

„Pane Foxworthe?" oslovil Caleb pohledného dlouhána, kterého potkal před budovou. Seagraves se uklonil a usmál se.

„Prosím, Bill, vzpomínáte si? Zrovna jsem šel za vámi." Seagraves tady ve skutečnosti na Caleba čekal.

„Jdu si dát oběd. Určitě vám v čítárně pomůže někdo jiný."

„No, já se spíš přišel zeptat, jestli byste se nešel podívat na ty mé knihy.“

„Cože?“

„Na mou sbírku. Mám ji v kanceláři, jen pár bloků odsud. Jsem lobbista v ropném průmyslu. Vyplatí se držet se v blízkosti Capitolu.“

„To určitě.“

„Myslíte, že byste měl chvilku? Vím, že po vás chci až příliš.“

„No dobrá. Nebude vám vadit, když si cestou někde něco dám? Od rána jsem nic nejedl.“

„Vůbec ne. Chtěl jsem vám také říct, že jsem získal na pětidenní výpůjčku díla Ann Radcliffové a Henryho Fieldinga.“

„Výborně. Které knihy?“

„*Lesní romanci* od Radcliffové a *Josepha Andrewse* od Fieldinga.“

„Skvělá volba, Bille. Radcliffová byla vynikající autorkou gotických románů. Lidé si myslí, že nejlepší hororoví spisovatelé jsou ti současní. Měli by si ale přečíst Radcliffovou. Její dílo pořád nahání strach. *Joseph Andrews* je zase výbornou parodií na Richardsonovu *Pamelu.* Ironií Fieldingovy tvorby je, že byl vlastně básník, ale slávu si získal jako romanopisec a scénárista. Říká se, že jeho nejslavnější hra *Paleček* rozesmála i Jonathana Swifta. A ten se nikdy nesmál.“

„Fascinující,“ řekl Seagraves, když vedle sebe kráčeli ulicí. „Můj knihkupec ve Filadelfii mi potvrdil, že jsou to první vydání, a podle dokumentace mají skutečně všechny potřebné znaky. Já chci ale posudek opravdového experta. Víte, nejsou to zrovna levné knihy.“

„Umím si to představit. Podívám se na ně, a pokud nebudu schopen rozhodnout – a aniž bych se chtěl vytahovat, tak o tom dost pochybuji – dám vám spojení na někoho, kdo to rozhodně dokáže.“

„Pane Shawe, ani nevíte, jak moc si vážím vaší snahy a ochoty.“

„Pro vás Caleb.“

Caleb si koupil jídlo v lahůdkách na Independence Avenue, jen blok od Madisonovy budovy. Pak následoval Seagravese do jeho kanceláře. Podle Seagravesových slov se měla nacházet v honosné budově, ale do domu se vcházelo z úzkého průchodu.

„V hale se dělají opravy a je tam šílený nepořádek. Výtahem ze suterénu ale vyjedeme až do mé kanceláře.“

Celou cestu Seagraves udržoval konverzaci o starých knihách a své snaze dát dohromady opravdu cennou sbírku.

„Chce to čas,“ poznamenal Caleb. „Mimochodem, mám podíl v jednom antikvariátu ve Starém městě Alexandrii. Měl byste se tam někdy zajet podívat.“

„Určitě to udělám.“

Seagraves se zastavil u dveří, odemkl je a postrčil Caleba dovnitř. Zavřel za nimi.

„Výtah je za rohem.“

„Prima. Já…“

Caleb větu nedokončil, protože se zhroutil k zemi. Seagraves stál nad ním s železnou tyčí v ruce, kterou si předtím ukryl v jedné z puklin zdi. Nelhal, hala jeho honosného sídla se skutečně opravovala, ostatně jako celá budova, ale všechny práce měly začít až za týden. Seagraves Caleba svázal, dal mu roubík a pak ho uložil do bedny, která tu ležela otevřená u zdi. Zatloukl víko a vytáhl mobil. Za pět minut už k domu přijížděla dodávka. S pomocí řidiče bednu naložili. Muži vlezli dopředu a auto odjelo pryč.

KAPITOLA 62

Annabelle vyzvedla Stonea už za úsvitu a společně odjeli k Trentovu domu. Zastavili tak, aby dobře viděli na příjezdovou cestu. Reuben dostal od Annabelle její vypůjčený vůz, zatímco oni dva si vzali Reubenovu zničenou dodávku. V kraji koní jim vyhovovala rozhodně lépe než Chrysler LeBaron, který měli noc před tím. Auto zůstalo zaparkované asi o pět set metrů dál. Annabelle si musela na Duplexově letišti půjčit jiné.

Stone sledoval situaci dalekohledem. Vládla tu tma, chlad a vlhkost a s vypnutým motorem rychle vychladl i vnitřek vozu. Annabelle se schoulila do svého pláště. Stone zimu nevnímal a plně se soustředil na pozorování. Kolem projelo jakési auto a jeho světla protínala přízemní mlhu. Stone s Annabelle se v kabině dodávky přikrčili. Ospalý řidič v autě stále telefonoval, usrkával kávu a mžoural do novin rozložených na volantu. Asi po hodině, to už se rozbřesklo, Stone najednou zpozorněl.

„Někdo sem jede."

Od Trentova domu se odlepilo vozidlo a před výjezdem na silnici zpomalilo. Stone zaostřil dalekohled na řidiče.

„Trent."

Annabelle se rozhlédla po pustém okolí.

„Tady budeme hrozně nápadní."

„Já vím. Tu šanci ale využít musíme."

Zanedlouho se objevilo další auto, tentokrát dodávka, řídila ji žena a vzadu seděly tři děti. Trent se zařadil před ní a Stone okamžitě vycítil šanci, kterou teď s Annabelle měli.

„Jedeme, ta dodávka nás bude krýt. Pokud se Trent podívá do zrcátka, uvidí jenom tu rodinku. Rychle. Jeď!"

Annabelle zařadila rychlost. Zhruba po dvaceti minutách jízdy po silnicích druhé třídy se dostali k dálnici 7. Do kolony se přidala další auta, ale Annabelle se stále držela dodávky, která následovala Trentův vůz. Když dojeli na dálnici 7, hlavní tepnu vedoucí k Tysonově centru a do Washingtonu, provoz značně zesílil. Ve

Washingtonu se pracuje už časně zrána, a tak jsou hlavní silnice přecpané už v půl šesté.

„Neztraťho,“ vyzýval ji Stone.

„Neměj strach,“ řekla a zkušeně manévrovala vozem, aniž by Trenta ztratila z dohledu. Stone na ni obdivně hleděl.

„Koukám, že už jsi nejspíš někoho sledovala.“

„Ale ne, a něco podobného jsem už řekla i Miltonovi. Je to prostě štěstí. Kampak asi Trent míří?“

„Doufám, že do práce.“

Po čtyřiceti minutách se ukázalo, že měl Stone pravdu. Trent je dovedl na Capitol Hill. Když vjel do střežené oblasti, museli sledování vzdát. Viděli, jak se zvedá automatická závora a strážný ho mávnutím ruky pouští dovnitř.

„Kdyby tak ten strážný věděl, že je to vrah,“ podotkla Annabelle.

„No, nejdřív musíme dokázat, že jím opravdu je. Pokud se nám to nepodaří, je nevinný. Tak to prostě v demokracii chodí.“

„Což někdy vede k tomu, že bys měl ve své zemi raději fašisty, ne?“

„Tak to ani náhodou,“ zareagoval Stone velmi ostře.

„Co teď?“

„Nic. Budeme čekat.“

Dokonce ani před 11. září nepřicházelo v úvahu, aby člověk před Capitolem někoho sledoval. A dnes to bylo prakticky nemožné. Annabelle proto musela neustále přejíždět sem a tam, než se jí podařilo najít vhodné místo. Viděli z něj na bránu, ze které bude muset Trent vyjet, a zároveň byli dost daleko od místa, kde je ještě mohli otravovat poldové. Stone dvakrát přeběhl ulici a přinesl kávu a jídlo. Poslouchali rádio, vyměňovali si životní zkušenosti a dlouze přemýšleli o tom, jak bude vypadat jejich další tah.

Milton zavolal Stoneovi z mobilu, který si půjčil od přítele. Neměl ale co říct. Policie držela všechny informace úzkostlivě pod pokličkou, a tak média opakovala pořád to samé. Jakmile Stone odložil telefon, uvelebil se v zadní části auta, usrkával kávu a hleděl na Annabelle.

„Divím se, že si nestěžuješ na tu monotónnost. Sledovačka je vždycky hrozná nuda.“

„Jenže trpělivost přináší růže.“

Stone se opět rozhlížel kolem sebe.

„Předpokládám, že Trent bude pracovat celý den, nemůžeme ho ale propást.“

„Není tady někde i knihovna?“

Stone ukázal před sebe.

„Jeden blok tímhle směrem. Tam je Jeffersonova budova, kde pracuje Caleb. Jakpak si asi vede? Policie tam dneska určitě vyšetřuje.“

„Proč mu nezavoláš?“ zeptala se.

Stone vytočil jeho číslo, ale Caleb hovor nepřijal. Zavolal tedy do čítárny. Telefon zvedla nějaká žena a Stone ji požádal, aby mu Caleba předala.

„Před chvílí odešel na oběd.“

„Neříkal, kdy se vrátí?“

„Ne. Co pro vás mohu udělat?“

Stone zavěsil.

„Něco se děje?“ zeptala se Annabelle.

„Doufám, že ne. Jen si šel dát něco k jídlu.“

Vtom mu zazvonil telefon, číslo poznal okamžitě. Byl to Caleb. Přiložil si telefon k uchu.

„Calebe, kde jsi?“ Vzápětí ztuhl a po chvilce mobil odložil.

„Co se děje?“ sykla. „Co říkal?“

„Nebyl to on, ale nějací lidé, co ho drží.“

„Cože?“

„Byl unesen.“

„Bože, co chtějí? A proč volali zrovna tobě?“

„Mají číslo od Miltona. Chtějí se sejít a probrat některé věci. Jestli se objeví policie, zabijí ho.“

„Co to znamená, sejít se?“

„Chtějí, abychom přišli. Já, Milton a Reuben.“

„Mají v úmyslu vás zlikvidovat?“

„Ano, zcela určitě se o to pokusí. Pokud tam ale nepůjdeme, zabijí Caleba.“

„Jak můžeš vědět, že už to neudělali?“

„V deset večer prý zavolají znovu a nechají ho mluvit. Pak nám řeknou, kdy a kde proběhne schůzka.“

„Co chceš dělat?“

Stone hleděl na vzdálený Capitol.

„Hraješ poker?“ zeptal se jí.

„Hazardní hry nesnáším,“ řekla, aniž hnula brvou.

„Caleb je jejich trumfové eso. My tedy budeme hrát, či spíš musíme být schopní hrát tuhle hru dál. A já už vím, kde získáme další esa.“

Byl si dobře vědom toho, že jeho plán důkladně prověří hranice jejich přátelství, neměl však jinou šanci. Vyťukal číslo, které znal zpaměti.

„Alexi, tady Oliver. Potřebuji tvou pomoc. Je to důležité.“

Alex Ford si poposedl na své židli v pracovně místního oddělení tajné služby ve Washingtonu.

„Olivere, co se zase děje?“

„Je to složité, poslouchej, povím ti to od začátku.“ Když skončil, Ford si znovu poposedl a zhluboka se nadechl. „No tedy.“

„Pomůžeš nám?“

„Vynasnažím se.“

„Mám plán.“

„To doufám. Vypadá to, že nezbývá moc času, abychom to celé dali dohromady.“

+++++

Albert Trent opustil Capitol Hill až v podvečer a zamířil domů. Když vyjel z dálnice 7, projížděl zatáčkami silnic druhé třídy ke svému osamocenému domu na předměstí. Před průjezdem poslední zatáčkou musel zpomalit, stala se tu dopravní nehoda. Nějaká dodávka vyjela ze silnice a do něčeho vrazila. Byl tu už technický vůz, sanitka i policie. Uprostřed silnice stál policista v uniformě. Trent se k místu blížil velice pomalu. Policista mu vstoupil do cesty a zvedl ruku. Když Trent stáhl okénko, muž se k němu sklonil.

„Pane, budete se muset vrátit. Ta dodávka sjela z cesty a vletěla do tlakového rozvaděče zemního plynu. Došlo k úniku. Měli kliku,

že nevyletěli rovnou do vzduchu a že nedošlo ke zničení domů v okolí.“

„Bydlím tady za zatáčkou. A v domě plyn nemám.“

„No dobrá, pak prosím nějaký průkaz, abych si ověřil adresu.“ Trent se chvíli hrabal v kapse a nakonec podal důstojníkovi řidičák. Policista si na něj posvítil baterkou a pak mu ho podal zpátky.

„Výborně, pane Trente.“

„Kdy to bude opraveno?“

„Na to by měli odpovědět plynaři. Jo, ještě jedna věc.“ Zvedl druhou ruku, prostrčil ji okénkem a z malé bombičky nastříkal Trentovi na obličej jakousi látku. Muž krátce zakašlal a vzápětí se sesunul na sedadlo. Ze sanitky vystoupili Stone, Milton i Reuben. Společně s policistou zvedli Trentovo tělo a vytáhli ho ven. V ten samý okamžik se objevilo další auto s Annabelle za volantem. Alex Ford, který vylezl ze sanitky, mezitím podal Stoneovi kožený batoh.

„Mám ti ukázat, jak se to používá?“ zeptal se ho, ale Stone zavrtěl hlavou.

„Já to vím, Alexi. Moc si vážím toho, že kvůli nám tolik riskuješ. Nevěděl jsem, kam jinam se obrátit o pomoc.“

„Olivere, Caleba dostaneme zpátky. A pokud je to skutečně spiknutí, o kterém si tu štěbetají už i vrabci na střeše, pak si všichni zasloužíte metály. Jakmile se ozvou, dejte nám vědět. Mám plnou podporu všech agentur. Jen abys věděl, nemusel jsem ani žádat dobrovolníky, protože spousta lidí se už nemůže dočkat, až ty hajzly dostaneme.“

Stone si vlezl do auta k ostatním.

„Tak, a máme trumf i my,“ poznamenala Annabelle.

„Jo, to máme,“ souhlasil Stone.

KAPITOLA 63

Zavolali přesně v deset večer. Stone s ostatními čekali ve městě v hotelovém apartmá. Muž na druhém konci linky začal diktovat čas a místo, ale Stone mu skočil do řeči.

„Takhle ne. My máme Alberta Trenta. Chcete ho zpátky? Rádi ho vyměníme, ale *za našich* podmínek."

„To je nepřijatelné," řekl hlas.

„Prima, pak toho maníka předáme CIA, aby z něj vytěžili celou pravdu včetně jmen, a věřte mi, když se na toho chudáka podívám, nebude to trvat dlouho a zazpívá. Předpokládám, že si ani nestihnete sbalit kufry a FBI už bude klepat na vaše dveře."

„Chcete, aby tu ten váš přítel chcípnul?" odvětil muž ostře.

„Já vám jen nabízím možnost, jak *oba přežijí*, a vy nepůjdete do basy, ve které pak zůstanete až do konce života."

„Jak můžeme vědět, že to není trik?"

„Jak můžu vědět, že mi neplánujete prohnat kulku hlavou, až se tam objevím? Jednoduchá věc, musíme si důvěřovat."

Následovalo dlouhé mlčení.

„Kde?"

Stone jim řekl, kde a kdy se sejdou.

„Uvědomujete si, co nastane zítra?"

„Právě proto to bude tak, jak říkám já. Sejdeme se o půlnoci. Jo, ještě něco. Pokud se Calebovi něco stane, tak Trenta zabiju vlastníma rukama." Stone zavěsil a vrátil se k ostatním.

Milton vypadal vyděšeně, ale odhodlaně. Reuben si prohlížel obsah koženého batohu, který jim přinesl Alex. Annabelle jen hleděla na Stonea, který právě došel k Reubenovi.

„Jak to vypadá?"

Zvedl dvě injekční stříkačky a dvě lahvičky s tekutinou.

„Neuvěřitelné. Co asi vymyslí příště?"

Stone vešel do přilehlé místnosti, kde ležel na posteli přivázaný Albert Trent. Dosud se neprobudil. Stone tam chvilku stál a potlačoval v sobě nutkání na toho spícího parchanta skočit. Způsobil jim přece tolik potíží. Nakonec se otočil a vrátil se zpět k ostatním.

„Zítra bude dlouhý den, potřebujeme se pořádně vyspat. U Trenta se budeme střídat po dvou hodinách. Beru si první hlídku.“

Milton se okamžitě svalil na gauč, zatímco Reuben se natáhl na manželskou postel. Během pár vteřin oba spali. Stone vešel do druhé místnosti, sedl si na židli vedle Trenta a prázdným pohledem koukal na podlahu. Trhl sebou, když si k němu Annabelle přitáhla druhou židli a podala mu šálek kávy, kterou uvařila. Měla na sobě džíny a svetr, ale byla naboso. Složila si nohy pod sebe. Poděkoval jí za kafe.

„Taky by ses měla vyspat,“ řekl.

„Já jsem sova, víš?“ Podívala se na Trenta. „Jaká je pravděpodobnost, že nám to celé zítra vyjde?“

„Nulová,“ odvětil Stone. „Jako vždycky. Můžeš dělat všechno možné, aby bylo po tvém, ale občas na tobě vůbec nezáleží.“

„Mluvíš z vlastní zkušenosti?“

„Z čeho jiného asi?“

Usrkával kávu a pokračoval.

„Alex Ford je skvělý chlap, s ním bych šel do jakékoli akce. Jednou už se nám to tu povedlo vyčistit.“

„Mám tisíc chutí toho malého šmejda zabít,“ sykla, když se opět podívala na spícího Trenta.

Stone přikývl a sám ho změřil pohledem.

„Vypadá jako šedivá myš, obyčejný byrokrat milující papírování. Většina lidí ho tak nejspíš i bere, jako člověka, který by ani mouše neublížil. A on si přitom platí někoho jiného, aby dělal špinavou práci za něj. Jeho krutost nemá hranice, ještě nikdy si neušpinil ruce. Kvůli lidem, jako je on, je naše země v nebezpečí.“

„Stejně je všechno jen o penězích.“

„Jasně, lidi Trentova kalibru ale nesmírně rádi prohlašují, že to dělají z úplně jiných důvodů, než jsou prachy, třeba kvůli své víře nebo proto, že jim to přináší uspokojení.“

Zvědavě si ho prohlížela.

„Tys už někdy nějaké zrádce odhalil?“

Pokradmu se na ni podíval.

„Proč tě to zajímá?“

„Protože mě *zajímáš ty.*“ Když neodpovídal, pokračovala. „Tak co s nimi teď bude?“

Pokrčil rameny.

„Znal jsem jich víc, než se mi chce přiznat. Nikdy to ale nebylo na moc dlouho.“ Vstal a došel k oknu. „Většinu z nich jsem poznal jen pár vteřin před jejich smrtí,“ zašeptal velmi prostě.

„Tys likvidoval zrádce?“

Stoneova ramena se napjala.

„Omlouvám se, Johne, takhle jsem to říct nechtěla.“

Prudce se k ní otočil.

„No, já zapomněl podotknout, že John Carr už není mezi živými. Nemohl bych být zase Oliver?“

Seděl tam s hlavou sklopenou a ani se na ni nepodíval. Teprve po chvíli znovu promluvil.

„Myslím to *vážně*, měla by ses vyspat.“

Když vstala a vycházela ven z místnosti, ještě se otočila. Stone se nehýbal a hleděl na Alberta Trenta. V té chvíli si uvědomila, že Stone se vlastně nedívá na zločince s želízky na rukou, ale že prochází svou minulostí. Možná přitom hledal ten nejrychlejší způsob, který by Trentovi přinesl lehkou smrt.

Také Roger Seagraves probíral se svým týmem možné tahy druhé strany. Do svého domu se nevrátil, protože předpokládal, že se Trentovi něco stalo. Používali totiž systém varovných telefonátů. Ten hovor ale včera nepřišel. Trentův únos komplikoval situaci, ale vlastně na tom zas až tak nezáleželo. Seagraves tušil, že se Stoneova skupina už spojila s úřady. Bude se tedy muset poprat s několika protivníky, než Trenta osvobodí, pokud ovšem ten moula už nepromluvil. Seagraves se však podobného střetnutí neobával, právě naopak. On se na něj těšil. Věděl, že přežije jenom ten nejlepší, a byl si jist, že mužem zítřka bude právě on. Stejně tak byl přesvědčen, že Caleb Shaw a jeho přátelé to budou mít zítra už za sebou.

KAPITOLA 64

Nový den přinesl jasnou oblohu a teplé počasí. Stone s ostatními opustili hotel, přičemž Trenta odnesli ve velkém kufru, který naložili do dodávky. Stone se nad ním ve voze sklonil a vbodl mu do ramene injekci. Po deseti minutách následovala další dávka drogy. Už za okamžik začal Trent hýbat víčky, pak se zběsile pokoušel posadit a strhat ze sebe želízka.

Stone mu položil dlaň na hrudník a z pochvy u pasu vytáhl nůž. Chvíli držel ostří před chvějící se Trentovou tváří, pak přejel po jeho kůži a prořízl mu oděv. Trentovi se slyšitelně chvěl hlas.

„Co to děláte? Jsem federální úředník. Za tohle skončíte ve vězení!“

„Trente, nechte si ty kecy. Víme úplně všechno. Pokud neuděláte nic nepředvídatelného, hezky vás vyměníme za Caleba Shawa. Pokud ale nebudete spolupracovat, vlastníma rukama vás zabiju. Nebo chcete raději dostat doživotí za vlastizradu?“

„Nemám ani ponětí…“

Stone zvedl čepel.

„Takhle si spolupráci nepředstavuji. Máme tu knihu i důkazy, že jste nechal zabít Bradleyho. Víme i o Jonathanu DeHavenovi a Corneliu Behanovi. Na svůj seznam jste si málem připsal i mě a tuhle dámu, ale nám se na žádný seznam nechtělo.“

Kývl hlavou směrem k Annabelle, která se usmála a řekla: „Když si najímáte grázly a posíláte je do svého domu, aby někoho zabili, nestůjte nikdy tak, aby vás bylo vidět v zrcadle. Kdyby bylo po mém, tak vám okamžitě prořízne krk a hodím vaše tělo někam na skládku. Protože tam svinstvo patří.“

Stone mu sundal želízka z rukou i z nohou.

„Uděláme prostě výměnu, jeden za jednoho. My dostaneme Caleba, vy budete volný.“

„Jak tomu mám věřit?“

„Prostě nám musíte důvěřovat, jste na tom stejně jako Caleb. Vstát!“

Trent se postavil na roztřesené nohy a podíval se na ostatní kolem sebe.

„Jste jediní, kdo tohle všechno ví? Pokud jste volali policii…“

„Držte hubu!“ vyštěkl Stone. „Pevně doufám, že máte připravený falešný pas a letenky.“

+++++

Reuben otevřel dveře dodávky a všichni vystoupili. Trent také.

„Můj bože, co se to tady děje?“ zeptal se, když nechápavě hleděl na davy lidí všude kolem.

Stone se usmál.

„Vy to nevíte? Na National Mailu právě probíhá knižní festival.“

„A taky pochod proti bídě,“ doplnil Milton.

„Celkem tu bude tak dvě stě tisíc lidí,“ navázal Reuben. „Pro hlavní město je to velký svátek. Literatura může pomoci lidem v nouzi.“ Z boku do Trenta šťouchl. „Jdeme, šmejde, nemůžeme přece přijít pozdě.“

Z National Mailu, který se táhne skoro tři kilometry na západ kolem Lincolnova pomníku a na východ kolem Capitolu, se vchází do celé řady muzeí a impozantních vládních budov. Národní knižní festival se zde koná každý rok a počet jeho návštěvníků už teď přesáhl sto tisíc. Na Mailu vyrostly cirkusové stany s velkými nápisy: Romány, Historie, Dětská literatura, Thrillery či Poezie. Našla by se ale i celá řada dalších. Právě uvnitř těchto stanů se nejrůznější spisovatelé, ilustrátoři a vypravěči pokoušeli přivábit co nejvíce diváků předčítáním knih nebo vyprávěním anekdot.

Na Constitution Avenue se už mezitím řadil Pochod proti bídě, jehož cílem se stal Capitol. Po skončení protestní akce se mnozí z účastníků připojí k návštěvníkům festivalu, protože ten je pro veřejnost otevřený zdarma.

Místo pro výměnu si Stone s pomocí Alexe Forda vybíral opravdu pečlivě. Bylo to nedaleko Smithsonianova hradu na Jeffersonově ulici. S tolika tisíci diváků bude i pro zkušeného střelce naprosto nemožné získat z dálky jasný výhled na potenciální cíl. Stone měl navíc v batohu důležitý předmět, který mu umožní dokončit tuhle operaci – tedy dostat Caleba zpět – přesně podle plánu. Rozhodně

totiž neměl v úmyslu nechat Alberta Trenta a jeho kumpány beztrestně uniknout.

„Jdeme, máme tak dvě hodiny," zavelel Reuben a Stone přikývl.

Jeho oči už sledovaly Caleba stojícího na malém trávníku nedaleko živého plotu, v blízkosti velké, nádherné fontány. Místo bylo oddělené od davu lidí a poskytovalo částečnou diskrétnost. Za Calebem stáli dva muži s kapucemi a slunečními brýlemi. Stone si byl jist, že jsou ozbrojeni, ale také věděl, že za hradem jsou rozmístěni federální snipeři. A ti už měli nepochybně oba muže na mušce. Budou však střílet pouze v případě, že to bude nezbytně nutné. Nepochyboval, že je tu někde i Alex Ford, který celou akci koordinuje.

Stone sledoval Caleba a pokoušel se získat jeho pozornost, ale všude bylo tolik lidí, že to nešlo. Caleb vypadal vyděšeně, což Stonea nepřekvapilo. V přítelově chování však zpozoroval ještě něco jiného. Beznaděj. Teprve pak si všiml, co má Caleb kolem krku.

„Bože," vyjekl. „Ruebene, vidíš to?"

I tak velký chlap najednou vypadal zaraženě.

„Hajzlové!"

Stone se otočil k Miltonovi a Annabelle, kteří stáli za ním.

„Zůstaňte tady!"

„Cože?" zaprotestovala Annabelle.

„Olivere!" ozval se i Milton.

„Bez řečí!" vyštěkl Stone.

Ani se nehnuli. Annabelle zarazil Stoneův rozkaz, zatímco Milton byl zcela paralyzován. Stone s Reubenem a Trentem vešli do zorného pole únosců i Caleba. V pozadí zurčící fontány bylo slyšet Calebův sten.

„Olivere?"

„Já vím, Calebe, já to vím." Ukázal na límec a promluvil k maskovaným mužům.

„Sundejte ho! Okamžitě!"

Oba muži zavrtěli hlavou. Jeden z nich držel v ruce malou skříňku s dvěma tlačítky.

„Až budeme bezpečně pryč."

„Vy si opravdu myslíte, že vám dovolím odejít, zatímco vy necháte na krku mého přítele bombu?“

„Jakmile budeme pryč, deaktivujeme systém,“ řekl jeden z rnužů.

„A to vám mám věřit?“

„Přesně tak.“

„V tom případě odsud neodejdete, a pokud bombu odpálíte, zemřeme tu všichni.“

„Není to bomba,“ řekl tentýž muž a zvedl černou skříňku. „Stisknutím červeného tlačítka mu vpíchnu toxin, který by zabil i slona. Zemře dřív, než tlačítko pustím. Stisknutím černého knoflíku celý systém odpojím a vy mu můžete límec sundat. Nepokoušejte se ovládání získat násilím. Pokud sniper vypálí, pak to stejně zmáčknu bezděčně.“ Položil prst na červené tlačítko a usmíval se nad Stoneovým nelehkým rozhodováním.

„Bavíš se dobře, ty hajzle?“ ozval se Reuben.

Muž se ale pořád díval na Stonea.

„Předpokládali jsme, že jsou tu všude poldové, kteří jsou připraveni dojít si pro nás hned, jak bude váš přítel v bezpečí. Tak jsme přijali určitá opatření.“

„Co vám ale zabrání v tom, abyste to neudělali ve chvíli, kdy už budete pryč? Jenom se zase nepokoušejte odvolávat na vzájemnou důvěru.“

„Nemáme příkaz ho zabít, pokud nebude naše úniková cesta blokována. Když nás necháte odejít, bude žít.“

„Co to znamená přesně? Kdy to zařízení deaktivujete?“

„Jen kousek odtud. Během tří minut jsme pryč. Jestliže ale budeme čekat příliš dlouho, tak to zmáčknu.“

Stone hleděl na Caleba, pak se podíval na vztekajícího se Reubena a znovu na Caleba. „Calebe, poslouchej mě. Musíme jim důvěřovat.“

„Bože můj, Olivere. Prosím, pomoz mi!“ Caleb jim rozhodně věřit nehodlal.

„Zvládneme to, Calebe, neměj strach.“ Zoufalý Stone pak pokračoval. „Kolik injekcí je v tom krámu?“

„Cože?“ Muž najednou vypadal zaraženě.

„Kolik?“

„Dvě, jedna vlevo a jedna vpravo.“

Stone se otočil a podal Reubenovi svůj batoh. Současně zašeptal.

„Pokud tady zemřeme, nenech nás umřít zbytečně.“

Reuben si batoh vzal a navzdory bledé tváři se začal chovat zcela chladnokrevně. Stone se otočil zpátky a zvedl levou ruku.

„Strčím svou ruku pod obojek a jedna šipka zasáhne mě místo mého přítele.“

Muž vypadal zcela konsternovaně.

„Pak ale zemřete oba dva.“

„To je v pořádku. Zemřeme *společně!*“

Caleb se roztřásl a na Stonea jen vyděšeně zíral.

„Olivere, tohle udělat nemůžeš!“

„Calebe, drž hubu!“ Stone se dál díval na muže držícího skříňku. „Kam mám strčit svou ruku?“

„Já nevím, jestli…“

„Tak kam?!“ zařval Stone.

Muž ukázal na jedno místo a Stone vmáčkl ruku do úzkého prostoru. Jeho ruka se teď tiskla ke Calebově krku.

„Prima,“ ozval se Stone. „Jak zjistím, že je zbraň deaktivována?“

„Jakmile se červená kontrolka rozsvítí zeleně,“ odvětil muž a ukázal na malé červené světýlko na obojku. „Pak můžete límec sundat. Pokud to ale uděláte násilím, dojde k automatickému vpichu.“

„Chápu,“ řekl Stone a podíval se na Trenta. „Vemte si toho podrazáka a vypadněte odsud.“

Albert Trent se vytrhl z Reubenova sevření a kráčel k mužům v kapucích. Když odcházel, ještě se otočil a s úšklebkem prohodil.

„Adios!“

Stone se upřeně díval na Calebovu tvář. Mluvil na svého přítele tichým, vyrovnaným hlasem. Kolemjdoucí se zvědavě zastavovali a ukazovali na neobvyklou scénu.

„Zhluboka dýchej, Calebe. Nechtějí nás zabít. Nechtějí nás zabít. Zhluboka dýchej.“ Podíval se na hodinky. Uběhlo šedesát vteřin od okamžiku, kdy se muži i s Trentem ztratili v davu. „Ještě dvě minuty a jedeme domů. Je nám dobře, moc dobře.“ Znovu se podíval na hodinky. „Devadesát vteřin. Už jsme tam. Drž se mě, Calebe, jsem s tebou.“

Caleb se držel Stoneovy paže, hořela mu tvář a přerývaně dýchal.

„Olivere, já to zvládnu.“

V jejich blízkosti se objevil podezřívavý polda, ale okamžitě se ho ujali dva muži ve žlutých overalech, čistící ulice, a poslali ho pryč. Rovněž snipeři už měli potřebné informace a drželi se stranou.

Annabelle s Milionem stáli opodál, zatímco jim Reuben líčil, co se stane. Po Miltonově vystrašené tváři stékaly potoky slz a Annabelle si strčila třesoucí se ruku do pusy. Její oči ani na okamžik neopustily dva muže spojené k sobě. Stone s Calebem stáli před konečným odpočtem. Světlo ale na zelenou nepřeskočilo. Caleb to neviděl.

„Olivere, můžeš mě odepnout?“

Dokonce i Stone teď začal ztrácet nervy, ale zatím ho nenapadlo rukou odtáhnout. Zavřel oči, očekával bodnutí a průnik jedu do krve.

„Olivere!“ vykřikla tentokrát Annabelle. „Podívej se!“

Stone otevřel oči a hleděl na jasně svítící zelenou barvu kontrolky.

„Reubene! Pomoz mi!“ vyjekl.

Reuben přiběhl, společně rozepnuli obojek a stáhli ho z Calebova krku. Knihovník se svezl na kolena, ostatní se tísnili nad ním. Když se na ně nakonec podíval, chytil se Stoneovy ruky.

„Olivere, tohle byla ta nejodvážnější věc, jakou kdy kdo udělal,“ vyhrkl. „Děkuju ti.“

Stone se podíval po ostatních a najednou mu všechno došlo. Okamžitě zareagoval a vykřikl.

„Na zem!“ Popadl límec a odhodil ho za plot. Odletěl k velké fontáně. O dvě sekundy později límec explodoval a vzduchem začaly létat kusy betonu a gejzíry vody. Po Mailu začali panicky pobíhat vyděšení lidé. Když se Stone společně s ostatními vyhrabali na nohy, Caleb se ozval.

„Bože, Olivere, jak jsi to mohl vědět?“

„Stará účinná taktika, jak odlákat naši pozornost. Klidně mi ukázal, kde jsou ty jedovaté hroty, protože věděl, že nás zabije výbuch, a nikoli jed, pokud tam vůbec nějaký byl.“

Stone vzal batoh a vytáhl z něj malý plochý předmět s obrazovkou. Na displeji se rychle míhala červená tečka.

„A teď to celé skončíme,“ řekl.

KAPITOLA 65

„Zmizeli ve stanici metra Smithsonian," řekl Reuben s očima visícíma na sledovacím zařízení, které Stone držel v rukou. Celá jejich skupinka se proplétala davem lidí, které stále neopustila panika. V pohybu jim bránily i skupiny policistů.

„Proto jsme si pro výměnu vybrali právě tohle místo," vysvětloval Stone.

„V metru bude ale nacpáno," připomněl Milton. „Jak je tam chceš najít?"

„Trenta i tu jeho partičku máme označenou. Vzpomínáš si na barvu, kterou použili na ta písmena v knihách?"

„Jasně, no a?" zavrčel Milton.

„Použili jsme prakticky totéž. Trentovi jsem vpíchl chemikálii, kterou jsem dostal od Alexe Forda. Vysílá signál do přijímače. Ten chlap pro nás prostě svítí. Najdeme ho i v tisícihlavém davu. Navíc Alex a jeho lidé mají další přijímače. Trenta zkrátka dostaneme."

„To doufám," ozval se Caleb, když se snažili protlačit davem. „Chci, aby shnil v base. A nedáme mu s sebou *žádné knížky na čtení.* Nevěží si jich."

Najednou se z prostoru stanice ozvaly steny a výkřiky.

„Rychle!" zavelel Stone. Hnali se dolů po eskalátoru.

+++++

Trent i oba jeho muži čekali na metro, zatímco se k nim pomalu blížili dva agenti převlečení za uklízeče. Než však dokázali vytáhnout zbraně, dostali kulku do zad a bezvládně se zhroutili k zemi. Roger Seagraves, který stál v dlouhém plášti jen kousek za nimi, zastrčil pistoli s tlumičem do pouzdra u pasu. Hluk davu bezpečně překryl ozvy výstřelů, ale když se muži svezli na zem a lidé spatřili krev, v šílícím davu se okamžitě začaly šířit výkřiky a zděšení. Těsně před svou smrtí dokázal jeden z agentů vystřelit a zasáhnout do hlavy muže s kapuci. Když Trentův poskok padl k zemi, z rukou mu vypadl detonátor a začal s rachotem poskakovat po dlažbě. V té chvíli vjela do stanice souprava metra a vysadila další cestující, kteří

se vmísili do běsnícího davu. Trent se zbylým mužem využili všudypřítomného zmatku a nastoupili do vagonu. Seagraves udělal totéž, ale dav ho natlačil do druhého vozu.

Těsně před tím, než se dveře zavřely, proletěl dovnitř i Stone s ostatními. Vlak byl přecpaný, ale Stone podle sledovacího zařízení zjistil, že je Trent nedaleko. Projel očima vnitřek vozu a spatřil ho na opačné straně. Vedle něj stál muž s kapuci. Nebezpečím bylo, že je ti dva mohli snadno zahlédnout. Po pár okamžicích si davem na nástupišti začal razit cestu i Alex Ford se svými agenty, ale to už metro vyjíždělo ze stanice. Alex na své muže cosi křikl. Ti se okamžitě otočili a rychlostí blesku se hnali ven.

+++++

Uvnitř jedoucího vozu se Stone obrátil k vyčuhujícímu Reubenovi.

„Sedni si, rychle!“

Reuben odhodil stranou jakéhosi kluka a posadil se na podlahu. Stone zatím stále pozoroval Trenta, který hovořil ke svému strážnému a z nějakého důvodu si přitom přikládal ruce k uším. Stone nemohl vidět Rogera Seagravese, jak je pozoruje oknem z vedlejšího vozu. Seagraves byl ohromen, když zjistil, že je tam nejen Stone, ale i Caleb a další. Jak je možné, že žijí? Hledal si pozici, aby zasáhl Stoneovu hlavu, ale to už se metro hnalo do další stanice a než zastavilo, prudce sebou trhalo. Lidé se mačkali a snažili se dostat dovnitř i ven. Seagravese dav odtlačil stranou.

Souprava se znovu rozjela a nabírala rychlost. Stone se pomalu sunul směrem k Trentovi. V dlani svíral nůž s čepelí schovanou v\rukávu. Představoval si, jak ji vrazí do Trentovy hrudi, i když věděl, že má jiný plán.

Stone se už blížil ke svému cíli, když se jeho plán náhle zhroutil. Vlak vletěl do Metro Center a zastavoval. Dveře se otevřely. Metro Center je nejrušnější stanicí celého systému podzemní dráhy. Trent se strážným vyskočili ven a totéž udělal i Seagraves z dalšího vozu. Stone s ostatními se také pokusili co nejrychleji vmísit do proudu cestujících, kteří se valili ven i dovnitř, ve dvou různých úrovních a

z různých směrů. Stone visel stále očima na Trentovi a na muži s kapuci vedle něj. Periferním viděním vnímal i další dva muže ve žlutých overalech, kteří se sunuli směrem k Trentovi. Neviděl však Rogera Seagravese, jak vytahuje z kapsy malý kovový předmět, uvolňuje pojistku a vyhazuje předmět do vzduchu. Neviděl, jak se Roger otáčí a jak se rukou ujišťuje, zda má v uších ucpávky. Jakmile Stone spatřil letící podlouhlý válec, okamžitě věděl, o co jde. Vrhl se vpřed a křikl na Reubena s ostatními.

„K zemi a zacpat uši!“

Vzápětí došlo k ohlušujícímu výbuchu a desítky lidí se záhy válely po zemi, zakrývaly si uši a křičeli bolestí. Trenta se strážným exploze nezasáhla. Nasadili si ušní vycpávky a odklonili hlavy od záblesku. Stone sice tiskl tvář do podlahy, ale přesto ho výbuch částečně omámil. Do uší si nacpal rukávy kabátu. Když se podíval nad sebe, viděl jen míhající se boty a nohy. Pokoušel se vstát, ale nějaký mohutný chlap ho v panice srazil opět na zem. Stone pocítil, jak mu z ruky vyklouzává sledovací zařízení. S obrovským zděšením sledoval, jak přístroj poskakuje po podlaze a nakonec padá do kolejiště přímo pod přijíždějící vlak. Když projel poslední vagon a stanice byla opět prázdná, Stone dolezl na kraj nástupiště a podíval se dolů. Z displeje zbyly jen kusy střepů.

Otočil se a spatřil Reubena, jak útočí na muže v kapuci. Vyskočil mu na pomoc, ale Reuben si vystačil sám. Zvedl muže ze země, praštil s ním o kovový sloup a nakonec ho odhodil stranou. Uklouzl a trochu zavrávoral, lidé se mu snažili uhnout z cesty. Když se k muži znovu přiblížil, Stone ho zezadu uhodil a srazil k zemi.

„Sakra, co to děláš?!“ zařval Reuben těsně předtím, než mu nad hlavou proletěla střela. Stone zbraň zahlédl a srazil Reubena právě včas.

Muž s kapuci se mezitím vyhrabal na kolena a začal se rozhlížet.

Annabelle stála v rohu, Milton s Calebem přímo za ní.

„Kde je Trent?“ křikl na ně Stone.

Annabelle zavrtěla hlavou a zvedla ruce v bezmocném gestu. Stone se s narůstající beznadějí rozhlížel po přeplněném nástupišti. Najednou Caleb vykřikl.

„Jsou nahoře na eskalátoru! S Foxworthem, to je ten, co mě unesl!“

„Tamhle!“ přidal se Milton.

Všichni se podívali určeným směrem. V tom křiku se Seagraves ohlédl, kapuce mu sjela z hlavy a oni spatřili jeho tvář. Albert Trent stál vedle něj.

„Sakra!“ zavrčel Seagraves a tlačil Trenta před sebou. Pak už se hnali ven z metra. Na ulici vtlačil Seagraves Trenta do taxíku a dal řidiči adresu.

„Sejdeme se tam později,“ zašeptal Trentovi do ucha. „Mám připravené soukromé letadlo, tuhle zemi okamžitě opustíme. Tady máš cestovní doklady a průkazy s novou totožností. Budeš si muset změnit vizáž,“ řekl, podal mu silný svazek dokumentů a pas. Chtěl už zabouchnout dveře, ale v poslední chvíli si to rozmyslel.

„Alberte, dej mi svoje hodinky.“

„Cože? Proč?“

Seagraves svou prosbu nezopakoval. Strhl mu hodinky ze zápěstí a zabouchl dveře vozu. Šílící Trent už jen bezmocně koukal zadním oknem. Seagraves hodlal Trenta samozřejmě zlikvidovat, ale nejdřív se potřeboval zmocnit nějaké věci, která Albertovi patřila. Roger měl neuvěřitelný vztek. Domů se vrátit nemohl, což znamenalo, že právě přišel o svou sbírku. Rozčilovalo ho i to, že neměl žádnou upomínku na dva agenty, které zabil v metru.

No nic, sbírat se dá vždycky od začátku.

Vběhl do uličky, nastoupil do auta, které si tam nechal zaparkované, a rychle se převlékl. Pak už jen čekal na své pronásledovatele. Tentokrát už ale nemine.

KAPITOLA 66

Stone s ostatními vyjeli nahoru z metra. Lidé byli neustále zmatení, vzduchem se neslo houkání sirén a všude byla armáda policistů, kteří měli celou událost vyšetřit.

„Díkybohu, že je Caleb v pořádku," řekl Milton.

„Jednoznačně," přitakal Reuben a popadl Caleba za rameno. „Co bychom si počali, kdybys tady nebyl?"

„Calebe, jak tě unesli?" zeptal se Stone.

Caleb jim v krátkosti vylíčil své setkání s mužem, který si říkal William Foxworth.

„Chtěl mi ukázat nějaké knihy a pak už jsem byl v bezvědomí."

„Foxworth? Tak se ti představil?" zeptal se Stone.

„Ano, měl to na průkazce do knihovny, takže musel mít na tohle jméno i občanku nebo řidičák."

„Bezpochyby se ale jmenuje úplně jinak. Podíváme se na něj."

„Co teď?" zeptala se Annabelle.

„Pořád nechápu, jak se ta chemikálie mohla dostat do knih z depozitáře," ozval se Milton. „Albert Trent pracuje ve Výboru pro zpravodajské služby. Dostává důvěrné informace a ty někomu předává. Ale komu? A jak skončily v čítárně, kde je Jewell Englishová a nejspíš i Norman Janklow pomocí speciálních brýlí přepisovali?"

Zatímco řešili celou řadu podobných otázek, Stone zavolal z mobilu Alexi Fordovi. Dozvěděl se od něj, že Trenta dosud nenašli. Alex Stoneovi doporučil, aby se z případu raději stáhli.

„Nemá smysl se vystavovat dalšímu nebezpečí," řekl. „Už jste si toho užili dost."

Stone to vyřídil ostatním, Caleb se ale přesto zeptal.

„Kam tedy jdeme? Domů?"

Stone zavrtěl hlavou.

„Kousek odsud je knihovna. Jdeme se tam podívat."

Caleb chtěl vědět proč.

„Tam to všechno začalo a tam také existují odpovědi na většinu otázek."

Caleb je dostal do budovy, ale ne do čítárny, protože ta bývá o sobotách zavřená. Když procházeli chodbami, Stone uvažoval nahlas.

„Jsem zmaten načasováním všech událostí," řekl. „Jewell Englishová přišla do čítárny před dvěma dny a zvýrazněná písmena se objevila v rodokapsech *Beadle.* Později večer, když jsme tu knihu už měli my, písmena vybledla. Pak ovšem mají na předání kódů jen velmi málo času."

Caleb se ozval.

„Je to zvláštní, protože většina knih v depozitářích není otevřena po celé roky, možná dokonce i po celá desetiletí. Písmena se musela označit jednotlivě a někdo musel Jewell kontaktovat, aby si vyzvedla konkrétní knihu. Ještě týž den ovšem písmena zmizí."

Stone se zastavil a opřel se o mramorové zábradlí.

„Jak si mohli být jisti, že jim tenhle časový rozpis vyjde? Kdybychom jednali rychleji, dostali jsme tu knihu do FBI dřív, než písmena vybledla. Z toho plyne, že označení písmen muselo být provedeno jen krátce předtím, než Englishová přišla do čítárny."

Caleb zvažoval některé možnosti.

„Před příchodem Jewell jsem byl v depozitáři. Nikoho ze zaměstnanců jsem tam neviděl a nikdo tam nebyl déle než čtvrthodiny. A to by na označení všech písmen určitě nestačilo. Jinde než v depozitáři to ale udělat nešlo, protože pak by si ten člověk musel vzít knihu domů." Náhle sebou trhl. „Počkat! Kdyby si někdo tu knihu vzal, zjistil bych to. Musel by přece vyplnit čtyřstránkový formulář. Kouknu se na to. Čítárna je sice zavřená, ale já se na to dokážu podívat odjinud."

Odvedl je k hlavní přepážce knihovny, promluvil si s ženou za pultem a pak si sedl k počítači, přihlásil se a začal cosi psát. Po chvilce vypadal značně zklamaně.

„Rodokapsy v posledních čtyřech měsících nikdo nekontroloval."

Právě v té chvíli k nim přišla Rachel Jeffriesová. Pracovala v restaurátorském oddělení a Caleb jí před časem svěřil na opravu rodokaps, který Annabelle poškodila izolepou.

„Calebe, já nevěděla, že sem chodíš i o víkendech," divila se.

„Ahoj, Rachel, jen tady něco hledám."

„No vidíš, a já se zas pokouším dotáhnout do konce některé nevyřízené věci našeho oddělení. Mám tu schůzku s jedním člověkem, co mi pomáhá s projektem. Jo, když už jsi tady, chci, abys věděl, že jsem toho *Beadlea*, co jsi mi dal na opravu, už vrátila do depozitáře.“

„Cože?“ vyjekl Caleb překvapeně.

„Chyběly tam stránky a měl poškozenou obálku. Docela mě to překvapilo, protože podle záznamů byl krátce po komplexní restauraci. Jak se ten svazek mohl takhle poškodit, nevíš?“

„Kdy přesně jste ho vrátili do depozitáře?“ zeptal se Caleb a zcela ignoroval její otázku.

„Proč? Den předtím, než jsi mi ho znovu přinesl.“

„Rachel, počkej chvilku!“ Caleb začal cosi psát. Kontroloval, kolik svazků rodokapsů bylo na opravě v poslední době. Jakmile software zpracoval dotaz, přišla okamžitá odpověď.

„Během posledních dvou let prošlo restaurací šestatřicet svazků rodokapsů,“ řekl ostatním. Pak porovnal záznamy knih, které si půjčovala Englishová s Janklowem, s těmi, které byly opravovány v posledních šesti měsících. Zjistil, že Englishová si vypůjčila sedmdesát procent všech rodokapsů, které prošly restaurací. Požadovala je vždy tentýž den, kdy se vrátily zpět. S Normanem Janklowem to bylo stejné. Seznámil ostatní s výsledky svého hledání.

„Rodokapsy vyžadují časté opravy, protože jde o levné publikace,“ podotkla Jeffriesová.

Stoneova mysl se už ale hnala jinam. Podíval se na Jeffriesovou.

„Můžete zjistit, kdo opravoval jednotlivé svazky?“

„Jistě, všechny je dělal Monty Chambers.“

Stone s ostatními už se hnali chodbou. Caleb se stihl ještě otočit a houknout.

„Rachel, já tě miluju!“

Okamžitě zrudla.

„Calebe, já jsem *vdaná.* Ale na skleničku bychom zajít mohli.“

„Víš, kde ten Chambers bydlí?“ zeptal se Stone Caleba, jakmile vyběhli na ulici. Caleb přikývl.

„Není to odsud daleko.“ Vzali si dva taxíky a vyrazili. Po patnácti minutách vozy zpomalily a zajely do tiché čtvrti se starými domky,

které zjevně nedávno prošly rekonstrukcí. U každého z nich se nacházel malý dvorek obehnaný šedesáticentimetrovým tepaným plotem.

„Tohle místo je mi nějak povědomé," řekl Stone.

Vystoupili z taxíků a Caleb je zavedl k jednomu z domů. Cihly měly žlutý nátěr, žaluzie v oknech byly černé. Na okenních parapetech stály květiny.

„Ty jsi tady už někdy byl, že?" zeptal se Stone a Caleb přikývl.

„Monty má v domě soukromou restaurátorskou dílnu, občas mu sem pošlu nějaké lidi. Opravil i celou řadu mých knih. Nechce se mi věřit, že by se zapletl do toho podvodu. Už po desetiletí je tím nejlepším konzervátorem, jakého kdy Kongresová knihovna měla."

„Každý má svou cenu a právě restaurátor má pro značení knih ideální příležitost," poznamenal Stone a pozorně si prohlížel vchod do domu. „Pochybuju, že tady je, ale člověk nikdy neví. Reuben půjde se mnou, vy zatím zůstaňte tady."

Na zvonek nikdo nereagoval. Stone se rozhlédl, na ulici nebylo ani živáčka.

„Kryj mě," vyzval Reubena.

Reuben se otočil a postavil se mezi Stonea a ulici. Za okamžik se zámek otevřel. Stone vešel první, Reuben ho následoval. V přízemí nenašli nic zajímavého. Nábytek byl sice starožitný, ale nijak zvlášť cenný, obrazy na stěnách byly pouhé reprodukce, lednice obsahovala staré jídlo, v myčce nebylo žádné nádobí. Ani dvě ložnice v patře jim v ničem nepomohly. Kalhoty, košile a saka v jedné skříni, spodní prádlo a ponožky v malém sekretáři. V koupelně byly jen běžné věci, přesto Stone hleděl na některé z nich se značným překvapením. Ve skříňce byly základní potřeby. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se Chambers někam ztratil. Když sešli dolů, čekali už na ně ostatní.

„Nic?" zeptal se Caleb nervózně.

„Nic," odvětil Stone. „Ale mluvil jsi o nějaké dílně, ne?"

„Je v suterénu."

Sešli dolů, ale nenašli zde nic jiného než typické restaurátorské vybavení.

„Jsme ve slepé uličce," sykl Reuben.

Ze suterénu se dalo vyjít ven. Stone se podíval z okna.

„Tyhle dveře vedou do ulice za domem.“

„No a?“ zavrčel naštvaně Reuben. „Pochybuju, že by zrádce na útěku trčel někde na ulici a čekal na federály.“

Stone dveře otevřel, vyšel ven a rozhlížel se kolem sebe.

„Počkat!“ vykřikl najednou, rozběhl se po ulici a zmizel za rohem. Když se vrátil, jeho oči zářily. Annabelle nic nechápala.

„Olivere, co se zas děje?“ zeptal se Reuben a pozorně si svého přítele prohlížel. „Přišel jsi na to, proč ti tohle místo připadá povědomé? Už jsi tu někdy byl?“

„My *všichni* jsme tady už byli.“

KAPITOLA 67

Stone je vedl za roh a pak podél řady domů stojících na protější straně ulice. Stoupl si doprostřed a rukou jim naznačoval, kam si mají stoupnout oni. Sám přitom upřeně hleděl na budovu před sebou.

„Dobrotivý bože," vysoukal ze sebe Caleb, když si uvědomil, kde je. „Ve dne bych to nikdy nepoznal."

„Calebe, zazvoň," přikázal mu Stone.

Jakmile to Caleb udělal, ozval se hluboký mužský hlas.

„Ano, kdo to je?"

„To jsem já, pane Pearle. Caleb Shaw. Chtěl jsem s vámi mluvit o *Knize žalmů."*

„Nemám otevřeno. Otvírací doba je jasně uvedena na vývěsním štítu."

„Já vím, ale je to velmi naléhavé," nedal se odbýt Caleb. „Nebude to trvat dlouho. Prosím."

Uběhla notná chvilka, pak uslyšeli cvaknout zámek. Caleb otevřel dveře a všichni vešli dovnitř. Když se objevil Vincent Pearl, neměl na sobě dlouhou róbu, ale černé kalhoty, bílou košili a zelenou pracovní zástěru. Jeho dlouhé vlasy byly neupravené, stejně jako bradka. Byl ohromen tím, že Caleb není sám.

„Mám spoustu práce, pane Shawe," vybuchl rozčileně. „Nemůžu všeho nechat jen proto, že jste se tu neočekávaně objevil."

Stone udělal krok vpřed.

„Kde je Albert Trent? V zadní místnosti?"

Pearlovi spadla čelist.

„Cože? Kdo?"

Stone kolem Pearla proběhl a hnal se po točitém schodišti nahoru. Reuben běžel za ním.

„Dávej pozor, může tam být i Foxworth."

Jen krátce poté, co zmizeli v patře, se ozval hluk zápasu. Pak rámus náhle utichl a Stone s Reubenem sešli dolů. Vedli Alberta Trenta. Hodili ho na židli a Reuben se postavil vedle něj. Úředník Výboru pro zpravodajské služby působil zlomeně, ale Reuben stále vrčel.

„Stačí malá záminka a zakroutím ti krkem.“

Stone se obrátil k Pearlovi, který na rozdíl od Trenta nepřestával hrát svou roli.

„Vůbec nechápu, co tu děláte,“ řekl Pearl a přetáhl si zástěru přes hlavu. „Je to můj přítel a byl tu na návštěvě.“

„Kde je Chambers?“ vybuchl Caleb. „Také jste ho sem pozval?“

„Kdože?“ podivil se Pearl.

Caleb vypadal podrážděně.

„Monty Chambers.“

„Calebe, stojí přímo před tebou,“ řekl Stone, naklonil se dopředu a prudce zatáhl za Pearlovu bradku. Odtrhla se. Druhou rukou mu hodlal shodit z hlavy paruku, ale Pearl ho zarazil.

„Já sám.“ Pod parukou se objevila hladce vyholená lebka.

Stone už jen dodal: „Stačí odstranit vycpávky v bocích, změnit výraz tváře, vyměnit brýle za kontaktní čočky a máme tu Montyho Chamberse. Pokud jste chtěl zůstat utajen, pak je hloupost nechávat v koupelně hřeben a šampon. Předpokládám, že holohlaví lidé nic takového nepotřebují.“

Pearl se zničeně svezl do křesla a rukou přejížděl po svém falešném účesu.

„Chtěl jsem tu paruku vyprat v umyvadle a pak ji učesat. Je hrůza, že jste tady. Život je ale jedna velká hrůza tak jako tak.“

Caleb zíral na Vincenta Pearla či spíš Montyho Chamberse.

„Nemůžu tomu uvěřit, že vy dva jste jedna a táž osoba.“

„Calebe, ten převlek byl skvěle vymyšlený,“ vysvětloval Stone. „Vlasy, bradka, různé typy brýlí, vyšší váha, neobvyklé oblečení. To všechno dohromady vytvořilo zcela jiný vzhled. Sám jsi říkal, že jsi Pearla viděl jen dvakrát. V obchodě a navíc v noci, ve špatném světle.“

Caleb přikývl, nepřestával však na Pearla nechápavě hledět.

„V knihovně jsi skoro nemluvil. Proto byl tvůj hlas tak vysoký a křaplavý. A kdo byl vlastně první?“ zajímalo ho. „Monty Chambers, nebo Vincent Pearl?“

Pearl se lehce pousmál.

„Jmenuju se Monty Chambers. Vincent Pearl je mé druhé já.“

„Proč ale?“ zeptal se Stone.

Chambers nejdřív s odpovědí hodně váhal. Nakonec pokrčil rameny a začal.

„Myslím, že teď už je všechno jedno. Chtěl jsem se stát hercem. Rád jsem se převlékal a ztvárňoval různé role. Jenže můj talent, jak se říká, nějak vzala voda. Měl jsem ještě jednu vášeň – knihy. Jako mladík jsem pracoval u skvělého konzervátora, který mě naučil vše, co je k tomuhle řemeslu zapotřebí. Pak mě najala knihovna, práce byla skvělá, ale já snil o tom, že budu sbírat knihy. Z knihovního platu jsem si to však nemohl dovolit. Proto jsem vzácné knihy začal prodávat, měl jsem k tomu dostatek zkušeností i potřebných znalostí. Kdo by ale obchodoval s nějakým chudým restaurátorem z knihovny? Proto jsem si vymyslel Vincenta Pearla, teatrální, záhadnou a nezapomenutelnou figurku.“

„Jehož obchod se otvíral jen v noci, aby se nekryl s jeho denní činností,“ doplnil Stone.

„Ano, koupil jsem ten obchod, protože byl jen přes ulici. Klidně jsem mohl jít ven v převleku. Fungovalo to skvěle. Moje pověst znalého knihkupce jen rostla.“

„Jak se ovšem z knihkupce stane špion?“ zeptal se Caleb třesoucím se hlasem. „A jak se z restaurátora knih stane vrah?“

V tom se ozval Trent.

„Nic jim neříkej! Nemají proti nám vůbec nic!“

„Máme ty kódy,“ zareagoval Milton.

„Ne, nemáte!“ vybuchl Trent. „Kdybyste je měli, šli byste na policii.“

„*E, w, f, w, s, p, j, e, m, r, t, i, z*. Mám pokračovat?“ zeptal se Milton.

Oba byli naprosto ohromeni. Nakonec se k němu otočil Caleb.

„Proč jsi nám to neřekl už dřív?“

„Nevěděl jsem, že na tom záleží, v té knize přece nezůstal žádný důkaz. Vyznačená písmena jsem si přečetl ještě před tím, než zmizela. Však víte, že co si jednou přečtu, už nezapomenu,“ řekl klidným hlasem a díval se na Trenta. „Pak mi ale došlo, že když si to celé pamatuju, úřady by se mohly pokusit kód zlomit, až jim to řeknu.“

Chambers se podíval na Trenta, ale ten jen krčil rameny.

„Kdysi jsem se přátelil s Albertovým otcem, tedy Monty Chambers se s ním přátelil. Když zemřel, snažil jsem se Albertovi otce vynahradit. To bylo před lety. Albert se po škole vrátil do Washingtonu a vstoupil do CIA. Pořád jsme si spolu povídali o špionech. Řekl jsem mu i o mém tajemství, ale knihy ho moc nezajímaly. Měl divnou povahu, což jsem bohužel neprohlédl včas.“

Trent začal na Chamberse vřískat.

„Ty starej blbče! Drž už konečně hubu!“

„No tak, mladej, je čas jít do postýlky!“ Reuben udeřil Trenta pěstí do brady a poslal ho do bezvědomí. Narovnal se a slovy: „Pokračujte,“ dodal knihkupci odvahu.

Chambers hleděl na Trentovo bezvládné tělo.

„Jsem starej blbec, to má pravdu. Albert mi kousek po kousku vykládal, kde leží peníze za prodej důvěrných informací. Sám je označoval za *bezvýznamné*. Vysvětloval mi, že nejde o špionáž, ale o zcela běžný obchod. Říkal, že se jako člen Výboru sešel s osobou, která má kontakty ve všech zpravodajských službách a chce obchodovat. Ukázalo se, že ten chlap je pěkně nebezpečný. Albert ale tvrdil, že lidé, kteří prodávají tajné informace, jsou na obou stranách. Prý se to dokonce automaticky očekává.“

„A vy jste tomu věřil?“ zeptal se Stone.

„Moje první já říkalo, že to tak není. To druhé však potřebovalo peníze, protože sbírat knihy není právě levná záležitost. Peníze se hodily. Teď už vím, že to bylo špatné, ale tenkrát mi to tak nepřipadalo. Albert vykládal, že jediným problémem je, že všechny špiony vždycky chytili při předávání tajemství. Pak dodal, že našel cestu, ve které budu rozhodující roli hrát já.“

„Ne ty, ale spíš tvoje dovednosti konzervátora vzácných knih, tvoje odbornost a přístup do knihovny,“ ušklíbl se Caleb.

„Ano. Byli jsme s Albertem přátelé, proto nebylo nic neobvyklého, když mi přinesl nějaké knihy. Písmena, která v nich byla označena tečkami, jsem převáděl do vzácných tisků, kde jsem je označoval chemickým roztokem. V knihách jsem viděl umělecká díla, malé poklady z minulosti, které potřebovali mou péči, aby byly stejné jako v době jejich vzniku. Ano, rád jsem s nimi experimentoval. Dnes už ale není pro takové dovednosti na trhu

místo. Nebylo nijak složité najít chemickou látku, která s brýlemi, které jsem sám zkonstruoval, reagovala potřebných způsobem. Staré knihy, chemie, síla a využití světla mě vždycky fascinovaly. Proto mám svou práci v knihovně rád.“

Odmlčel se. „No, měl jsem rád, protože chápu, že moje kariéra právě skončila.“ Těžce si oddechl. „Albert pak sehnal lidi, kteří do čítárny chodili se speciálními brýlemi. Pochopil jsem, že tam docházejí pravidelně, aby nevzbudili pozornost při přebírání kódů.“

„Dobrý tah. Důchodci v knihovně rozhodně žádnou pozornost nevzbudili,“ připustil Stone. „Takže mohli v klidu přebírat informace, přepsat je do dopisu příbuznému v zahraničí, a dokonce ani všemocná NSA se svými superpočítači a satelity neměla to nejmenší podezření. Byl to opravdu skvělý plán.“

„Říkal jsem Albertovi která kniha je zrovna připravena, a on tu informaci vložil na tajnou webovou stránku. Měl jsem neomezený počet svazků, které čekaly na opravu a které volně kolovaly čítárnou. Nebyl to žádný problém. Ti dva přišli do čítárny, opsali kód a šli dál svou cestou. Po pár hodinách se chemikálie vypařila a důkazy zmizely.“

„Měl jste z toho dost peněz, které jste ukládal na zahraniční účet,“ doplnila Annabelle.

„Tak nějak,“ připustil.

„Jenže Vincent Pearl byl také nesmírně úspěšný. Proč jste do jeho identity nepřešel úplně?“ zeptal se Stone.

„Jak už jsem říkal, miloval jsem práci v knihovně. Byla legrace vodit všechny za nos. Prostě jsem chtěl pro sebe úplně všechno.“

Caleb se neudržel.

„Špionáž je sice svinstvo, ale ty vraždy! Bob Bradley, Cornelius Behan, Norman Janklow, Jewell Englishová! Co Jonathan? Toho jsi zabil taky?“

„Já nikoho nezabil!“ protestoval ohnivě Chambers a ukázal na Trenta. „To on vraždil. Nebo někdo, kdo byl s ním.“

„Pan Foxworth,“ řekl Stone tiše.

„Ale proč Jonathan?“ zeptal se Caleb hořce. „Proč zrovna on?“

Chambers si mnul nervózně ruce.

„Jednou k nám přišel po pracovní době a viděl mě, jak obtahuji písmena v knížce. Právě jsem aplikoval tu chemikálii. Pokoušel jsem se mu to celé vysvětlit, ale nejspíš mi nevěřil. Okamžitě jsem to řekl Albertovi a krátce nato byl Jonathan mrtev. Albert mi později řekl, že čítárna je vlastně základnou pro výměnu informací, proto musela jeho smrt vypadat přirozeně. Pokud bychom ztratili čítárnu, přišli bychom o celý kšeft.“

„Věděl jsi, co se stalo, a přesto jsi v tom pokračoval?“ zareagoval Caleb vyčítavě.

Chambers vybuchl.

„A co jsem měl podle tebe dělat? Čekat, až si pro mě přijdou, a shnít v base?“

„To se stane stejně,“ řekl s klidem Stone. „A on tam shnije taky.“ Podíval se na zhrouceného Trenta.

„Možná že ne,“ ozval se neznámý hlas.

Otočili se a hleděli na Rogera Seagravese s pistolemi v rukou.

„Pane Foxworthe?“ ozval se Caleb.

„Drž hubu!“ vyhrkl netrpělivě Seagraves. Očima sjel Trenta, který se začal probírat, a když uviděl Seagravese, vyhrkl.

„Díkybohu, Rogere!“

„Odvoláváš se na špatného boha,“ odvětil Seagraves s úsměvem. Vypálil a zasáhl Trenta přímo do hrudníku. Než Albert zemřel, pokoušel se nadechnout. Seagraves mezitím druhou pistolí zamířil na Stonea a Reubena, který se pohnul směrem k němu.

„Nemyslím, že můj bůh je špatný,“ řekl. Zbraň, kterou zabil Trenta, teď namířil na Chamberse. „Vaše služby už potřebovat nebudeme.“ Chambers se připravoval na zásah, ale Stone se postavil mezi něj a Seagravese.

„Volal jsem policii, už jsou na cestě. Pokud se chcete pokusit uniknout, máte poslední možnost.“

„Opravdu zvláštní situace. Dva 666 stojí proti sobě.“

Stone stuhl a Seagraves se usmíval.

„Je to tak. První pravidlo určitě znáš: nenechávej žádné svědky. Zajímalo by mě, co se stalo, že jsi skončil jako hrobník. Musel to být pro tebe hodně potupný pád.“

„Naopak. Pro mě to bylo spíš povýšení," řekl, ale Seagraves zavrtěl hlavou.

„Býval bych si ušetřil spoustu nepříjemností, kdybych tě zabil už tenkrát. Zničil jsi mi skvělou operaci. Mám ale dost prachů, abych si teď mohl užívat."

„Pokud se ovšem dostaneš pryč," ozvala se Annabelle.

„Ale dostanu."

„Nebyl bych si tak jistý," namítl Stone a lehce zvedl svou pravou ruku ke kapse saka. „O všem už ví FBI i tajná služba. Jsem přesvědčen, že tu budou co nevidět."

„Už se bojím," odvětil Seagraves sarkasticky. „Nehýbej se!" vykřikl vzápětí a Stoneova ruka se zastavila na lemu kapsy. „Ruce nahoru, ty stařík!"

„Cože?" podivil se Stone a hrál překvapeného.

„Ruce nahoru, 666, hned teď!"

Stone trhl rukama a zvedl je nad hlavu. Seagraves klopýtl. Odhodil pistoli a pokoušel se ze své hrudi vytrhnout vrhací nůž. Čepel mu však zasáhla hruď, krev prýštila obrovskou rychlostí a Seagraves se svezl na kolena. Poté sklouzl na břicho a vzápětí se převalil na záda. Zatímco ostatní sledovali celou scénu s hrůzou v očích, Stone s klidem došel k Seagravesovi a vytrhl z něj nůž.

Poslední člověk, kterého zabil vrhacím nožem, byl přesně takový. A tenhle si to zasloužil ještě víc.

Milton odklonil zrak, zatímco Caleb zbledl a zdálo se, že se neudrží na nohou. Annabelle i Reuben stále zírali na mrtvého Seagravese. Stone se na něj podíval bez náznaku lítosti.

„Když chceš někoho zabít, udělej to hned a rozhodně se s ním nevybavuj."

Roger Seagraves opustil tento svět za ječivé pronikavého zvuku policejních sirén.

„Zavolal jsem Fordovi, když mi došlo, že Chambersův dům leží hned za tím knihkupectvím," vysvětloval Stone.

„Právě proto jsem to celé dělal," řekl Chambers a zoufale se snažil odvrátit zrak od mrtvého Seagravese. „Kvůli knihám. Abych je získal a uchoval pro příští generace. Za ty peníze jsem koupil opravdu

vzácné exempláře.“ Podíval se na ostatní, ti mu ale odpověděli jen výrazem zhnusení. Chambers pomalu vstal.

„Calebe, něco pro tebe mám.“

Podezřívavý Stone šel za nimi k psacímu stolu. Když Chambers sáhl do zásuvky, Stone ho chytil za zápěstí.

„Udělám to sám.“

„Není tam zbraň,“ protestoval Chambers.

„Uvidíme.“ Stone vytáhl malou skříňku, otevřel ji, podíval se dovnitř a zase ji zavřel. Podal ji Calebovi. Uvnitř byla *Kniha žalmů.*

„Díkybohu!“ vykřikl ulehčené Caleb a pak se ohromeně podíval na Chamberse. „Odkud ji máš? Neměl jsi přece kód pro přístup do depozitáře! Ani klíč!“

„Vzpomínáš si, jak se mi udělalo špatně, když jsme opouštěli depozitář, a tys mi nabídl sklenici vody z toalet? Jakmile jsi odešel, otevřel jsem sejf. Pozoroval jsem tě, jak ho odemykáš, a viděl zadání kódu. Číslo místnosti, kde je čítárna. Tu knihu jsem vzal a schoval ji do saka. Když ses vrátil, zamkl jsi sklep a společně jsme odešli.“

Reuben vrčel.

„Ty jsi teda moula, copak jsi ho vážně nechal dole samotného?“

„Nemohl jsem vědět, že je to prachsprostej zloděj,“ odsekl Caleb.

Chambers hleděl na své ruce.

„Byl to jen chvilkový nápad. Jakmile jsem to udělal, najednou jsem byl ohromen a zároveň jsem dostal strašný strach. Nikdy předtím bych si něco takového nedovolil, jsem čestný člověk. Jenže ta kniha. Vždyť jsem ji mohl mít jenom pro sebe!“ Na krátký okamžik mu zazářily oči. „Teď můžu aspoň říct, že jsem ji určitou dobu vlastnil. Proto jsem chtěl, abys dal tu knihu posoudit, protože jsem se bál, že na mě padne podezření, až zjistíš, že zmizela.“

Annabelle se podívala na skříňku.

„Aha, *tahle kniha*! Jonathan ji měl u sebe.“

Caleb na ni nechápavě hleděl a nechtěl věřit tomu, co právě slyšel.

„Cože? Ty o tom víš?“

„To je dlouhá historie,“ vyhrkla nervózně.

KAPITOLA 68

Vzápětí se objevil Alex Ford se speciálními agenty. K velkému překvapení všech Albert Trent přežil, i když byl vážně zraněn. Svazek dokumentů, které měl v náprsní kapse, kulku částečně odklonil. Odvezla ho sanitka. Chambers zopakoval i policii totéž, co řekl Camel clubu. Když ho odváděli, obrátil se ke Calebovi.

„Moc prosím, postarej se o *Knihu žalmů.*“

Calebova odpověď všechny překvapila, a nejspíš byla překvapením i pro něj samotného.

„Je to jen knížka, Monty nebo Vincente, ať už jsi sakra kdokoli. Raději bych tu teď měl živého Jonathana, sklánějícího se nad starými lejstry.“ Zvedl knihu nevyčíslitelné hodnoty a zcela neobřadně ji uložil zpět do schránky.

Jak postupně vycházely navenek další a další podrobnosti celého případu, některé dedukce Stonea a jeho přátel se ukázaly jako správné. Bradleyho zabili, protože chtěl Trenta přinutit, aby odešel z výboru, což by znamenalo, že nebude moci se Seagravesem pokračovat v nevinném obchodování. Behana zavraždili z toho důvodu, že odhalil způsob vraždy Jonathana DeHavena oxidem uhličitým ukradeným z jeho pobočky. Od Chamberse se dozvěděli, že se jeden z Trentových lidí, člověk, který pracoval ve Fire Control, dostal do depozitáře knihovny a do ventilační šachty umístil kameru. Předstíral, že kontroluje trysku hasicího systému. Annabelle s Calebem ho na páskách neviděli, protože přišel v sobotu, kdy je čítárna zavřená a záznamové zařízení bylo vypnuté. Viděli však mnohem důležitější detail, který je dovedl k poznání. Jemný pohyb rukou Jewell Englishové při výměně brýlí.

V suterénu zůstal muž, který čekal, až DeHaven vstoupí do smrtící zóny. Druhý den se tak bohužel stalo a Jonathanův život skončil, protože mohl vše prozradit. Chambers připustil, že kameru později z depozitáře odstranil právě on.

Milton předal kódy agentům NSA a ti už je dešifrovali. Stone a ostatní se jen dozvěděli, že kódy byly odvozeny ze sto let staré šifry. Moderní počítače je prolomily velmi snadno, ale Seagraves prostě

předpokládal, že nikdo nebude podezřívat ze špionáže Montyho Chamberse, Normana Janklowa či Jewell Englishovou. Moderní číselné texty generované počítačem, s dlouhými sekvencemi čísel a odolné proti dešifrování nešlo ve starých tiscích použít.

Trent se zotavil ze svých zranění, a jakmile se dozvěděl, že mu vláda navrhuje trest smrti, začal rychle mluvit. Roger Seagraves hrál podle něj hlavní roli v celém spiknutí. FBI proto vyšetřovala všechny, kteří s ním byli nějak, třeba i vzdáleně spojeni, a další zatčení se nedala vyloučit.

Prohledali Seagravesův dům a našli jeho sbírku. I když si nebyli jisti, o čem jednotlivé předměty vypovídají, ukázalo se, že je to komplikovaná záležitost, protože mnohé věci patřily těm, které Seagraves zlikvidoval při službě v CIA. Stone se sešel s Fordem, s agenty FBI a dvěma washingtonskými detektivy. Byli to titíž, kteří navštívili Caleba v knihovně.

„Věděli jsme," řekl agent FBI, „že ve městě pracuje špionážní buňka, ale nedokázali jsme ji vysledovat. Nikdy by nás nenapadlo, že operuje v Kongresové knihovně."

„My měli jednu velkou výhodu, kterou vy nemáte," přiznal Stone.

Agent vypadal překvapeně.

„A jakou?"

„Nadaného knihovníka jménem Caleb Shaw," odpověděl Alex Ford.

Jeden z washingtonských detektivů zamrkal.

„Správně. Shaw, je dobrej, co? Jen mi připadá nějak moc nervózní."

Stone projevil svůj nesouhlas.

„Řekněme, že nedostatek jeho osobní odvahy je vyvážen…"

„Tím, že měl prostě kliku," přerušil ho detektiv.

„Ne, smyslem pro detail."

Poděkovali Stoneovi za pomoc a nechali si otevřený prostor pro další spolupráci.

„Pokud budete potřebovat pomoc, stačí říct," řekl agent FBI a podal Stoneovi vizitku s telefonním číslem. Stone si ji zastrčil do kapsy. *Pevně doufám, že tuhle vizitku nikdy potřebovat nebudu.*

Když se věci trošku uklidnily, všichni se sešli ve Stoneově domku. Caleb přinesl *Knihu žalmů* a na Annabelle se dožadoval, aby mu řekla pravdu. Zhluboka se nadechla a začala vyprávět. „Věděla jsem, že Jonathan miluje knihy, a jednou jsem se ho zeptala, kterou knihu na světě by si přál ze všeho nejvíc. Odpověděl, že *Knihu žalmů.* Začala jsem se o ni trochu zajímat a zjistila jsem, že všechny její exempláře se nacházejí v jistých institucích, přičemž z jedné by se dala snadno ukrást.“

„Nechte mě hádat, církev Old South v Bostonu?“ ozval se Caleb.

„Jak to víte?“

„Rozhodně snazší než z Kongresové knihovny nebo z Yale. Teda aspoň doufám.“

„Vydala jsem se tam s jedním přítelem a namluvili jsme jim, že jsme studenti, kteří píšou o *Knize žalmů* diplomovou práci.“

„A oni vám ji půjčili,“ doplňoval Caleb.

„Ano. Dovolili nám, abychom si udělali snímky. Měla jsem parťáka, co umí dělat skvělé pa…, který je prostě dobrý v dělání věcí.“

„Takže tu knihu padělal?“ vřískal Caleb.

„Vypadala skvěle, od originálu se nedala rozpoznat,“ připustila Annabelle. Nadšení z její tváře však zmizelo ve chvíli, kdy si všimla Calebovy zuřivosti. „A tak jsme tam jeli ještě jednou a knihy vyměnili.“

„Proč jsi DeHavenovi nedala tu kopii, když tvrdíš, že byla skvělá?“ zeptal se Stone.

„Dát falzifikát muži, kterého jsem milovala? To nemůžeš myslet vážně!“

Dřív než jí mohli ještě víc ublížit, zrychlila tempo výkladu.

„Když jsem Jonathanovi tu knihu přinesla, byl ohromen. Samozřejmě jsem mu řekla, že je to jen kopie. Nevím, jestli mi věřil. Myslím, že dokonce někam volal a ověřoval si její původ. Dnes vím, že nejspíš pochopil, že to, čím jsem se živila, nebylo zrovna čestné.“

„Opravdu? To tedy musel cítit pořádné zklamání,“ vyštěkl Caleb.

Ignorovala ho.

„V církvi nevěděli, že mají padělek, a žádný žaltář jim nechyběl. Jonathan nejspíš nakonec uvěřil, že mu nelžu. Byl šťastný. Ostatně byla to jen stará kniha.“

„Prý jen stará kniha!“ Caleb se chystal znovu vybuchnout, když mu Stone položil ruku na rameno. „Calebe, mrtvého koně už nemá cenu sedlat.“

„Jakého zas koně?“ prskal Caleb.

„Vrátím ji zpátky,“ nabídla se Annabelle.

„Cože?“ ječel Caleb.

„Odnesu ji tam zpátky a vyměním ji.“

„To nemyslíte vážně!“

„Naprosto. Vyměnila jsem ji jednou, vyměním ji podruhé.“

„Co když vás chytí?“

Podívala se na Caleba se značnou lítostí.

„Dnes jsem mnohem lepší, než jsem bývala tenkrát.“ Pak se obrátila na Miltona. „Pomůžete mi?“

„Samozřejmě!“ vyjekl Milton nadšeně.

Caleb málem dostal mrtvici.

„Zakazuji ti tvou účast v takovém kolosálním podvodu!“

Milton se ale nedal.

„Calebe, uklidni se, ano? Není to přece žádný podvod, vrátit *zpátky originál.*“

Caleb chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel.

„No, snad to podvod není.“

„O detaily se postarám,“ rozhodla Annabelle. „Calebe, jen potřebuji tu knihu.“

Natáhla se pro ni, ale Caleb si ji okamžitě přitiskl ke svému hrudníku.

„Nemohl bych si ji nechat až do chvíle, než ji budete opravdu potřebovat?“ zeptal se a prsty zlehka přejížděl po obálce.

„Montymu jsi řekl, že je to jen hloupá kniha,“ připomněl mu Reuben.

Caleb už nemohl vypadat hůř.

„Já vím. Taky jsem od toho okamžiku nezamhouřil oka. Myslím, že mě knihovní skřítci navždy prokleli,“ dodal hořce.

„No dobrá,“ ustoupila Annabelle. „Zatím si ji nechte.“

Reuben se na Annabelle podíval s nadějí v očích.

„No, teď když už je zábava za námi, nezašla byste se mnou někam? Třeba dnes večer?“

Usmála se na něj.

„Děkuji za nabídku, ale prosím o její odložení na jindy.“

„Jistě, madam, ode mě to poslední nabídka určitě nebyla,“ řekl a pak jí obřadně políbil ruku.

Když všichni odešli, Annabelle se přidala ke Stoneovi, který se pustil do práce na hřbitově.

Zatímco čistil náhrobky, ona plela a odhazovala plevel do plastového pytle.

„Nemusíš mi pomáhat,“ řekl. „Jako pracanta na hřbitově si tě neumím představit.“

Položila si prst na rty.

„A jak si mě umíš představit?“

„S manželem, dětmi, v krásném domě někde na předměstí, jak sedíš na třídních schůzkách a ráno venčíš psa.“

„Děláš si legraci, že?“

„Ano. Spíš mi ale řekni, co máš teď v plánu.“

„No, nejdřív musím vrátit tu knížku, protože jinak se Caleba nezbavím.“

„A potom?“

Pokrčila rameny.

„Nevím, nedívám se tak daleko dopředu.“ Popadla hadr, klekla si vedle Stonea a pomáhala mu vyčistit nápis na náhrobku. Po večeři, kterou společně uvařili, seděli na verandě a povídali si.

„Jsem ráda, že jsem se vrátila,“ řekla a podívala se na Stonea.

„Já taky, Annabelle, a moc.“

Usmála se. Použil její pravé jméno.

„Ten Seagraves. Označil tě jako 666. Co to je?“

„To bylo před třiceti lety,“ řekl Stone tiše.

„No dobrá, každý z nás máme nějaké tajemství. Přemýšlel jsi někdy o tom, že by ses usadil někde jinde?“ zeptala se ho.

Zavrtěl hlavou.

„*Tady* mi to nějak přirostlo k srdci,“ řekl prostě.

Možná skutečně ano, pomyslela si. Pak už jen tiše seděli a hleděli na úplněk.

+++++

V domě vzdáleném od hřbitova necelé čtyři hodiny jízdy směrem na sever stál u okna Jerry Bagger a i on hleděl měsíc. Využil naprosto všeho, co měl k dispozici, vyhrožoval a zmrzačil mnohem víc lidí, než kdy předtím, aby se konečně přiblížil ke svému cíli. Annabellina obrana se začínala rozpadat, už záhy bude na tahu on. Tony Walace by zbledl závistí, kdyby věděl, co Jerry pro tu dámu připravil. Nad obrazem její potupné smrti se musel dokonce pousmát. Už zase měl otěže pevně v rukou. Bagger spokojeně bafal doutník a usrkával bourbon.

Annabelle Conroyová, připrav se. Velký a rozzuřený Jerry si pro tebe už brzy přijde!

David Baldacci
SBĚRATELÉ

Z anglického originálu *The Collectors* vydaného
nakladatelstvím Warner Books v roce 2006
přeložil Milan Hausner.
Jazyková redakce Martin Ekrt
Odpovědný redaktor Tomáš Dimter

Technická redakce Jana Bromová a Pavel Kolín
Návrh obálky Daniel Behina
Sazba Radek Nahodil a Martin Jaroš
Vydala Mladá fronta a.s. jako svou 6 639. publikaci.
Tisk Europrint, a. s., Praha 408 stran, první vydání, Praha 2008

ISBN 978-80-204-1553-0

Knihy Mladé fronty si můžete objednat na adrese:
Mladá fronta a.s. – divize Knihy
Mezi Vodami 1952/9, 143 00 Praha 4-Modřany
e-mail: prodej@mf.cz, tel. 225 276 284
na internetu:
www.mf.cz
www.bookcafe.cz
www.kniha.cz